

பஞ்சபூமி

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

உயர்நீதிமன்றம்
பதீப்புகம்

புதுக்குழி

விலை ரூ. 120

உயிர்மை பதிப்பக வெளியீடு : 339

புதுக்குழி / சிறுகதைகள் / ஆசிரியர்: பொ. கருணாகரமூர்த்தி /
© பொ. கருணாகரமூர்த்தி / முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2010 / வெளியீடு :
உயிர்மை பதிப்பகம், 11/29 சுப்பிரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை -
600 018 தொலைபேசி: 91-44-24993448, மின்னஞ்சல்: uyirrmmai@
gmail.com, இணையதளம்: www.uyirrmmai.com / அச்சாக்கம் : பத்மாவதி
ஆஃப்ஸெட், சென்னை 600 005

Pathungukuzhi / Short stories / Author : P. Karunaharamoorthy /
© P.Karunaharamoorthy / Language: Tamil / First Edition : Dec.2010
/ Demy 1x8 / Paper : 18.6 kg maplitho / Pages: 208 / Published by :
Uyirrmmai Pathippagam, 11/29 Subramaniam Street, Abiramapuram,
Chennai - 600 018, India. Tele/Fax : 91-44-24993448, e-mail :
uyirrmmai@gmail.com, Website: www.uyirrmmai.com / Printed at
Padmavathi Offset, Chennai 600 005 / Price : Rs. 120

ISBN : 978-93-81095-28-7

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

பொ.கருணாகரமூர்த்தி 1954ல் இலங்கை யாழ் மாவட்டத்தில் புத்தூரில் பிறந்தார். ஜெர்மனிக்கு 1980ல் புலம்பெயர்ந்து சென்றார். அங்கு வாடகை காரோட்டி யாக பணிபுரியும் அவர் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களில் முதன்மையானவர்களில் ஒருவராக கருதப்படுகிறார். இவரது நூல்கள்:

கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள் (சிறுகதைகள்)

ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம் (குறுநாவல்கள்)

அவர்களுக்கு என்று ஒரு குடில் (சிறுகதைகள்)

கூடு களைதல் (சிறுகதைகள்)

பெர்லின் நினைவுகள் (நினைவோடை)

பதுங்கு குழி (சிறுகதைகள்).

மின்னஞ்சல் முகவரி : karunah08@yahoo.com

karunah08@gmail.com

என்னுரை

ஒருவர் என்னிடம் 'ஏன் எழுதுகிறாய்' என்று கேட்டால் அக்கேள்விக் கான பதில் என்னிடம் எல்லாக் காலத்திலும் ஒன்றாகவே இருந்த தில்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொரு கதையை எழுதுவதற்குமான காரணங் கள் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் வெவ்வேறாகவே இருந்திருக்கின்றன. கதைகள் படிப்பதில் இருக்கும் சுகத்தை இளவயதிலிருந்தே அகிக்கத் தொடங்கியிருந்தேனாகையால் எனது எட்டுதலுக்குள் இருந்த எல்லாக் கதைகளையும் வாசித்தேன்.

எங்கள் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரித் தமிழ்மன்றம் வெளியிட்ட புதுவை என்கிற இலக்கிய மலரில் எனது 'ஏழை' என்கிற முதலாவது கதையை எழுதினேன். அரச அலுவலகம் ஒன்றின் கடை நிலை ஊழியர் ஒருவர் தனது நிதிநெருக்கடியின் நிமித்தம் வட்டிக்குக் கொஞ்சம் பணம் பெற்று வருவதற்காக அயலூருக்குத் தன் மிதியுந்தில் செல்கிறார். பணம் ஒன்றும் புரளவில்லை. அவர் வழியில் பசி மயக்கத்தில் தலை சுற்றல் ஏற்பட்டு வீதியில் விழவும் விரைந்துவந்த பாரவுந்தொன்றினால் எத்தப்பட்டு அவர் முடிவெய்துவதாக முடித் திருப்பேன் அதை. அப்போது எமது கல்லூரியில் பிரபல எழுத்தாளர் சுசட்டநாதன் அவர்கள் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் அதைப் படித்துப் பார்த்து விட்டு 'இந்தக் கதையினூடு என்ன சொல்ல வருகிறாயப்பனே...?' என்று கேட்டார். 'ஏழ்மையும் அது தரும் துயர அனுபவங்களையும்' என்றேன். 'வறுமை கொடியது என்பது புதிய விஷயமா?' என்று திருப்பிக்கேட்டார். அவர் பெரிய இலக்கியர் பேசவேண்டும், நான் மெளனம் காத்தேன். பின் அவர் 'யார் யாரை யெல்லாம் படிப்பாய்' என்றுங்கேட்டார். நான் புதுமைப்பித்தன், தி.ஜானகிராமன், மெளனி, லா.சு.ரா, ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன் என்று அடுக்கவும் ஒரு மாற்றமும் காட்டாதிருந்த அவர் முகம் முதலையசிங்கம், டானியல், மக்ஸிம் கோர்க்கி, டோல்ஸ்டோய் என்று வருகையில் சற்றே விகசித்து போலுமிருந்தது. அது முப்பத் தைத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னான ஒரு நிகழ்வு. அது என் சரியான நினைவாகவோ பிரமையாகவோகூட இருக்கலாம். அழகுமொழியும், நடையும், சம்பவச் சித்தரிப்புகளும்

மாத்திரமே நல்ல கதையாகிவிடாது. ஒரு படைப்புக்குள் இருக்கும் செய்திதான் அதன் கனமாகவும், இறைச்சியாகவும் இருக்கமுடியும் என்பதை அன்றைய அவருடனான உரையாடலின் மூலம் தெரிந்துகொண்டேன். க.சட்டநாதன் அவர்கள், தானும் திரு. என்.கே.மஹாலிங்கமும் கூட்டாக வெளியிட்டு காலாண்டு இதழாக வெளிவந்துகொண்டிருந்த பூரணி இதழ்களில் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்து வாசிக்கும்படி என்னிடம் தந்தார். அவை இடதுசாரி சிந்தனைகளையும், தத்துவார்த்தக் கட்டுரைகளையும் படைப்புகளையும் தாங்கிவெளிவந்த கனதியான இலக்கிய இதழ்கள்.

அதிலிருந்த விடயங்கள் பல என் வயதுக்குக் குருவி தலையில் பனங்ளாயாகவும் புதியனவாயும் இருந்தனவாயினும்... ஏகாதிபத்தியம், இனம், வர்க்கம், உழைப்பு, உற்பத்தி, மூலதனம், சுரண்டல், புரட்சி, பூர்ஷுவாக்கள் எனப் பலவிஷயங்களை அதன் மூலமே முதலில் தெரிந்து கொண்டேன். இப்படி ஆரம்பித்த என் இலக்கியப் பயணம் 1980 இல் புலம்பெயர்ந்ததின் வேறொரு படியில் வளர்ந்தது என்பேன்.

பார்வையில் எம்மைவிட குருபிகளை, நடப்பில் எம்மைவிட ஏமாளிகளை, சந்திக்க நேர்கையில் நமக்கும் இன்னும் கொஞ்சம் வாழ்வதற்கு நம்பிக்கை துளிர்க்குமல்லவா? அதேபோல் மிகமட்டமான எழுத்துக்களைச் சந்திக்க நேர்கையில் இதைவிட பலமடங்கு சிறப்பாக எனக்குப் பண்ணமுடியுமே என்றொரு தன்னம்பிக்கை எனக்கும் அவ்வப்போது பிறக்கும். புலம்பெயர் வாழ்வில் அடைந்த விநோத அனுபவங்களை, மாணுஷம் பெருமை கொள்ளவைத்த, ஆச்சரியப்படவைத்த, வெட்கப்பட வைத்த கணங்களையும் படைப்புக்களாக்க முயன்றதுண்டு.

ஒரு கலந்துரையாடலின்போது சுஜாதா சொன்னார்: 'எழுதுறவன் என்பான் ஒரு கையாலாகாதவன், பலவீனமானவன், சக்தி இல்லாத தினால்தான் அவன் பேனாவை எடுக்கிறான்.' அங்கே அவர் அப்படிச் சொன்ன காரணம் ஒரு 'அலோபதி வைத்தியன் தன் கத்தியை எடுத்தானாயின் குறைந்தது ஒரு நோயாளியையாவது ஒரு நாளைக்கு உயிர் பிழைக்கவைக்க அவனால் முடியும். அதாவது அவன் தருவது உடனடி நிவர்த்தி.' உயரம் பாய்வது எப்படியென்று கற்றுத்தரும் முடக்கோச்தான் எழுத்தாளன். இவன் தரும் சித்தவைத்தியக் குளிகைகள், சஞ்சீவிகள் சமூகத்தில் வேலை செய்தனவா இல்லையா என்பதை அறியும்வரை அவனால் வாழக்கூட முடிவதில்லை.

ஆனாலும் ஆனாலும் ஆனாலும்... அவனிடம் தீராத கனவுகள் இருக்கும்.

இலக்கியர்கள்தாம் தம் கனவுகளைப் பதிவுசெய்பவர்கள். தொடர்ந்து விதைத்துக்கொண்டும் இருப்பார்கள். அவனிடம் விளைச்சலைப் பற்றிய கவலைகள் இருக்காது.

இலக்கியர்களும் கலைஞர்களும் எப்போதுமே பல்வேறு உலகங்களில் வாழ்ந்துகொண்டு இருப்பவர்கள். ஒன்று அரிசி, பருப்பு, காய்கறி, குழம்பு, துணிமணி, வீட்டுவாடகை, சலவைச்செலவுகளுடன் அல்

லாடும் அசல் உலகம். மற்றவை அவன் இஷ்டப்பட்ட நேரம் அவனாகத் தன் கனவுப்படுதாக்களை விரித்து விரித்து அவனே அரசாக அவனே குடியாக அவனே மழையாக அவனே பயிராக அவனே நிலவாக அவனே கடலாக அவனே புயலாக அவனே தென்றலாக அவனே இடியாக அவனே இசையாகத் தன் தீராத கற்பனைகளுடன் சிருஷ்டிக்கும் பேரானந்தமும் அதிசயங்களும் நிறைந்த அற்புத உலகங்கள் அவை. ஒரு படைப்பின் சிருஷ்டிகர்த்தாதான் சிருஷ்டிக்கும் ஒவ்வொரு பாத்திரத்துடனும் வாழ்வான், விவாதிப்பான், சண்டைபிடிப்பான், கொஞ்சுவான், குலவுவான், குதூகலிப்பான்.

ஒவ்வொரு சிறுகதையையும் ஒரு சிறுகனவென்றால், ஒவ்வொரு நாவலையும் ஒரு நெடுங்கனவெனலாம். மனுஷர்கள் ஒவ்வொரு வருக்குந்தான் நிறையக் கனவுகள் இருக்கும், கனவுகாணாமல் எவராலும் இருக்கமுடியுமா? இருந்தாலும் எல்லோரும் அவற்றைப் பதிவுசெய்து கொள்வதில்லை.

இப்பதிவுகளால் உள்ள பெருநன்மை என்னவென்றால் எமக்குச் சொந்தக் கனவுகள் இல்லாதவேளைகளில் நாமும் அந்த இலக்கியர்களின் கனவுகளில் புகுந்துகொண்டு அவற்றை எமதாக வரித்துக்கொள்ளலாம். யதார்த்த வாழ்வு துன்பமும் துரோகங்களும் ஏமாற்றங்களும் நிறைந்தது. கலை - இலக்கிய வாழ்வு சுகமானது. அதன் உச்சங்களைத் தான் தொடமுடியாதுபோனாலும் உயரத்தில் ஒரு இடத்தையாவது பிடித்துக்கொண்டு உச்சத்தைத்தொடும் விக்கிரமதித்த முயற்சியில் உற்சாகமாக இருக்கலாம். கனவுகள் காண்பது சுகம். காணும் கனவுகள் சுகமானவையாக, உன்னதமானவையாக, மானிடத்தை உயர்த்துவனவாக இருந்தால் உயர்வு. கொடுங்கனவுகளுள் புகுந்துகொண்டு வருத்திக்கொள்ள யாருக்குத்தான் சம்மதம்? எம் உன்னதக் கனவுகள் என்றுந் தொடர வேண்டும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் புதுவை இரத்தினதுரை என்கிற மகாகவிஞனை நான் நினைவுகூர்கின்றேன். அந்த விடுதலையின் உபாசகனுக்கு எனது கனவுகள் பல உவப்பாக இருந்திருக்கின்றன. அவர் இணைந்து இயங்கிய விடுதலை அணியின் சில செயற்பாடுகள் (நோக்கமல்ல) மானுஷத்தைக் காயப்பட வைத்தவேளைகளில் அவை பற்றி அவருடன் நேருக்கு நேர் விவாதித்து அவரை நோக்கி துமுள்ளேன். அதன் பிறகு கட “உன்னையும் உன் எழுத்தையும் என் நெஞ்சுக்குள் வைத்திருக்கிறேனடா” என்று பலமுறை சொல்லி என்னை எழுத உற்சாகப்படுத்தியவர் எனது மைத்துனன் புதுவை இரத்தினதுரை. முள்ளி வாய்க்கால் சோகங்களுக்குப்பிறகு இராணுவத்திடம் சரணடைந்த அனைத்துப் போராளிகளுடனும் விடுதலையாகி புதுவை அவர்கள் உயிர்கொண்டுவந்து மீண்டும் என்னுடன் சண்டை செய்யவேண்டுமென்ற தீராத கனவையும் இங்கே விரிக்காமல் என்னால் மேற்செல்ல முடியாது.

இங்குள்ள கனவுகளில் மிகவும் பழையது சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள். அது சுகனும் ஷோபாசக்தியும் சேர்ந்து தொகுத்த கருப்பு எதிர்க்கதை யாடல்களின் தொகுப்பில் 2003இல் வெளிவந்தது. இந்நெடுங்கதை முற்றிலும் ஒரு பரிசோதனை முயற்சி. அப்படைப்பில் வரும் பேச்சாளர் காசி மட்டுந்தான் அக்கதையின் ஒரேயொரு பாத்திரம். மிகுதி முழுவதும் மக்களால் அவ்வப்போது உதிர்க்கப்படும் கருத்துக்கள், ஆலோசனைகள், அனுமானங்கள், சபித்தல்களை மட்டுமே கொண்டு கதை வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிஞனின் மனைவி, முட்டாப்பசங்கள்லா காந்தியும் ஜின்னாவும், பதுங்குகுழி ஆகிய கதைகள் 2010 ம் ஆண்டிலும் ஏனையகதைகள் இது இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியிலும் எழுதப்பட்டவை.

2008ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் கந்தர்வன் ஞாபகார்த்தமாக நடாத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டிக்கு அனுப்புவதற்காக சற்றே சுருக்கப்பட்ட வடிவில் 'காணமட்டும் சுகமான கனவுகள்' என்ற தலைப்புடன் அனுப்பப்பட்டு அங்கே இரண்டாவது இடத்தைப்பெற்ற கதையொன்று இங்கே 'அந்தி மயங்கமுன்னான பொழுதுகளில்' என்ற தலைப்பு மாற்றத்துடன் விரித்து எழுதப்படுகிறது.

இப்போது நான் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் 'பதுங்குகுழி'யில் சொல்லப்பட்ட இடங்களில் எனது பாதங்கள் பரவாத உளர்களே இல்லை என்பேன். எனது இளவயதில் நான் வன்னிப்பிரதேசத்தில் யோகபுரத்தில் வாழ நேர்ந்தவன். வவுனிக்குளம் குடியேற்றத் திட்டத்தில் எங்களுக்குக் காணியும் வயலும் இருந்தன. அவற்றை அரசு மீளவும் கையகப்படுத்திவிடாமல் இருப்பதற்காய் யோகபுரம் அரசினர் மகா வித்தியாலயத்தில் 2 ஆண்டுகள் மட்டையடித்தும் இருக்கிறேன். அதேபோல் 1970 களில் முள்ளிவாய்க்கால், ஆனந்தபுரம், இரணைப் பாலை, புதுக்குடியிருப்பு பகுதிகளில் எனது மைத்துனர் சிவகோபால கிருஷ்ணன் அவர்கள் நிலஅளவையாளராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் நானும் அவரோடு அவ்விடங்களிலெல்லாம் அவரது விசையுந்தில் உழன்று திரிந்ததுண்டு. இறுதிப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் போர் நிலவரங்களையும், மக்களின் இடப்பெயர்வின் அவல நிகழ்வுகளையும், இழப்புக்களையும் பற்றி நான் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்ட போதெல்லாம் வன்னியிலிருந்து சினப்படம் அலுப்பும் இன்றித் தெரிவித்த அத்தனை நல்லிதயங்களையும் நன்றியுடன் நினைத்துக்கொள்கிறேன்.

நிஜமாகவே முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியில் பதுங்குகுழியில் இருந்த மக்களை இராணுவம் புல்டோஸரால் மூடிக்கொன்றதா என்கிற எனது உசாவலுக்குச் சரியான பதில் களத்தில் இருந்தவர்களாலேயே இன்னும் கொடுக்க முடியவில்லை. முள்ளிவாய்க்காலில் ஒருங்கி நெருக்குப்பட்ட பொதுமக்களில் சிலர் அப்படி 'விடுதலைப்புலிகள் இருந்த பதுங்குகுழியைத்தான் இராணுவம் மூடியது' என்கிறார்கள்.

தமிழராகப் பிறந்த காரணத்தால் வார்த்தையிலிட முடியாத துன்பங்களை எல்லாம் அனுபவித்தாயிற்று. சந்தேகங்களுக்கு அப்பால் எனது இந்தப் 'புதுங்குழி' வெறும் கதையாகவே இருந்துவிடுவதுதான் எனக்கும் உங்களுக்கும் உவப்பாயிருக்கும்.

புதுங்குழியின் நூன்முகத்தை வரைவதற்கு கோவை ஞானி அவர்களின் தொடர்பினை எழுத்தாளர் இலண்டன் ராஜேஸ்வரி பாலகப்தமணியம் அவர்களே ஏற்படுத்தித் தந்தார். அவருக்கு எனது நன்றி. நாமும் கோவை ஞானி அவர்களுக்கு மிகச்சிறிய கால அவகாசத்தையே தந்திருந்தோம். ஆதலால் தொலைபேசியிலான எம் உரையாடலின்போது "அய்யா, நான் உங்களைச் சிரமப்படுத்துவது போல் உணர்கிறேன்" என்றபோது "வாசிப்பதும் எழுதுவதுமே வாழ்க்கையாக இருப்பவனுக்கு இதில் என்னதான் சிரமம்?" என்றார் அவர். மனது நெக்குருகியது. அவருக்கும் எனது நன்றி.

இக்கதைகளை விரும்பிப் பிரசுரித்த கருப்பு, காலம், உயிர்மை, உயிர்நிழல், வார்த்தை, உயிரோசை, தீராநதி இலக்கியச் சஞ்சிகைகளுக்கும் நன்றி.

எனது படைப்புக்களின் பிரதிகளை எப்போதும் படித்தும், மெய்ப்புப் பார்த்தும் உதவும் என் கூட்டின் இணைக்குயில் ரஞ்ஜினிக்கும் நன்றி.

இந்நூலைச் சிறப்பாக ஆக்கிய உயிர்மை ஆசிரியரும், என் நண்பருமான கவிஞர் மனுஷ்ய புத்திரன் அவர்களுக்கும், அட்டைப்பட ஓவியத்தை அழகாகத் தந்த ஓவியர் ரமணி அவர்களுக்கும், வடிவமைப்பு பதிப்பன்ன பணிகளில் சிறப்பாகச் சேர்ந்துழைத்த உயிர்மை பதிப்பகத்தின் முகம் தெரியாத தோழர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

இன்னும் இதைப் படிக்கப்போகும் வாசகர்கள், விமர்சகர்கள், இலக்கியர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள் அனந்தம்.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

Skalitzer Str, 142,
10999 Berlin,
Germany.

அணிந்துரை

ஞானி

பொ.கருணாகரமூர்த்தி அவர்களின் பதுங்கு குழி என்ற சிறுகதை தொகுப்பினுள் பதினொரு கதைகள் உள்ளன. இவை சிறுகதைகள் என்ற உணர்வில்தான் இவற்றைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். சில கதைகளை இரண்டு முறைகளுக்கு மேல் படித்தேன். சிறுகதை என்பதற்கான இலக்கணம் குறித்துப் பலர் எழுதியுள்ள வரையறைகளும் நினைவுக்கு வந்தன. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் சில இந்த வரையறைகளுக்கு ஒத்துவரும். முகம்மது நவீர் என்ற வைத்தியரைப் பற்றிய கதை, கதை என்பதன் தொடக்கமும் முடிவும் முரண்படத் தொடுக்க வேண்டும் என்ற பொது விதிக்குப் பொருந்தி வரவில்லையென்றாலும் இது கதைதான் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள இரண்டு கதைகள் ஒன்று, கலாதரனைப் பற்றிய முதல் கதை. இரண்டு, தொகுப்பின் இடையில் இடம்பெறும் காசி பற்றிய கதை. இந்த இரண்டு கதைகளையும் நெடுங்கதையென்று குறப்பிடலாம் என்றுதான் தோன்றுகிறது. என்றாலும் இவை இரண்டும் இரசனையோடு படிப்பதற்கு அமையும் கதையென்ற வரையறையைக் கடந்து நமக்குள் வகைவகையான கிளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துகின்றன. தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுக்குள் இக்கதைகள் இயங்குகின்றன. கலாதரனையும் காசியையும் உள்ளடக்கிய இந்தக் கதைத் தொகுதி இன்னும் சில காரணங்களுக்காகவும் தமிழ் சூழலில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி ஈழத்தமிழர், இலக்கியவாதி என்ற அளவு மட்டுமே அவரைப் பற்றி நானறிவேன். தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களில் அவரது இரண்டொரு கதைகளை வாசித்த நினைவு எனக்குண்டு. ஒரு கதைத் தொகுப்பிலிருந்து அல்லது எழுத்தாளர் ஒருவரின் படைப்பிலிருந்து அவரது வாழ்வியல் விவரங்களை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள இயலாது என்பது ஒரு பொது உண்மை. அன்றியும், ஒரு எழுத்தாளரின் வாழ்வையும் படைப்பையும் ஒன்றெனப் பார்ப்பதும்

பொருந்தாது என்பதும் ஒரு திறனாய்வுக்கருத்து. எனினும் இவற்றையெல்லாம் மீறி கருணாகரமூர்த்தி அவர்களின் ஆளுமைத்திறனை இவரது அனைத்துச் சிறுகதைகளும் தெளிவாகவே நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. சுமார் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னரே இவர் ஈழத்தை விட்டு அயலகத்திற்கு குறிப்பாக ஜெர்மனிக்கு சென்றிருக்க வேண்டும். கதைகளில் ஜெர்மனியின் சூழல், விரிவாக இடம் பெறுகிறது. ஜெர்மன் மொழியிலும் இவரது தேர்ச்சி புலப்படுகிறது. ஜெர்மனியில் இவர் இருந்தாலும் இலங்கை அரசியல் பற்றிய அரசியலறிவும் உணர்வும் அழுத்தமாகவே கதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. ஈழத்தமிழகத்தின் விடுதலையை இவர் பெரிதும் வேண்டினாலும் புலிகளின் இயக்கம் பற்றி இவருக்குச் சில மாறுபாடுகள் உள்ளன. ஈழத் தமிழகத்தின் விடுதலைக்குத் தமிழகம் உற்றதுணையாக இருக்கவில்லையென்பது இவரது மனக்குறை என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும். இவையெல்லாம் இந்தத் தொகுப்பிலிருந்து இவரைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சில விவரங்கள் மட்டுமே. இவரது ஆளுமைத்திறனின் மையமென இவற்றைச் சொல்வதற்குமில்லை. இவற்றையெல்லாம் மீறிச் சில அற்புதமான அறிவு மற்றும் கலைத்திறன்களை இவரது தொகுப்புப் புலப்படுத்துகின்றது.

தமிழில் தலைசிறந்த நாவல்கள், நாவலாசிரியர்கள் பற்றி நிறைய விவரங்கள் இவர் கதைகளில் இடம்பெறுகின்றன. தமிழில் தரமான திரைப்படங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். கர்நாடக சங்கீதத்தில் கடந்த ஐந்தாண்டுகளுக்கிடையில் தலைசிறந்த மேதைகள் பற்றியும் கர்நாடக இசையில் முதன்மை இராகங்கள், கிளை இராகங்கள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். (கர்நாடக இசை தமிழிசைதான் என்ற குறிப்பு கதைகளில்லை). பிரபஞ்சம் மனிதனைத் தோற்றுவிக்கும் நோக்கத்துடன்தான் இயங்குகிறதா? பிரம்மம், சூனியம் என்பதற்குப் பொருள் உண்டா? கடவுள் உண்மையா பொய்யா? கணித விதிகளில் கடவுள் அடங்குவாரா? இத்தகைய கேள்விகள் இவரது கதைகளில் அழுத்தமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இலங்கை அரசியல் பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகிறார். தமிழ் மருத்துவம் பற்றி, மூலிகை முதலியவை பற்றி இவர்தரும் விவரங்களும் பல. இவற்றோடு குறிப்பிட்ட சூழலில் மனிதர்களின் உளவியல் சிக்கல் பற்றியும் பேசுகிறார். தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றியும் இவருக்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இருக்கிறது. இவை யெல்லாம் இவரது ஆளுமைத் திறனின், வளத்தை, மேன்மையை நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. அழுத்தம் திருத்தமான கலைநேர்த்தியோடும் கதைகள் இயங்குகின்றன. தனித்தமிழ் ஆர்வத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார். சமூகச் சிக்கல் குறித்தும் தனிமனிதச் சிக்கல் குறித்தும் மேலோட்டமான கதைகளை உற்பத்தி செய்து தள்ளும் வணிக எழுத்துக்களுக்கு மத்தியில் இவரது தனித்தன்மை இவரது கனபரிமாணத்தை மிக எளிதில் எவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். தலைசிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குள் இவர் எளிதாக இடம் பெறுகிறார். இவரது கலை தமிழுக்குக் கிடைத்த ஒரு பேறு என்பதில் ஐயமில்லை.

கலைநேர்த்திக்கு எவ்வகையிலும் குறையில்லாமல் படைக்கப்பட்ட இந்தத் தொகுப்பில் நகைச்சுவை உணர்வோடு அமைந்த இரண்டு சிறுகதைகளைக் குறிப்பிடலாம். ஜெர்மனியில் பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனெனினும் தன் பள்ளித் தோழிகளுடன் சுற்றுலாவுக்குச் செல்லும் ஜொஹானாவின் கஞ்சத்தனத்தை சுவைபட ஆசிரியர் விவரிக்கிறார். கோடைக்காலத்தில் பிறந்து மூலம் பௌத்திரம் ஆகிய நோய்களுக்கு மருத்துவம் செய்யும் முகம்மது நவீரும் கஞ்சத்தனத்தில் உள்ளம் இறுகியவர். ஜொஹா னாவின் கஞ்சத்தனத்திற்குக் காரணம் சொல்லாத ஆசிரியர், மருத்துவரின் கஞ்சத் தனத்துக்கு காரணம் சொல்கிறார். இளம் வயதில் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளையே கிடைத்த உணவையே உண்டு வளர்ந்தவர். ஈழத்தில் மருத்துவம் பார்க்கும்போது செல்வந்தர் வீட்டில் வயிறு புடைக்க உண்கிறார் என்றாலும் தன் சொந்தச் செலவில் தனக்கு மட்டுமல்லாமல் பிறருக்கும் செலவு செய்ய இவரால் முடியாது. இவர்களை ஆசிரியர் குற்றப்படுத்தவுமில்லை. நகைச்சுவை உணர்வு கொப்பளிக்கும் கதைகள் இவை.

கஞ்சத்தனம் சில மனிதர்களைப் பிடித்துள்ள ஒரு நோய் என்று சொல்லலாம். இதைப்போலவே மறதியும் கூட ஒருவேளை மூளையைப் பாதிக்கும் ஒரு நோய். வயதான காலத்தில் வரும் மறதி இயல்பானது தான். ஒரு விபத்தாக இல்லாதபோது நம்மால் இரசிக்க முடியும்.

தொகுப்பில் உள்ள ஒரு சிறுகதையில் வரும் தாய் தன் உறவுகளோடு சுற்றுலா சென்று முடிந்த தருணத்தில் தன் பெறா மகளைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் 'யார் நீ?' இன்னொரு சிறுகதையில் இடம்பெறும் மறதி என்ற நோய் ஒரு அவலமாக நம்மைத் தாக்குகிறது. இளம் வயதில் தன்னோடு படித்த நண்பன் பாலேந்திரனைக் காண்பதற்காக அயலகத் திலிருந்து ஈழத்திற்கு வருகிறவர் நண்பன் இப்பொழுது இல்லை என்று வருந்துகிறார் என்றாலும் இன்னொரு நண்பன் பாலச்சந்திரன் இருப்பதையறிந்து அவரைத் தேடிப் போய் இடிந்த ஒரு வீட்டில் அவரைக் காண்கிறார். நண்பர் குடும்பத்தோடு உரையாடி விடைபெறு கிறபோது பாலச்சந்திரன் கேட்கிறார். 'யார் மச்சான் நீ?' இவருக்கு என்ன நேர்ந்தது? சிங்களப் படையின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி தன் குடும்பத்தோடும் சுமையோடும் ஊர் ஊராக அலைந்த அதிர்ச்சியில் பாதிக்கப்பட்ட நண்பரைப் பற்றிக் கொண்டது இந்த நோய்.

நகைச்சுவை உணர்வு குறையாமல் தன் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட அழிவை நினைத்து ஆசிரியர் பேசுகிற இன்னொரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். மருத்துவர் முகம்மது நவீர் யாழ்ப்பாணத்தில் சிலரோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறபோது இந்திய அமைதிப்படை அந்த வழியாக வருகிறது. தப்பியோடும் சில இளைஞர்களை விசாரிக்கிறார்கள். மருத்துவர் தெரியாது என்கிறார். அவருக்கு அடிமேல் அடி விழுகிறது. "நான் இந்தியன் இந்தியன்" என்று கத்துகிறார். வீரர்களுக்குத் தமிழ் தெரியவில்லை. 'ஜன கன மன பாரத மாதா' என்ற சில வரிகளை உரக்கச் சொல்லுகிறார். இதுவும் அவர்கள்

செவியில் விழவில்லை.

நம் தமிழ்ச்சமுசுத்தின் சீர்கேடு குறித்து ஈழத்தமிழர் என்ற முறையில் ஆசிரியர் முன்வைக்கும் விமர்சனத்தை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. தேசத்தையிழந்த நிலையிலும் அவர்களைச் சிறுமைக்குணம் ஆட் கொள்ளவில்லை. வசதியான வாழ்வு கிடைத்தபோதிலும் சிறுமைக் குணத்தால் நம்மவர் சீர்குலைகின்றனர். இசைத்தமிழறிஞர் திருமுருகன் அவர்களின் பரிந்துரையோடு ஜெர்மன் கருத்தரங்கிற்குச் செல்கிறார் இதயச்சந்திரன் என்ற பேராசிரியர். திருமுருகன் கொடுத்தனுப்பிய பரிசுப்பொருளை அவர் நண்பரிடம் பேராசிரியர் சேர்க்காமல் தானே வைத்துக்கொள்கிறார். நண்பரின் மனைவியிடமும் தம் காம குறிப்பைப் வெளிப்படுத்துகிறார். இணையத்தில் பாலியல் உறவுக் காட்சிகளைத் தேடிப்பார்க்கும் ஒருவருக்கும் இந்தப் பேராசிரியருக்கும் என்ன 'பேதம்' இருக்க முடியும்? செம்மொழித் தமிழ்ப் பண்பாடு இப்படியுமா சீர்குலைய வேண்டும் என்று கேட்கிறார் ஆசிரியர். இதயச்சந்திரனைப் போல நம் சூழலில் எத்தனையோ மனிதர்கள்.

கலாதரன் பற்றியும் காசி பற்றியும் இனிப்பேசலாம். கலாதரன் நாவல் எழுதுகிறார். இவர் கனவுகளுக்கு எல்லையில்லை. தமிழ் நாவல் களில் தானும் ஒரு சிறந்த நாவலைச் சேர்க்க வேண்டும் என்பது இவரது ஆசை. இவர் எழுதிய நாவலை கணினியில் வைரஸ் அரித்து விட்டது. இன்னும் எத்தனையோ ஆசைகள். தமிழகத்திலிருந்து தமிழின் தலைசிறந்த படைப்புகளைத் தருவித்துத் தமிழ் வாசகங் களுக்குத் தர விரும்புகிறார். விற்பனையோ மிகவும் சொற்பம். விற்பனை யாகாத அத்தனை நூல்களையும் இடவசதி குறைந்த தன் வீட்டில் அடுக்கி வைக்கிறார். தமிழில் தரமான திரைப்படம் ஒன்றை தயாரிக்க வேண்டும். தக்க துணைவர்கள் தேவை. கிடைக்கமாட்டார்கள். மதுரை ஜி.எஸ்.மணியின் இசைப்பேழையைக் கேட்டு அதே தரத்தில் அதேபோல தமிழகத்தில் புகழ்பெற்ற இசை மேதைகளையும், திரைப்பட இசைக்கலைஞர்களையும் கூட்டி வைத்து குறைந்த அளவு 20 முதன்மை இராகங்களையும் அவற்றைக் குறைந்தளவுக்கேனும் உள்வாங்கிய கிளை இராகங்களையும் பாடவைத்து 60 மணி நேரம் ஒலிக்கும் முறையில் 100 இராகங்களைப் பற்றிப் பதிவு செய்து குறுவட்டுக்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இளம் இசைக் கலைஞர்கள் பணம் வாங்குவதைக் கூட மறுக்கிறார்கள். மூத்தவர்கள் ஒருசிலர் காசு பறிக்க முற்படுகிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் கடந்து குறுவட்டுக் களை வெளியிடுகிறார். மூன்று மாதத்தில் 30 உருப்படிக்கே விற்பனை யாகின்றன. தன் நண்பன் ஜேசுதாசன் சொன்னது உண்மைதான். சில கனவுகள் காண மட்டும் சுகம். கலாதரன் இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொள்கிறார். என்றாலும் கனவுகள் காணத்தான் வேண்டும். திராமல் விதைக்கவும் வேண்டும். முளைப்பது மண்ணைப் பொறுத்தது என்ற முடிவுக்கும் வருகிறார். தமிழ்ச்சூழலில் கலாதரன்கள் வெறும் கனவு காண்கிறார்கள். விதைக்கவும் செய்கிறார்கள். முளைக்க வில்லை

என்றாலும் தீராமல் விதைக்கிறார்கள். தமிழ்மண்ணை நாசம் செய்பவர்களும் ஓயாமல் இயங்குகிறார்கள். என்றேனும் இந்த விதைகள் முளைக்கும்.

கதையை இங்குகருக்கித்தான் சொன்னேன். கலாதரன் இந்தச் சுருக்கத்தில் அடங்க மாட்டார். கலாதரனின் ஆளுமை மிகப்பெரியது, வலிமையானதும் கூட.

ஈழத்தில் இடையறாத போர்ச் சூழலில் தன்னை இழந்து மனம் பிறழ்ந்த நிலையில், கோயில் விழாக்களிலும் விளையாட்டுத் திடல்களிலும் தன்னைச் சூழ மனிதர்கள் இருக்கிறார்களோ இல்லையோ அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் ஒலிபெருக்கியில் மேடைத் தோரணையில் முழங்குபவர்களைப் போல உரத்துப் பேசிக்கொண்டே அலைகிறான் காசி. இவன் தத்துவம் தெரிந்தவன், அரசியல் தெரிந்தவன் என்றாலும் மனம் பேதலித்தவன்.

“பிரபஞ்சம், பிரம்மம், காலம், சூன்யம் என்றெல்லாம் பேசி மனிதன்தான் இவற்றை அர்த்தப்படுத்துகிறான். அந்த அர்த்தங்கள் பிரபஞ்சத்தில் இல்லை. எல்லாமே மனிதன் தரும் அர்த்தங்கள்.”

“பிரபஞ்சம், இயற்கை மனித உயிரியக்கம் முதலிய அனைத்துமே கணித விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவை. கடவுளையும் இவ்விதிகள் கட்டுப்படுத்தும். விதிகளையறிந்து கொள்ளவியலாதபோது ஆன்மீகம், பாமரத்தனம் வந்துவிடுகிறது.”

இப்படியெல்லாம் பிரபஞ்சம், மனிதன் வாழ்க்கை என்றெல்லாம் ஓயாமல் உரத்துப் பேசிக்கொண்டே யாரேனும் கேட்கிறார்களோ இல்லையோ காசி அலைகிறான். காசி ஏன் இப்படிப் பேசுகிறான் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இடையறாத போர்ச் சூழலில், வாழ்வின் அர்த்தம் சிதைகிறது.

வாழ்வுக்கு அர்த்தம் இல்லாத நிலையில் பிரபஞ்ச இயக்கத்திற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்? கடவுள் இருக்கிறாரா? என்ற கேள்விகள் காசிக்குள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. கடவுள் இல்லை என்கிறான். ஆன்மீகம் பொய் என்கிறான். காசி அரசியலும் பேசுகிறான் “ஹிட்லரும் தேசியம் பேசினான். மனிதர்களை கொன்றான். பண்டார நாயகாவும் தேசியம் பேசினான். தமிழர்களைக் கொன்றான். நீங்களும் தேசியம் என்று பேசுகிறீர்கள் முஸ்லிம்களைக் கொல்கிறீர்கள்? அம் பாரையில் குழந்தைகளைக் கொன்றீர்கள். உங்களை மக்கள் எப்படி நம்புவார்கள். நீங்கள் செய்வது தவறு என்று உணர்ந்தால் மக்களிடம் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்.”

“சைக்கிள் கடைக்காரன் பஞ்சர் போட்டுப் பிழைக்கிறான். நீங்கள் ஆயிரம் ரூபா கேட்கிறீர்கள். அவனால் எப்படித் தர முடியும்?”

“ராஜீவ் இறங்கி வந்தாலும் “ரோ” அவரை எதுவும் செய்யவிடாது தடுக்கும் என்பது பாமரனான எனக்கே தெரியும் அறிவாளிகள் இதை ஏன் அறியவில்லை? அவன் சாவைத் தலைவர்கள் ஏன் தடுக்க

வில்லை?"

"கருங்கல்லில் சாடுறதும் வழியாது என்ற உண்மை எல்லாருக்குமே தெரியும். திலீபனை ஏன் சாகவிட்டார்கள்?"

"தமிழ்சினிமாக்கள் சீரழிந்து கிடக்கின்றன என்று விமர்சனம் செய்தீர்கள். ஐரோப்பாவில் உங்கள் தொலைக்காட்சியில் வேறு என்னதான் செய்து கொண் டிருக்கிறீர்கள்?"

இவ்வாறெல்லாம் ஓயாமல் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்த காசி ஒரு நாள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவன் தலையில் எஞ்சின் ஆயிலைக் கொட்டிக் கடலில் தூக்கி யெறிகிறார்கள். மறுநாள் காசி கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்தான். ஒரு காசி இறந்து விட்டான். சூழல் இன்னும் பல காசிகளைத் தொடர்ச்சியாகத் தோற்றுவிக்கும். காசிக்கு இறப்பில்லை.

"காசி உரத்து முழங்கினான். நாம் சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள். நாம் சூரியனின் பிள்ளைகள்." உண்மைதான் விடுதலைக்காக, தேசத் திற்காகத் தம்மை ஒப்புக் கொடுப்பவர் அனைவரும் வீரியம் மிக்கவர்கள். இவர்களும் சூரியனிடமிருந்து வந்தவர்கள். நீட்டேஷை நாம் படித் திருக்கிறோம். காசி நமக்குக் கிடைத்த ஒரு நீட்டேஷ். உலகளவில் நடைபெறும் போர்ச்சூழலில் காசிகள் இப்படித்தான் கதறுகிறார்கள். எல்லாத் தேசங்களிலும் இவர்கள் கதறுகிறார்கள்.

காசியும் சலாதரனும் உடன்பிறப்புகள்—கருணாகரமூர்த்தியும்தான்.

என் ஆதர்ஸமும்
ஆசானும்
நண்பருமாகிய
அதிபர்
திரு. பொ. கனகசபாபதி (கனடா)
அவர்களுக்கு

மதுரை நகரம்
மதுரை
மதுரை
மதுரை
மதுரை
மதுரை (காலை)
மதுரை

பொருளடக்கம்

1.	அந்தி மயங்க முன்னான பொழுதுகளில்	21
2.	சிநேகிதனைத் தொலைத்தவன்	69
3.	சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள்	80
4.	அபேதம்	116
5.	எல்லைகள் அற்ற உலகம்	124
6.	ஒரு கஞ்சலுடன் உல்லாசப்பயணம் போதல்	130
7.	பதுங்குகுழி	137
8.	நல்லா கேட்டுத்தான் என்ன செய்யப்போகிறேன்?	160
9.	Mutterpass	170
10.	முட்டாப்பசங்கள்ல காந்தியும் ஜின்னாவும்	181
11.	கவிஞனின் மனைவி	202

வகை அடர்ப்படி

11	கிரகஞ்ஞாபதி நான்கு களியடி திசை	1
22	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	2
33	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	3
44	கிரகஞ்ஞாபதி	4
55	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	5
66	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	6
77	கிரகஞ்ஞாபதி	7
88	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	8
99	கிரகஞ்ஞாபதி	9
100	கிரகஞ்ஞாபதி திசை-திசை	10
101	கிரகஞ்ஞாபதி	11

அந்தி மயங்க

முன்னான பொழுதுகளில்

இப்போது அவனுக்கு அந்த மௌனத்திப்பு அடிக்கடி ஏற்படுகிறது. சாமத்தில் எழுந்து பாத்தூரம் போகும்போது கண்ணாடியில் நரைக்க ஆரம்பித்திருக்கும் தலையை எதிர்ப்படுகையில், கொஞ்சம் அதிகமாக கடையில் சாமான்களை வாங்கிவிட்டு அவற்றைத் தனியாக வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும்போது மூச்சிரைக்கையில், இதென்ன வாலிபம் விடைபெறுவதை உணரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இந்த வாழ்நாள் பூராவையும் வீணாகக் கழித்துவிட்டதுபோலொரு உணர்வு. பாதி கழிந்த வாழ்க்கையில் உருப்படியாய் எதையும் செய்யவில்லை. தற்போது எதையும் செய்துகொண்டிருக்கவுமில்லை... இன்னும் கறிசோறு தின்று, ஊர்த்தொளவாரங்கள் பேசியதோட சரியென்று தன் மீதிக்காலமும் கடந்துவிடப்போவதான தவிப்பு.

எர்னெஸ்ட் ஹெமிங்வேயின் - த ஸ்டோஸ் ஒப் கிளிமஞ்சரோ- நாவலில் ஹரி என்றொருவன் மலைவாழ் உயிரினங்களை அவதானிப்பதற்காக ஆபிரிக்காவின் ஆளரவமற்ற மலைப் பிரதேசமொன்றில் லாண்ட் நோவர் வண்டி யொன்றில் தன் காதலியோடு ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் பயணித்துப்போய் முகாமிடுவான். அங்கே அவனுக்கு காலில் அரிப்பு ஏற்படவும் குருதிக்கசியும் வண்ணம் பலமாகவே சொறிந்து விடுகிறான். அதுவே செப்டிக் ஆகியதோடு, அதேசமயம் கங்க்ரீன் என்றொரு நோயாலும் தாக்கப்படுகிறான், அவன் கூட்டிச்சென்ற அரைவேக் காடு உள்ளூர்ச்சாரதி வண்டி இயந்திரத்தின் மசகு எண்ணை மட்டத்தைக் கவனியாது விட்டதால் அதன் பெயறிங் ஷிலீவ்ஸ் உருகிப் போய் வண்டியும் கெட்டுவிடுகிறது, உடனே திரும்பிவிட முடியாத நிலைமை. நாளாக ஆக அவனது காலின் உணர்வுகள் மரத்து விரல்கள் செத்து ஒவ்வொன்றாக கழன்றுவிழக்கூடிய அபாயம் ஏற்படுகிறது. அது எடுப்புத்தொலைபேசி வராத காலம். இருந்தாலுந்தான் உலங்கு

வானூர்தி ஆம்புலன்ஸையெல்லாம் வரவழைத்து விடமுடியாத நாடு தான் ஸானியா. அவன் தனக்கு ஏற்படவிருக்கும் மரணத்தை யிட்டல்ல, தான் செய்வதற்குத் திட்டமிட்டிருந்த பல்லாயிரம் பணிகளில் எதையுந் தான் நிறைவேற்றாமல் வெட்டியாக இறந்துபோகிறேனே என்றுதான் கலங்குவான்.

அங்கே தோளோடு தோள் சேர்த்துக் கூட்டமாகப் பறந்து செல்லும் நாரைகளின் நளினத்தையும், கழுத்தைக் குறுக்கி தலையை உள்ளிழுத்து இறகுகளுக்குள் புதைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் குருவிகளின் அழகையும், பரந்தும் நீண்டும் செல்லும் கிளிமஞ்சரோமலைத் தொடரின் பனிப்படிவில் சூரியக்கதிர்கள் பட்டுத்தெறிக்கும் ரம்யத்தையுங்கூட பதிவுசெய்யாமலே முழுகிறதே என் வாழ்க்கை என்றும் தவிப்பான்.

ஹரியின் தவிப்புக்கினையான ஒரு தவிப்பு இப்போது கலாதர னுக்கும் அவ்வப்போது ஏற்படுகிறது. அவன் செய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட விஷயங்களும் மிச்சம் கனத்துந்தான் போச்சு. ஆனாலும் அவையெல்லாம் அவனது ஜீவிதக் கனவுகள்.

தமிழில் பேச்சுக்களையும், சொல்பவற்றையும் (டிக்டேசன்) மின் னியல் பதிவுகளாக்கவல்ல ஒரு நிரலி. ஒரு சொடுக்கில் திரையில் தமிழ் வார்த்தையின் அர்த்தம் முழுவதையும் கொட்டிவிடவல்ல பரிபூரண தமிழகராதி.

தமிழின் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் சீர்செய்யவும் அதன் இலக் கண விதிகளையும் புரிந்துகொண்டு வசனங்களை செழுமை செய்ய வல்ல ஒரு நிரலியும், மற்றும் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு கைகொடுக்கவல்ல சில நிரலிகளையும் சீர்மை பண்ணவேண்டும்.

தமிழிலிருந்து பிறமொழிகளுக்கும், பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கும் கொண்டுவரவேண்டிய ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள். எத்தனை பேர் சேர்ந்துகொண்டு ஆற்றவேண்டிய மெகா பணி அது. தனியொருவன் என்னதான் சாதித்துவிடமுடியும். ஆனாலும் வெகு சிலவற்றையாவது இவனால் இதை இவன் முடிக்குமென்றாய்ந்து தேடி ஒப்படைத்து செயலிக்கவேண்டும். எல்லாம் இன்னும் கனவுகள்தான். ஆனாலும் மெல்லமெல்ல மெய்ப்படவேணும். இயலாமையை நினைக்கையில் அப்போதே செத்துவிடவேணும்போல் இருக்கும்.

பரவாயில்லை, இதுவென்ன உலகத்து இயற்கையையும் நடப்பையும் ஒரு முன்னூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே தள்ளிவிடுற முஸ்தீபா இது? என்னுடைய விஷயங்கள் என்பதால் எனக்கு அவை உயர்வாகத் தோணுதாக்கும், இன்னொருவன் இதை வேறொரு கோணத்தில் பார்த்து இது வெகு சாதாரண விஷயம்யா என்றோ பைத்தியக்காரப்பயல் என்றோ சொல்லலாம். சமயங்களில் அப்படியுந்தான் நினைப்பு வரு கிறது அவனுக்கு.

இலக்கியத்தில் என்று பார்த்தால் -புரியவில்லை- எனத் திரும்பி வந்த சிறு கதைகளைத் தனியாகத் தொகுத்து இரண்டு நூல்களாகப் போடவேணும்.

கணினியிலிருந்து எவர் கைங்கரியத்தாலோ வைரஸ் உளருவித் துடைத்துவிட்டுப்போன நாவல்கள் மூன்றையும் திரும்ப எழுதியாக வேண்டும் என்பதை நினைக்கவும் அவன் உயிரில் களைப்பு ஏற்படுகிறது.

“நீ உன் நாவல்களை மீளவும் குறிப்புகள் தயார் பண்ணி வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வோர் அத்தியாயமாக ஒரு டேப் ரெகார்டரில் பதிவு செய்துவிடு. அதைக் கணினியிலேற்றி நூலாக்கிவிடுவது என்பொறுப்பு” என்கிறான் நண்பன் விந்தன். நிஜத்திலும் அவன் அதைச் செய்துமுடிப்பானோ அவன் அப்படித் தரும் நம்பிக்கை கேட்பதற்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

தமிழ்நிரலிகள் விஷயத்தில் எவ்வளவோ உதவி செய்வதாகச் சொல்லியிருந்த சுஜாதாவும் சொல்லாமல் பறந்து விட்டார். சரி... மிச்சமுள்ள பேர்களோடு உலகம் இன்னும் உருண்டுகொண்டுதானே இருக்கிறது?

ஜெயமோகனும், பிரான்ஸ் கஃப்காவும் சமயத்தில் வந்து புத்துணர்ச்சியும் உற்சாகமும் தந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றனர். தன் வாழ்நாளில் தான் எழுதியவற்றுள் ஒரு நாவலைக்கூட வெளியிட முடியாமல்போன பிரான்ஸ் கஃப்கா தன் 46வது வயதில் இறக்கும் வரையில் சளைக்காமல் எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். கடைசியில் காசநோய் கண்டு மரணம் நெருங்குவதை உணர்ந்தபோது (அப்போதெல்லாம் அந்நோய்க்கு மருந்தில்லை) தன் உற்ற நண்பன் மாக்ஸ் ப்ரோட் என்பவரை அழைத்துத் தன் நாவல்கள் (Der Prozess, Das Schloss, Die Verwandlung, Das Urteil) அனைத்தையும் குவித்துக் கொழுத்தி விடச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டார். மாக்ஸ் ப்ரோட் அவற்றைக் கொழுத்தாமல் விட்டதாலேயே இன்று எமக்கு பிரான்ஸ் கஃப்கா கிடைத்தார்.

ஜெயமோகன்கூட தன் விஷ்ணுபுரம் நாவலைப் பத்துதடவைகளுக்கு மேல் திருத்தியும் திருப்பியும் எழுதியதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் அவருக்கு ஒரு கணினி மட்டும் இருந்திருந்தால் அவ்வேலை எவ்வளவு எளிதாக இருந்திருக்கும்? கலாதரனுக்கு தன் இலட்சியமோ கனவோ தான் செய்யவிரும்புவவைகளை எப்போ எதிலிருந்து தொடங்குவதென்று தெரியவில்லை. அவை திராத சரடாகத் தொடர்கின்றன. அட, தொடங்காமலே முடிவதாவது... சலிப்பாக வருகிறது.

கலாதரனுக்கு பணிவிடுப்புள்ள நாட்களில் அவனது நண்பர்கள் அவன் வீட்டருகிலுள்ள எர்கெலென்ஸ்டாம் பார்க் பக்கமாகவுள்ள ஹிஸ் பப்பிலோ அல்லது அவன் வீட்டிலோ மாலையில் கூடுவார்கள்.

சந்திப்பு வீட்டிலாயின் புதிதாக வந்திருக்கும் கர்நாடக இசையோ, இந்துஸ்தானி, கவால், கஜல், தென்னமெரிக்க, ஆபிரிக்க இசை என்று ஏதாவது ஒன்று அங்கே பரவும். அதைப்பற்றிப் பேசுவார்கள் பேசுவார்கள், பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அல்லது எம்மொழியி

லாயினும் குறிப்பிடும்படியாக ஏதாவது படம் வந்திருந்தால் அதை அவனது ஹோம் வீடியோவில் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு விடியவிடிய விமர்சிப்பார்கள்.

“ஒரு தூக்கணாங்குருவிக்கு சொந்தமாய் ஒரு ஓக்மரம் இருந்தது. அந்த மரத்துக்கு சொந்தமாய் ஒரு நிப்ட் என்றொரு பள்ளத்தாக்கும் இருந்தது. அப்பள்ளத்தாக்கு கிளிமஞ்சரோ மலைப்பகுதியிலிருந்தது. கிளிமஞ்சரோ மலையோ தான்ஸானியாவிலிருந்தது. தான்ஸானியா ஆபிரிக்காவின் மத்தியிலிருந்தது. அந்தக் குருவி ஒரு நாள் தன் கூட்டை விட்டுப் பறந்து போச்சென்றால் அதுக்கு ஆபிரிக்காவைப் பிடிக்க வில்லையென்று அர்த்தமா... என்று எழுதுவாய். எவன் பிரசுரிப்பான் அல்லது - ஊ-பாண் டீ ஊரெழு -

கதையின் தலைப்பை சர்வதேச வாசகரை எண்ணி - சப்வே டீ சங்கானை - என்று மாத்துவதாய் சொன்னியே அதில்...

கொழும்பில இருந்து ஆட்டோ ரூட்டில மூன்று மணிநேரம் பயணித்து யாழ்ப்பாணம் போய் அங்கிருந்து சங்கானைக்கு சப்வேயிலை போய்வந்தேனென்று எழுதினதுகூடச் சரிதான். ஒரு நூறுவருஷத்தில் ஒரு வேளை அவை சாத்தியமாகலாம். கூடவே வல்லைவெளியில கொட்டிக்கிடந்த ஸ்நோவிலை ஸ்நோ போட்டை வைச்சு வழக்கி செல்வச்சன்னிதிக்கும் அப்பிடியே வல்லிபுரக் கோவிலுக்கும் ஒரு ரவுண்ட் அடிச்சனெண்டு எழுதிற்றுது கொஞ்சம் ஓவர். இதைத்தான் “உச்சந்தலையில் உள்ளியரைக்கிறதெங்கிறது.”

“1925 இல் ஆர்தர்.சி.கிளார்க் தரையில் இருந்து ஏவப்படும் ஒரு உந்துகணையில் ஏறி மனிதன் வெகுவேகமாகப் பயணித்து ஒரு பிளாட்போம் மூலம் இந்த நூற்றாண்டில நிலவில இறங்குவான் என்று எழுதியபோது அவரை விநோதமாகப் பார்த்து ‘மாமாக்கு மரை கழன்றுபோச்சு, அதுதான் விசர்க்கதையளா எடுத்தெடுத்து விகிறார்’ என்றவங்கள்... அதிகம் ஏன், அதிவேகமாகச் சிறகடிக்கவல்ல ஒரு இயந்திரப் பறவையைத் தயாரித்து மனிதன் ஏன் பறக்கமுடியாதென்று சிந்தித்து முதன்முதலாக பறக்கும் மெஷின் என்று சொல்லி ஒரு புறோட்டோ டைப் ஏரோபிளேனை கற்பனையாக வடிவமைத்த லியனார்டோ டாவின்ஸி ஒரு ஓவியர், விஞ்ஞானியே அல்ல. அவர் கொடுத்த அந்தக் கற்பனையின் முதற்கண்ணிதான் தொடர்ந்து றைட் பிறதேர்ஸை அந்த திசையில் மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது.”

“சாத்தியமில்லாத விஷயங்களை எழுதினா உன்னைக் கண்வுலகவாதி என்று சொல்லாமல் பின்ன எப்படி... என்ன என்ன அட்லாண்டிக்கின் பனிமலையில் ஒரு பகுதியைப் பெயர்த்தெடுத்து அணுவோ அல்லது பிறிதொரு சக்திகொண்டோ கடல்ல வைச்சித் தள்ளிக்கொண்டு ஒரு மணியில நேரத்துக்குள்ள தமிழ்நாட்டுக்கு கொண்டுபோனா அங்கேயுள்ள தண்ணீர்ப்பஞ்சம் தீர்ந்திடுமாம். சக்கரங்கள் வெளிவர முடியாத பிரச்சனையால் தரையிறங்கமுடியாமல் அவதிப்படும் விமானங்களுக்கு அதேவேகத்தில் ஓடக்கூடிய இறங்குதரையை

நிர்மாணித்தால் பெல்லிலாண்டிங் விபத்துக்களைத் தவிர்க்கலாமாம்...”
கொம்றேட் சொல்றார்.

“இதுகள் ஒரு மனிதனின் ஆலோசனைகள் அல்ல, அவாவதல்கள். புரிந்தால் சரி. ஆனால் ஒருத்தன் தனக்குத் தோன்றுபவற்றைச் சொல் லாதிருத்தலே முட்டாள்தனங்களிலெல்லாம் தலை. அவை சாத்தியமோ கனவோ... குறைந்தபட்சம் சுவைஞன் சிரித்துவிட்டாவது போகட்டன். கவலை எனக்கா? ”

நாவல்களைத் தொடர்ந்து எழுதுவதில் அவனுக்கு ஆர்வமில்லாமல் போனதுக்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. அதுவே ஒரு தனிக்கதை.

“புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களுக்கு தனிக்க முடியாத தமிழ்த்தாகம். படிப்பதற்குத் தமிழ் நூல்களை அங்கு கிடைக் காமல் தவித்துப்போய் இருக்கிறார்கள்” என்று தமிழகத்தில் நாடகத் துறை மற்றும் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளரும் கலைஞருமான ஒரு அன்பர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் இருநூறாவது ஆண்டு நிறைவை ஒட்டி பாரீஸ் நகர் எடுத்த அனைத்து உலகக் கலைகளின் மேளாவில் அவருக்குத் தன் கலைக்குமுவினருடன் கலந்துகொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்க் கிறது. அவருக்கும் தமிழ்த்தாகத்தால் தவித்திருக்கும் மக்களுக்கு தான் தமிழ்ச்சாந்தி செய்யக்கிடைத்த அற்புத சந்தர்ப்பமெனத் தோன் நியதோ அல்லது தமிழ் நூல்களை பாரீஸுக்கு எடுத்துப்போனால் 50 ரூபா நூலுக்கு அப்படியே 50 பிரெஞ்சு பிராங் கிடைக்குமென்று யாராவது ஞானப்பாலுட்டினார்களோ பாரீஸுக்கு வரும்போது தமிழில் இதுவரையில் வெளிவந்தவற்றுள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை எனக் கருதப்படும் நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளின் தொகுப்புக்கள், கட்டுரைகள் என 150 நூல்களைத் தேர்வுசெய்து மொத்தமாக 2000 நூல்களை வாங்கி இரண்டு பெரிய பக்கேஸ் பெட்டிகளில் அடைத்துக் கொண்டு தன் குழுசகிதம் வந்து இறக்கினார்.

கோலாகலமான கலைகளின் மேளா முடிவுற்றபின்னால் அங்குள்ள சில நண்பர்களின் உதவியுடன் பாரீஸில் நடைபெற்ற ஆயிரம் தமிழர் கள் கூடவல்ல விழாவொன்றில் கடைவிரித்தார். வெட்கம், அங்கே 27 பிரதிகள்தான் விற்பனையாயிற்று. ஒரு நல்ல பாரீஸ் தமிழர் அக்கலைஞரின் ஏமாற்றத்தைப் புரிந்துகொண்டு,

“உங்களுக்கு நீங்கள் எதிர்பார்த்த இலாபம் எதுவும் கிடைக்க வில்லைதான். ஆனாலும் உங்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள என்னால் உதவமுடியும்” என்று கூறி அவரின் முதலீட்டு தொகையைக் கொடுத்து அவரை வழி அனுப்பிவைத்தார்.

மீதி நூல்கள் அங்கே சுற்றி இங்கே சுற்றி கடைசியாக சுவீற்சலாந் தில் இருக்கும் கலாதரனின் நண்பனான மோகனின் கைகளில் ஒரு ஐயாயிரம் சுவில் பிராங் வருமதிக்காக வந்து சேர்ந்தன. மோகனும் ஒவ்வொரு நூலிலும் ஒவ்வொரு பிரதிகள் எடுத்துக்கொண்டுபோய்

“சன்னாகச்சந்தை”யில் (இது சூரிச்சில் ஒரு கடையின் பெயர்) பரவி வைத்துப் பார்த்திருக்கிறான். அறுமாதங்களாக ஒரு பிரதிகூட விற்பனையாகவில்லை. கடைக்கார இளவல் “அண்ணன் இந்த புத்தகங்களுக்குப் பதிலாக 50 கிலோ புளி கொண்டுவந்து வைத்திருந்தீர்களென்றால் மீன் மரக்கறியோடை சேர்த்து எப்பவோ வித்துத்தள்ளியிருப்பன்” என்று ஜோக்கடிக்கவும் நொந்துபோன மோகன் அவற்றைத் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டுபோய் தன்வீட்டு பேஸ்மென்டில் தள்ளினான். அங்கும் அது இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் இடையீடுகளற்றுத் தூங்கலாயிற்று.

கலாதரனும் எழுத்து, புத்தகம் வெளியீடு என்று அலைகிறவனாதலால் மோகன் அவனுக்குப் போன் எடுக்கும் வேளைகளிலெல்லாம் தூங்குகின்ற அப்புத்தகங்கள் பற்றி எடுத்துச்சொல்லி நினைவூட்டி கொண்டிருந்தான். புத்தகங்கள் பற்றிக் கேட்கக்கேட்க இவனுக்கும் நடுமண்டையின் விதானத்தில் “கிரீகிரீ” என்று கிறுகிறுக்கத் தொடங்கிற்று, இருப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு கோடை விடுமுறையின்போது சூரிச் போய் அவனது பேஸ்மென்டைப் பார்த்தான். அட்டைப்பெட்டிகளிலும் தரையிலுமாக இறைந்து கிடந்த புத்தகங்களைப் பார்த்தவனுக்கோ அதிர்ச்சி.

அவனது கையில் வந்த முதல் நூலே தி.ஜானகிராமனின் ‘மோகமுன்’. அடுத்தது சு.ரா.வின் ‘ஜே.ஜே.சில குறிப்புக்கள்’ வந்திருந்த 10 பிரதிகளில் எவையும் விலைபோகாமலிருந்தன. அடுத்த நூலை எடுத்துத் தூசு தட்டிப்பார்த்தான். மௌனியின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. மௌனியின் நண்பன் சச்சிதானந்தன் மௌனி காலமான பிறகு வெளியிட்டது. அந்நூல் இப்போது அப் பிரிண்ட் எங்குமே கிடைக்காது. அடுத்து சி.சு. செல்லப்பாவின் “வாடிவாசல்”. மதுரைப் பக்கத்தில் காணப்படும் ஜல்லிக்கட்டு விளையாட்டையும் அதன் நுட்பங்களையும் மையமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல். அடுத்து தமிழின் முதலாவது நாவல் எனக் கொண்டாடப்படும் வேதநாயகம்பிள்ளையின் ‘பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்’, கலைஞரின் “குறளோவியம்” இன்னும் “சங்கத்தமிழ்.”

கு.சின்னப்பாரதியின் “தாகம்”,

யு.ஆர். அனந்தமூர்த்தியின் “சம்ஸ்காரா”,

தோழர் தியாகுவின் மொழிபெயர்ப்பில் கார்ல்மாக்ஸின் “டாஸ் கப்பிட்டல்” ஐந்து அடங்கன்களும், பழைய “கல்தூண்” பிரதிகள், யூமா. வாசுகியின் ‘ரத்த உறவு’ முதலையசிகங்கத்தின் ‘போர்ப்பறை’, உமா வரதராஜனின் ‘உன்மன யாத்திரை’ ரஞ்சகாமரின் ‘மோகவாசல்’, பா.சிங்காரத்தின் ‘புயலிலே ஒரு தோணி’, இராகுல சங்கிருத்தியானின் ‘வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை’, நாஞ்சில் நாடனின் ‘தலைகீழ் விகிதங்கள்’, பாலகுமாரனின் ‘இரும்புக்குதிரை’, சுஜாதாவின் ‘கனவுத் தொழிற்சாலை’, நீலபத்மநாபனின் ‘தேரோடும் வீதி’, கிரியா வெளியிட்ட ‘தற்காலத் தமிழ்கராதி’ அனைத்திலுமே ஒவ்வொன்றும் 10 பிரதிகள்

வரையில் இருந்தன. தொ.மு.சியின் மொழிபெயர்ப்புகளில் மாக்ஸிம் கோர்க்கியும் இன்னும் மொழிபெயர்ப்பில் பிரான்ஸ் கஃப்கா, அல்பேர்ஸ் காம்யு, தாஸ்தாயொவ்ஸ்கி, டால்ஸ் டாய், அன்டன் செகோவ், ஹேர்மன் ஹெஸ்ஸையும் லா.சுரா, எம். வி. வெங்கட்ராமன், அசோக மித்திரன், நகுலன், புதுமைப்பித்தன், தகழி, கநாசு, பிரமிள், கோணங்கி, சோ.தருமன், இமயம், அழகியபெரியவன் என இருப்பவர்களும், இறந்தவர்களுமாக அபேதமாக ஒரு சமர்க்களத்தைப் போலக் கலந்து தூசுமண்டிய தரையில் சிதறிக்கிடந்த கோலம் கலாதரனுக்கு நெஞ்சைப் பிசைந்தது. அத்தனை எழுத்துப் பரப்பும் எவருக்கும் பயன்படாமல் ஒரு குளிர் நாட்டின் பேஸ்மெண்டில் விறைத்துக் கொண்டு அனாதர வாகக் கிடப்பதைப் பார்ப்பதுவும் சோகம். “சொர்க்கம் என்பது நூல்கள் நிறைந்த ஒரு இடமாகத்தானிருக்கும்” என்று சொன்னது யார்? ஜோர்ஜ் லூயி போர்கேயா?

மோகனுக்கு அவற்றின் முடிப்புச் செலவைக் கொடுத்துவிட்டு “இலாபம் வந்தால் இருவரும் சமமாகவே பகிர்வோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவற்றை அள்ளிக் காரின் டிக்கியினுள் நிறைத்துத் திணித்து எடுத்து வந்தான். நூல்களின் பாரத்தில் பதிந்துபோயிருந்த காரைப் பார்த்ததும் திருமகள் “என்னப்பா ஏதும் அம்மி ஆட்டுக்கல்லுகள் ஏற்றிக்கொண்டாறியளோ” என்றாள் கிண்டலாக.

“போடரில் ஸொல்காரனும் (சுங்கம்) அதே மாதிரி என்ன கருங் கல்லோ கொண்டுபோறாய் என்றுதான் கேட்டவனப்பா... எத்தனை பொய் சொல்லி எடுத்துவாறன் தெரியுமே.”

டிக்கியைத் திறந்துந்நான் ஏதோ தலை சிதைந்துபோன ஒரு பிணத்தைப் பார்த்த மாதிரி அலறினாள்.

“ஏற்கெனவே இருக்கிற இரண்டாயிரம் பிண்டங்களோட இதுகளையும் சேர்த்து வைச்சு நான் எங்கையப்பா மாரடிக்கிறது.”

“காள் காள் காள்” என்றவளின் கூச்சல் ஓய்ந்தபாடாகக் காணோம்.

அவள் பக்கமும் நியாயம் இல்லாமலில்லை. வீட்டுக்கு உள்ளது 2 க்கு 4 மீட்டர் பேஸ்மென்ட். அது ஏற்கனவே 20 வருஷ சஞ்சிகைகள், நூல்கள், வேறுஞ்சில தட்டுமுட்டுச்சாமான்களால் ஒரு மூஞ்சூறு மூக்கைக்கூட வைக்க முடியாதபடிக்கு நிறைந்து கிடக்கிறது.

“அமங்களமாய்ப் பேசாதையும். எல்லாம் விற்கச்சொல்லி மோகன் தந்தவன்.”

“அத்தனை காசு புழங்குகிற சவிஸில விக் கேலாதவொண்ட ஜெர்மனியில விக் கேலுமாமோ?”

“ஒரு முயற்சிதான். ஒரு நண்பனுக்கும் தமிழுக்கும் செய்யிற ஒரு சின்னச் சேவைதான்.”

இத்தனைக்கும் சுத்திக்கொண்டு பார்த்தால் மோகன் திருமகளுக்கு உறவுக்காரனுங்கூட. கலாதரனின் இதுவன்ன இம்சைகளைத்தான்

திருமகள் சகிக்க முடிந்தாலும் அவளின் விருப்பங்களை அவன் முற்றாக அலட்சியம் செய்துவிட்டுத் தான் நினைப்பவற்றையெல்லாம் செய்து முடிப்பதைத்தான் அவளால் தாங்க முடிவதில்லை. கண்டிக்கப் போனால் “ஏன் இப்ப உன்னை வீட்டுச் சொத்தைக் கரைச்சப் போட்டனோ?” என்பான்.

கலாதரன் நடுக்கடத்தில் புத்தகங்களைப் பரவுவதும் துடைப்பதும் அடுக்குவதுமாக இருந்ததால் கோலூன்றிப் பாய்தல் தெரியாத திருமகள் அவற்றைக் கடந்து செல்லச் சிரமப்பட்டாள்.

ஜெர்மனியின் பழையவீடுகளில் கழிப்பறை மாதிரி ஒரு குட்டாங் குட்டி அறை ஒன்று இருக்கும். அதை “பேசன்கம்மர்” என்பார்கள். அதாவது துடைப்பங்கள் மற்றும் கரிவாளி என்பன வைப்பதற்கான அறை. அப்படியான வீடொன்றில் தமிழர்கள் வாழ நேரின் அவ்வறையில் விபூதி, குங்குமம், சந்தனங்கும்பா, சாம்பிராணித் தட்டோடு சிவன், உமாதேவி, விநாயகர், முருகன், வேங்கடாசலபதி, ஐயப்பன், அனுமார் ஆகியோர் காய்ந்த மாலைகள் சூடி மூச்சு முட்டிக்கொண்டு வாடகையின்றி வதிய அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அவ்வாறான திருமகளின் சுவாமி அறைக்குள் ஒரு அகிழான் போகக்கூடிய அகலத் திலொரு பாதையை மட்டும் விட்டுவிட்டு அத்தனை நூல்களையும் அடுக்கிவைக்க அனுமதித்தாள்.

திருமகளுடன் சேர்ந்து கௌரிவிரதம் இருக்கிற, சுமங்கலி பூசைக்குப் போகிற மற்றும் மாதர் அணி வட்டப் பெண்கள் எல்லாருக்கும் போன் செய்து கலாதரனின் புதிய அழிச்சாட்டியத்தைப் பற்றிப் புலம்பலானாள்.

“அவனவன் இந்தியாவுக்குப் போனால் மனுஷி பிள்ளைகளுக்கு பட்டும் புடவையுமாய் கொண்டுவந்து இறக்குவாங்கள்... இந்தான் அள்ளிக் கொண்டுவாறது முழுக்கப் புத்தகங்களும் சங்கீத சிடிக்களுந்தான்.”

போதாக்குறைக்கு அவர்களில் சிலரும் “அதுக்குள்ள ராஜேஷ்குமார், ரமணிச்சந்திரனின் நாவல்கள் ஏதாவது இருக்கோவென்று பார்த்துச் சொல்றீரா?” என்று கேட்டும் அவன் புண்ணில் புளிந்திருக்கிறார்கள்.

வீட்டுக்குவந்த ஒரு விருந்தினருக்கு வாசிக்கட்டுமென்று “வால்கா விலிருந்து கங்கைவரை” பிரதியொன்றை அன்பளித்தான். அவர் அதை இரண்டு நாட்கள் கழித்து வீடு தேடிவந்து திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுப்போனார்.

“நான் அதை உங்களுக்கு அன்பளிப்பாகத்தானே தந்தேன்... அதுக்குள்ள வாசித்துவிட்டீர்களா” என அவன் வியக்கவும்,

“அந்தச் சாத்தான் என்ற கடவுள் நம்பிக்கையையே ஆட்டப் பாகுதப்பா... நீரே வைச்சுக்கொள்ளும்” என்றார். கலாதரனுக்கும் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு இனி என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

எப்படி விரட்டினாலும் அவன் நினைவுப்புலத்தினுள் பன்றிகளும்

—முத்துக்களும் நுழைந்து உலவிக்கொண்டேயிருந்தன. “பேப்பரில ஒரு விளம்பரம் விட்டுப்பார்த்தாலென்ன” என்றான் விந்தன்.

“எழுதற ஆள் இப்ப புத்தக பிஸினெஸில இறங்கியிட்டாற்போல என்றல்லோ ஒரு பேச்சுவரும்.”

“அட, கல்லாறுக்காரன் எழுத்தோட சைடாய் புத்தக பிசினெஸ்-ம் செய்யிறவர்தானே.”

“இரண்டும் வெவ்வேறு விஷயங்களப்பா... செய்யிறவை செய்யாட்டும், நமக்கு ஒத்துவராது.”

“ஏதோ உன்னுடைய நன்மைக்குத்தான் சொன்னன்.”

நூல்கள் வாசிக்கும் பழக்கமிருக்குமென்று நம்பிய சிலரிடமும், இன்னும் தமிழ் செந்தமிழ் என்று கெம்புகிறவர்களிடமும், தெரிந்தவர்கள் சிலரிடமும் அந்நூல்கள் பற்றிப் போனில் பேசிப்பார்த்தான். ஒரு மறவராவது இரண்டு புத்தகங்களையாவது எனக்குத் தா என்றோ, அனுப்பிவைக்கும்படி யோ கேட்கவேயில்லை.

“ஆமோ அப்படியா... அச்சச்சோ... சொச்சொச்சோ” என்று விட்டுப் பேச்சை முடித்தார்கள்.

முன்புமொருமுறை அவனின் எழுத்தாள நண்பர் ஒருவர் தன்னுடைய 820 பக்க நாவலை தமிழகத்தில் வெளியிட்டபோது உதவி செய்வதாக நினைத்து அவரிடமிருந்து 25 நூல்களை அஞ்சலில் வருவித்தான். அவன் நண்பர்கள் வட்டத்தில் அந்நூல் கவனிப்பாரற்றுப்போக ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பில் வைத்து தெரிந்தவர்கள் செறிந்தவர் அனைவருக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்து பதிலுக்கு 13 தாங்ஸ், 7 டங்கெ, 5 மேர்ஸிகளுமாகப் பெற்றுக்கொண்டான்.

பெர்லின் ஸ்ரீமயூரபதிமுருகன் கோவில் நிர்வாகிகளில் ஒருவர் மட்டும் “அது விஷ்ணுபுராணம் என்கிறீர்களே, அதில சைவர்களுக்கு அத்தனை நாட்டமிராதல்லோ” எனவும்,

“இல்லை சாமி, அது விஷ்ணு வழிபாட்டின் ஆரம்பம் பற்றி புதிய சிந்தனைகளை நாவல்போலச் சித்தரிக்கும் ஒரு வித்தியாசமான முயற்சியுங்கோ” என்றான்.

“நாவலாக இல்லாமல் பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், தேவார திருமுறைகளின்தொகுப்பு, நாயன்மார்கள், மெய்யடியார்கள் வரலாறுகள் இப்பிடி ஏதாவது என்றால் கோவில் நூலகத்துக்கு வாங்கிப் போடலாமெண்டு பார்த்தன்” என்றார்.

எட்டுக்கோடி தமிழர்களின் சாகரத்தில் ஒரு கனதியான நாவலின் ஆயிரம் பிரதிகள் விற்க 5 ஆண்டுகளாகும் என்று சொல்லப்படுவது ஒன்றும் பகடியல்ல.

முதலில் நூல்கள் அனைத்தினதும் பட்டியல் ஒன்றைத் தயாரித்தான். பெயர் புலத்தில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த ஐந்து பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும், பெயருக்கு எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள் ஆறேழு பேருக்கும்,

இலக்கியச் சந்திப்புகளில் தலை காட்டுபவர்கள் எட்டுப் பேருக்குமாக பப்பத்துப் பிரதிகள் பாரச்சல்செய்து கூடவே கையிருப்பிலுள்ள நூல்களின் பட்டியலையும் இணைத்து அந்நூல்களுக்கான இந்திய விலையையும் அஞ்சல் செலவும் உள்ளிட இரண்டிலிருந்து மூன்று ஜேர்மன் மார்க்குகள்வரை விலையும் குறித்து அனுப்பிவைத்தான். -மனவோசை- சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியை சந்திரவதனா செல்வகுமாரன் மாத்திரம் நிலைமையை சரிவரப் புரிந்துகொண்டு 36 ஜெ.மார்க்குகளுக்கான அஞ்சல்தலைகள் அனுப்பிவைத்தார். நூல்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களுள் -மண்- சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் சிவராஜா இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்பு ஒரு சந்திப்பின்போதான கலந்துரையாடலில் நூல்கள் கிடைத்ததை ஒப்புக்கொண்டார். வேறு எப்பிராணோ பிராட்டியோ நூல்களைப் பெற்றுக்கொண்ட விஷயத் தையே இதுவரையில் கலாதரனுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அதன் சூக்குமத்திரமாவது:- நூல்கள் கிடைத்ததைத் தெரிவித்தால் பணமும் அனுப்பவேணும். கடுக்கமாய் இருந்திட்டால் மச்சான் போஸ்டில் தொலைஞ்சு போச்சாக்கும் என்று இருப்பார்தானே.

“நான் உங்கள் புத்தகங்களை நாடுபூராவும் விநியோகித்துத்தான்” என்று 100 பிரதிகளை வேண்டிச் சென்றதோடு அதை மறந்துவிட்ட கோபாரா ஞானம் என்கிற வியாபாரப் பிரகிருதி ஒருவர் ஒருமுறை சொன்னார்:

“அண்ணை நீங்கள் பத்துப் பதினைந்து கதையளை ஒரே தொகுப்பில் கொண்டுவந்து மொத்தமான புத்தகங்களாகப் போடாமல் ஒரு இயூரோவுக்கு விற்கிறமாதிரி ஒன்று இரண்டு கதையளை சின்னப் புத்தகமாய் அடித்தீர்களேயென்றால் நாங்கள் குமுதம், குங்குமம், விகடன், சூவிங்கம், பெப்பர்மிண்டோட் கலந்து காஷ் கவுண்டரில வைத்தால் தமிழ் மகனின்ஸ் வாங்கிற சில சனம் வாங்கும். பின்ன யென்ன, ஐந்து பத்து இயூரோவெல்லாம் செலவு செய்யுதே புத்தகத் துக்கு... அந்தக் காகக்கு அரைக்கிலோ மங்குச்சூடைக் கருவாடு வாங்கிச்சென்றால் இரண்டுநாளைக்கு வைச்சுப் பின்னி யெறியுமல்லே நம்ம சனம்.” நமீதாவை அழைத்து கல்லாவுக்குப் பக்கத்தில் இருத்தி வைத்து வியாபாரம் வளர்க்கிற பயல்களெல்லாம் புத்திசொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அத்தோடு கலாதரனுக்கு அவனது நாவல் பற்றிய அடியீடும் திட்டங்களும் தூர விலகலாயின.

2

பாலு மகேந்திரா ஏர்போட் சீனுகளைக் கொஞ்சம் கம்மி பண்ணிக் கொடுங்க. படமாக்கிடலாம் என்று சொன்ன கதையின் திரைக் கதையைக் கொஞ்சம் மாத்தியமைச்சு நானே படமாக்கினாலென்ன என்றும் கலாதரனுக்குப் புதிய யோசனைகளும் இப்போ இடையிடையே உதித்து மின்னுகின்றன.

அவன் நண்பர்களுக்கு அவனது படத்தயாரிப்பு யோசனைகளும் திட்டங்களும் முதலில் சும்மா சிரிப்பதற்குரிய விஷயங்களாக மட்டும் இருந்தன. அவன் பணம் புரட்டுறது, தயாரிப்பு பார்ட்டனரைத் தேடுவ தென்று சீரியஸாகவும், விந்தன் “எதுக்கும் நீ முதல்ல ஒரு சைக்கியாட் டிஸ்டையும் பார்க்கிறது நல்லது ” என்று விநயமாகச் சொன்னான்.

பங்குனியில் பெரிசான பெண்ணுக்கு டிசெம்பரானாலும் பரவா யில்லை, பெரிய ஹோல் எடுத்து விலாசமாய் சாமத்திய வீடொன்று செய்தேயாகவேணும், அல்லது மரியாதையாயிராது என்று அரிபட்டி போட்டுக்கொண்டிருக்கும் திருமகளோடு வாழ்ந்துகொண்டு மனுஷன் கனவுகள் காண்பதுதான் எப்படி? அவன் எழுதுகையிலோ படிக்கை யிலோ இணையத்தளங்களிலிருந்தோ, சவுண்ட் சிஸ்டம் வைத்துக் கொண்டோ ஹிந்துஸ்தானியோ, கர்நாடக இசையை வைத்தால் அவன் மற்ற அறைக்குப்போய் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு படுத்துவிடுவான். எப்போதாவது மனம் நெகிழ்வாக இருக்கும் வேளைகளில் தன் சினிமா ஆசையை மெல்ல அவிழ்ப்பான் கலாதரன். உடனே பதிலுக்கு வீடு நிலமெல்லாம் வித்துக்கொண்டுபோய் படம் எடுத்தழிந்த உமா வரதனின் கதையை எடுத்து அதற்கும் முன்வைப்பான் திருமகள். அவற்றைப் படம் லபோரட்டரியால் புறப்படமுதலே உலகத்தில கதைப்பஞ்சம் இருக்கிறமாதிரி இன்னொரு கொம்பனியொன்று அந்தக் கதையை வேகமாய் இறாஞ்சிக் கொண்டுபோய் வேறுபட மொன்றைச் சுட்டு வெளியிட்டுவிட, தலையில் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு திரும்பெல்லையே மனுஷன்? “இதையே எத்தனை தரம்பா எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பீர்?” “மூன்று பெண் குழந்தைகளை வைச்சிருக்கிற நமக்கு இதெல்லாம் ஆகிறகாரியமாப்பா?”

“அப்படியெண்டால் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் கலியாணமாகட்டும், பிறகு போய் இஷ்டத்துக்கு எத்தனை படமெண்டாலும் எடுங்கோ... எந்த மடத்திலயெண்டாலும் சேர்ந்து சங்கீர்த்தனம் பாடுங்கோ. நான் ஒண்டுஞ் சொல்லமாட்டன்.” மறுபுறம் புரண்டு படுத்துவிடுவான்.

“உமக்குத் தெரியுந்தானே... பிள்ளைகளுக்கு நான் சீதனம் வாங்கவும் மாட்டன், கொடுக்கவும் மாட்டனென்று. உனக்குப்போயும் கொப்பர் எதுக்குத்தான் திருமகள் என்று பெயர் வைத்தரோ? ”

கூடவே வினைக்கேடு மற்றும் கோமணத்துடன் சேர்ந்ததான ஒரு வசவும் வெளிப்படப் பார்க்கும். அடக்கிக்கொண்டுவிடுவான்.

அவன் கனவுகளின் திசைகள்கூட அவளுக்குப் புரியாது.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் ஜெர்மனிக்குள் கால்வைத்து பத்து வருஷமாகாமலே அவனவன் நாஷனாலிட்டி, சொந்தவீடு, கார் என்று பவனி வருகையில் வந்து 20 வருஷங்களாகியும் கதை, கவிதை, இசை, தமிழ், நாடகம், புத்தகம் இப்போது மாற்று சினிமா என்று வெறும் வெள்ளிகள் மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சாமர்த்தியம் போதாத ஒரு -பேமானி- அவன்.

அவனது சூழலில் இலக்கியம் சினிமா, சங்கீதம் என்று கலப்பதற்கு மிகவும் குறைவான நண்பர்களே இருந்தனர். “என்ன கலாதரன் எங்கேயாவது நல்லவேலை சந்திச்சால் சொல்லும் என்ற செஃப் வரவர துண்டாய் சரியில்லப்பா... வேலை மாறவேணும்.” என்று மாத்திரம் கேட்டுவிட்டு விலகும் நண்பர்களைக் கண்டதும் விலகியோடுவான்.

விந்தனது ஜாகை சற்றுத்தொலைவில்தான். ஆனாலும் அவன்தான் அடிக்கடி வந்து கலாதரனை வீட்டில் வந்து சந்திப்பவன். இன்னொரு கூட்டாளி கிரிதரன். விடுப்பு நாட்களில் விஸ்க்கி இருக்குமென்றால் கிறிஸ்கோழி வாங்கிக் கொண்டு வருவான். சினிமாவென்றால் கொஞ்சம் சொதப்புவான். ஆனாலும் இன்னும் சிவாஜியைவிட்டால் சினிமாவே இல்லை என்று நம்பும் பேர்வழி. அப்பாவி ஆதலால் பொறுத்தாற் றலாம்.

ஜேசுதாசன் மற்றொருவன். இவன் தாயையும் தந்தையையும் ஒரே ஷெல்லில் இழந்த அறாத சோகத்தைச் சுமப்பவன். அந்த இழப்பின் வெளி துன்பம் தரும்போதெல்லாம் குடித்து அரற்றிக்கொண்டு திரிந்த வனை கலாதரன்தான் ஆற்றுப்படுத்திப் பேசி “சினேகிதனே, மரித்த வர்கள் திரும்பப்போவதில்லையென்பது நீயும் நானும் அறிந்ததுதான்.. ஆனால் அவர்களின் நினைப்பிலிருந்து விடுபட முடியாது தவிக்கும் உன் மனதை வேறு புதிய விஷயங்களில் திருப்பினால்... மனம் கொஞ்சம்போலச் சமாதானமாவதை உணர்வாய். போய் தியானம் செய். சாந்திபெருகும்” என்றெல்லாம் சொல்லமாட்டேன். எனக்குத் தெரிந்தது “கொஞ்சம் மியூசிக் கேட்டுப்பார். அது உன்னைப் புதிய புதிய வெளிகளுக்கு இட்டுச் செல்லும்” என்று சொல்லி வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து கர்நாடக, இந்துஸ்தானி, கஜல், க்வால், துமரி, ஜைகல்பந்திகள் என்று இசையின் அனைத்துச் சாத்தியங்களையும் வகைமாதிரிகளையும் போட்டுக்காட்டி அவற்றை இரசிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தான். எளிமையானவற்றையும் வித்தியாசமானவற்றையும் வாசிக்கப் பழகு. இந்தா குட்டி இளவரசனைப் படித்துப்பார் என்றெல் லாம் அவன் சேகரிப்பிலிருந்தவற்றுள் வித்தியாசமானவற்றை வாசிக்கக் கொடுத்துத் தன் உலகத்துள் இன்னொரு சகாவாக அழைத்து வந்தான். ஆனாலும் அவன் இருந்த விநோதமான உலகத்திலிருந்து அவனை முற்றாக மீட்டெடுக்க கலாதரனாலும் முடியவில்லை.

இன்னும் சினிமா பற்றிய தெளிவுள்ள நண்பர்கள், தேடுதலும் வாசிப்புமுள்ள சினேகிதர்கள், நாலுபேர் சேர்ந்து மனம் வைத்தால் சேர்ந்து ஒரு சினிமாவைத் தயாரிக்கக்கூடிய வசதியான கூட்டாளிகள், சும்மா விஸ்க்கி தெளித்துப்போக மட்டும் வரும் தோஸ்துகள் என ஒரு கூட்டம் இருந்து ‘சன்’ அடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலையில் கலாதரன் தன் படம் தயாரிக்கும் திட்டத்தை லேசாக எடுத்து வெளியிட்டான். அப்போது எல்லோரும் ஒரே குரலில் சொன்னது: “அது றிஸ்க்கான ஒரு விளையாட்டப்பா... சூதாட்டம் ஆனானப்பட்ட மலைகளே வழக்கித் தலைகுப்புற கவுண்ட இடம்.”

வழுக்கிவிழுகிற இடம் கேட்கலா இந்தப் பயலுகளைக் கூப்பிட்டது. எல்லாரையும் துரத்தியடிக்கவேணும் போலிருந்தாலும் பொறுமை காத்துச்சொன்னான்: “என்ன ஹொலிஷுட் நேஞ்சுக்குப்போறதே... நான் சொல்றது ஒரு லோ பட்ஜெட் மாற்று சினிமா. நட்டம் வந்தாலும் ஆளை ஒரேயடியா அழுக்காது.”

“மாற்று சினிமா என்றால் என்னப்பா?” கேட்டான் கிரிதரன்.

“எல்லாமே புதுமைகளாகக் குவிந்திருக்காவிட்டாலும் குறைந்த பட்சம் செயற்கையான லவ் சீன்கள், நாயகிக்கு வலப்பக்கம் 20 ஆண்களும், நாயகனுக்கு இடப்பக்கம் 20 ஜட்டிப் பெண்களும் நின்றும் ஜிம்னாஸ்டிக் செய்யவோ, புலிமுகச் சிலந்தியும் வெண்தேளும் சேர்ந்து கொட்டினமாதிரி துடிக்கவோ மாட்டார்கள். நாயகனோ நாயகியோ ஒருவரின் மனதை மற்றவரிடம் தெரியப்படுத்திதுக்கே சமயமும் தனிமையும் வேண்டி ஆண்டுக்கணக்காகத் தவம் கிடப்பாங்க. ஆனா ‘லவ்’ என்ற ஒன்று வந்தவுடன் திபுதிபுவென்று நாற்பது அம்பது சனம் எங்கே எதுக்கு எப்படி என்றெல்லாமில்லாம ஓடிவந்து குதிக்கும், குலுக்கும்... இந்தவகை சீனுகள் இருக்காது.”

“இந்தியாவில வருஷத்துக்கு ஆயிரம் படங்கள் வந்தும் இப்படியான கோணங்கி கோமாளித்தனங்களாலதான் ஒரு சர்வதேசப் படவிழாவின் படிகளையே நம்ம படங்கள் தொடமுடியாமலிருக்கு. எப்படிடா ஒத்திகையில்லாமல் இத்தனைபேரும் ஒரேமாதிரி துடிக்கிறான் குலுக்கிறானென்று எந்த விமரிசகனோ ரசிகனோ கேட்பதுவுமில்லை.” இது விந்தன்.

“இன்னும் தள்ளுவண்டிகள், அவைமேலே பரப்பப்பட்ட காய்கறிகள் ஒன்றும் சிதறிப்போகா. கலர்தண்ணிப் போத்தல்கள், காட்போட் பெட்டிகள், தசர டிரம்களுக்குத் தேவை இருக்காது. தடிதடியான தசைகள் புடைத்த வில்லன்களை என் ஐந்தரையடி நாயகன் தூக்கிப் போட்டுப் பந்தாடவோ, அதைப்பார்த்து கதாநாயகி சொக்கிப் போகவோ மாட்டாள். கதாநாயகனில் பட்டுவிடாமல் எவரும் லாவக மாய் கம்பு சுத்தமாட்டார்கள். நம்ப நாயகன் இரட்டை மாடிக் கட்டிடத்துக்கு ஐம்ப் பண்ணிப் பாய்ந்து வில்லனை அடித்து விழுத்த மாட்டான். அட்லீஸ்ட் இவ்வகை அவஸ்தைகள் இல்லாத ஒரு மாற்றுப் படம். அதென்னென்றால் சனங்களின் பொதுப்புத்தியில் சினிமாவென்றால் அது நாடகம், நாட்டுக்கூத்துமாதிரி ஒரு பொழுதுபோக்கு விளையாட்டு என்கிற ஒரு எண்ணப் பதிவு ஏற்பட்டுப்போச்சு. அதால இரண்டரை மணித்தியாலத்தையும் ஓட்ட அவன் எதையாவது செய்து தொலைக்கட்டுமென்று சகித்துக்கொண்டிருக்கும் போக்கு வளர்ந்து போச்சு. இந்த நவீன காலத்தில வெளிவருகிற டி.வி. சீரியல்லைப் பார்க்கிறீங்கதானே, எல்லாப் பாத்திரங்களுமே புல் மேக் அப்பிலதான் இயங்குகினம், நடுத்தரக் குடும்பக் கதையென்றாலும் அனைத்துப் பெண்களுமே சம்பூர்ண சொர்ண அலங்காரிகளாக பட்டும் புதுசும் கட்டிக்கொண்டு உக்கார்ந்திருக்கிறதை, சமையல் பண்ணதை, தூங்கிறதை

தமிழ்நாட்டின் கிராமம் நகர்ப்புறங்களிலிருந்து, லண்டன், பாரீஸ், ரொறொன்டோவரை விரவியுள்ள தமிழ்ச்சனங்கள் ஒரு முனுமுனுப்பு மில்லாம பார்த்துக் கொண்டிருக்குது தானே?”

“வேறு வழியில்லாமல்தான் பார்க்குது. முன்ன சொன்னியே அப்பிடிச் சகிச்சத்தான் பார்க்குது.” விந்தன் சொன்னான்.

“1936 இலிருந்து ஏழெட்டு சகாப்தமாக இந்த ஸ்டூடியோ டைப்பிக் அவஸ்தைகள் நமக்கு ஏன் எதுக்கென்று கேள்விகேட்க முனையாத ஒரு சமூகத்தின் அப்பாவிப் பிரதிநிதிகள் அவர்கள்.”

“சனங்களை ஒரேயடியாகக் குறை சொல்லவும் முடியாது. வித்தியாசமான படங்களைத் தர ஒரு இயக்குனர்களும் முனையவில்லையப்பா. போர்முலாவுக்குள்ள படம் எடுத்தத்தான் லாபம். கொழிக்கா விட்டாலும் போட்ட பணத்தையாவது திருப்பி எடுக்கலாம். கஷ்டப் பட்டுத் தேடிய பணத்தை வெட்டியா சினிமாவில கரைச்சவிட யாருக்குத் தான் துணிச்சல் வரும்... அப்சலூட் றிஸ்க்.” – ஜேசுதாசன்!

“பரிசோதனைக்கு முயன்றவர்கள் பலரும் தோற்றுத்தானிருக்கிறார்கள். ஹுமையின் நிறம் சிவப்பு மூலம் கேபாலசந்தர், அவன் அப்பிடித் தான் ருத்ரையா, மூன்றாம் பிறை, வீடு இவைகளால் பாலு மகேந்திரா இப்படி ஒரு பட்டியலே இருக்கு. முதல் மரியாதை, நாயகன், மகாநதி களும் சில ஜனரஞ்சக மசாலா சமாச்சாரங்களைச் சேர்த்துக்கொண்ட தால்தான் தலை தப்பினவை. இந்த ஆண்டு வந்ததுகளுக்குள்ள ஓரளவுக் கென்றாலும் வித்தியாசமான கதை காட்சிகளோடிருந்த வெயிலியோ, பருத்திவீரனையோ கூடப்பார்... ஒரு கோஷ்டிச் சண்டையோ, நெருக்கமான லவ் சீனோ சேர்க்காமல் அவர்களால் அதைப் பண்ண முடியவில்லை, ஜனரஞ்சக ரசிகனை தியேட்டருக்கு வரவழைக்கா விட்டால் கதை கந்தலாய்விடும். அவனைக் கவராத அம்சங்கள் உள்ள படத்தை வாங்க எந்த விநியோகஸ்தனுமே வரமாட்டான். ஹே...ராம் மற்றும் சில காட்சிகள் செழுமைப்படுத்தியிருந்தால் உன்னதமான படைப்பாக வந்திருக்கக்கூடிய கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் படங்களுக்கு நேர்ந்ததைப் பார்க்கவில்லையோ. தமிழகத்தில் ஓடவே இல்லையாம்.”

விந்தன் இன்னும் நீண்ட பட்டியலை எடுத்துவைத்து விவாதித்தான்.

“மலையாளத்தில் மாமூலிலிருந்து விலகின பல முயற்சிகள் இருக்கு... இங்கிலீஷில் எடுக்கப்பட்ட மிஸ்டர் அன்ட் மிஸஸ் அய்யர், சலாம் பொம்பே, தேவ்-டி, குலால், காமினே என்று நல்ல முயற்சிகள் அப்பப்ப செய்யப்பட்டுத்தானிருக்கு.

மிருணாள் சென்னுக்குப்பிறகு அபர்ணா சென்கூட நல்லாத்தான் பண்ணார். ஆனால் அவை ஒன்றுமே பிரமாதமாய் ஓடவில்லை.

ஷியாம் பெனகல் எழுபதுகளில் பூமிகா என்று ஒரு படம் எடுத்திருந்தார்.

ஒரு சினிமா நடிகையின் கதை. என்னதான் பணம் புகழ் என்று குவிந்தாலும் அவள் தன் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் நிம்மதியில்லாமல்

அவஸ்தைப்பட்டு அலைகிற ஒரு பாத்திரம். அதில் பூமிகாவாக ஸ்மீதா பட்டேல் வாழ்ந்திருந்தார். அதிஅற்புதம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு வார்ப்பு. ஆனாலும் அதில் ஷியாம் கொட்டதை எடுத்திருப்பாரோ சந்தேகமே. நடைமுறை இப்படியிருக்க சனங்கள் தங்கள் வழக்கமான இரசனைகளை உதறிப்போட்டு உன் புதுக்கோணங்கள், புதுப்பார்வைகளில மயங்கி ஒன்றிவிடுவார்கள் என்று முரண்டுபிடித்து நம்புவதைப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்றுதான் சொல்வேன்.”

“பார்க்கலாமே...”

“சரி, இப்போ நூறு நிமிஷங்கள் ஓடக்கூடிய வித்தியாசமான படம் ஒன்று இருக்கு, பார்க்கிறியளா?”

“பொறுங்கோ கீழேபோய் கியோஸ்கில ஏதாவது வாங்கிவாறன்” என்று விட்டு கீழே இறங்கி ஓடிப்போன ஜேசுதாசன் ஒரு போத்தல் வொட்கா அப்ஸலூட்டும், ஸ்வெப்ஸ் ஜிஞ்சர் ஏலும், லெமென் ஜூஸும், சிப்ஸ்-ம் வாங்கிவந்தான்.

அப்படம் 1985வாக்கில் ஜெர்மன் தொலைக்காட்சி ஒன்றில் போனபோது கலாதரன் பதிவு செய்தது. படத்தின் ஆரம்பத்தில் ஜெர்மன் படந்தானே என்று சும்மாதான் பார்த்தான். படம் நகர நகர கமெராவின் கோணங்களும், ஒளி மற்றும் காட்சியமைப்பின் நுட்பங்களும் பாத்திர வார்ப்பும் இது கொஞ்சம் வித்தியாசமான படமாக இருக்கும்போல என்று தோன்றவும் உடனே அதைப் பதிவு செய்ய எத்தனித்தான். அவனிடம் அதை ஒளிப்பதிவு செய்வதற்கான மேலதிக காண்ஒளிப்பேழை ஒன்றுகூட இருக்கவில்லை. வருவது வரட்டும் என்றுவிட்டு இன்னொரு நண்பன் கொடுத்தவொரு மசாலாத் தமிழ்ப்பட பேழையை பின்னுக்குச் சுற்றிவிட்டு அதில் அப்படத்தைப் பதிவுசெய்யலானான். முதல் பத்து நிமிஷங்களையும் பதிவு செய்யாததின் நஷ்டம் முழுப்படத்தையும் பார்த்த பின்னாலேயே புரிந்தது. இதுவரையில் வேறெங்கேனும் அச்சித்திரத்தை மீள்வொருகால் காணும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவே இல்லையாதலால் அப்படத்தின் இயக்குனர், தயாரித்த குழுமம் பற்றிய எந்த விபரமும் எவருக்கும் தெரியவில்லை. எல்லார் கைக்கும் வொட்கா வந்ததும் ஹோம் மூவி பிளாஸ்மா திரையில் படம் ஓடத்தொடங்கியது.

பத்து வயது இருக்கக்கூடிய ஒரு சிறுவன். அவனுக்குள் தினமும் எதையாவது புதிது புதிதாகப் பார்க்கவேண்டுமென்று அதீததுடிப்பு. (இவ்வகை ஆர்வத்தை ஜெர்மனில் Neugierigkeit என்பார்கள்) ஆதலால் அவனுக்கு ஒரேமாதிரியாக மாற்றங்களில்லாமல் தேய்ந்தபாதையில் சுற்றிச் சுற்றிச் சுழலும் இந்த வாழ்க்கை முறை அலுத்துப்போகிறது. தினமும் பள்ளிக்கூடம் போவதும் அங்கே ஒரே மாதிரியாகக் கணக்குகள் போடுவதும், பாடங்களை நெட்டுருப்போடுவதும், வீட்டுக்கு வந்ததும் தினமும் தூக்கம்-சாப்பாடு-படிப்பு, தூக்கம்-சாப்பாடு-படிப்பு என்று ஒரு வரைவுண்ட அதே சுழற்சி- நடைமுறை அயர்ச்சி ஏற்படுத்த சே. என்னடா வாழ்க்கை இதுவென்று நொந்துபோகிறான்.

அவனுக்கு வீட்டுக்குப்போய் தினப்படி வாழ்வுச் சகடத்தோடு கழலப் படிக்கவில்லை. ஒருநாள் பள்ளிக்கூடம் விட்டானதும் தன் வீடிருக்கும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் நடக்கத்தொடங்கிறான். நீண்ட வீதிவழியே வெகுதூரம் நடந்து வந்தவனுக்கு எங்கே செல்வது என்ற ஒரு இலக்கு இருக்கவில்லையாதலால் எதிர்ப்படும் குறுக்குவீதிகளால் ஏதோ ஒரு திசையில் திரும்பியும் மடங்கியும் கால்கள் போனபடிக்குப் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறான். இவ்வாறு நடந்து நடந்து நகரின் பல வீதிகளையும் தாண்டிச் செல்கையில் ஒரு பரந்த கால்பந்தாட்ட மைதானம் வருகிறது. அதன் வேலையைத் தாண்டிக் குதித்து உள்நுழைந்து குறுக்காகக் கடந்து செல்பவனுக்கு அங்கே காற்றழுத்தக் குறைவாலோ என்னவோ கைவிடப்பட்டிருக்கும் பந்து ஒன்று கண்ணில் படவும், தன் புத்தகப்பையை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு சற்று நேரம் தனியாக அதை உதைத்து விளையாடுகிறான். அவ்விளையாட்டு அலுத்துப் போகவும் அதையும் போட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்து நடக்கத் தொடங்குகிறான். நடந்து நடந்து பல திறந்த வளவுகளின் வேலிகளையும், பயன்படுத்தாது வெட்டையாகக் கிடக்கும் தரிசுநிலங்களையும் தாண்டிக் கொண்டு ஒரு ரோபோட்டைப்போல அவன் செல்கையில் அவன் ஒருநாளும் கண்டிராத அந்நகரின் முடுக்கில் இருக்கும் சேரிப்பகுதி ஒன்றுக்கு வந்து சேருகிறான். அவன் கண்களினூடே பார்ப்பதுபோன்று அவன் காணும் காட்சிகளை காமெரா கவிதை செய்கிறது. அங்கே ஓரிடத்தில் அவன் வயதையொத்த சிறுவர்கள் சிலரும், பத்துப் பதினைந்து வயதிருக்கக்கூடிய சற்றே பெரிய சிறுவர்களுமாக கொஞ்சப்பேர் சேர்ந்துகொண்டு பேஸ்போல் விளையாடுகிறார்கள். அதையும் நிதானமாக நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறான். அவர்களில் எவருக்கும் பரிச்சய மில்லாதிருக்கும் அப்புதிய சிறுவனை அணுகிச் சிலர் நேர்முகம் காண முயல்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் அவன் ஏதோ சொல்லி ஒதுக்கிவிடுகிறான். அந்தியும் மெல்லச் சாயத் தொடங்குகிறது. மீண்டும் நடக்கத்தொடங்குகிறான். நடந்து நடந்து செல்கையில் விபச்சாரத் தொழில் நடக்கும் பிரதேசம்போல் ஒரு முடுக்கு வருகிறது. அதையும் கடந்துகொண்டு போகிறான். அநேகமாக ஒவ்வொருவீட்டின் வாசலிலும் பெண்கள் சிங்காரித்துக்கொண்டு நிற்பது அவனுக்கு ஏனென்றும் புரியுதில்லை. அவர்களை அவன் திரும்பித் திரும்பி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு செல்லவும் அவர்களில் ஒரு குறுமபுக்காரி அவனைப் பார்த்து வேடிக்கைக்காகக் கண்ணடிக்கிறாள். அவனும் பெரியமனிதன் போல் நின்று நிதானித்து அவளுக்குப் பதில் கண்ணடித்துவிட்டு அப்பால் செல்கிறான். இன்னொருத்தி “மெஸியூ (Monsieur) தனியா எங்கு போறாப்பல?” என்று விசாரிக்கிறாள். அவன் அவளுக்கு ஒரு ஊர்ப் பெயரைச் சொல்லவும் அவன் “மெஸியூ அதற்கு நீ எதிர்த் திசையில் அல்லவா போகவேணும்” என்கிறான். “பச்” என்று அவளை அலட்சியம் செய்துவிட்டு மேலே தன்பாட்டுக்கு நடக்கிறான் அவன். அடுத்த அடுத்த காட்சிகளில் அவனைக் காணாது அவன் பெற்றோர் தவிப்பதுவும் அவனது நண்பர்கள், ஆசிரியர்கள் வீடுகளுக்

கெல்லாம் போன் செய்து விசாரிப்பதுவுமான காட்சிகள் வருகின்றன.

சிறுவன் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருக்கிறான். இருளத் தொடங்குகிறது. மாலை மயங்குவதையும் இருள்கவிவதையும் காமெரா கவிதையாக வடிக்கிறது. கல்நார்க்குரை வேயப்பட்டு ஒரு கிட்டங்கி அல்லது மரக்காலையைப்போன்று தோற்றம் தரும் கட்டடம் இருந்த பாரிய வளவு ஒன்றினுள் நுழைகிறான். அவ்வளவினுள் முன்புறத்தில் ஒரு பக்கமாக பெரிய மரங்கள் அரிவதற்கோ அல்லது விற்பனைக்கோ அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வெளியைத் தாண்டிச்சென்று அந்த நீண்ட பாரிய கொட்டகையின் வாசலில் போய் நிற்கின்றான்.

அதன் பெரிய இரும்புக் கதவுகள் சாத்தியிருக்கின்றன. அதை அவன் தள்ளித்திறக்கவும் பூட்டப்பட்டிருக்காத அக்கதவுகள் கிறீச் சிட்டுக்கொண்டு திறக்கின்றன. அதன் நீண்ட கூடத்தின் வழியே நடந்துபோகிறான். அதனுள்ளே தகரப்பீப்பாய்கள், இன்னும் கட்டுமானப் பணிகளுக்குத் தேவையான மரங்கள், பைப்புகள், ஏதேதோ பொருட்கள் அடைத்த மரப்பெட்டிகள் எல்லாம் உலோக கிராதிகளில் சீராக வைக்கப்பட்டுள்ளன. தொடர்ந்து நடக்கையில் அங்கே யாரோ சுத்தியலால் ஏதோ ஒரு உலோகத்தைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. ஆர்வத்துடன் மேலே போனால் தடுப்பாக அடைக்கப் பட்டிருந்த ஒரு இடத்தில் ஒற்றை பெற்றோமக்ஸ் விளக்கின் வெளிச் சத்தில் சிறிய தாடிவைத்துக்கொண்டு ஒல்லியாக டிரௌசர் பெனியன் மட்டும் அணிந்துகொண்டு உள்ளொடுங்கிய கன்னங்களுனோடு சுஞ்சா புகைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவர் ஒரு பழைய சக்ஸ்போனை அதன் நெளிவுகளை சிறிய காஸ் உலையில் சூடாக்கித்தட்டி நிமிர்த்தி சாரி செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவரது அச்சிறிய பட்டறையில் அவரைச் சுற்றி மேலும் ஹோர்ன், ரூபா, டிரம்பெட் அன்ன பல இசைக்கருவிகள் கிராதிகளில் தொங்கிகொண்டிருக்கின்றன. இவனைக் கண்டதும் அவர் தட்டிகொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிட்டு இவனைக் கொஞ்ச நேரம் அதிசயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். பின் இவனைப் பெரிய மனிதனாகப் பாவித்து சீர்செய்து கொண்டிருந்த வாத்தி யத்தைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு எழுந்து தன் கையை காற்சட்டையில் துடைத்துக்கொண்டு 'ஹலோ' என்று முகமனுடன் அவனிடம் வந்து "என் பெயர் லியோன். இசைக்கருவிகள் பழுதுபார்க்கிறது" என்று அறிமுகம் செய்வார். மிகச்சிறியதாக அவர்களுக்குள் உரையாடல் நடக்கும். அப்போது பாஷை புரியாததால் என்ன பேசினார்களென்று புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவர் "சற்றுநேரம் இருங்கள்" என்று மரியாதையுடன் இவனுக்கு ஒரு ஸ்டூலைக் காட்டி விட்டு வெளியேறிப் போவார். மனிதன் பொலீஸுக்குத்தான் போன் பண்ணப்போகிறாரோ வென்று பார்த்தால் சற்றுநேரத்தில் கையில் இரண்டு பைகளுடன் திரும்பிவருவார். அதில் ஒன்றுள் அவருக்கான சிகரெட் பாக்கட் மற்றும் அவர் வேலைக்குத் தேவையான பற்றவைக்கும் ஈயம் போன்ற சில பொருட்களும், மற்றதில் சில சான்விச் பொட்டலங்களும் ஒற்றை ஜூஸ் பெட்டியும் இருக்கும். அவற்றைக் கொடுத்துத் தன்

சிறிய விருந்தினனை நன்கு உபசரிப்பார். பையன் ஒரு சமப்பால் உறவினனிடம் வந்து இசகுபிசகாக மாட்டிவிட்டானோவென்று பயந்தால் சாப்பாடெல்லாம் ஆனபின் தாடிக்காரர் இவனுக்காய் சாக்ஸ்போனில் சில மெலடிகளையும், குதூகலம் வழியும் மெட்டுக்களையும் வாசித்துக் காட்டுவார். குந்தி இருந்துகொண்டு அவற்றை இவன் மிகவும் ரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் இரட்டை நிழற்காட்சிகளாக இவன் பெற்றோர்கள் பொலீஸுக்குப்போவதும் வருவதுமான காட்சிகள் மேல் நகரும்.

பின் அவரிடம் எப்போது விடைபெற்றானோ... தொடர்ந்தும் இருட்டுக்குள்ளாக நடந்துகொண்டிருப்பான். தெளிவான வானத்தில் நிலவும் நட்சத்திரங்களும் பூத்திருப்பதை ஆசையுடன் பார்ப்பான். படத்தின் காட்சிகள் எதுவுமே செட் போட்டு எடுக்கப்படவில்லை. அனைத்துமே இயற்கையான சூழலின் ஒளிப்பதிவு. ஒரு நகரத்தின் மூலை முடுக்குகளையெல்லாம் மிகையான ஒளிச்சேர்க்கைகள் எதுவுமில்லாமல் இயற்கையொளியில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தவிதம் பையனோடு சேர்ந்து நாமும் அந்த இரவில் அலைவதைப்போன்ற உணர்வையே ஏற்படுத்தியது. தொடர்ந்து ஓய்ச்சலின்றி நடப்பதால் கால்கள் வலியெடுக்கத் தொடங்கவும் ஒரு வீட்டின் படிக்கட்டில் வெளிச்சவரோரமாய் உட்கார்ந்து ஓய்வெடுப்பான். உடனே கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு தூக்கம் வந்துவிடும். சுவரில் சாய்ந்து சற்றுத் தூங்கிப்பார்ப்பான், மிகவும் அசௌகரியமாக இருக்கும். தெரு தூங்குவதற்கு உவப்பான இடமல்ல என்பதுவும் தெளிந்துவிடும். தூக்கக் கலக்கத்துடன் எழுந்து மீண்டும் நடப்பான். ஒரு வீட்டின் சுவரில் தொற்றி அதன் முதல் (கூரை) தளத்துக்குப்போய் பின்பக்க வாட்டில் இருந்த இரும்பு ஏணியின் துணையோடு மேலே ஏறி அவ்வீட்டின் மேற்கூரைத்தளத்துக்குச் சென்றுவிடுவான். அங்கு கிடக்கும் கன்வேஸ் படங்கொன்றில் சுருண்டுபடுத்து ஆழ்ந்து தூங்கி விடுவான். இப்போது அவன் வீட்டில் பெற்றோரோடு தாத்தா பாட்டியும் வந்து சேர்ந்திருப்பார்கள். அவனது தாய் இருக்கும் அல்பங்கள் எல்லாவற்றையும் குடைந்து தேடி அவனது ஒரு தனிப்போட்டோவொன்றை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பொலீஸுக்குப் போன் செய்து “அவனது போட்டோ ஒன்றை டி.வி.யில் காணமிக்கலாமா” என்று கேட்கிறார். போலீஸ் ஒபிஸர் எதற்கும் இன்னும் கொஞ்சம் பொறுமையாக தைரியமாக இருங்கள். எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடுவோம்” என்பதாக அவளுக்கு அறுதல் கூறுகிறார். பொழுது மெல்ல விடியத்தொடங்குகிறது. மெல்ல வெளிச்சம் பரவுவதும் உயர்வான அவ்விடத்திலிருந்து மூடுபனியிலிருந்து அந்நகரம் முகிழ்த்து முகை அவிழ்ப்பதுவுமான காட்சிகளில் காமெரா முழுவதுமாக கவிதையாகவே பெய்யவும் பையன் எழுந்து வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்குகிற காட்சியோடு படம் முடிகிறது.

அந்தக் கருக்கலின் சந்தி ஒளியும் உஷ்ணத்துக் காலத்தின் ரம்யமும் பனியும் இயற்கையும் அந்த ஒளிப்பதிவுமாக ஒரு அந்தியில் தொடங்கி

விடியலில் முடிகின்ற அப்படம் முடிவடைந்த பிறகும் அனைவரும் அசைவற்று இருந்தனர்.

கலாதரன் சொன்னான்: “என்னைக் கேட்டால் இப்படத்திற்குப் பற்றம் டஸ்க் டில் டோவுண் (From Dusk Till Dawn) என்று பெயர் தந்திருப்பேன். ஆனால் கூகிளில் தேடியபோது அப்பெயரிலும் 1996 ல் பிறிதொரு படம் வந்திருக்கு. இதையொத்த ஒரு உன்னத ஒளிப்பதிவைப் பின்னால் 2003 இல் நான் பீட்டர் வெபரின் “கேர்ள் வித் எ பேர்ன் இயர்நிங்ல மாத்திரம் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“இப்படியொரு படம் தமிழில் எடுத்தால் எப்பிடியிருந்திருக்கும்?”

“எங்கட சனத்துக்கு படக்கதைகள் இதிகாசக் கதைகள் மாதிரி ஒன்றோடை ஒன்று கொழுவிக் கொழுவிச் சரடுமாதிரி நீண்டு நெடுத்திருக்கவேணும். உபகதைகளும் கொமெடி டிறாக்கும் எத்தனை தூரம் விலகிச்சென்றாலும் பரவாயில்லை.”

“இப்படி ஒரு படம் தமிழில் எடுத்துப்போட்டால் படம் முடிந்தாலும் இது இடைவேளைதான் என்று சனம் தியேட்டரில் குந்திக் கொண்டிருக்கும்.”

“நீ நல்ல கதை அமைப்பாய்தான், சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒரு வெற்றிப்படத்துக்கு நல்ல கதைமட்டுமே காரணமாக அமைவதில்லை. அது சினிமாவாகும்போது சொல்லவந்த கதையை வெளியும் தொய்வும் சோர்வுமில்லாமல் சொல்லவல்ல காட்சி அமைப்புக்கள், ஒளிப்பதிவு, பொருத்தமான இசையமைப்பு, படத்தொகுப்பு எல்லாஞ் சேர்ந்தும் தூக்கிவிட வேணும்பா. இதுக்கெல்லாம் அந்த பீட்டில் நிறைய அனுபவம் பெறவேணும்.”

“வெற்றிப்படமொன்றின் போர்முலா தெரிந்த எவராவது உலகத்தில இருக்கிறார்களா, சூதாட்ட நிலையமொன்றில போய் நிச்சயமாய் ஹெய்ச்சுக் கொண்டுவரக்கூடிய ஒரு ஹெய்ப்பிரதாபன் யாராவது உலகத்தில இருக்கிறானா?”

“அதாவது, சினிமா என்றாலே நிஸ்க் ஃபக்டர் 99 வீதமுள்ள ஒரு ஒப்பநேசன் என்கிறதை ஒத்துக்கிறாய். நாங்கள் போடுற எஸ்டிமேசனுக்குள்ள ஒன்றும் நிக்காது அன்றாட விலைவாசியோட சேர்த்து எல்லாம் மேல மேலயே போகும். படம் ஊத்திச்சுதென்றால் தாங்கமாட்டாய் கண்ணா. உன் படம் நன்றாகவே வந்திட்டாலும் வழமைச் சூத்திரங்களிலிருந்து விலகியிருக்கக்கூடிய படம் ஒன்றிலிருந்து போட்ட காசை எடுக்கேலுமோ என்கிறதை உரத்துச் சிந்திக்க வேணும்பா. இடியட் என்றால் யாரென்று அகராதியிலபார்! வழமையான வட்டத்தில இருந்து விலகி ஓடுகிறவன் என்று இருக்கும். அவனுக்கு மண்கவ்வ மற்றவர்களைவிட சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம்.” பல முன்னுதாரணங்களை அடுக்கிப் பயமுறுத்தினார்கள்.

மிஸ்டர் அன்ட் மிஸஸ் அய்யர் உண்மையில் வெற்றிப்படமா தோல்விப்படமாவென விவாதித்தார்கள். கடைசியில் அபர்ணா

சென்னையே கேட்டுவிடுவதென்று தீர்மானமாகி அவரிடம் “திருமண மானவளோ ஆகாதவளோ ஒரு பெண்ணுக்கு இனம் மொழி ஜாதி கோத்திரத்துக்கப்பால் கண்ணியமான ஒரு ஆடவன்மேல் எழக்கூடிய ஒரு ஆகர்ஷிப்பை மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறீர்கள் இதுவரையாரும் அப்படிப் பண்ணியதே இல்லை... மாம்” என்றபோது அமைதியாக ஏற்றுக்கொண்டவர், படத்தின் நிதி விவகாரங்கள் பற்றி எதனையும் சொல்லாமல் விழுங்கினார். ஃபிலிம், டெவலொப்பிங் பிரச்சனைகளெல்லாம் இப்போதில்லை. ஒரு எச். டி. 24 மூவிகாமெராவையே வாடகைக்கு எடுத்துத் தேவையான காட்சிகளை மூன்றுமாதத்தில் சுட்டுவிடலாந்தான். இசையோ, தொகுப்போகூட அத்தனை சிரமமான காரியமாக இராது. சிக்கல் ஏற்படக்கூடிய இடம் என்றால் விநியோகத்தான். என்னதான் தமிழ்ப் படங்களின் விநியோகத்தளம் ஐரோப்பா வென்றாலும் தமிழ்நாட்டை விட்டுவிட்டால் எப்படியொரு தமிழ்ப் படம் தமிழர்களிடையே விநியோகித்ததாக ஆகும்? விநியோகத்துறையில் அனுபவப்பட்ட சிலரை ஆலோசனையின் நிமித்தம் நாடினான். சிலர் தயாரிப்பில் இலங்கைத் தமிழரின் பெயர் இருக்கலாம், ஆனால் இயக்கத்தில் மாத்திரம் வேண்டாம் என்றனர். காரணம் “அவர்கள் படங்கள் கத்துக்குட்டித்தனமாக இருக்கும். விலைபோகாதாம்.” நம்மவர் சிலர் தீய்ந்துபோன கருக்களிலும் வகைமாதிரி (Typical) களிலும் சுட்டுவைத்திருக்கும் பண்டங்கள்தான் அவர்கள் பயத்துக்கும் காரணம்.

“எழுதிற்றதைவிட்டுப் படமெடுக்கவாறாயென்றால் உனக்குப் புகழ் மேல ஆசைவந்திட்டுதென்று அர்த்தம்.”

“பொழுதுபோக்கைவிட ஒரு நல்ல சினிமாமூலமா ஒரு சமூகத்தின் பிரச்சனைகளை ஆராயலாம், சனங்களை அறிவூட்டலாம், புதிய திசைகளில் சிந்திக்க வைக்கலாம். அதுதான் என் ஆசை.”

“ஜெர்மனியில் பாதி தமிழ்நாட்டில் பாதி நடைபெறுகிற மாதிரியான உன் ‘ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்’ கதைதான் சினிமாவுக்குக் கச்சிதமாய்ப் பொருந்திவரும்” என்றனர் சில நண்பர்கள்.

பிரமாண்டங்கள் எல்லாம் முடியாது. ஒரு ஜில்மாஸ் குளே பிரான்ஸிலிருந்து எடுத்தமாதிரி குறைந்தபட்சம் இலங்கையில் தமிழர்களுடைய உண்மையான பிரச்சனை என்ன என்பதை பெர்லினிலிருந்து ஒரு எளிமையான சினிமாவாக எடுத்து முழு உலகத்துக்கும் புரியவைக்கலாம். சிற்றிலக்கியப் பத்திரிகைகள், இணையப் பத்திரிகைகள் என ஒரு குறிப்பிட்ட வாசகர் வட்டத்துள் நின்று எழுதிக்கொண்டிருப்பதை விடவும் தன் படைப்பு காட்சிக்குக் காட்சி பல ஆயிரக்கணக்கான ரசிகர்களால் ரசிக்கப்படும் சினிமாவாக மாற்றவேண்டும். சினிமாவின் திசையில் என் மனது ஈர்க்கப்படுகிற தென்றால் தன் மனம் புகழ் மேலும் மெல்ல ஆசைப்படுகிறதா என்றும் யோசித்தான்.

“முன்னணியிலை இருக்கிற ஒரு இசைக்கலைஞனின் ஒரு நாள் செயற்பாடுகளைப் படமாக்கினால் என்ன?”

“நல்லாயிருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொருநாளும் எடுத்துவைச்சு நீதான் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேணும்.”

அவன் “ஒரு சாஸ்திரீய இசைக்கலைஞன்” என்றதும் அவன் நண்பர்கள் திரும்பியிருந்து சிரித்தார்கள்.

காலச்சுவட்டிலை படித்தேன் பிரசன்னா ராமசாமி என்றொரு கலைஞர் “அடிக்கடி பார்ஸுக்கும் பெர்லினுக்கும் வந்துபோவாரே அவர்தானே?” “அவர்தான். எழுத்து, தியேட்டர், நடனங்கள் என்று பல்துறை ஆர்வமும் அனுபவமும் உள்ளவர். அவர் சஞ்சய் சுப்பிரமணியத்தின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை ஒன்றரை மணிநேரப் படமாக எடுத்தார். அவருக்கே தெரிந்திருந்தது, அதை 2 மணி நேரப்படமாக ஆக்கியிருந்தாலும் தியேட்டர்களில் ஓட்டியிருக்கவே முடியாதென்று.”

“தியேட்டரிலை ஓட்டாவிட்டால் விட்டதிலை பாதிகடத் திரும்பி வராதே! அவருக்கு வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டது. அவரால் முடிந்தது. நினைத்ததை எடுத்து முடித்தார். உனக்கெல்லாம் ஏலுமா கண்ணா?”

விந்துனுக்கு கலாதரன் சினிமா எடுப்பதில் விருப்பமே என்றாலும்,

“இது எமக்குக் கொஞ்சம் அகலக்கால் வைக்கிறவேலை மாதிரிப் படுது... சினிமா பணம் மாத்திரமல்ல, நிறைய ஆள் அணி அம்பாரம் தேவைப்படுகிற ஒரு சமாச்சாரம். “படப்பிடிப்பு பீல்டுக்குள்ள நிற்கக்கூடிய ஒவ்வொருத்தனும் பெரிய பெரிய பார்சல்களில் பிரியாணி தின்றே உன் முதலீட்டைக் கரைத்துவிடுவான்பா” என்று சினிமாவில் ஊழிய சுஜாதாவே சொல்லியிருக்கிறார். இன்னும் கொஞ்சம் நிதான மாய் யோசி” என்றான்.

தங்கள் வங்கியில் இருக்கும் பணத்தையே “இவனுக்கு 24 வீத வட்டிக் கென்றால் நான் ஒரு இடத்திலிருந்து கொஞ்சம் காசு மாறித்தருவேன்” என்று சொன்னவர்கள் அவன் சினிமா எடுக்கப்போகிறான் என்றதும் தம் வாக்கை மறுதலித்துப் பின்வாங்கினார்கள். ஏ.வி.மெய்யப்பச் செட்டியாரே ஒருமுறை புதிதாகப் படம் தயாரிக்க வருகிறவர்களுக்கு ஒரு புத்திமதி மாதிரி சொன்னார். “உன்னிடம் 4 படங்கள் தயாரிக்கக் கூடிய பணமிருந்தால் மட்டும் ஒரு படத்தை சோதனையாக எடுத்துப் பார். வெற்றிகிடைச்சா அடுத்த படத்தை எடுக்கலாம். அல்லது விட்டிடலாம். அதைவிட்டு சொத்தை வித்து, வீட்டை வித்து, இருக்கக் கூடிய தங்கத்தை தொலைத்துப் படமெடுத்து அது புண்ணாச்சுன்னா அப்புறம் மீளமுடியாமப் போயிடுவே. சினிமாங்கிறது சூதாட்டம்பா. வெற்றி வரலாம், நிச்சயம் வந்திடும் என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. கலை இலட்சியம் கனவுங்கிறதெல்லாம் வெறுங்கதை.” ஒரு பெரும் அனுபவவஸ்தரே சொல்கிறாரென்றால் சும்மாவா?

புத்தகங்கள் என்றால் சில ஆயிரங்கள்... சுதாகரித்துக் கொள்ளலாம்.

மியூசிக் சிட்யோ, டிவிடி சமாச்சாரமென்றால் சில லக்ஷங்கள்! காலமெடுத்தாலும் ஒருவேளை மீண்டிடலாம். ஒரு சினிமா ஊத்திச்

சென்றால் கோடிக்கணக்கில் நஷ்டங்கள் வரும், தாங்கமுடியாது. உலகில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கலைஞனாகும் ஆசை ஒருத்தனைத் திவாலாக்கிக் குட்டிச்சுவராக்கிவிடும்.

“குமர்ப் பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு மனுஷன் அடிக்கிற கூத்தைப்பாருங்கோ.” ஊர் சேர்ந்து பரிகசிப்பதோடு, தன்குடும்பமே தன்னை ஆயுளுக்கும் சபிக்கும், மன்னிக்காது. கலைஞனாக அல்லாமல் சாமானியனாகவும் வாழ்ந்துவிடலாம். பிரச்சனையில்லை. ஒரு திவால் ஆசாமியாக சாலையின் பிளாட்போமில் வாழ நேருவதும் துன்பம். ஆழ்ந்த சிந்தனையின்பின் சினிமா எடுக்கும் எண்ணத்தை வருத்தத் துடன் கைவிட்டான். கைவிட்ட பின்னாலும் ஓய்வுக்கு ஒரு சுனாமி கபாலத்தின் உட்கவரை எப்போதும் மொத்தியபடி.

3

இப்போதெல்லாம் அவன் சிந்தனைகள் சங்கீதசாகரத்துள் அலை யாடுகின்றன. கலாதரனின் இசையார்வத்தை அறிந்த ஒரு நண்பர் இந்தியா போய்விட்டு வரும்போது மதுரை ஜி.எஸ்.மணி என்றொரு வரின் முயற்சியில் அவரே பாடிவெளியிட்ட “கர்நாடக இசையும் சினிமாவும்” என்கிற இசைப்பேழைகளை வாங்கிவந்து கொடுத்தார்.

மதுரை ஜி.எஸ்.மணிக்கு ஆழ்ந்த இசைஞானம், அத்தோடு அற்புதமான குரல்வளம். எம்.எஸ்.விஸ்வநாதனுக்கு இசையமைப்பில் 7 வருடங்கள் உதவி செய்தவராம். இன்னும்தானே யாத்து இசையமைத்த ‘மானசபொய்கை’ என்கிற ஒரு ஆல்பமும் தயாரித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

கர்நாடக சங்கீதத்தின் முதன்மை இராகங்கள் 72 இல் ஆனந்த பைரவி- பிருந்தாவனசாரங்கா- பாகேஸ்வரி- பாவனி- பிம்பிளாஸ்- சக்கரவாகம்- சாருகேசி - ஹிந்தோளம்- கல்யாணி- கானடா- கௌரிமனோஹரி- காம்போதி- கரஹரப்பிரியா- ஜோன்புரி- மோகனம்- கீரவாணி- பந்துவராளி அன்ன 24 ஜனரஞ்சக இராகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவை சினிமா சங்கீதத்தில் கர்நாடக இராகங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த மெட்டுக்கள் எங்கெங்கே உள்ளன, எங்கெங்கே லேசாக மட்டும் லேசாக அங்கங்கே தொட்டுக்கொள்ளாப் போல அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அந்த இராகங்களையும் அவுட் - ஸ்கெட்ச் போட்டாற்போல தன் பாவம் துதும்பும் குரலில் அங்கங்கே சிறிது சிறிது பாடிக்காட்டி இருப்பார். அற்புதமாக இருக்கும்.

ஒவ்வொன்றும் 45 நிமிஷங்கள் கேட்கவல்ல மூன்று இசைப்பேழைகள் நிறையவும் ஒரு இன்ப அனுபவம். இருந்தும் அவ்வரிய முயற்சி இசைஞானியின் திருவாசகம் சிம்போனி அளவுக்குக்கூட சுவைஞரிடம் செல்லவில்லை. அவரது அரிய முயற்சியைத் தமிழ் இசை உலகத்தில் யாரும் கண்டுகொண்டதாகவோ பாராட்டியதாகவோ தெரியவில்லை. கலாதரன் ஓரளவு இசை முயற்சிகளை ரசிக்கக்கூடிய

வர்களிடம்; “மதுரை ஜி. எஸ். மணி என்றொருவர் ‘கர்நாடக இசையும் சினிமாவும்’ என்கிற ஒரு காசெட் வெளியிட்டிருக்காரே, அற்புதமாயிருக்கு கேட்டுப்பார்த்தீர்களா...?” என்று விசாரித்தால் உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு “இல்லையே, உங்களிடமிருந்தால் கொப்பி பண்ணிக் கொடுங்களேன், கேட்கிறேன்” என்றுதான் சொன்னார்கள்.

அது ஒரு கோடை காலம். கலாதரனுக்கு அன்று பணிவிடுப்பு. அனேகமாக அவனது இசை இலக்கிய நண்பர்கள் கூடும் நாள். 5 லிட்டர் கிண்டில் பியர் பீப்பா ஒன்று வாங்கி குளிர்சாதனப்பெட்டியில் வைத்திருந்தான். நண்பர்கள் வந்தபின்பு பியரையும் ஜி.எஸ். மணியையும் ஏககாலத்தில் ஓடவிட்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து கேட்கும் குஷிக்காகக் காத்துக்கொண்டு ஜன்னலைத் திறந்துவைத்து வெளியே தெரியும் ரயில்பாதையில் திருத்த வேலைகள் நடைபெறுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கவும் விந்தன் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து ஸ்டான்ட் போடுவதைப் பார்த்தான். இங்கே வருஷத்தில் கோடைகாலத்தில் நாவைந்து மாசங்கள் மாத்திரம் பைக் ஓட்டலாம் ஆதலால் இங்கு பொதுவாக தமிழர்கள் எவரும் மோட்டார்சைக்கிள் வைத்திருப்பதில்லை. விந்தன் விதிவிலக்கு. கிரிதரனும் ஜேசுதாஸும் அன்று வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். திருமகள் என்னதான் முன்கினாலும் அவன் தோஸ்துக்களாவது அவனுக்கு ஏதாவது புத்தி சொல்லித் திருத்தமாட்டார்களா என்கிற நப்பாசையில் அவர்களை நல்லபடியே உபசரிப்பான்.

“இங்க நாங்கள் முதல்ல பார்க்க இருக்கிற ராகம் கல்யாணி.

நி ரி க ம த நி ரி ஸ...

ஸ ரி நி த ம க ரி நி...

இது ஒரு சம்பூர்ண ராகம். ஏழு சுரமும் ஒண்ணு மாத்தி ஒண்ணு வரும். இது ஒரு அவுஸ்பிசியஸ் ராகம். இதை வைச்சிண்டு சாகித்யம் பண்ணாத சாகித்யகர்த்தாக்களே இல்லேன்னுடலாம்.

எல்லா சிச்சுவேஸனுக்கும் பொருந்திவரக்கூடிய இந்த அற்புத ராகத்தை திரைப்படங்களிலே எப்படியெல்லாம் கையாண்டிருக்கானு பார்க்கலாம்.

சிந்தனை செய்மனமே... செய்தால் தீவினை அகன்றிடுமே

சிவகாமி மகனை சண்முகனை குகனை சிந்தனை செய்மனமே...

இதைக் கீழேயிருந்து ஆரம்பிச்சிருப்பா. இதையே எடுப்பிலேயே மேல இருந்து ஆரம்பிக்கிறதுமுண்டு.

வாசுதேவ ஜெனிவிடலினை ஜீதவ்...

பாதி துனி கலதேவி... வாசமாதி சுகபூஜி துணை

வாரி கலயன அதினிதல சுகுரு

வாசுதேவ ஜெனிவிடலினை

இதே கதையில் இன்னொண்ணு

மன்னவன் வந்தானடி தோழி...

மஞ்சத்திலே இருந்து என் நெஞ்சத்திலே அமர்ந்த

மன்னவன் வந்தானடி தோழி...

இன்னொரு பாட்டு

முகத்தில் முகம் பார்க்கலாம் - விரல்

நகத்தில் பவளத்தின் நிறம் பார்க்கலாம்...

உத்தம புத்ரன்கிற படத்தில் ஒரு ரீயட்கூட பண்ணியிருக்கா.

முல்லைமலர் மேலே மொய்க்கும் வண்டுபோலே

உள்ளமுறவாடுதுன் அன்பாலே-முல்லை மலர் மேலே

மின்னலுருவாகி மண்மேலே கன்னியைப்போலே

அன்னநடை பயிலக்கண்டேன் காதலினாலே

இதே கல்யாணியை இன்னிக்கு நாப்பது வருஷத்துக்கு முன்னாடி ஒரு மியூசிக் டைரக்டர் நியூ ஆங்கிள்ஸ் பார்த்து புது ட்ரீட்மென் டோட வித்யாசமா நுதனமா பண்ணியிருக்கார். ஆச்சர்யமா இருக்கும்.

நி ரி த ம க ரி ம ஸ நி என்ற வரிசையில் ஸ ப ஸ வை எடுத்துண்டு இல்ல கொஞ்சமா யூஸ் பண்ணிண்டு செய்திருக்கார் பாருங்கோ

நி ரி க ம த நி ரி...

ரி நி த ம க ரி நி...

அங்கே கல்யாணின்ட நிறமே மாறிடுது.

துணிந்தபின் மனமே துயரம் கொள்ளாதே சோகம் பொல்லாதே

பாயும் ஆற்றில் நீ வீழ்ந்த பின்னால் நீந்துவதால் பயனேது

சிறும் புயலும் மழையும் சேர்ந்தால் சின்னக்குடை தாங்காதே

இன்னும் எத்தனையோவுண்டு. கணக்கில்லாம சொல்லிண்டே போகலாம்.

பொல்லாத்தனம் என்ன சொல்வேன் கண்ணா

போதும் மலர்க்கண்ணனே...

என்றொரு பாட்டு 'பெண்' என்கிற படத்தில்.

இந்த ராகத்துக்கு வேகமும் ஜாஸ்தி... ஆற்றலும் ஜாஸ்தி.

(தானத்தில் சதுஸ்ர திஸ்ர நடைகளிலே ஆலாபனை செய்கிறார்.)

இப்படி எல்லா வகைக்கும் வசைஞ்சு கொடுக்கவல்ல ராகம் கல்யாணி. இப்படி வசைஞ்சு கொடுக்கவல்ல ராகங்களைத்தான் அநேகமா சினிமாவிலயும் யூஸ் பண்ணிண்டிருப்பா. அப்படி ரொம்ப வளைஞ்சு இசைஞ்சு கொடுக்கவல்ல இன்னொரு ராகத்தான் கானடாங்கிறது.

அந்த கானடாவை இப்போ பார்க்கலாம்.

ஸ நி ப த ப ம ப க த ம ரி ஸ...

ஸ நி ப த ப ம ப க த ம ரி ஸ...

சுரங்கள் நேராயில்லாம ஸிக் ஸாக்காவும் ஜம்பிளாவும் போகும்.

இந்த ஜம்பிள்தான் கானடாவின் தனி அழகு.

இது இயல்பிலேயே கருணாரஸம் பொருந்திய ஒரு ராகம்.

சுகி யெவ்வரோ... ராம நாம....

இது தியாகராஜ ஸ்வாமிகள்.

அப்புறம் ஸ்வாதித்திருநாள்.

மா மவசதா ஜனனி... மகிஷாசுரஜாதனி - அம்ப

மா மவசதா ஜனனி...

சோமபிம்ப மனோகர சுழுகி தேவதாகில

காமதார நீரஜ... சடாட்ஷர விலாஸினி

அம்ப மகிஷாசுர ஜாதனி

மா மவ சதா ஜனனி...

ஊத்துக்காடு வேங்கட கப்பையர் ஜனரஞ்சகமாவே பாடுறார்.

அலைபாயுதே கண்ணா....

உன் ஆனந்த மோகன வேணுகானமதில்

அலைபாயுதே கண்ணா....

அன்னைக்கு 40 வருஷத்துக்கு முன்னாடி ஒரு டைரக்டர் 'மனோன் மணி'ங்கிற படத்துல பண்ணினார்.

மனமோகனாங்க வதனி உனையே காணும் பாக்யம் வருமோ

என்னாசை மோகனாங்க வதனி

என்னையறியாமலே என்னுள்ளம் கொள்ளை போனதே

உனைமறந்தே இருக்க அறியேன் நான்

உருவெடுத்தே இந்தப் போர் தொடுத்தேன்

மனமோகனாங்க வதனி.

இப்போ சமீபத்துல 'சிந்து பைரனி'ன்ற படத்துல வருது அதன் பல்லவியை மட்டும் பார்க்கலாம்.

பூமாலை வாங்கி வந்தேன் பூக்களில்லையே

தினந்தினம் பூமாலை வாங்கி வந்தேன் பூக்களில்லையே

இதேபோல மேல இருந்து ஆரம்பிக்கிற கானடாவுமுண்டு.

கொஞ்சம் சதங்கை ஒலிகேட்டேன்

கேட்குதம்மா ஒரு பாட்டு

நிதி தத் பப மம கக ரிரி சச...

அலைபாயுதே கண்ணா...

இதேபோல இன்னொரு மனோரம்யமான ராகம் சாருகேசிங்கிறது.

ரொம்ப அபூர்வமான சம்பூர்ணமான ராகம். மேடையிலகூட பலகாலம் யாராலும் அதிகம் பாடப்படாமலே இருந்து வந்ததது.

இதன் ஆரோகண அவரோகணங்கள் ரொம்ப நேர்த்தியா இருக்கும்.

ஸ ரி க ம ப த நி ஸ
ஸ நி த ப ம க ரி ஸ நி ஸ த நி ரி ஸ.....

கிருபயா பாலய செளரே...
கருணாலவால... தலுஷாவி ராம
கிருபயா பாலய செளரே...

அப்பிடின்னு ஸ்வாதித்திருநாள் எப்போதோ பாடியிருந்தாலும்
'ஹரிதாஸ்'ங்கிற படத்தில ஒரு இசையமைப்பாளர் முதன்முதலா
இந்த ராகத்தில இசையமைக்கிறார். எம். கே. தியாகராஜ பாகவதர்
பாடியிருந்த அந்தப் பாட்டை முழுத்தமிழ்நாடுமே பாடிச்சு.

மன்மதலீலையை வென்றாருண்டோ
என்மேல் உனக்கேனோ பாராமுகம்?

இந்த ராகத்துக்கு ஸ்வரவரிசையின் மத்திம்பாகத்திலதான் லைப்பே.
தியாகையர் அதை உணர்ந்துண்டு பாடியிருப்பார்.

ஆட்டமோடி கலதே ராமையா.... மாட்ட
ஆட்டமோடி கலதே ராமையா.... மாட்ட
ராமையா மாட்ட...

அப்பிடின்னு.

அதையே ஃபாலோபண்ணி அதே இசையமைப்பாளர் 'சாரங்கதாரா'
என்கிற படத்தில மீண்டும் யூஸ் பன்றார்.

வலந்தமுல்லை போலே வந்து அசைந்து ஆடும் வெண்புறாவே
ஜாலமெல்லாம் நானறிவேனே வா வா ஓடிவா...

அத்தனை அழகான எளிமையான ஜனரஞ்சகமான ராகம் இந்த
சாருகேசி.

ஸஸ நிதி தத பப மம ரிரி ஸஸ...

இதை காம்போதி என்கிறது.

ஹரிகாம்போதியில் இருந்து ஜனிச்ச பின்னால ஹரிகாம்போதியை
விட பொபுலராகிவிட்ட ராகம்.

அந்தக் காலத்தில எளிமையாக சாதாரணமாகப் பெண்கள்கூடப்
பாடக்கூடியமாதிரி ஒரு பாட்டு தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் பண்ணி
யிருக்கா....

மா ஜானகி ஜெக பெடக....
மஹராஜுவை தி மாஜானகி...

அப்புறம்..... கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்

என்னை மறுபடியும் கருவடையும் குழியுள்தள்ளி
வருத்தப்படுத்தவேண்டாம் பொன்னம்பலவா
உன் திருவடி சரணம் என்று நான் நம்பிவந்தேன்
எடுத்த ஜனனம் கணக்கெழுத தொலையாது

இரங்கி மகிழ்ந்து தேவரீர் வேணுமென்று கொடுத்த
 மானிட ஜென்மம் வீணாகிப்போகுது
 என் குறைதீர்ந்தபாடி ல்லையே
 அடுத்து வந்த என்னைத் தள்ளலாகாது
 அரஹரா என்று சொன்னாலும் போதாதோ
 அடுத்துவந்த என்னை....தள்ளலாகாது
 தடுத்துவந்தருள சமயம் கோபாலகிருஷ்ணன்
 சந்ததம் பணிந்து புகழ்ந்துபோற்றியுன்
 திருவடிசரணம் என்றிங்கு நான் நம்பிவந்தேன்.

இப்படி மேலே சஞ்சாரம் பண்ணுவதுதான் காம்போதிக்கு லக்ஷணம்.
 சினிமாவுல ஒரு பிரேக் சிச்சுவேசன்ல வைச்சோம்னா அற்புதமாயிருக்
 கும். 'அம்பிகாபதி'ன்னு ஒரு படத்தில பாருங்கோ, அதை ரொம்ப
 லாவகமா ஒரு பிட்டில வைச்சிருக்கா. அவா எடுப்பிலேயே மேல்ஸ்
 தாயியிலேயே எடுத்துப்பாடுவா...

தமிழ் மாலைதனைச் சூடுவார்...

தமிழ் மாலைதனைச் சூடுவார்
 கொன்றைத் தளிர்மாலை
 மலர்மாலை ஜெபமாலையுடன்
 தந்த தமிழ்மாலை தனைச் சூடுவார்...

நாதஸ்வர வித்வான்கள் இதை எடுத்திட்டா ரொம்ப பிரியமா
 கற்பனைகள் கலந்து கலந்து வெகு விஸ்தாரமா வாசிப்பா... முடிவே
 இருக்காது.

ஸ்வரப்பிரதாரங்களும் கம்பீரமும் நிறைந்த இந்த ராகம் கைலைநாத
 னுக்கு மிக உகந்ததில்லையா ஸ...ரி...க...ம்...ப...த...நி...ஸ

ஸ...நி...த...ப...ம்...க...ரி...ஸ இது ஹரகரப்பிரியா. சுத்த மத்திம ராகங்
 களுன்னு சொல்லப்படுற 36 ராகங்களில 22 வது மேளம்னு இதைச்
 சொல்லுவா. தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் உருக்கமான ஒரு கீர்த்தனை
 ரொம்பப் தீனபாவம் வெளிப்பட அமைச்சிருக்கா.

சக்கனிராஜ மார்க்கமுமுண்டக
 சஞ்சவ புருஷ நேலக மானஸ...

அப்புறம்

ராமா நீயடா... ரேமர கிதுலகோ
 ராமரோ நீ தெலிசனா... தெரியுமான்னு கேட்கிறார்.

இதையே ஃபாலோ பண்ணி 'சகுந்தலை'ன்னு ஒரு படத்தில ஒரு
 சிச்சுவேசன்லல

எந்தன் இடது தோளும் கண்ணும் துடிப்பதென்ன
 தன்னை மறந்தென் மனம் துள்ளி விளையாடுதே
 என்ன செய்வேன் லாகிரி கொண்டேன் போலும்
 எந்தன் இடது தோளும் கண்ணும் துடிப்பதென்ன

சதுஸ்வரகதியிலேயே இந்த ஹரகரப்பிரியா ஆதியிலிருந்து பாடப் பட்டாலும் 'கர்ணன்' என்கிற படத்திலே அந்த இசையமைப்பாளர் அதை திஸ்வரகதியில் பண்ணியிருப்பா, ரம்யமா இருக்கும் பாருங்கோ.

மஹாராஜன் உலகை ஆளுவார்...

இந்த மஹாராணி அவனை ஆளுவார்.

கர்நாடக சங்கீதத்துக்கும் இந்துஸ்தானி சங்கீதத்துக்கும் சில ராகங்கள் பொதுவா உண்டு.

நாம சுபபந்துவராளிங்கிறதை அவா தோடிம்பா.

நம்ம கல்யாணியை அவ யெமென் என்பா.

அவாவூர் கலாவதி நம்மவூர் வலஜி.

அவங்க ஸ்ரீ ரஞ்ஜனி நம்ம பாகேஸ்வரி.

இரண்டுக்கும் ஸ்வரங்கள் ஒண்ணுதான், பாகேஸ்வரிக்கு எப்போதாவது ஒரு பஞ்சமம் சேர்த்துப்பா.

இந்த பாகேஸ்வரி இருக்கே பாடுறவானையும் சரி, கேட்கிற வானையுஞ் சரி உருக்கிவிடவல்ல ராகம்.

அப்பேர்க்கொத்த கபாசிட்டி அந்த ராகத்துக்கு இருக்கு.

ஹரிகதை ஸொல்றவாளெல்லாம் 'கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன்.. சீதையைக் கண்டேன் ராகவா'ன்னு இதைப் பாடும்போது பலர் கண்களில் இருந்து ஜலமா கொட்டிண்டு கேட்டதை நான் பார்த்திருக்கேன். இதைப் புரிஞ்சுண்டுதான் அருணாசலக் கவிராயர் இந்தக் கீர்த்தனையைப் பண்ணீண்டார்.

'கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் சீதையை கண்டேன் ராகவா— நான் கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் சீதையை கண்டேன் ராகவா!'

பனிக்கால வாரீசம் போல நிறம்பூசி

பகலொருயுகமாக கழித்தானே பிரயாசி

தனித்தங்கு ராவணன் அந்நான் வர

சீ சீ நில்லடா என்று ஏசி

தனித்துத் தன்னுயிர்தனைத் தான்விட மகராசி

சாடும்போதே காணும் சமயமிதே வாசி

இனித்தாமதம் செயலாலாகா தென்றிடர்வீசி

ராமா ராமா ராமா என்றெதிர்ப்பேசி... கண்டேன் ராகவா

கண்டேன் ராகவா கண்டேன் ராகவா கண்டேன் ராகவா.

இன்னும் 'மாயாபஜார்'ங்கிற படத்துல...

உனக்காகவே உயிர் வாழ்கிறேன்

உனது தியானமே நானே மறவேன்

உயிரோவியமே உனையே பிரியேன்...

அப்புறம் 'குலேபகாவலி'ங்கிற படத்துல...

மயக்கும் மாலைப்பொழுதே நீ போ போ
 இனிக்கும் இன்ப இரவே நீ வா வா
 பன்னீர் தெளிக்க பனிபெய்யுமே
 பசும்புல் படுக்க பாய்போடுமே
 புன்னை மலர்கள் அன்பினாலே
 போடும் போர்வை தன்னாலே.
 மயக்கும் மாலைப்பொழுதே நீ போ போ
 இனிக்கும் இன்ப இரவே நீ வா வா
 இன்னலைத் தீர்க்கவா...

மூன்று ஒலிப்பேழைகளும் முழுவதுமாக ஓடிமுடியவும் அறையில் நிலவிய நிசபத்தை உடைத்து கிரிதரன் பேசினான்:

“அந்தக் காலத்தில் சாதாரணமாகப் பெண்கள்கூடப் பாடக்கூடிய மாதிரி எளிமையாக ஒரு பாட்டு தியாகராஜ சுவாமிகள் பண்ணி யிருக்கா... என்கிறாரே பெண்களென்றால் என்ன அத்தனை இளக் காரமா?”

“உண்மையில் ஆண்களைவிட பெண்களால்தான் லேசாக உச்ச ஸ்தாயிகளைத் தொட்டிடமுடியும், ஒரு லதா மங்கேஷ்கர், ஒரு பர்வீன் சுல்தானா, ஒரு கிஷோரி அமொங்கர் போன்ற Living Legends ஐ மறந்துவிடலாமா. ஜி.எஸ்.மணி மறுக்கவில்லை, மறந்திருப்பா ரென்று நினைக்கிறேன்.”

கலாதரன் ஜி.எஸ்.மணிமேல் வந்திட்ட அபிமானத்தால் அவருக்காக வாதாடினான்.

கேட்பதற்கு இவ்வளவு ரம்மியமாக இருந்தும் அவ்வெளியீடு இசை ரசிகர்களிடையே கூட செல்லாததுக்கு அவர்கள் பக்கமாக என்ன குறைகள் என்று இருக்கிறதென்று விவாதிக்கையில் ஒவ்வொரு வரும் ஓரிரு கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.

“அக் கசெட்டுக்களை வெளியிட்ட இன்றெகோ என்கிற நிறுவனம் திருவாசகம் சிம்போனிக்குச் செய்யப்பட்ட விளம்பரத்தில் ஒரு வீதத்தைக்கூடச் செய்திருக்காது.”

“45 நிமிஷங்கள் கேட்கவல்ல 3 கசெட்டுக்களாக வெளியிட்டதுக்குப் பதில் 90 நிமிஷங்கள் கேட்கவல்ல 2 கசெட்டுக்களாகவோ, ஒரு சிடியாகவோ செய்திருக்கலாம்.”

“வேறுயாருக்கும் செய்யத்தோன்றாத ஒரு அரிய முயற்சிதான் என்றாலும் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஜி. எஸ். மணியே பாடியிருப்பதால் தொடர்ந்து கேட்பவருக்கு ஏற்படும் சிறு அசதி.”

“திரை இசைப்பாடல்களில் அவருடன் சேர்ந்து பாடிய பெண் மணிக்கு ஸ்ருதிபிசகாமல் பாடும் வல்லபம், பாவம் எல்லாம் இருக்கிறதுதான். ஆனாலும் குரல் கரகரப்பாக இருக்கு. இனிமை இல்லை.” “கர்நாடக இராகங்களைப் பாடும்போது வயலினும் மிருதங்கமும் போதும்தான். ஆனால் சினிமாப் பாடல்களைப் பாடும்போது

அவ்வவ்விசையமைப்பாளர்கள் பயன்படுத்தியபடியே ஷெனாய், கிளாரினெட், சக்ஸபோன் போன்ற மேற்கத்தைய இசைக்கருவிகளையோ குறைந்தபட்சம் ஒரு கீபோட்டையாவது பயன்படுத்தியிருக்கவேண்டும். சிக்கனம் நல்லதுதான். அவர் மிகவும் சிக்கனமான முறையில் தன் ஒலிப்பதிவைச் செய்ததால் மிளிர்ந்திருக்கவல்ல பல சாத்தியங்கள் இல்லாது போய்விட்டன.”

ஆனாலும் ஜி.எஸ்.மணியின் அந்த முயற்சியே அவனுள் இசையின் உன்னத வெளிப்பாட்டுக்கான புதிய புதிய சாத்தியங்களைப் பற்றிய கற்பனைகளைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தது.

“ஒரு தனிக் கச்சேரியைக் கேட்பதைவிடவும் அந்த ஒலிப்பேழையைக் கேட்கையிலுள்ள ஈர்ப்பும் தித்திப்பும் அதிகமாயிருப்பது எதனாலென்றால் அதில் ராகங்கள் அனைத்துமே உள்ளங்கையில் நெய்க் கரண்டியால் தொட்டுவைத்த பஞ்சாமிர்தம்போல கொஞ்சமாக இருப்பதுதான். அவர் ராகத்தை ஆலாபனை பண்ணிக் கோடி காட்டி விட்டு பல்லவியை சிறிது பாடி நிறுத்துகையில் சுவைஞ்ஞுக்கு மீதியை சாகித்யத்தையும் கேட்கவேண்டும் என்கிற தாகம் அதிகமாகிறது.”

“இதேபோன்றொரு இன்பத்தவிப்பை பிரசன்னா இராமசாமி இயக்கிய இன்னொரு படத்திலும் அனுபவிக்கலாம். ஒரு ஜெர்மன் தொலைக்காட்சிக்காகவோ, குழுமம் ஒன்றுக்காகவோ ஒரு பரத நாட்டியக் கலைஞரின் கலைவாழ்வின் வெட்டுமுகத்தைக் காண்பிப்பதுபோல சுகன்யாவை வைத்தொரு படம் பண்ணியிருப்பார். அங்கங்கே அவர் ஆடும் நடனங்களின் பகுதிகள் அலாரிப்பு, ஐதீஸ்வரம், வர்ணம், தரங்கம், தோடயமங்கலம், பதம், தில்லானா என்று அவ்வவ் உருப்படிகளின் நிறங்களை லேசாகத் தூவிச்செல்வார். அசத்தலாக இருக்கும்.”

கேட்ட எல்லோரையும் ஜி.எஸ்.மணி பாதித்திருந்தார். தன் பொழுதும் முயற்சியும் வீண்போகவில்லையென்றே கலாதரன் எண்ணினான்.

கர்நாடக சங்கீதத்திலே மேளகர்த்தா எனப்படும் முதல் ராகங்கள் எழுபத்தியிரண்டு பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் அவை அத்தனையுமே கச்சேரிகளிலோ வேறெங்குமோ எப்போதும் பாடப்படுவதில்லை.

காலத்துக்குக் காலம் இசை வல்லவர்களால் வாக்கேயக்காரர்களால் முதல் அடிப்படை இராகங்களிலிருந்து ஆக்கிப் பரப்பப்பட்டிருக்கும் (கிளை) ஜன்னியராகங்களின் எண்ணிக்கையை எவருமே சரியாக வரையறை செய்துவிடமுடியாது.

என்றாலும் நவீன எம்பி3, எம்பி4 எனப்படும் புதிய முறையிலான ஒலிப்பதிவு தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மதுரை ஜி.எஸ்.மணியினுடைய முயற்சியையே ஒரு கைட் லைனாக வைத்துக் கொண்டு இன்னும் கொஞ்சம் புதுமையாக அனைத்து மேளகர்த்தா 72 இராகங்களையும், முடிந்த அளவுக்கு ஜன்னிய இராகங்களையும்,

சில இனிமையான இந்துஸ்தானி இராகங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரு பூரணமான வெளியீடாக இரண்டே டிவிடி குறுவட்டுக்களில் கொண்டுவந்தால் என்னவென்று ஒரு எண்ணம் கலாதரனின் மனதில் பொறிக்கவும் அதை நண்பர்களிடையே வைத்தான்.

“அதுக்குத்தான் இப்போ ஏராளம் மியூசிக் வெப்ஸைட்ஸ் வந்திட்டுதே? எந்த ராகம் கேட்கவேண்டுமெண்டாலும் ஒரு சொடுக்கில இரைஞ்சுகொண்டு வரும்பா. போதக்குறைக்கு அய்பொட், யுஎஸ்பி ஸ்டிக்ஸ் றெகோடிங் என்று எத்தனையோ சமாச்சாரங்கள் வசதிகள் இருக்கு இப்போ.”

“இருக்குத்தான். ஆனால் அதிலொன்றாலும் நாங்கள் கர்நாடக சங்கீதத்தையோ, இந்துஸ்தானியையோ ஒழுங்காகக் கேட்கமுடியாது தெரியுமா? வியாபார நோக்கிலான வெப்தளங்களில் கிறெடிட் கார்ட்முலம் காசை அனுப்பி அவர்களின் உருப்படிகளை இறக்குமதி பண்ணிக்கேட்டால் தெரிஞ்சுபோகும் குவாலிட்டி.”

“இலவசமாய் கேட்கக் கிடைக்கிற இசைஇணைவலைகளில் ஒவ்வொரு உருப்படியினதும் ஒலியின் செறிவு, தரம் ஒவ்வொரு மாதிரியிருக்கு.

பழைய கிராமோபோனில கேட்கும்போது வற்றமாதிரி தொடர்ச்சியா ஒரு ‘ஹிஸ்’ சத்தம் வந்தபடியே இருக்கு. அப்பிடிச் சில தொழில்நுட்ப, தரக்குறைபாடுகள் இருந்தாலும் இருப்பதில மியூஸிக் இன்டியாகாம், ராகாகாம் என்கிற இரண்டு தளங்களும் பரவாயில்லை. ஏராளம் கர்நாடக, ஹிந்துஸ்தானி, பலமொழியிலான திரையிசைப் பாடல்களையும் அவர்கள்தான் வைத்திருக்கிறார்கள்.”

தொடர்ந்து கலாதரன் சொன்னான்: “ஒன்று...

வெப்தளக்காரர்களுக்கு, இசைக்கலைஞர்களுக்கு, பக்கவாத்தியக் காரர்களுக்கு பணத்தை அள்ளியிறைத்து தாங்களே ஒளிப்பதிவுகளைச் செய்து வலையில் வைக்கக்கூடிய பொருளாதார பின்புலம் இருப்பதில்லை. அரசுகளோ, தனியார் அமைப்புகளோ இல்லை சுவைஞர்களோ அவர்களுக்கு எந்த நிதியுதவிகளும் செய்வதில்லை.

இரண்டு...

ஆனானப்பட்ட பத்திரிகைகளே இணையத்தளத்தில் எவரும் இலவசமாகப் படித்துவிடக் கூடியவகையில் தங்கள் பத்திரிகைகளை விரித்து வைத்திருக்கையில் இசைப்பிரபலங்கள் தங்கள் சுமார் ரகக் கச்சேரிகளைக்கூட இத்தளங்களுக்குத் தருவதில் காட்டும் தயக்கம்.

பல கலைஞர்கள் தங்கள் கச்சேரிகளை ஒளிப்பதிவு செய்யவே அனுமதிப்பதில்லை தெரியுமோ? இசை ரசிகர்கள் அதையே வைச்சு வைச்சுக் கேட்பாங்களாம், தங்களுக்குச் சான்ஸ் இல்லாமல் போயிடுமாம்.

இந்த இசைக்கலைஞர்கள் மட்டும் ஒத்துழைப்பார்களாயின் இருக்கிற இசைக்குழுமங்களில் ஏதாவதொன்று மார்கழி மாதத்தில் சென்னையில் நடைபெறுகிற இசைக்கச்சேரிகள் அனைத்தையும் பதிவு

செய்து குறுவட்டுக்களில் தந்திருக்காதா என்ன?

மூன்று...

பொருளாதாரப் பின்னடைவால் இசைவெப்தளங்கள் தம்மைப் புதுப்பித்தல் அப்டேட்ஸ் செய்வது கிடையாது. 1996 ல் என்னவென்ன கொம்பரிசன்ஸ் இருந்ததோ இன்றைக்கும் அவைதான். புதிய கலைஞர் களுக்கும் அங்கே வாய்ப்புக்கள் இல்லை. அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி நாம் கொஞ்சம் பொருண்மியவுதவி பண்ணினால் மேற்கத்தைய இசைத்தளங்களுக்கு நிகராய் கலைஞர்கள் ஒலிப்பதிவு செய்துகொள்ளும் வசதிகளோடும் அத்தளங்களை நாங்கள் இயங்க வைக்கலாம்.”

“காலத்துக்குக் காலம் கொஞ்சம் சதங்கை, சங்கராபரணம், ஸ்வாதித் திருநாள், பைஜு பாவ்ரா போன்ற படங்கள் வந்து இந்த ஓட்டம் ஓடுகிறதென்றால் மரபிசையின் ரசிகன் உலகம் முழுவதும் இருக்கிறான் என்றுதான் அர்த்தம்.”

“அப்படியென்றால்... கொம்ரேட் வாட் எபவுட் பில்ம்ஸ் சச் ஆஸ் மீண்ட சொர்க்கம் அன்ட் காதலோவியம்?” என்று கிடுக்கி போட்டார்கள் நண்பர்கள். நிறையப்பேசி விவாதித்து குறுவட்டுக் களில் கர்நாடக இசையையும் திரைஇசையையும் கலந்து வெளியிடுவது நல்லதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

ஜேசுதாசன் அன்றைய கலந்துரைகளில் அதிகம் பங்குபற்றவில்லை. குசினியுள் பியரோடு கடிப்பதற்கு மீன்பொரிப்பதில் ‘பிஸி’யாக இருந்தான். இப்போ கொஞ்ச நாளா அவன் “பீடி - சாராயம், சிகரெட் - விஸ்கி - கஞ்சா - ஹஷிஷ் மாதிரியே மனுஷன் இலக்கியம் - இசை என்று சொல்றதெல்லாம் ஒரு தற்காலிக லாகிரிதான், கற்பனையுலகம்... ஊடோபியா, நிஜ வாழ்க்கையில் அதுகளால ஒண்ணும் பண்ணமுடியாது. லாகிரி தீர்ந்து வெளியே வாற மனுஷன் உலகத்தில சிரஞ்சீவியாயிருக்கிற பசி, தாகம், வறுமை, நோய், ரணம், வலிகளை சந்தித்தேயாக வேண்டும்... விலகியெங்கும் தப்பிக்க முடியாது” என் றெல்லாம் போடுகிறான்.

யார் யாரையெல்லாம் பாடவைக்கலாமென்று விவாதித்ததில் கன இராகங்களைப் பெரிய வித்வான்களைக் கொண்டும் ஏனைய வற்றை புதிய இளந்தலைமுறையினரைக்கொண்டும் பாடுவித்தால் கவர்ச்சியாகவும் இருக்குமென்று கருத்து வந்தது.

- இராகங்கள் அனைத்தையும் விஸ்தாரமாகப் பாடவேண்டும். ஏறத்தாழ அனைத்து கர்நாடக சங்கீத இராகங்களையும் இரண்டே குறுவட்டில் கிடைக்க வைப்பதென்பது ஒரு கனவில் நிகழ்வதைப்போல் இருந்தது. அந்த மியூசிக் பீடியாவை மட்டும் வெற்றிகரமாக ஆக்கிட முடிந்திட்டால் இசை இரசிகர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஒரு வரப் பிரசாதம் அது.

“இந்தக் கசெட்டுக்ளை ஒருத்தன் மூன்றுதடவைகள் முழுசாகக் கேட்டாப்போதும், அப்புறம் குறைந்தபட்சம் பத்து ராகங்களையாவது

கண்டுபிடிக்கும் ஞானம் அவனுக்கு வந்திடும்.”

“ஞானம் வந்து...?”

“பிரபஞ்ச ராகங்கள் அனைத்தும் ஒரே குறுவட்டில் கிடைக்க வேணுமென்று மரபிசை இரசிகர்கள் எல்லோரும் ஏதோ தெருவில் குறுக்காய் விழுந்து கிடந்து சத்தியாக்கிரகம் பண்ணாமாதிரி கிடக்கு உங்கட வேலைப்பாடு. இவ்வளவு பணத்தையும் காலத்தையும் உழைப்பையும் கொட்டிக் கர்நாடக சங்கீதத்தை டிவிடி குறுவட்டில் திணிக்கிறதால உனக்கென்னப்பா லாபம்? நாட்டில் உள்ள எரியிற பிரச்சனைகளில் இதுவும் ஒன்றா. நொன்ஸென்ஸ் இஸ் மான்ஸ் ஒன்லி பிறிவிலிஜ்” என்றான் ஐந்தாவது பெக்கையும் காலிசெய்த ஜேஸு தாசன்.

“இது ஒரு கலைஞனுடைய, இல்லையெல்லை ஒரு கலைஞனுடைய கனவுதான்ப்பா... இப்ப எங்கிட்ட ஒரு சினைப்பர தந்தாகட அதால குறிவைத்து ஒரு முயலைக்கூடக் கொல்லமுடியாது. இது முடியும். செய்யலாமில்ல?”

“எழுதிதைக் கேட்டாலும் அதைத்தான் என்னால ஈடுபாட்டோட செய்யேலும் எழுதிதன் என்கிறாய்.”

“யாரால எதைச் செய்யமுடியுமோ அதைவிடாமல் செய்துகொண்டே இருக்க வேணும், அல்லது கெதியில் வயசாயிடும். நிறைய விஷயங்களை உன் வாழ்க்கை அஜெண்டாவில் சேர்த்துக்கொண்டால்தான் வாழ்க்கை சுறுசுறுப்பாயிருக்கும். அலுப்புத்தட்டாது. ஒருதரந்தானே வாழப்போறம். ஒரு நடிக்கணைப்பார்... ஒரு படத்தில நடிச்சிட்டு போதுமென்று சுருண்டு படுத்தான் என்றால் காணாமல் போயிடுவான். அடுத்த படத்தை நாடி அவன்தான் போகவேணும். நிறைய செய்ய வெளிக்கிட்டா நிறைய நிறைய அனுபவங்கள் கிட்டும்.”

“ஓகே, ஓகே, ஓகே... வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.”

“சரி... மதுரை ஜி. எஸ். மணியைக் கௌரவித்த மாதிரி இருக்கும். அவரைக் கூப்பிட்டு பெர்லினிலை கர்நாடக இசையும் திரை இசையும் கலந்த ஒரு கச்சேரி வைப்பமே?”

“வைக்கலாம்... நீயும் நானும் இருந்துகேட்க பெரிய அரங்கமெல்லாங்கூட வேண்டியிருக்காது” என்றான் விந்தன்.

இசைக்கச்சேரி சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பழைய பகடியை கிரிதரன் ஞாபகப்படுத்தினான்.

“இசைக் கச்சேரியொன்றில் இரசிகர்கள் அனைவருமே ஒவ்வொரு வராய் கழன்றுவிட, கச்சேரி முடிக்கும்வரை காத்திருந்த கடைசி ஆளை வித்துவான் விளித்து,

‘நீ எதுக்கப்பா இருக்கிறாய்?’ என்று கேட்டதுக்கு அவன் ‘சார்... நீங்கள் அமர்ந்திருக்கிற கம்பளம் என்னோடது. அதை எடுத்திட்டுப் போகணும்ல’ என்றானாம்.”

ஜெர்மனில் ஆபாசமான வார்த்தைகளைப் பாவித்து ஜேகதாசன்

சொன்ன பதில் பருமட்டான மொழிபெயர்ப்பில் இப்படியிருக்கும்.

“சரி. முயங்கிற ஒவ்வொரு தடவையும் என்ன ஒரு குழந்தை பெத்துக்கிறதுக்காவா முயங்கிறோம்... அப்பிடியொரு முயங்கல்தான் இதுவும்.”

பியரின் மகத்துவத்தாலும் அவனது உடன்பாடினமையாலும் அவன் தர்க்கத்தின் வெளிப்பாடு ஜெர்மனில் சற்றே திருகுப்பட்டு வந்தது.

“வெறும் சினிமாப் பாடல்களை மட்டும் கேட்கும் ரசிகர்கள் சங்கீதத்தையும் சாஸ்திரீய சங்கீதத்துக்கப்பால் எட்டிப்பாராதவர்களை சினிமா சங்கீதத்தையும் கவனிக்க ஒரு வைக்கும் அனுபவம் கிடைக்கு மல்லவா?”

“எனக்கு உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்குது... Anyhow you are going to put a lifelong earned plums into an imaginary Cake. சில கனவுகள் காண்பதற்கு மட்டுந்தான் சுகமாய் இருக்கும்பா. வாழ்க மரபிசை, வாழ்க கலைகள்!” என்றுவிட்டு வீட்டுக்குப் போவதற்காக எழுந்தான் ஜேகதாசன்.

“உன்னுடைய பேர்லயே ஒரு சங்கீத ஜாம்பவானே இருக்கிறாரப்பா.”

“அவர் இருக்கட்டும். நான் கிளம்பறன். குட் நைட் போய்ஸ்.”

கலாதரனது கலை - இலக்கிய முயற்சிகளைச் சரியாக அறிந்திரா விட்டாலும் விடுமுறை நாட்களில் மாலை நேரங்களில் அவனுடன் சேர்ந்து அரட்டையடிக்கும் நண்பர்களில் பலர் இவன் சினிமாவை விட்டுவிட்டு கர்நாடக இந்துஸ்தானி ராகங்கள் - அவற்றின் எளிமையாக்கம் - மெல்லிசை - சினிமா இசை- பழைய, புதிய கலைஞர்கள், டிவிடி, குறுவட்டுக்கள் என்றதும் சிலர் அவனோடான விஸ்க்கி மாலைகளையே துறக்கலாயினர்.

திருமகளுக்குக் கடவுள் என்று சொன்னால்

“இல்லை இல்லை... இல்லவே இல்லை” என்று பெரியாரைவிடவும் சத்தமாக அலறும் இவன் இரவில் தனிமையில் இந்தி, சமஸ்கிருத பஜன்களையும், அவனுக்குப் பிடித்த பிருந்தாவனசாரங்கா, கல்யாண வசந்தம், காபி, லலிதா, சாரமதி, சாருகேசி, திவ்ஜவந்தி, சாரங்காவில் கீர்த்தனைகளையும், திவ்யபிரபந்தத்தையும், திருப்புகழையும் கண்கள் பனிக்க, உதடுகள் துடிக்க, மனசு விம்ம விதிர்விதிர்க்கக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டுவியந்தாலும் விடமாட்டான், கிண்டலடிப்பான். “கடவுள்தான் இல்லையே பின்னே இப்பிடி உருகிறதும் மருகிறதும் எதுக்குங்க மாமா...?”

“ம்ம்ம்ம்... இந்த இசை என் பகுத்தறிவு கருத்தியல் தர்க்கங்கள் எதுக்குள்ளும் வகைப்படாத ஒரு இரசாயனத்தைத்தான் எனக்குள்ள நிகழ்த்துது. அந்த மாயானுபவத்தை எனக்கு வார்த்தைகளில் சொல்லத் தெரியல்லடா தங்கம்.”

தன் கணவுகளின் ஒன்றையாவது நிஜமாக்கும் செயலின் முதற்படியாக மதுரை ஜி. எஸ். மணியையே தொடர்பு கொண்டான் கலாதரன். தனது முயற்சிகான் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இரசிகர்களிடம் போக வில்லை என்பதையிட்டு அவருக்கு வருத்தம் இருந்ததாகவே தெரிய வில்லை. உற்சாகமாகப் பேசினார். “தற்போது நிறையப் பேருக்கு இசை வகுப்புகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன், வாழ்க்கை ஓடுகிறது” என்றார். இவன் தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டபோது அதை வரவேற்று அதற்கு வேண்டிய அனைத்து உதவிகளையுமே பண்ணித் தரத் தயாராக இருப்பதாகச் சொன்னார்.

இன்னும் தன் முயற்சியில் உதவக்கூடியவர்கள் என்று எண்ணிய தொலைக்காட்சி, வானொலி ஊடக கலைஞர்கள் பலருடனும் அஞ்சல் மூலமும், மின் அஞ்சல்களிலும், போன்மூலமாகவும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அகரவரிசையில் அனைத்து இந்திய தமிழிசை விற்பன்னர்களினதும், செவ்வியல் கலைஞர்களினதும், இலக்கியப் படைப்பாளர்களினதும் விபரக்கோவை, தொடர்பு விபரங்கள்; அடங்கிய வலைத்தளம் ஒன்றும் அமைக்கவேண்டும்.

விந்தனுக்குப் பணியில் நீண்டவிடுப்பு எடுப்பதில் கொஞ்சம் சிக்கல்கள் இருந்தன. ஆதலால் விந்தனும் கிரிதரனும் குறுவட்டு வெளியிடும்போது வந்துசேர்வதாக ஏற்பாடு. கலாதரன் தனியாகவே தன் கலைப்பயணத்தை தமிழகத்தின் திசையில் ஆரம்பித்தான்.

அங்கு சென்றவுடன் தனது திட்டம் தொடர்பாக இணைவலை களிலும், தினசரிகளிலும் விளம்பரம் செய்ததில் நல்லபலன் கிடைத்தது. ஆச்சரியப்படும் விதத்தில் தமிழ்நாடு தவிர கேரளா, கர்நாடகா, ஆந்திராவிலுமிருந்துகூட நூற்றுக்கணக்கில் கலைஞர்கள் தாமாகவே தொடர்புகொண்டார்கள்.

கே.ஜே.ஜேசுதாஸ் அவர்கள் அவனது நோக்கத்தை மெச்சி அவருடைய குரல்வங்கியின் பதிவுகளிலிருந்து பல குரல்களைப் போட்டுக் காட்டினார். அவற்றிலிருந்து ஆண்களும் பெண்களுமாக 15 பாடகர்களைத் தெரிவு செய்யமுடிந்தது.

திருச்சி வானொலியின் ஓய்வுபெற்ற கலைஞர் டி. ஆர். பாப்பாவும் சில கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். இன்னும் சப்தஸ்வரம் ரமணன், ராகமாலிகா விஜய் ஆதிராஜ் ஆகியோர் தம் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்ற பல இளங்கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்துவைத்தனர்.

ஜி.எஸ்.மணி, அனுராதா ஸ்ரீராம், சஞ்சய் சுப்ரமணியம், டி.வி. கோபாலகிருஷ்ணன், பிரசன்னா இராமசாமி இவர்களுடன் சில இசைப் பேராசிரியர்களும் ஆலோசனைகளோடு கலைஞர்களைத் தேர்வுசெய்வதிலும் உதவி செய்தனர். எமது நோக்கத்தை தெளிவாகப் புரிந்துகொண்ட இளம் கலைஞர்கள் பலரும் உற்சாகமாகவே உழைத்தனர்.

ஒரு ராகத்தையே 10 விதமாகப் பாடிக்காட்டும் திறமையுள்ள அபாரக்கலைஞர்களுடன் வேலை செய்வது கலாதரனுக்கு ஒரு இன்ப அனுபவமாகவே இருந்தது.

மிருதங்க வித்வான் ஸ்ரீ கிரிதர் பெர்லினுக்கு கோடைகாலங்களில் வந்து மிருதங்க வகுப்புகள் எடுப்பவர். கிரிதரனின் மகன் ஹரியும், கலாதரனின் மகன் தயாளனும் அவரிடம் சிறிதுகாலம் பயின்று கொண்டிருந்தனர். அவருடன் ஏற்கனவே இருந்த பழக்கத்தால் அவரை உரிமையுடன் அழைக்கவும், முழுப்பதிவுக்கும் தானே வாசிக்கிறேன் என்றார்.

“அட, இப்படி ஒரு முயற்சி இங்க யாருக்கும் தோணலையே” என்றார் வாய்ப்பாட்டிலேயே ஜமாய்க்கவல்ல லால்குடி ஜெயராமன். “என் பங்களிப்பு இல்லாமலா” என்றவர், தன் வகுப்புகளையெல்லாம் குறைத்துக்கொண்டு வந்து வயலின் வாசித்ததும் சிறப்பு.

இன்னும் பல முன்னணிக் கலைஞர்களிடமும் பேசி ஒலிப்பதிவுக்கான தேதிகள் பெற்றாகிவிட்டன.

சங்கர நாராயணன் டி.வி.	— சேஷ்கோபாலன் டி.என்.
பாலமுரளிகிருஷ்ணா	— ஜி. எஸ். மணி
ஜெயஸ்ரீ மஹாதேவன்	— ஓ.எஸ். அருண்
சஞ்சய் சுப்பிரமணியம்	— சங்கரன் நம்பூதிரி
ரஜ்ஜனி காயத்திரி	— பிறின்ஸ் ராம் வர்மா
சாருலதா மணி	— எஸ்.பி.ராம்
கோயம்புத்தூர் பிரியா	— டி.எம்.கிருஷ்ணா.
ஜெயராமன் டி.கே.	— நித்தியஸ்ரீ மகாதேவன்
மஹாராஜபுரம் ஸ்ரீனிவாசன்	— ஜமனேஷ் நாயர்
ஓ.எஸ். அருண்	— சங்கரன் நம்பூதிரி
சந்தானகோபாலன்	— கே. ஜே. ஜேசுதாஸ்
ராஜ்குமார் பாரதி	— விஜயலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியம்
வசுமதி பத்ரிநாதன்	— அனூரா சாயிராம்
அனூராதா ஸ்ரீராம்	— ஸ்ரீராம் பரசுராம்

சென்னையில் ஒரு சினிமா ஸ்டூடியோவின் ஒலிப்பதிவுக் கூடமும் இசைப்பதிவாளர்களும் தயார். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கலைஞர். ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்று அல்லது நான்கு இராகங்கள் என்று தேதி வைத்துக்கொண்டு ஒலிப்பதிவை ஆரம்பித்தனர். இக்கலைஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்கான மூன்று கனராகங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆரோகண - அவரோகணங்களைப் பாடி, எங்கு எப்படி நிரவல் செய்யலாம், கமகங்கள் எங்கு எந்த அளவிலிருந்தால் அழகாயிருக்கும், எங்கெங்கு கற்பனாஸ்வரம் பாடலாமென்று விளக்கி அவற்றை விஸ்தாரமாகப் பாடினார்கள்.

டி.வி. சங்கரநாராயணனுக்கு அவர் பிரகாசிக்கும் ஹம்சாநந்தி, காபியை ஒதுக்கினோம். அவர் இராகத்தை விஸ்தாரமாகப் பாடிவிட்டு தொடர்ச்சியாக கொண்டல்வண்ணனை என்கிற திருப்பாணத் தாழ்வாரின் திவ்ய பிரபந்தம் ஒன்றை விருத்தமாப் பாடிவிட்டு பாபநாசம் சிவனின் “ஸ்ரீனிவாஸ திருவேங்கடமுடையானை”க் குரலில் தீனபாவம் குழையக் குழையத் தொடர்ந்தார். சங்கரநாராயணன் அளவுக்கு ராமதாஸரே ஸ்ரீநிவாஸனோடு இத்தனை உருகியிருப்பாரோ சந்தேகமே, அத்தனை உருக்கம், இறைஞ்சுதல், சரணாகதி.

அடுத்து விரிவான ஆலாபனையிலேயே தானும் நெக்குருகி, கேட்டவர் அத்தனைபேரையும் நெகிழ்ச்சியானதொரு வியனுலகத்தில் சஞ்சரிக்கவைக்க சமகாலத்தில் இவரைப்போல் இன்னொருவர் இல்லையென்னும்படி காபியை ஆலாபனை செய்தார். ஆலாபனையின் உருக்கத்திலேயே “எந்தோ செனக்யமனினை ஜெபஜால... எந்தோ ஏமோ எவருக்கு தெலிசு” என்கிற தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் உருப்படியைத்தான் பாடப்போகிறாரென்பது தெரிந்துவிட்டது.

“ஹே ராமா... நீ வைகுந்தத்தில் சுகமாகத்தான் இருக்கிறாயா அல்லது உனக்கும் நாமறியாதபடி ஏதும் கஷ்டங்களுண்டோ என்னவோ. எவருக்குத்தான் தெரியும்” என்று கரிசனைப்பட்டார். சரளமான சங்கதிகள் அருவிமாதிரி குதித்துக் குதித்துவர என்னே ஒரு சுகானுபவம்!

வேகமான கமகங்களுக்கும் உச்ச ஸ்தாயிகளில் சஞ்சாரம் செய்யவும் வல்லவரான டி. என். சேஷகோபாலனுக்கு ஆபேரி. அவரும் இராகம் பாடிவிட்டு தியாகராஜ ஸ்வாமிகளின் “நகுமோமு கனலேநீ” யில் கரைந்தார்.

மஹாராஜபுரத்தார் அடிக்கடி கச்சேரிகளில் பாடிய ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியாரின் “தேடிவருமுன்னே ஆடிவருகிறான் என் தேவாதி தேவனடி” என்கிற கீர்த்தனையை எஸ்.பி.ராம் நெஞ்சைத் தொடுவதுபோல் பாடினார்.

உணர்ச்சிவசப்பட்ட லால்குடி ஜெயராமன் வயலினை மகளிடம் தந்துவிட்டு சாருகேசி ராகத்தை அழகாக ஆலாபனைசெய்து தியாகராஜ சுவாமிகளின் “ஆடமோடி கலதே ராமையா” என்கிற கீர்த்தனையை அற்புதமாகப் பாடினார். இதுவரை வயலின் வித்து வானாகவே அறிந்திருந்த அவரின் மந்திரக்குரல் கேட்பவரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது. என்னே சுகம் என்னே சுகம், கேட்டாலன்றி அதை முழுவதும் வார்த்தை வயப்படுத்தமுடியாது.

ஜெயஸ்ரீ (பம்பாய்) மஹாதேவனுக்கு கானடாவைத் தந்தோம். அவரும் அம்புஜம் கிருஷ்ணாவின் “என்ன சொல்லி அழைத்தால் நீ வருவாயோ—எளியேன் எந்தனை இனிது ஆட்கொள்ள” என்கிற கீர்த்தனையை எடுத்துக்கொண்டார். அற்புதம் அதி அற்புதம்.

கேஜேஜேகதாஸ் அவர்களிடம் கனராகமான தோடியைக் கொடுத்தோம். ராகம், தானம், பல்லவி பாடி விஸ்தாரமாக தனியாவர்த்தனம்

செய்ததுடன் “தேவகி சுதன் மாதவனே... துதித்திருவோம் தினம்” என்கிற கீர்த்தனையைப் பாடிமுடிக்கவும் சரியாக ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்கொண்டார்.

விஜயலக்ஷ்மி சுப்ரமணியன் வலஜி, கரஹரப்பிரியா, காம்போதி ராகங்களைப் பாடினார்.

இன்னும் அவர் காபியில் அம்புஜம் கிருஷ்ணாவின் “அரவிந்தப் பதமலர் நோகுமோ அடிமை எனக்கிரங்கி ஆட்கொள்ள வந்திடில்” என்ற கீர்த்தனையை மஹாவிஷ்ணு முன்னாலேயே இருப்பதுபோன்ற பாவனையுடனேயே குழைவாராதலால் அவரை அக்கீர்த்தனையை யும் பாட வைத்தோம்.

இன்னும் டி.எம்.கிருஷ்ணா பீகாக்கில் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியின் “இரக்கம் வராமல் போனது என்ன காரணம்— என் ஸ்வாமிக்கு என்மீது இரக்கம் வராமல் போனது என்ன காரணம்?” என்று இறைஞ்சினார்.

ஒ.எஸ்.அருண் ஹெயத்தேவரின் அஸ்டபதியை இந்துஸ்தானி, ஓரிய, கஜல், லக்னோ, கர்நாடக பாணிகள் என்று ஆறுவிதமாகப் பாடிக்காட்டினார்.

சில கலைஞர்கள் தாமாகவே நலைந்து ராகங்களைப் பாடியதில் ஒரு விக்கினங்களும் நேராமல் அட்டவணை இட்டதுபோல் முதல் 19 நாட்களில் 69 இராகங்கள் பதிவு செய்தாகிவிட்டன.

ஒவ்வொரு இராகத்தையும் தொடர்ந்து இளம்பாடகர்களை அவ்வவ் ராகங்களில் அமைந்த பழைய சினிமாப்பாடல்கள், தனிப் பாடல்கள், பக்திப்பாடல்கள், கஜல், முடிந்த அளவுக்கு அங்கங்கே இந்துஸ்தானிப் பாடல்களையும் பாடவைத்து அதி அற்புதமாக ஒலிப்பதிவுகள் செய்யப்பட்டன.

சிங்கப்பூரில் பணிபுரியும் சுழத்து இசைக்கலைஞர் சி. பத்மலிங்கம் அவர்களிடமிருந்து ஒரு மின்னஞ்சல் வந்தது. ‘திருமணம் ஒன்றுக்காக கொழும்புக்குப் புறப்படுகிறேன். ஒருவாரம் பொறுத்திருக்க முடிந்தால் சென்னை வந்து நீங்கள் விரும்பும் இராகங்களைப் பாடித் தருகிறேன்.’

இவரும் ஒருவகையான கந்தர்வக் குரலின் சொந்தக்காரர். அவர் எதுபாடினாலும் சாகித்தியத்தை மனதில் வாங்கிக்கொண்டு குரலில் பாவத்தைப் பிழியப் பிழியத் தருவார். இன்னும் ஸ்வரப்பிரதாபங்களும் கமகங்களும் அலாதிதாக இருக்கும். அவர் வருகை தரவிருப்பது குதூகலத்தை ஏற்படுத்தியது. சிபத்மலிங்கத்தின் வருகைக்காக ஒலிப் பதிவில் சிறிய இடைநிறுத்தம் செய்யப்பட்டது.

அந்நாட்களிலும் சென்னையில் புதிதாக வந்திருக்கக்கூடிய இசைத் தட்டுக்கள், குறுவட்டுக்கள், பேழைகளைத்தேடி அலைந்தான். மைலாப் பூரில் சப்தஸ்வரா மியூசிக்கல்ஸில் அவன் ஆர்வத்தோடு சங்கீத ஒலிநாடாப்பேழைகளையும், குறுவட்டுக்களையும் வாங்கிக் குவிக்கவும் “சார்... வியாபாரத்துக்கு எடுத்துப்போறீங்களா” என்றார் கடையின் விற்பனையான். அவர் கேள்வியை அலட்சியம் செய்துவிட்டு,

“சகாவே, உங்ககிட்ட தியாகையர் பதுமை ஏதாவது செம்பிலயோ பித்தனையிலோ வார்த்ததோ, மரத்தில் செய்ததோ கிடைக்குமா” என்றான் கலாதரன். விற்பனையாளர் புரியாமல் விழிக்கவும் திரும்பவும் ஆங்கிலத்தில் கேட்டான். புதுச்சேரியில் ஒரு கடையில் பாரிஸுச் சாந்தில் செய்த எம்.ஜி.ஆர், அண்ணா, பாரதி, கண்ணனின் சிறு பதுமைகளைப் பார்த்திருந்தான்.

குட்டியாகப் பின்னையார்கள், இலிங்கங்கள், சூலங்கள், வேல்கள் செய்யும் கலைஞர்களுக்கு ஏன் இந்த யோசனை வருவதில்லை. இவர்கள் ஏன் தியாகையர், தீட்சிதர், புரந்தரதாஸர், சுவாதித்திருநாள், பாபநாசம் சிவன், பெரியார் சிலைகளையும் கூடவே செய்து விற்பனை செய்யப்பட்டாது.

விழிப்பு மாறாமலிருந்த விற்பனையான் திடீரென்று “இதோ உங்களுக்கு உதவக்கூடிய சரியான பர்ஸன் வந்துகிட்டிருக்கார் சார்... இவர்கிட்ட கேளுங்க” என்று வீட்டு கலாதரனின் தோள்களுக்கு மேலாக பின்னால் கையைக் காட்டினார். அங்கே கடைவாசலில் டிவிஎஸ்-50 விசையுந்து ஒன்றில் வறுமையின் நிறம் சிவப்பு பூர்ணம் விஸ்வநாதனின் கெட் அப்பில் சந்தனமும் குங்குமமும் டீ இன் ஒன் னாய் சூடி, கௌரி மனோகரியை ரீங்கரித்துக் கொண்டுவந்த ஒருவர் உந்தை ஸ்டாண்டில் விட்டுவிட்டுப் படிகளில் மேலே ஏறிவந்தார். அவரிடம் விற்பனையான்,

“சார், நீங்க கேட்ட பிம்ஷன் ஜோஷி பஜன் கேசெட் வந்திருக்கே” எனவும், அவர் “சந்தோஷம்” என்றார். அதற்கான கிரயத்தைக் கொடுப்பதற்கு அவர் மடியில் சொருகியிருந்த பர்ஸை எடுக்கவும் விற்பனையான் கலாதரனைக் காட்டி “சார், இவர் ஏதோ தியாகையர் இமேஜ் கிடைக்குமான்னு கேட்கிறார். புரியல்ல” என்றபடி கலாதரனிடம் “சார்கிட்ட பேசங்க. ஹெல்ப் பண்ணுவார், இவருக்கு மியூசிக் பத்தி தெரியாததொண்ணுமில்ல” என்றார்.

இவன் “வணக்கம்” சொல்லவும் பெரியவர் “வணக்கம்... சாருக்கு வெளியூர்போலத் தெரியுதே- என்றுவிட்டு நெற்றியைச் சுருக்கி யோசித்து விட்டு “ஆமா, நேத்து மியூசிக் அகடெமியில டி.வி. சங்கரநாராயணன் கூடப் பேசிட்டிருந்தது சார்தானே அது” என்றார்.

“நேத்து மியூசிக் அகாடமிப் பக்கமாப் போனேந்தான். ஆனால் டி.வி.சங்கரநாராயணன்கூட பேசேல்லை. என்னை நீங்கள் சரஸ்வதி

மியூசிகல்ஸிலோ, ஆர்.சி.ஏ. ரெகோர்ட்ஸிலோ, ராஜா ரேடியோவிலோ கூடப் பார்த்திருக்கலாம்” என்றான் கலாதரன்.

“ஆமா ஆமா வாஸ்தவந்தான். சார் என்னதான் அப்படித் தேடிக் கிட்டிருக்கிறீங்க?”

“இப்போவந்து சார் ஜெர்மனியில எல்லாம் இதுபோல கிளாசிக் எல்.பிஸ், சி.டிஸ், டி.வி.டிஸ் விடியோ கசெட்ஸ் விக்கிற கடைகள்ல அவங்க நாட்டு சங்கீத மேதைகள், விற்பன்னர்கள் ஜெ.எஸ்.பாக், மோசார்ட், பீத்தோவன், வாக்னரன்ன மெகா வாக்கேயக்காரர்கள், கலைஞர்களின் அரை-முழு உருவச்சிலைகள் மேசையிலோ அலமாரி யிலோ வைக்கக்கூடிய அளவில் செம்பில், வெண்கலத்தில், சலவைக் கல்லில், மரத்தில் எல்லாம் வைத்திருப்பார்கள், வாங்கிக்கலாம்.

அதுமாதிரி இங்கேயும் நம்ப தியாகையர், புரந்தரதாஸர், தீட்சிதர், சுவாதித்திருநாள், பாபநாசசிவன் இவங்க பதுமைகள் ஏதாவது கிடைக்குமுங்களா?”

“எல்லாமும் கிடைக்கும், கவலை விடுங்கோ... எல்லாம் சரியான ஆள்கிட்டதான் அந்தப் பிரம்மம் அனுப்பிவைச்சிட்டிருக்கு.”

அப்போது விற்பனையாளர் அவரிடம் ஒலிப்பேழையைக் கொடுத்த படி “சாருக்கு மியூஸிக் பத்தி தெரியாததொண்ணுமில்ல... நீங்க வேணுங்கிற டிடெயில்ஸெல்லம் சார்கிட்ட கேட்டிடலாம்” என்றான். ஒலிப்பேழையை வாங்கி வேஷ்டி மடியைச் சற்று நுகைத்து அதற்குட் சொருகிக்கொண்டே “சுவாலிட்டியெல்லாம் நல்லா இருக்குமில் லேப்பா” என்றார். “எல்லாம் தரங்கிணி ப்றொட்க்சன் சார்... நெம்பர் ஒன்னா ஜோராயிருக்கும்.”

“எனக்கென்ன, றெகோடிங் பேட் சுவாலிட்டின்னா... கொண்ணாந்து வீசிப்புடுவேன் ஆமா. சார், நீங்க என்கூடவாங்க” என்றபடி தன்விசையுந்தை உருட்டத் தொடங்கினார். கலாதரன் மிகமோசமான சாஸையின் நடைபாதையில் அவரோடு வாங்கிய ஒலிநாடாப் பேழைகளும் குறுவட்டுக்களும் நிறைந்த பிளாஸ்டிக் பைகளைச் சுமந்தபடி அரை மைல்தாரம் நடந்தான். இரண்டுமணி வெயிலுக்கு நடுத்தலையில் வியர்த்து முதுகால் வழிந்து கீழே இறங்கியது. பிரதான வீதிதான் ஆயினும் குன்றுங்குழியுமாய் மோசமாயிருந்தது. அதிகம் நடந்து பரிச்சயமிராத கலாதரனுக்கு அப்பாதையில் நடப்பது சிரமமாயிருந்தது. அவன் சிரமம் அறியாத அவரோ அவனைக் குடைந்தபடி வந்தார்.

“சார், இத்தனை காசெட்ஸ் வாங்கிட்டுப் போறீங்களே... என்ன வியாபாரத்துக்கா?”

“இல்லைங்க, எல்லாமுமே சொந்தப்பாவனைக்குத்தான்.”

“அதில்ல, இளையதலைமுறை ஆளுக கிளாஸிக்கியூசிக் கேட்கறது அபூர்வமாகிக்கிட்டுவருதே... அதனால கேட்டன். சார், ரொம்பக் கேட்பீங்கபோல இருக்கு. சாருக்கு என்ன கேரளாவுங்களா... தமிழ் ஒரு வித்தியாசமாயிருக்கே.”

“இல்லைங்க, ஸ்ரீலங்கா.”

“வெளிநாடுகளுக்கெல்லாம் போயிருக்கிறீங்களா.”

“இப்போ இருபதுவருஷமாய் ஒரு வெளிநாட்டில்தான் வாசம்.”

“அங்கே என்ன பணிக்.”

“ஒரு கார் விற்பனைக் கொம்பனியில் காரர்களுக்கு பொலிஷ் போடறது.”

“அட போலிஸில் இருக்கீங்களா !”

“ஆமா... அதுதாங்க.”

“சரி.”

“சார்... நான் ஒரு ஆட்டோவில் வந்திற்றேன்... என்னாங்க, வீதியெல்லாம் இத்தனை மோசமாயிருக்கு.”

“நீங்க டிசம்பர் வெள்ளத்தின்போது பார்த்திருக்கணுமே, பத்துநாளா இங்ஙினை எல்லாம் முழங்கால் மட்டத்துக்கு வெள்ளம் இருந்துச்ச சார்.”

“வடியாமலா.”

“மடிப்பாக்கமெல்லாம் பாதிதண்ணில மூழ்கிடுச்ச. சச்சு எ புவர் டிரையினேஜ் சிஸ்டம் சார்.”

“சரி, நான் ஆட்டோவிலேயே வந்திருநேன்... அட்ரஸை சொல்லுங்க.”

“ஆட்டோ ஒண்ணும் வேண்டியதில்லை சார். இதோ இன்னும் ஜஸ்ட் ஹண்ட்ரட் மீட்டர்ஸ்தான்.” என்றபடிக்கு ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம் கூட்டிப்போனவர் கடைசியாக ஒரு சந்தில் இறங்கினார்.

ஒரே பதுமைகளாத்தான் வீட்டில் குவித்துவைத்திருப்பார்போல என்று எண்ணியபடி அவரைப் பின்தொடர்ந்தான்.

அந்தக் குச்சொழுங்கையில் பாதையை அடைத்தாற்போல ஒரு சிறு ஓலைக்கொட்டகை போடப்பட்டிருந்தது. அதன் மூலஸ்தானத்தில் விஜயகாந்த்தின் முழுப்படம் வைத்து, முகப்பில் விஜயகாந்த் இராசிகர் மன்றம் என்றிருந்தது. அருகில் ஒரு கரும்பலகையில் வெண்கட்டியால்

— அண்ணன் உங்களை வியாழன் அன்று மாலை சந்திக்கிறார், உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தவறாது வருகை தருக — என்று எழுதியிருந்தது. “என்னங்க இதெல்லாம்.”

“எல்லாம் நம்ப பசங்க கூத்துதான்... இருக்கட்டும் நீங்க வாங்க” என்று கூட்டிப் போனார்.

கடைசியில் ஒரு வீட்டின் முன்னால் தன் விசையுந்தை அதன் நிறுத்தியில் விட்டுவிட்டு டயர் செருப்பைக் கழற்றி வெளியில் விட்டுவிட்டு அருகிலிருந்த மஞ்சள் நெகிழிக்குடத்தைச் சரித்து கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே போனார்.

“வாங்க சார்” என்றபடி உள்ளே அழைத்துப்போனவர் கூடமாகவு மிருந்த அந்நடையில் நின்று உள்ளே “சரயூ...” என்று ஐந்து கட்டை ஸ்ருதியில் பிளிறினார். எவரும் வரவில்லை.

அக்கூடம் கூடத்திலொரு கால், ஒழுங்கையில் ஒரு கால் வைக்கும் படி நெருக்கமாக இருந்தாலும் உள்ளே சுத்தமாக இருந்தது வீடு.

கலாதரனும் காலணிகளை வெளியே விட்டுவிட்டு உள்ளே போனான்.

கூடத்தின் ஒரு மூலையில் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் சைவப் பழமாக கண்ணாடியணிந்த ஒரு பாட்டி உட்கார்ந்திருந்தார். பக்கவாதமோ மூட்டு வலியோ அவர் அசையவோ எழுந்திருக்கவோ முயற்சிக்கவில்லை. பாட்டியைப் பார்த்து “வணக்கம்” என்றான். செவிகள் மந்தம்போலும், பேசாமலிருந்தார். புன்னகைக்கவுமில்லை. ஒரு படக்கடையை விடவும் அதிகமாக அக்கூடத்தின் அனைத்துச் சுவர்களிலும் இராம-சீதா பட்டாபிஷேகம், அநுமன் சஞ்சீவிப் பர்வத்துடன் பறந்துபோதல், சீதை அக்கினிப்பிரவேசமன்ன சுவாமிகள் பலரும் படங்களாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர். கலாதரன் எல்லாப் படங்களையும் ஆச்சர்யப்பட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவும் அவன் முகத்தை நோக்கிய பாட்டியின் தலையும் தன்னியக்கத் தொலை நோக்கியைப்போலத் திரும்பித் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. அத்தனை படங்களோடும் தஞ்சாவூர்பாணியில் வரையப்பட்ட தியாகையரும் தம்புராவுடன் ஒரு மூலையில் இருக்கவும் ஏதோ இவரிடம் விஷயம் இருக்கத்தான் வேனுமென்று சற்றே நம்பிக்கை வந்தது. ஒரு ஐந்து நிமிஷங்கள் கழிந்திருக்கும். கையில் ஒரு பிரேம் போட்ட ஒரு படத்தைத் துடைத்தபடி எடுத்துவந்தார் பெரியவர். கூட ஒரு சிறுமியும் வால் போலத் தொடர்ந்து வந்தாள். அவள்தான் சரயுவாக இருக்க வேணும் அவர் மகளோ பெயர்த்தியாகவோ இருக்கலாம். “போ, உள்ளே போய் அந்த மாமாவுக்கு மோர்கொண்டுவா” என்று அவளை உள்ளே விரட்டினார். அவள் போகமனமில்லாமல் நெளிந்து கொண்டு கூடத்தின் நிலையில் சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள்.

அவளை அதட்டி உள்ளே அனுப்பிவிட்டு கையில் வைத்திருந்த அப்படத்தை அவனிடம் நீட்டி “இதுதாங்க, அழகாயிருக்கில்ல” என்று அவரே சான்றிதழும் வழங்கினார்.

வாங்கிப் பார்த்தான். தியாகப்பிரம்மம்தான். ரோஸ்பிங்க் நிற சற்றின் துணியில் வரையப்பட்ட கோட்டோவியத்தின் மேல் சீசுயின்ஸ் வரிசையாக வைத்துத் தைக்கப்பட்டிருந்தது. 20 வருஷத்துக்குக்குறையாத பழசாக இருக்கவேணும். துணியின் நிறமே வெளிறிவிட்டிருந்தது. கலாதரன் என்ன சொல்வானோவென்று அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் அப்படத்தைப்பற்றி அபிப்பிராயம் எதுவுஞ் சொல்லாமல் “எனக்குத் தேவை தியாகையர் இமேஜ் சார், உலோகப் பதுமை.” என்றான். அப்போதுதான் திருவாய் மலந்தார்.

“இமேஜ் எல்லாம் எடுக்கமுடியாது சார். அதெல்லாம் தஞ்சாவூர்ப் பக்கம்போய் சிற்பிகளைப் பார்த்து சொல்லிவைத்துப் பண்ணினால் தான் உண்டு. முருகன் பிள்ளையார் லக்ஷ்மியென்றால் அண்ணா சாலையில் பூம்புகார் போனாலே கிடைக்கும். தியாகையர் இமேஜெல்

லாம் சாமானியத்துல கிடைக்காதுங்க.”

அப்போது சரயு நிக்கல் குவளையில் மோர் கொண்டு வந்தான். அவனுக்கிருந்த தாகம் இன்னும் 4 குவளை மோர் குடித்தால்தான் அடங்கும் போலிருந்தது. அதற்குள் கிழவி உயிர்பெற்று “அம்பி யாரு... தெரியலியே?” என்றாள்.

“ம்ம்ம்... சொன்னாத் தெரிஞ்சிருமாக்கும். கம்மா இருக்கிறியாம்மா” என்று அவரைச் சினந்துவிட்டுப் பெரியவர், “அப்போ இதை எடுத்துப் போகலீங்களா நீங்க... வாணாமா?” என்றார் இவனிடம்.

அவன் மௌனம் அவருக்குப் புரியவும் சற்று யோசித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுச் சரேலென்று எங்கேயோவிருந்து ஒரு பழுப்புநிற அட்டையுள்ள ஒரு புத்தகத்தை உருவி எடுத்து வந்து அவனிடம் நீட்டி ‘வயலின் வாசிப்பது எப்படி’ன்னு ஒரு புக் போட்டிருக்கேன். சார் ஒரு 50 காப்பி எடுத்திட்டுப்போய் அங்கே உள்ளவாளுக்கு டிஸ்றியூட் செஞ்சீங்கன்னா அவங்க பசங்களுக்கு வயலின் கத்துக்க ரொம்ப யூஸ்புல்லாயிருக்கும்.”

அவனிடம் எதையாவது பண்ணிக் கொஞ்சம் பணம் பண்ண வேணுமென்று பெரியவர் குறியாகவிருப்பது எரிச்சலூட்டிற்றினாலும் ‘சரி, புத்தகமாச்சே... ஒருவருடைய உழைப்பாச்சே’ என்று கையில் அதை வாங்கிப் பக்கங்களைப் புரட்டினான்.

நாத்தின் உச்ச ஸ்தாயிகளைப் பேசவல்ல இந்த வாத்தியத்தின் அமைப்பை சிரசு, உந்திக்கமலம், பாதம் என ஒரு மனித உடலுடன் ஒப்பிடலாம். அதன் முதற்பக்கத்தில் ஒரு வயலின் படம் வரைந்து எப்போதும் அழகிய வேலைப்பாட்டுடன் அமைந்திருக்கும் தலைச்சுருள் திருடை (ஸ்குறோல்) எனப்படும், மற்றும் திருகுகள், தந்திகள், குதிரை அல்லது பாலம், விரற்பலகை, மேற்பலகை, தாங்கி, (எஃப்)நாத்துளை, வில்லு, அதன் ரோமம் என அதன் அங்கங்கள் பெயரிடப்பட்டிருந்தன.

அடுத்த பக்கங்களில்

முதலாவது தந்தி பஞ்சமம் – இரண்டாவது தந்தி ஷட்ஜமம், மூணாவது தந்தி கீழ்பஞ்சமம் – நாலாவது தந்தி கீழ் ஷட்ஜமம். முதலாவது தந்தியில் வில்லை ஓட்டினோமாயின் பஞ்சமம் பேசும்.

கீழே கையால லேசாததொட்டு வாசிச்சால் சுத்த தைவதம் பேசும். இரண்டாவது தந்தியை வாசிச்சால் ஷட்ஜமும் பேசும்.

கீழே லேசாகத் தொட்டு வாசிச்சால் சுத்த ரிஷபம் பேசும். மூணாவது தந்தியை வாசிச்சால் கீழ் பஞ்சமமும்,

கீழே தொட்டு வாசிச்சால் கீழ் தைவதமும், நாலாவது தந்தியை வாசிச்சால் கீழ் ஷட்ஜமும் பேசும்.

கீழே தொட்டு வாசிச்சால் கீழ் ரிஷபமும் பேசும்.

அவர் பாஷையிலேயே அவரிடம் “ஏன் சார்... பசங்க இதையெல்லாம் கத்துண்டு வயலின் வாசிச்சுட முடியுமா? ‘கார் ஓட்டக் கத்துக்

கலாம்' என்று கூடத்தான் புகல் போட்டிருக்கான், அதை நீங்க வாங்கிப் படிச்சிட்டு ஒரு காரைவாங்கி ஜஸ்ட் ஸ்டார்ட் பண்ணி ஓட்டிடுவீங்களா? "

பாராட்டை எதிர்பார்த்திருந்த பெரியவர் முகம் சடுதியில் சுருங்கியது. என்றாலும் அவரின் மோர்க்கடன் உறுத்தவும் பாக்கெட்டிலிருந்த ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுக்களில் நான்கை எடுத்து அவரிடம் நீட்டி "எனிகௌ, திஸ் இஸ் ஃபோர் யுவர் கொன்சேர்ன்மெண்ட் அன்ட் ரொயில்" என்றான். சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்காத தொகையை அவர் கண்கள் வருடியானதும் முகம் விகசித்தது.

"எதுக்கும் நீங்க அடுத்தவாட்டி சென்னைக்கு வரற்ப்ப ஜஸ்ட் எனக்கொரு லெட்டர் போட்டிருங்கோ. தஞ்சாவூர்ல சிற்பிமாரு, ஸ்தபதிகள்னு ரொம்பப்பேரு எனக்கு தெரிஞ்சவா இருக்கா. சாருக்கு வேணுங்கிறமாதிரிக்கு இமேஜோ சிலையோ எதுவானாலும் செஞ்சுரலாம்."

"நன்றி... வணக்கம். "

"வணக்கம்... ஷேமமா இருங்கோ."

6

கலாதரன் சென்னை வந்திருப்பதை எப்படியோ அறிந்துகொண்டு 'தண்ணிக்குப்' புகழ்பெற்ற ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் கம் கவிஞர் ஒருவரும் அவனைப் பழா-மாதிரிப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

"சார் நீங்க தொண்ணுத்தாறிலே 'செம்மையில்' எழுதி மூணாவது இடம் என்று அறிவித்தாங்களே... 'சூரியன் வெளியே வரும்' அப் பிடின்னு ஒரு கதை. அது அற்புதமான ஒரு மோஸ்டிங் சார். அந்த லெவலுக்கு இன்போமடிவா, டீப்பா உங்க பிரச்சனையை புரிஞ்சண்டு கலாபூர்வமா எழுதிறதுக்கு தமிழ்நாட்டில ஒரு பயல் கிடையாதும்பேன். ஏன்னா இந்தப் பார்ப்பானுவளுக்கு உங்க கதையை ஃபர்ஸ்டா தேர்ந்தெடுக்க மனசுவராது."

"தாங்க்ஸ்... ஃபோர் யுவர் அப்றிஷியேசன், வெறி கைண்ட் ஒஃப் யூ."

ஏதோவொரு மட்டமான சிகரெட்டின் வீச்சம் அவர் பேசும் போதெல்லாம் கலாதரன் நாசியைத் தாக்கியது. போதாததுக்கு,

"சார்... சிகரெட் பிடிக்கிறீங்களா" என்றார்.

"ஓ... நோ, தாங்க்ஸ்."

"போறின் ஃப்ளேவரெல்லாம் இங்க லோக்கல்ல இருக்காது."

"இல்லை, நான் சிகரெட் பிடிப்பதே இல்லை சார்."

"எப்போதுமா?"

"ஒரு பத்து வருஷமா இல்லை."

“எப்படி சார்?”

“எல்லாம் மனந்தான்.”

“பின்னே என்ன சிகரெட் குடி குடிண்ணு... ஓடம்பா குதிக்குது. எல்லாம் இந்த இழுவெடுத்த மனந்தான். நானும் இருபது வருஷமா இதை விட்டிடலாம்னு ‘ட்றை’ பண்ணிட்டித்தானிருக்கேன் முடியலை.”

“நீங்க பலே கில்லாடி, அழுத்தக்காரர் சார். எப்படி சார் சாதிச்சீங்க?”

“ஒரு பெண்கிட்ட வாக்குக் கொடுத்திட்டேன்.”

“யாரு உங்க மனைவியா?”

“இல்லை, என் தாயார்.”

“அதுதானே பார்த்தேன். சரி, நமக்கு இப்போ என்ன கவலைன்னா என் வீடொன்று கடனில மான்ற நிலைமையில போயிட்டிருக்கு சார். இந்த ஆண்டுக் கடைசியில் மீளல்லையின்னா ஏலம் போட்டு வித்துப்பிடுவான் சார். குடும்பமே நடுத்தெருவுக்கு வந்துரும். நம்ம மருமகப்பிள்ளை ஒருத்தர் ரூபாயில கம்ப்யூட்டர் இஞ்சினியரா இருக்கார், அவரும் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணேன்னு சொல்லியிருக்கார். சாரும் பெரிய மனது பண்ணி ஒரு கைகொடுத்து ஒரு ரூ லாக்ஸ் அப்பிடி உதவினீங்கன்னா... அந்த வீட்டை மீண்டு பிழைச்சுக்குவேன். பார்த்தீங்களா சார், இங்க பேனாதுரக்கிண்டவன் நிலைமையை.”

அவருக்கு லேசான போதையிலும் கண்கள் பனித்து மின்னின.

7

சி.பத்மலிங்கம் வந்ததும் ஒரு முன்தயாரிப்பும் இல்லாமலே ஆபோகி, சாருகேசி, சண்முகப்பிரியா, கரஹரபிரியா, கௌரிமனோகரி, கான மூர்த்தி, ஸ்ரீரஞ்ஜினி, சாரமதி, லலிதா ஆகிய ராகங்களை ஒரு விரி வுரையே போலவும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்தும் பிழிந்தும் கொடுத்தார். அவர்கள் நட்பும் அவரது ஆர்வமும் காரணமாக சிறு சன்மானத்தைக்கூட ஏற்க மறுத்தார். “இம்முயற்சி சிறப்பாக வந்தாலே எனக்குப் போதும்.” சோதனையாகவோ புதுமையாகவோ யார் எதைச் செய்தாலும் அவரைப் பாராட்டுகின்ற மனம் அவருக்கு.

சில கலைஞர்கள் தாமறிந்த ஏனைய கலைஞர்களை அறிமுகப் படுத்த தயங்கினார்கள். ஜமனேஷ் நாயர் என்கிற வாய்ப் பாட்டுக்காரர் மாத்திரம் தனக்குப் பிடித்த சிறந்த பாடகர்கள் 15 பேர் வரையில் தொடர்பும் அறிமுகமும் செய்துவைத்தார். ஒரே நாள் அறிமுகத்தில் தம்மைத் தயார் பண்ணிக்கொண்டு வந்து பாடியவர்களும் உண்டு. சில கலைஞர்கள் அரசு அல்லது தனியார் நிறுவனங்களில் பணிபுரி பவர்களாக இருந்தும் பெரிய சன்மானம் எதிர்பார்த்தார்கள். பெரிய பொட்டு வைத்துக்கொண்டு வருஷத்தில் பாதிநாட்கள் வெளிநாடு களிலே சுஞ்சரிக்கும் குள்ளமான பிரபல பாடகி தன் சன்மானத்தை இயூரோவில் கேட்டபோது சம்மதித்தான். ஆனால் அவர் வெகு

சாதாரணமாக “இரண்டாயிரம் இயுரோ போதும்” என்றபோதுதான் அவனுக்கு மயக்கம் வந்தது. ‘குறுவட்டுக்கள் விற்பனையாவதைப் பொறுத்து றோயல்டி தரலாம்’ என்றபோது “விற்பனை எப்படிப் போகிறது என்கிறதை நாம் எப்படித் தெரிஞ்சுக்கிறது” என்றெல்லாம் சிலர் கிடுக்கி போட்டார்கள். 12 இலகூம் முதலிடுபவனைவிட சில திறமைமிக்க கலைஞர்கள் தம் சன்மானத்தில் குறியாக இருந்தது முரண்நகை. கலைஞர்களில் சிலர் இந்த ஒலிப்பதிவுகளை எல்லாம் வெளிநாட்டில் கொண்டுபோய் ஏதோ மாயம் பண்ணிக் கோடிக் கணக்காகச் சம்பாதிக்கப்போகிறான் என்று நினைப்பது மாதிரியிருந்தது. இளங்கலைஞர்களில் பலர் இதயசத்தியுடன் ஒத்துழைத்தார்கள். நாட்டின் அனைத்து மூலைகளிலிருந்தும் பாடகர்கள். வெவ்வேறு வாத்தியக் கலைஞர்கள். ஒலிப்பதிவுப் பொறியியலாளர்கள், பல்வேறு ஒலிப்பதிவுக் கூடங்கள், நீண்ட ஒத்திகைகள், வாடகை வண்டியோட்டங்கள், ஹோட்டல்களிலிருந்து எடுப்புச் சாப்பாட்டுகளின் அணிவகுப்பெல்லாம் முடிய ஒரு சினிமாப் படமே எடுத்து முடித்த களைப்பு உண்டானது.

ஒவ்வொரு கனரகத்துக்கும் 45 நிமிஷங்களும் மற்றவற்றுக்கு 30 நிமிஷங்களுமாக மொத்தம் 100 இராகங்களையும் தொகுத்ததில் மொத்தமும் 60மணி நேர ஒலிப்பதிவு. 2 டிவிட்க்கள். மேலும் இரண்டு 4 ஜி - பைட்ஸ்லான 2 யுஎஸ்பி - ஸ்டிக்குகளில் தயார் செய்யப்பட்டன. மியூசிக் இன்டியா ஒன்லைன், ராகா.காம் போன்ற வலைப் பதிவுகளில் இருப்பவற்றைவிடவும் அதிகமான அற்புதமான பதிவுகள். கர்நாடக இசை, இந்துஸ்தானி, மெல்லிசைக் கோலங்கள், சினிமா சங்கீதம் என்று அற்புதமாக மாறிமாறிக் கோர்த்து வெளிப்பட்ட முதல் குறுவட்டை சூட்டுடன் ஓடவிட்டுக் கேட்டபோது அவன் இதயம் ஒரு புதுவித லயத்துடன் துடித்தது. தன் கனவுகளில் ஒன்று நிஜமாகிய அதிசயம், ஆனந்தம். மியூசிக் அகேடமியில் மதுரை. ஜி.எஸ். மணி தலைமையில் சினிமா பிரபலங்கள் எவரும் இல்லாமல் எளிமையான வெளியீட்டு விழா. விறந்தனும் கிரிதரனும் சொன்னபடியே வெளியீட்டு விழாவுக்கு வந்து இறங்கினர். நூறுபேர்வரையில் கலந்துகொண்டாலும் அன்று 30 குறுவட்டுக்களே விற்பனையாயின. விருந்து முடிந்தானதும் பலர் குறுவட்டுக்கள் விற்பனை செய்யப்பட்ட பக்கம் திரும்பாமல் பக்கவாசலால் நழுவிப்போயினர்.

இந்தக் குறுவட்டுக்களின் வெளியீட்டுக்காக அவன் சென்னையில் தங்கியிருந்த மூன்றுமாத காலத்துள் கலாதரனுக்கும் சம்சாரத்துக்கும் தெரிச்சுப் போயிறென்றும், குடும்பத்தை விட்டிட்டு காசிக்குப் போய்விட்டானென்றும், சினிமா துணை நடிக்கை ஒருத்தியுடன் குடும்பம் நடத்திறானென்றும் பெர்லினில் உபகதைகள் பரவலாயின.

தினமும் நூற்றுக்கணக்கில் சினிமாப்பட டிவிட்க்கள், சிடிக்கள், இசைப்பேழைகளை விற்பதன்ளும் சரஸ்வதி மியூசிக்கல்ஸ் எனும் பிரபல நிறுவனத்துக்கு குறுவட்டுக்களின் விநியோகம் மற்றும் விற்பனை

யுரிமையைத் தந்திருந்தான். அங்கே இலாபம் நோக்கமில்லையாதலால் குறுவட்டுக்களுக்கு முன்னூறு ரூபாவே விலை வைத்தான். ஆறுமாதங்கள் கழிந்து இதுவரையில் 12 குறுவட்டுக்களே விற்பனையானதாக மின்னஞ்சல் எழுதினார்கள். “நீங்கள் இவ்வட்டுகளுக்கான விளம்பரங்களை அதிகரித்தாலே விற்பனையையும் அதிகரிக்கமுடியும் என நம்பிக்கை கொள்கிறோம்” என்றும் அதில் அடிக்குறிப்புமிட்டிருந்தனர்.

அர்ஜெண்டினாவில் பிறந்து கியூபா, பொலிவியாவின் விடுதலைக் காகவும், ஜெர்மானியனாக - ஜூதனாகப் பிறந்து பாலஸ்தீனத்தின் விடுதலைக்காகவும், சிங்களவனாகப் பிறந்து தமிழர்களின் மீதான ஒடுக்குவாதத்துக்கு எதிராகவும் குரல்கொடுக்கும் மாமனிதர்களையே கண்டுகொள்ளாத உலகத்தில் இது ஒன்றும் அதிசயமில்லை.

ஜேசுதாசன் இப்போது அவர்களுடன் இல்லை. எதிலும் அவசரப் படுபவன் வாழ்க்கையிலிருந்தும் சீக்கிரமே விடைபெற்றுக் கொண்டுவட்டான்.

- சில கனவுகள் காணமட்டும் சுகம் -

அவனது தத்துவார்த்தமென்றோ, தீர்க்கதரிசனமென்றோ எதுவாக வைத்துக்கொண்டாலும் ஜேசுதாசன் அன்று ஒரு உள்ளுணர்வார்ந்த புரிதலில்தான் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறான். அவன் சொல்ல முனைந்ததை வார்த்தை ஏற்றியவிதத்தில் இலக்கியநயம் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனாலும் நிஜம்.

கலாதரன் இனிமேல் தன் நாவல்களை மீண்டும் எழுத ஆரம்பிப்பான்.

சென்னையின் மார்கழிமாதக் கச்சேரிகள் அனைத்தையையும்கூட அவன் ஆண்டு வரிசைப்படி குறுவட்டுகளில் கொண்டுவரலாம்.

மஹாகவி பாரதியின் அத்தனை படைப்புக்களையும் ஒவ்வொரு சொடுக்கில் கொண்டுவந்து படிக்கக் கூடியதாக அவருக்கு ‘பாரதி மணிமண்டபம்’ என்றொரு பெரிய இணையத்தளம் மாலனின் வழிகாட்டலில் பல இலக்கிய ஆர்வலர்கள், மென்பொருள் வல்லுனர்களின் கூட்டுழைப்பால் உருவாகி வருகிறது. கலாதரன்கூட அதற்காக பாரதியின் கதைகள் சிலவற்றை மென் பிரதிகளாக ஆக்கித் தந்துள்ளான். தமிழின் சிறந்த படைப்புகள் எல்லாம் ஒரு சொடுக்கில் படிக்கக் கிடைக்கும் நாளும் வரும்.

இதேபோல் கலாதரன் தனது இசைச்சேகரங்களை மேலும் விசாலித்து ஒவ்வொரு இராகத்துக்கும் ஒரு தொகுதியாக வகுத்து உலக இசைப் பிரியர்களுக்காக அனைத்தையும் நாளை ஒரு இலவச இணையமாதளத்தை நிர்மாணிக்கலாம். அதில் மஹா வாக்கேயக்காரர்களான தியாகராஜ ஸ்வாமிகள், முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள், அன்னமாச்சாரியார், புரந்தரதாஸர், ஸ்வாதித்திருநாள், அருணாசலக் கவிராயர், பாரதிதாசன், மஹாகவி, முத்தையா பாகவதர், ஜெயத்தேவர், முத்துத்தாண்டவர், கோபாலகிருஷ்ணபாரதி, ஊத்துக்காடர், பாபநாசம் சிவன், அம்புஜம் கிருஷ்ணா, பெரியசாமி தூரன் என்று யாரை

வேண்டுமானாலும் நினைத்த மாத்திரத்தில் உயிர் பெறவைக்கலாம்.

இன்னும் ஒவ்வொரு சொடுக்கில் எல்லோருக்கும் அடானாவும், ஆபேரியும், பாவனியும், பிம்பினாஸ், பீகாக், சாருகேசி, சாரமதி, தர்பார், திவ்ஜந்தி, மந்தாரி, மாளவி, தரங்கிணி, ரீதுகௌளை, ரஞ்ஜினி, ரேவதி, உசேனியோடு, யதுகுலகாம்போதியும் தவழ்ந்தும் இழைந்தும் வரலாம்.

வையத்தில் விதைப்பவர் தீராமல் என்றும் விதைத்துக்கொண்டே இருப்பர். விதைகள் முளைப்பதும் உழுப்பதும் விழும் மண்ணைப் பொறுத்த விஷயமல்லவா?

31. 06.2008.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

பெர்லின்

இப்படைப்பு மதுரை முனைவர் ஜிஎஸ்மணி அவர்களுக்கு சமர்ப்பணம்.

இவ்வாண்டு தமிழ்நாடு முன்னேற்ற எழுத்தாளர் சங்கத்தால் நடத்தப்பெற்ற 'கந்தர்வன் ஞாபகார்த்தமாக சிறுகதைப்போட்டியில்' இக்கதை (வெளிநாட்டினர் பிரிவு) இரண்டாவது பரிசைப் பெற்றது.

சிநேகிதனைத் தொலைத்தவன்

இந்தப் புலம் பெயர்ந்த இருபத்தைந்து வருட காலமாகவே தூக்கம் கலைந்த இரவுகளில், தூக்கமும் விழிப்பும் கலந்த பாவனைகளில், தேசம் பற்றிய, படித்த பாடசாலைகள், விளையாடிய ஆலமர நிழல், நீந்திக் களித்த குளம், பழைய நண்பர்கள், உறவுகள் பற்றிய நினைவுகள் தவிப்புகளால் பொழுதுகள் கவிவதுண்டு. கடந்த காலங்களின் நிகழ்வுகள், இழந்த காதல், நட்பு, உறவு, தேசம் இவற்றின் நினைவுகளை மீட்டெடுத்துப் பார்த்து மீண்டும் துய்ப்பதை, தவிப்பதை Nostalgia என்பார்கள். அவ்வார்த்தையின் வேர் இலத்தீன் ஆதலால் ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்திலும் அதன் பிரயோகம் உண்டு.

காதல் என்பதைப் பகிர்தல் என்பார்கள் ஜெர்மனியில். நட்புக்கும் அதுதான் வரைவிலக்கணம். ஒரு ஆசாமி கஞ்சல் பேர்வழியென்றால் அவருடன் கதைக்கவே கூகவேன், சும்மா வெற்று வேட்டு அலுப்புக் களையும் கொண்டாடுவதில்லை. போதைக்கு அடிமையாகி அரையான் அவிழ்ந்துவிழும் பிரக்ஞையற்று நிற்பவர்கள்மீதும் மதிப்பு வைப்பதில்லை. தற்காரியக் கட்டிகளை அணுக்கத்தில் சேர்க்கமாட்டேன். புதுப்புலத்தில் நண்பர்களை நம்பிய பலரையும் சுயநல சந்தர்ப்பவாதப் பிரகிருதிகளாக உணர்ந்தகணமே விலகியிருக்கிறேன்.

ஸ்நேகிதர்களைத் தேடுவதும் தேர்வதும் ஒருவகைக் கலையென்றால் எனது தேர்வு முறையின் கறார்ப்போக்கால் போலும், பரபரப்பான புலம் பெயர் வாழ்பரப்பில் குறைந்தபட்ச இரசனைகள், ஈடுபாடுகள், ஆர்வங்களுடன் கூடிய ஸ்நேகிதர்களைத் தேடுங்கலை எனக்குக் கைகூடாதே போயிற்று.

என் தொழில் ரீதியான நண்பர்கள் தொழில் முடிந்தவுடன் சென்று விடுகிறார்கள். என்னிடம் இலக்கியம் பேசும் நண்பர்கள் இலக்கியத் துடன் நின்றுவிடுகிறார்கள். இணையத்தில் கடலை போடுபவர்கள் அவர்கள் நேரம் தீர்ந்ததும் மாறிவிடுகிறார்கள்.

மனத்தைத் தளர்த்தி வாழ்வியல்பற்றி, மானுட அறங்கள்பற்றி, உலகியல் பற்றி, கலைகள் பற்றிப் பேச, சிலாக்கிக் ஒரு மனிதரில்லை என்றாகிவிட்டது வாழ்வு. நவில்தொறும் நூல்நயம் போலுமாமே... பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு? நான் வேண்டுவதெல்லாம் ஸ்நேகிதர்கள் என்கிற அர்த்தத்தில் ஸ்நேகிதர்கள். ஸ்நேகிதர்கள் இல்லாத உலகத்தில் வாழ்வது மெத்தவும் அலுப்பான காரியம். தனியே போட்டு வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடுவதைப்போல.

ஓட்டக்கூத்தனுக்கும் - பிசிராந்தைக்கும், கார்ல் மார்க்ஸுக்கும் - எங்கெல்ஸுக்கும், கெய்சர் ஃபிறிடெரிக்குக்கும் - வொல்டேயருக்கும், சார்த்தருக்கும் - சிமோனுக்கும் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் நட்பை நான் என்றுமே விதப்பதுண்டு. நட்புக் கலையின் சுகமறிந்த மஹானு பாவர்கள் அவர்கள். அதுவும் மார்க்ஸ் இல்லாத உலகத்தில் எங்கெல் ஸால் வாழவேமுடியவில்லை. சீக்கிரமே இறந்து போகின்றார் அவரும்.

நீள்விசம்பின் மாந்தர்களைப் பிணிக்கவல்ல அல்லவைகளில் எத்தனை சதவீதம் என்னிடத்திலும் பிணித்திருக்கிறதோ தெரிய வில்லை. ஆனால் நல்லவையுள் நான் முதன்மையாக உணர்ந்து வைத்திருப்பது என்னால் இவ்வுலகத்தில் எவரிடத்தும், எதனிடத்தும் பொறாமையற்று இருக்க முடிவதைத்தான்.

பில்கேட்ஸ், ஸ்டீபன் ஹோவ்கிங், ஐஸ்வர்யா ராய், சுலேகா றிவேரா மீதுகூடத் துண்டறப் பொறாமை கிடையாதென்றால் பாருங்களேன். வாழ்க்கை ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறானதாக இருக்கும்போது ஒருவரைப் பார்த்து மற்றொருவர் பொறாமைப்படுவதில் அர்த்த மில்லை என்பது எனது தத்துவம். ப்ராண ஸ்நேகரைச் சேர்தல் எனும் விஷயத்தில் பொறாமை நீங்கியென் இயலாமை பற்றிச் சிந்திப்பேன்.

இலக்கிய ஆர்வங்கள், கலைகள் மீதான காதல்கள் எதுவும் பிடித் தாட்டத் தொடங்காத காலத்தில் தனியார் வகுப்பொன்றில் அறிமுக மாகி என் சிறந்த நண்பனாகிவிட்டிருந்தான் நாகர்கோவிலைச் சேர்ந்த பாலேந்திரன். தமிழாசிரியையாகவிருந்த தாயார் அவனின் சிறு வயதிலேயே காலமாகிவிட்டாராம். பருத்தித்துறை கூட்டுறவு சமাজத் தில் முகாமையாளர் பணியிலிருந்த தகப்பனார் அங்கேயே ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு பாலேந்திரனையும் அவனுடைய மற்றைய இரண்டு தம்பிமாரையும் வேலாயுதம் ஸ்கூல், ஹார்ட்லிக் கல்லூரிகளுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

நாங்களுல்லாம் தியாகி சிவகுமாரனின் அணியினராயினும் அவனளவுக்கு அரசியலின் உக்கிரங்களுக்கு முகங்கொடுக்கத் திராணி யற்றவர்களாக இருந்ததனால், 80களின் ஆரம்பத்தில் குழுக்கள் குழுக் களாக ஐரோப்பாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்களோடு சேர்ந்து நானும் பெயர்ந்துவிட, பாலேந்திரன் மட்டும் 1985வரை கொழும்பில் கணக் காய்வு நிறுவனமொன்றில் உதவிக் கணக்காய்வாளனாகப் பணி செய்துகொண்டிருந்தான். என் புலப்பெயர்வுக்குப் பின்னாலும் எமக்குள் சுமுகமான கடிதப் போக்குவரத்து இருந்தது. 1985ல் அவனது திருமணம்.

அதற்கான எனது வாழ்த்துக் கவிதைதான் எம்மிடையேயான கடைசிக் கடிதம். அதற்குப் பின்னால் நான் எழுதிய எந்தக் கடிதமும் அவனைச் சேர்ந்ததுக்கான தடயமெதுவுமில்லை. அவன் ஈழத்தில்தான் இன்னும் இருக்கிறானா அல்லது ஒரு கரும்புலியாய்ப் புகைந்தானா அல்லது பேரலைகளால் அள்ளப்பட்டுவிட்டானா, அவனது சகோதரர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்பது எவருக்கும் தெரியவில்லை. தந்தையார் சிவபாதசுந்தரம் பணியில் ஓய்வுபெற்ற பின்னர்கூட இவன் தன்பணியில் சேருமுன்பதாக பருத்தித்துறையில் குமரன் மெடிக்கல்ஸ் நிறுவனத் தாரின் வீட்டில் கொடுதலை விருந்தாளியாக (பேயிங் கெஸ்ட்) இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேல் தங்கியிருந்தான், ஆதலால் குமரன் மெடிகல்ஸ் எனது நம்பிக்கை நப்சத்திரமாகத் தெரியவே அங்கும் போய் விசாரித்துப் பார்த்தேன். அவர்களும் 'தமக்கும் அவனொரு இப்போது ஒருவித தொடர்புமில்லை. எங்கிருக்கிறானென்று தெரியவில்லை' என்று கையை விரித்தனர்.

அவனுடனான விவாதங்களில் எனக்கு எப்போதாவது கோபம் வந்தால் "டேய் குழைக்காட்டான், உனக்கெல்லாம் அது தெரிய வராதடா! அதற்கு மூக்குக்கு அப்பாலும் பார்க்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்" என்று எரிச்சலூட்டுவேன். அதற்கும் இயல்பாகச் சிரிப்பான். பிறன் மனதுநோக ஒரு வார்த்தை பேச வராத இயற்கை அவனது. பாலேந்திரனை நினைத்தால் கண்கள் நிறையக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் பலவுண்டு. இதிலே மாதிரிக்கு ஒன்று.

1974 சித்திரை மாதம் எமக்கு கபொத. உயர்தரப் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. விலங்கியல் பாடத்துக்கு Animal Biology என்றொரு புத்தகம் எமக்கு உசாத்துணை நூலாக இருந்தது. யாழ் நூலகத்திலிருந்த பிரதிகள் அனைத்தையும் யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிட்டிருப்பார்கள். பிரதிகள் இருந்தாலுந்தான் கிராமவாசிகளாகிய எங்களுக்கெல்லாம் இலகில் கிடைத்துவிடமாட்டாது. அதில் அங்கத்தவராகவே குறைந்தபட்சம் ஒரு மாநகரசபை உறுப்பினரின் சிபாரிசு வேண்டும். பாராளுமன்ற உறுப்பினரைத் தரிசித்தாலும் தரிசிக்கலாம், மாநகரசபை உறுப்பினரைக் கண்ணால் காண்பதே வல்லையாகவிருக்கும். யாழின் இரண்டு பிரசித்த புத்தகக் கடைகளிலும் அந்நூல் இருக்கவில்லை, இருந்தாலும் விலையோ 200 ரூபாய்களுக்கும் அதிகம். (அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒளிநகல் வசதிகள் கிடையாதென அறிவீர்.) பாலேந்திரனின் அப்பா கொழும்பிலிருந்து அவர்கள் கூட்டுறவுச் சமூகத்தின் பாரவுந்துச்சாரதி ஒருவர் மூலம் அவனுக்கு ஒரு பிரதி வாங்கிக்கொடுத்திருந்தார். பரீட்சைக்கு சில நாட்களே இருக்க ஆழலியலில் சில பகுதிகளைமீட்க எனக்கும் அந்நூல் அவசியம் தேவைப்படவே "நான் ஆழலியல் பார்த்தாயிற்று..." என்று விட்டு, புதுமணம் மாறாத அப்புத்தகத்தைச் சடாரென நடுவில் இரண்டாக வகுந்து ஆழலியல் இருந்த பாதியை என்னிடம் தந்த பூவலன்.

ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்திருக்கக்கூடிய அனைத்து நாடுகளிலும் அவர்களுக்குப் பொறுப்பான பீடங்களுடன் தொடர்புகொண்டு

விசாரித்தாயிற்று. எல்லா நாடுகளிலும் வெளிவரக்கூடிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் அனைத்திலுமே விளம்பரங்கள் தந்து தேடியாயிற்று. இலங்கை வரும் ஒவ்வொரு தடவையும் 'எங்கே இருந்தாலும் என்னுடன் தொடர்புகொள்ளடா பாலேந்திரா' என்று பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் தருவேன். நாகர்கோவில், தாளையடி குடத்தனை, அம்பன் ஆட்கள், ஹார்ட்லிக் கல்லூரி மாணவர்கள் எவரைப் பார்த்தாலும் விசாரிப்பேன். பலனோ இதுவரை சுழியந்தான். நிஜத்தில் இவ்வாக்கத்தைப் படிக்க நேரும் எவருக்காவது என் பாலேந்திரனின் இருப்புப் பற்றித் தெரிந்திருந்தால் என்னுடன் தொடர்பு கொள்வீர். <konfuzius08@yahoo.de>

பிரிய நண்பர்களின் குழாமைப் பெரிதும் விரும்பிய என் தாத்தாவும் இப்படித்தான் வெள்ளைப்போத்தல் சாராயம் வாங்கி அடிஅறையில் வைத்துவிட்டு மாதக்கணக்கில் தன் நண்பர்களுக்காகக் காத்திருப்பார். தனக்கு இசைவான நண்பர்கள் எவராவது விருந்தாட வரும்போதுதான் ஆட்டிறைச்சியும் வாங்கிவந்து பாட்டியை ஆக்கச் சொல்லிப் போத்தல் களையும் திறந்து அமர்க்களப்படுத்துவார். நல்ல நண்பர்களுக்கான ஏக்கம் எனக்கும் அவர் மரபுவழி வந்திருக்கவேண்டும்.

அம்மா, அப்பா, சகோதரங்கள், மனைவி, பிள்ளைகள் உறவுகளுடனான அன்பின் பகிர்தல் ஒருவகை;

நண்பர்களுடனான கலத்தல் - பகிர்தல் - சுவைத்தல் - இன்னொரு வகை. துய்த்தே அறியவேண்டிய இன்பம் அது.

2006 தை மாதம்

சென்னைப் தமிழ்ப் புத்தகக் கண்காட்சியில் எனது இரண்டு நூல்கள் வெளிவரவிருந்தன. அதைப் பார்க்க வந்தகையோடு Nostalgia யால் உந்தப்பட்டு சழுத்துக்கும் வந்திருந்தால்... வாழ்ந்த வீட்டையோ; சூழ்விருந்த மா, வேம்பு, பனை உட்பட மரங்களையோ, வேலிகளையோ காணவில்லை. எல்லைகள் தெரியாமல் வளவு எருக்கலையும் மருதாணியும் மண்டியிருக்க, வீட்டின் அத்திவாரத்தைக் கண்டுபிடிக்கவே கஷ்டமாக இருக்கிறது. வளவின் பின்கோடியில் யாரோ தம்பாட்டுக்கு கல்லுடைக்கும் இயந்திரத்தைப் பொருத்திவைத்துக் கல்லுடைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பழைய நண்பர்கள் எங்கெங்கு போனார்கள் என்றுத் தெரியவில்லை. என்கூடப்படித்த ஒரு மாணவனையோ மாணவியைக்கூட நான் கல்லூரியை விட்டான பின்னால் எனக்கு எந்நாட்டிலுந்தான் சந்திக்க இதுவரை நேர்ந்ததில்லை. இப்படி எத்தனை பேருக்கு நேர்ந்திருக்குமோ தெரியாது.

நான் 1980ல் புலம்பெயர்கையில் ஊரில் ஐம்பது அறுபதுகளில் இருந்த வர்களில் பலரும் விடைபெற்றுக் கொண்டுவீட்டார்கள். முப்பது நாற்பதுகளில் இருந்த இனங்காணமுடிந்த ஒவ்வொருவருடனும் சுய அறிமுகம் செய்த பின்னாலேயே பேசமுடிகிறது. எனது அண்ணரென நினைத்து என்னுடன் அதுவரை பேசிக்கொண்டிருந்த ஒருத்தர் திடீரெனக் கண்டுபிடித்தவர்போல "எனக்கே இன்னும் தலை நரைக்

கேல்லை... உமக்கேன்காணும் அதுக்குள்ள இப்பிடி நரைச்சுப்போச்சு?" என்றார். 'உங்கண்படாத இடத்தில ஒரு நரையும் இல்லைக்காணும்' என்று சொல்லத்தான் வாயேவது, அவர் வயது காரணமாக இயல் வில்லை.

சளகு பின்னுவதில் எக்ஸ்பேட்டான என் அம்மாவின் வயதொத்த பெண்மணி ஒருவர் மட்டும் நான் விளக்கம் ஏதும் கொடுக்காமலே என்னை அடையாளம் தெரிந்தும் ஒன்றும் அலட்டிக்கொள்ளாமல் தன் வீட்டுப்படலையில் சுழுக்கமாக நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரை நானாக அணுகிப்போய் "என்ன ஆச்சி ஆள் யாரென்று தெரியுதா?" என்றேன்.

"ஓம் அதெல்லாம் நல்ல சோக்காய் எனக்குத் தெரியுதுமோனை... உனக்குத்தான் எங்களைத் தெரியுதுமோவெண்டு பார்க்கிறன்" என்றார். அறனை என்பதும் இதைத்தானோ?

இருபத்தைந்துக்குட்பட்ட இளசுகள் எவருக்கும் என்னை யாரென்றே தெரியவில்லை, எப்படித்தான் தெரியவரும்? நான் என்ன யாழ் - சமஸ்தானத்தின் தனிவாரிசா? முன்பெல்லாம் நாலு ஊர்கள் தள்ளிப்போய் பத்துத் திசையும் பார்த்து ஒரு சிகரெட் வலிப்ப தானாகூட யாராவது தெரிந்தவர்கள் பார்த்துவிட்டால் மரியாதை யாக இருக்காதேயென்று உடம்பின் ஒவ்வொருசுறும் ஒவ்வொரு அதிர்வெண்ணில் உதறும். இப்போது நடுச்சந்தியில் நின்று சோம பானந்தான் அருந்தினாலும் ஏனென்று கேட்கவொரு நாதியில்லை. பிறந்த நாட்டிலேயே என்னை ஒரு பரதேசியாய் முதன் முறையாக உணர்ந்தேன்.

சமாதானம் - போர்நிறுத்தம் - உடன்பாடு என்றார்கள், ஆனால் ஒவ்வொரு ஊரைத் தாண்டிச்செல்கையிலும் வாகனத்தால் இறங்கி சாமன்களைச் சுமந்துசென்று இராணுவத்தினனுக்கு அவிழ்த்துக்காட்டி, அறிமுக அட்டை காட்டி யே கடந்துசெல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கைப்பையைக்கூட வாங்கிக் கைவிட்டுப் பார்க்கிறான். ஏன்தான் இங்கு வந்தோமென்று இருக்கிறது.

அப்போதெல்லாம் புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியில் அச்சுவேலி, கதிரிப்பாய், இடைக்காடு, வளலாய் சுற்றுவட்டங்கலிருந்து நிறையப்பேர் வந்து படித்தார்கள். என்ன எல்லாப் பறவைகளுமா புலம்பெயரும்? அவ் ஊர்களுக்குள்போய் எவராவது தப்பியொட்டி இருக்கிறார்களாவென்று விசாரித்துப் பார்க்கலாமென என் மைத்துனர் ஒருவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவரது விசையுருளியில் வளலாய் நோக்கிப் புறப்பட்டோம். கதிரிப்பாயைக் கடந்து செல்கையில்தான் பாலச்சந்திரனின் வீடு (கவனிக்க... இது பாலச்சந்திரன்) அங்கேயொரு குறுக்கு வீதியில் இருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அவன்தான் எம் உயர்தரக் கல்வி ஆண்டுகள் முழுவதிலுமென் பக்கத்து மேசைக்காரன். ஒரு குறிப்பில் அவர்கள் வீட்டிற்கு அண்மையாகப்போய் விசையுருளியை நிறுத்திக்கொண்டு உள்ளே நோட்டம் விட்டோம், வீட்டின் குசினியின் புகைக்கூண்டு எங்கேயோ இருக்க, வேறொரு அறையிலிருந்து

புகை வருவது தெரிந்தது. மற்றும் முன் விறாந்தையும், பிற்கட்டின் தாழ்வாரக்கூரையும் குண்டடிபட்டுச் சிதிலமாகி இருந்தன. வாசலில் ஆள் நடமாட்டங் கண்டதும் மெலிந்ததேகத்துடன் பெனியனும் சாரமும் அணிந்திருந்த பென்ஷன் வயதை அடைந்திருக்கக்கூடிய ஒரு பெரியவர் வெளியில் “யார்?” என்று கொண்டு வெளியே வந்தார்.

நான் ‘செல்லையா குடும்பத்தின் வீடுதானே இது- அவர்களெல்லாம் இப்போ எங்கேயிருக்கிறார்கள்?’ என்று விசாரித்தேன். அவரோ வெகு நேர்மையாக ‘இது யாருடைய வீடென்று தங்களுக்குத் தெரியா தென்றும் தாங்கள் வசாவிழானிலிருந்து (தற்போது இராணுவ உயர்பாதுகாப்பு வலயம்) இடம்பெயர்ந்து வந்து இங்கே சிலகாலமாகக் குடியிருப்பதாகவும், நீங்கள் பிரதானவீதியில் செல்வச்சந்தி நோக்கித் திரும்பிப்போனால் வரும் அரிவுப்பட்டறையை அடுத்துள்ள சிவப்புக் கேட்போட்ட வீட்டில் செல்லையாவென்று ஒருத்தர் இருக்கிறார். அங்கே போய்விசாரிப்பது உபயோகமாயிருக்கும்’ என்றார்.

நேரே அங்கே போனோம். அங்கிருந்தவர் என் விபரணைகள் முழுவதையும் கேட்டபின் ‘தான் செல்லையாவல்ல செல்வத்துரை’ என்றும் திருத்தி ‘நீர் சொல்லும் செல்லையா இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இறந்துவிட்டதாகவும்; அவர் மகன் பாலச்சந்திரன் இப்போது யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருக்கிறார். நாச்சிமார் கோவிலடி உப தபால் நிலையம் அமைந்திருக்கும் வீட்டின் ஒரு பகுதியில் தான் அவர் குடியிருப்பு, கல்லூரி முடிந்தபின் மாலையில் அங்கு போனால் அவரைச் சந்திக்கலாமென்றும் தெளிவான தகவல் தந்தார். இடைக்காட்டில் மேலும் இருவரை அவரிடம் விசாரித்தேன். அவர்கள் இருவருமே மாவீரரான கதையைச் சொன்னார். வேறு எவரையும் அவரிடம் விசாரிக்க மனம் ஏவுதில்லை.

பழைய நண்பர்களில் ஒருத்தனையாவது சந்திக்கப்போகும் ஆனந்தம் தாங்கமுடியவில்லை. அன்று மாலையே நாச்சிமார் கோவிலடிக்குப் புறப்பட்டோம். தபால்நிலையம் இருந்த வீட்டின் வாசலில் அவன் மனைவிதான் ஒரு ஆண் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு நின்றார். அவரிடம் ‘பாலச்சந்திரன் மாஸ்டர் வீடு இதுதானோ என்றோம்?’ ‘இதுதான். இருக்கிறார் உள்ளே வாங்கோ’ என்று பாதி திறந்திருந்த கேற்றை இன்னும் அகலமாகத் திறந்துவிட்டார். அவன் முன்விறாந்தையில் கப்பிறி-களிசானோடு நின்று தன் உந்துருளியைத் துடைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரியவும் மிகையுரிமை எடுத்துக் கொண்டு எமது விசையுருளியையும் உள்ளே விரட்டிப்போய் முற்றத்தில் நிறுத்தினோம். ஒருவரையொருவர் கண்டதுந்தான் எமக்குச் சிரிப்பு பொங்கிப் பொங்கிவருகிறது. விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். “அத்தான் டோய்” என்று அவனைத் தழுவிக்கொண்டேன். கல்லூரியில் சுக மாணவர்களை ‘மச்சான்’ என அழைக்கும் நாமெல்லோருமே பாலச்சந்திரனை மட்டும் ‘அத்தான்’ என்றழைத்துத் தமாஷ் பண்ணுவோம். (அவனுக்கு நிறையச் சகோதரிகள்) இந்த “அத்தான் டோய்” ஆல் குழம்பிய அவன் மனைவி நாலு அடிகள் தள்ளி நின்று நம்மிரு

வரையும் மாறிமாறி விசித்திரமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார். அவனுக்கு லேசாகத் தலைமட்டும் நரைத்துப்போயிருக்கிறதே தவிர, வேறு பாரிய மாற்றங்கள் எதுவுந் தெரியவில்லை. பூமியுடன் பாடுபட்டதேகம் ஆரோக்கியமாக இருப்பதாவே பட்டது. வீட்டின் முன் விறாந்தையில் கொஞ்சம் மேசைகளும் கதிரைகளும் சிறிய வகுப்பறையைப்போல் ஒழுங்கான நிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. டியூஷனேதும் எடுப்பான் போல. எங்கிருந்தோ ஒரு ஷர்ட்டை 'லபக்'கென எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு எம்மை உள்ளே அழைத்துப்போனான்.

உள்ளே பிரம்பு நாற்காலிகளில் அமர்கையில் மாலையாகி விட்டிருந்துங்கூட எனக்கு வியர்த்து வழிவது கண்டு இருந்த எல்லா மின்விசிறிகளையும் ஓடவிட்டான். அவன் மனைவி குசினியில் பானகம் ஏதோ தயாரித்துக்கொண்டு துருதுருவென்று சிரிக்கிற கண்களுடன் சுண்டெலிபோல் ஓடித்திரிந்த ஒரு சின்னப் பெண்ணை அழைத்து அவளிடம் கொஞ்சம் மிக்ஸர், கேக்குகள், வாழைப்பழங்கள் கொடுத்துவிட, அவளும் ஐதியுடன் நடந்து வந்து நமக்கு "வணக்கம்" சொல்லிக்கொண்டு அழகாகப் பரிமாறினாள்.

"வணக்கம்... இது யார் உன் மகனா?" என்றேன்.

"ஓம்... பத்தாவது படிக்கிறான், பூங்கொடி என்று பெயர்" என்றான்.

"நடனமும் படிக்கிறாபோல...?"

"எப்பிடித்தெரியும்?"

"தெரிஞ்சுக்கலாம்."

"குழந்தைகள் இருவருந்தானா?"

"ஓம்" என்றவன் மற்றொரு குழந்தையின் பெயரும் சொன்னான். இப்போது ஞாபகம் செய்வது கஷ்டம்.

நானும் எனது நாடு, தொழில், குடும்பம், பிள்ளைகள், அவர்கள் படிப்பு கள், சென்னை புத்தகக் கண்காட்சிக்காக வந்தது, எனது எழுத்து முயற்சிகள், என் நூல்களின் விபரமெல்லாம் சொல்லி கையுடன் எடுத்துப்போன என் பெர்லின் இரவுகளையும், கூடுகலைதல் சிறுகதை தொகுப்பையும் கையெழுத்திட்டு அவனுக்குக் கொடுத்தேன். பாலச்சந்திரன் தனது தம்பியாரும் சுவிஸில் இருப்பதாகச் சொன்னான்.

'புத்தகம்' என்றதும் சின்னப்பெண் மீண்டும் வந்து பெர்லின் இரவுகளை உள்ளே எடுத்துப்போனாள். கோப்பி எடுத்து வந்த அவன் மனைவியும் எமக்குப் பரிமாறியதும் எம்முடன் அமர்ந்து மிகப் பரிச்சயமானவரைப்போல கலகலவென்று பேசத்தொடங்கி விட்டார்.

பாலசந்திரன் பேசிக்கொண்டே இடைக்கிடை நான் கொடுத்த கூடுகலைதலின் பின் அட்டையைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான். அதில் என் போட்டோவும், கனடியத் தமிழ் எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் அந்நூலுக்களித்த அழகான சிறுகுறிப்புவையும் பதிவாகியிருந்தன. அதைத்தான் அவளும் இரசிக்கிறான் என்று நானும் எண்ணிக் கொண்டேன்.

“உங்கள் திருமணம் என்ன உறவுக்குள் அமைந்ததா?” என்றேன்.
 “உறவுதான்... கொஞ்சம் தூரத்து உறவு” என்று வெட்கப்பட்டார் அவன் மனைவி.

பொதுவாக எம்பேச்சு முழுவதும் சர்வதேச விவகாரங்கள், சமாதானம், உள்நாள் நடப்புகள் எனப்பட விஷயங்களை இங்குமங்குமாகத் தொட்டுத்தொட்டு வந்து கொண்டிருந்தாலும் பாலச்சந்திரன் யாழ்மக்களின் இடப்பெயர்வுகளுக்கும் அதன் அவலங்களுக்குந்தான் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

முதலாவது ஈழப் போர்த்தாக்குதல்களின்போது தாம் வட மராட்சிக்கு ஓடிப்போனது, அங்கு வேலை வருமானம் இல்லாமல் தவித்தது, மீண்டும் புத்தூரில் சிவானந்தமூர்த்தி என்றொரு கஞ்சல்த் திலகம் தன்விட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஒத்தாப்பொன்றை இறக்கி அதில் குடியிருக்க அனுமதித்தது, பின் மெல்ல அவன் அதற்கும் வாடகை கேட்டு அலுப்புக் கொடுத்தது, அங்கிருந்து கழற்றிக்கொண்டு வேறிடம் பார்க்க முயல்கையில் சூரியக்கதிர்த் தாக்குதல்கள் வந்தது, கதிரிப்பாயில் செய்துகொண்டிருந்த தோட்டப்பயிர்கள், சேகரித்து வைத்திருந்த உடுபுடவை, பண்டமெல்லாம் இழந்து ஒரு சைக்கிளில் எடுத்துச் செல்லக் கூடிய பொருட்களுடன் வன்னிக்கு கால்நடையாய் இடம் பெயர்ந்தது, அங்கு UNHCR கொடுத்த பிளாஸ்டிக் கூடாரத்தில் மழை, வெள்ளம், நுளம்புகளுடன் அல்லாடிப்பட்ட உற்பாதங்களை விபரித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

எம்மக்கள் பட்ட கஷ்டங்களைப் பாராமல் பங்கெடுக்காமல் பிரிந்து தொலைதூரம் சென்றுவிட்டதாக எனக்குள் கொஞ்சம் குற்ற உணர்வு குறுகுறுத்தது. ஆனாலும் நடைமுறை அறிவு அவ்விடப்பெயர்வுகளின் போது நாங்களும் கூடவே இருந்திருந்தால் இவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களில் பாதியையேனும் குறைத்திருக்க முடியுமாவென்றும் கேட்கிறது.

கல்லூரியில், கதிரிப்பாயில், அச்சவேலியில், புத்தூரில் மாவீரரான பலரின் நீண்ட பட்டியலைச் சொன்னான். பலரை நிஜத்தில் எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ‘கொடூரங்கள் நிறைந்த போரின் உற்பாதங்கள், அதுதரும் அதிர்ச்சிகள், பயம், மனஅவசம், இது ஓய்ந்துவிடாதா என்கிற அவர் நிராசை எல்லாம் சேர்ந்து மனிதனின் ஞாபகசக்தியைப் பலமாகப் பாதிக்கும்’ என்றான்.

“இது ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை பாலா... நான் என் மகள் காரூன் யாவையே சமயங்களில் அண்ணனின் மகள் கீதாவின் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதையும், அதனால் மனைவி “இன்னுமங்களுக்கு உங்கள் வீட்டு ஞாபகந்தான்” என்று அடிக்கடி முறைக்க நேர்வதையும் சொல்லி இது நடுவயதை அடைந்துவிட்டவர்களின் பொதுப் பிரச்சினையென்றும் அதையிட்டுப் பெரிதாக ஒன்றும் அலட்டிக்கொள்ளத் தேவையில்லை” என்றும் ஆறுதல்படுத்தினேன்.

“வாழ்க்கையின் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும்...” என்றவன் நிறுத்திவிட்டு “எனக்கு யாரோ...” என்றான். பின் அதையும் விட்டுவிட்டு,

“உம்முடை கண்ணும், பல்வரிசையும், சிரிப்பும் அப்பிடியே மனத் திலே பதிவாகியிருக்கு... ஆனால்... இந்த வன்னி இடப்பெயர்வுகளும், டெண்ட் வாழ்க்கையும், செய்த அழிச்சாட்டியங்கள்... கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. ஷெல்லடி, ஹெலிப்பையரிங், பங்கர் வாழ்க்கையென்று மனுஷன் மனம் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பயந்து அதிர்ந்தால் அவன் ஞாபக சக்தியும் கழுவப்பட்டுவிடுமென்ன?” என்றான்.

அவன் தன் அனுபவத்திலிருந்து சொல்கிறான் என்பதால் நான் இப்போது மௌனம் காத்தேன். பேசிக்கொண்டே “What a bad memory.....bad memory” என்கொண்டு முன் மண்டையில் உள்ளங் கையால் பலதடவைகள் தட்டிக்கொண்டான். அவன் இடப்பெயர் வையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதிலிருந்து இடப்பெயர்வுகள் மனதில் ஏற்படுத்திய ரணங்கள் அவனுள்ளூர இன்னும் வலிசெய்வதை உணரமுடிந்தது.

நான் விஷயத்தை மாற்ற ‘சுளகுரி’ன்னும் அறளை பிடித்த மனுஷியின் ஞாபகசக்தியையும் அவர் கிடுக்கிப் போட்ட கதையையும்’ சொன்னேன். விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

இன்னும் என்னிடம் மரியாதையாக ‘நீங்கள்’ ‘நீங்கள்’ என்றும் பேசிக்கொண்டிருந்தவன் தவறுதலாகச் சிலவேளைகளில் ‘நீ’ என்று விட்டு மீண்டும் உடனடியாக ‘நீங்களுக்கு’ மாறினான். “நீ ஸ்பெஷல் மரியாதை ஒன்றுத் தரத்தேவையில்லை எனக்கு... முன்புபோலவே ‘நீ’யென்றே இயல்பாய்க் கதை” என்றேன். சிரமப்பட்டான்.

கல்லூரிக் காலத்தில் எம்.ஜி.ஆரைப்பற்றி எவராவது குறைத்துக் கூறினால் போதும், பின் ஒருவாரத்துக்கு அவருடன் முகம் கொடுத்துப் பேசமாட்டான். “இன்னும் அப்படித்தானோ அல்லது அக்கருத்து நிலைகளில் மாற்றங்களேதும் உண்டோ?” என்றேன்.

“இல்லை, நான் அவரை நடிப்புச் சக்கரவர்த்தியென்று வாதா டேல்லை... அவரது வள்ளாண்மை, வாடியதுகண்டு வாடுதல் போன்ற இயல்புகள் எனக்குச் சிறுவயது முதலே பிடித்திருந்ததால் தவிர்க்க முடியாதபடிக்கு அவர் எனக்கின்னும் பெரிய ஆதர்ஷமாகவே தெரிகிறார்.” என்றான்.

தான் காங்கேசந்துறை மின் உற்பத்தி யூனிட்டில் கடைநிலை ஊழியராகப் பணிபுரிந்துகொண்டே தனியார் மாலை நேரக் கல்லூரி யில் சேர்ந்து அறிவியலில் இளமானிநிலை முடித்தது, பின் ஆசிரியராக முடிந்தது, சுவிஸில் இருக்கும் தம்பியின் உதவியுடன் சகோதரிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் திருமணம் செய்துவைத்தது, அவர்கள் தற்போது எங்கெங்கெல்லாம் இருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் சொன்னான்.

“அறிவியலில் என்னவென்ன பாடங்களெல்லாம் கற்பிக்கிறாய்?”

“இந்துக் கல்லூரியில் 90சதவீதம் ஆசிரியர்கள் அறிவியல் பட்ட தாரிகள்தான், அதனாலே அதிபர் இந்து சமயம் கற்பிக்கச் சம்மத மானால் மாத்திரம் இங்கே இடமுண்டு என்றார் முன் நிபந்தனையாக.

என்ன செய்ய, சைவ சமயமும் இந்து நாகரீகமுந்தான் படிப்பீக்க வேண்டியிருக்கிறது.” என்றான்.

“சமய அறிவும்... சாதிய முறையும் சமாந்தரப் பாதைகளோ?”

“இரண்டும் அப்பப்ப சமூகத்துக்கு சோறு போட்டிருக்கு. இப்போ எனக்குச் சமயந்தானே போடுது” என்றுவிட்டுச் சிரித்தான்.

“உன் ஆசிரிய அனுபவத்தைகொண்டு எங்ககாலத்து மாணவர்களுக்கும், தற்போதைய மாணவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் காண்கிறாய்?”

“ஈழத்துக்கான போர் தொடங்கிய பின் இருந்த வசதிகள் பலவும் அருகியபிறகு மாணவர்களுக்குப் படிப்பின்மேல் பேரார்வமே பிறந்திருக்கு... ஒழுங்கான கல்லூரிகளின் வகுப்பறைகளிலிருந்து படித்த மாணவர்கள் எடுத்த மதிப்பெண்களைவிட வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்த மாணவர்கள் அத்தனை வசதியீனங்களுடனும் பெற்றுக்கொண்ட மதிப்பெண்கள் அதிகம்.

கிடைக்கும் வசதிகள் சொற்பமேயானாலும் அத்தனையையும் முழுக்கப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆர்வம் தற்போதைய மாணவர்களிடம் அதிகரித்திருப்பது ஒரு சிறப்பான விஷயம். இப்போது மாணவர்களைப் படி படியென்றெல்லாம் விரட்ட வேண்டியதில்லை, புதியன எதையும் தெரிந்துகொள்ளப் போர்க்காலத்தயார் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள் அவர்கள்” என்றான். அது மட்டிலும் கேட்பதற்குச் சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தது.

கல்லூரியில் மதிய இடைவேளையில் உயர்வகுப்பு மாணவர்கள் எழுது உணவை டக் ஷொப்புக்கு எடுத்துச் சென்றுதான் சாப்பிடுவோம். இவன் மட்டும் கால் செருப்புகளைக் கழற்றித் தள்ளி வைத்துவிட்டு தண்ணீர் தெளித்து அனுட்டானம் பார்த்துக் கொண்டதான் சாப்பிடத் தொடங்குவான். “அப்படியான பேய்க்குணங்கள் இன்னும் தொடர்கிறதா?” என்று கேட்டேன். “சமயம் படிப்பீக்கத் தொடங்கியபின்னால் இன்னும் நிறைய உண்டே” என்றார் அவன் மனைவி.

அப்போது குறுக்கிட்ட பாலச்சந்திரன். “அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச்சிறறம்பலம் என்று திருவாசகத்தில் செல்லப்பட்டிருக்கு. அதை வழங்கியவனுக்கு நாம் தெரிவிக்கும் ஒரு குறைந்தபட்ச நன்றி. அதொரு பழக்கம், அதிலே என்ன அப்பிடிப் பெரிய தப்பிருக்கு?” என்றான். இன்னும் பல விஷயங்களில் அவன் மாறவில்லைதான், ஆனாலும் அவனுடன் கழிக்கவிருக்கும் சொற்பநேரத்தையும் அவன் நம்பிக்கைகளில் புகுந்துகொண்டு விவாதித்து விரயமாக்க நான் விரும்பவில்லை.

கல்லூரிக் காலத்தில் நடைபெற்ற சில தமாஷான சம்பவங்களை நினைவுகூர்ந்தோம். இன்னும் சீர்திருத்தத் தமிழின் வரிவடிவங்கள், நவீனத் தமிழ் வார்த்தைகளெனப் பேசினோம். கூட வந்திருந்த மைத்துனர் ரொம்பத் தாமதித்தோமானால் வழியில் இரானுவத்தின்

கெடுபிடிகள் அதிகமாகவிருக்கும். மெல்லக் கிளம்புவதுதான் உசிதம்' என்றும் நச்சரிக்கத் தொடங்கினார்.

“உன் கண்ணும், பல்வரிசையும், சிரிப்பும் அப்பிடியே மனதிலே நிகுத்தான் அப்பனே.” நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் சிரித்தான்.

“என் கேசத்தை மட்டும் அதுகளோட சேர்த்துக்காதே மேன்... அப்போதெல்லாம் முடியைத் தோளில் வழியவிட்டுக் கொண்டிருப்பேன்... என் பின் பெஞ்சுகளில் இருப்பவர்கள் கரும்பலகை தெரியு தில்லையென்று கூவுவார்கள். அவசரமாகப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் புறப்படுகையில் அக்கா ‘வாடா... கொண்டையைப் பின்னி றிப்பன் கட்டி விடுகிறேனென்று’ கிண்டல் செய்வார்.” எனவும், சின்னப் பெண்ணும், அவன் மனைவியும் என் சூரியகாந்தித் தலையைப் புதிதாக நோக்கிவிட்டுச் சிரித்தனர்.

பூங்கொடியிடம் அவளின் நடன ஆசிரியை யாரென்று விசாரித் தேன். ஒருவர் பெயர் சொன்னான், தெரியவில்லை. இப்போதுதான் அடவுகள் முடித்திருக்கிறாளாம்.

நாங்கள் மனதின்றிப் புறப்படத் தயாராகவும் பூங்கொடி வந்து மீண்டும் ‘வணக்கம்’ சொன்னான்.

ஜெர்மனி திரும்புமுன் நிச்சயம் இன்னொரு தடவை தங்கரிடம் வந்து விருந்தாடிப் போகவேணுமென்று தம்பதி இருவரும் உபசரித்தனர். எம்மை வாசல்வரை வழியனுப்ப வந்த பாலச்சந்திரன் குரலில் கொஞ்சம் பச்சாதாபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சொன்னான்: “தமாஷுக்கென்றாலும் பொய்சொல்வது எனக்கு உடன்பாடில்லை. அந்தப்பெடிச்சி எங்கட பிள்ளையில்லை அது என் மனைவியின் ஒன்றுவிட்ட தங்கை. இங்கிருந்து டியூஷன் போவதற்கு வசதியென்று வந்து நிற்கிறாள்.”

“அப்போ உன் மனைவி எடுக்கி வைத்திருந்த குழந்தை?”

“அதுவும் அந்தப் போஸ்ட்மாஸ்டர் வீட்டுக்குழந்தைதான், அப் போதையே அவை வந்து தங்கட வீட்டைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிட்டினம் பார்க்கேல்லையே, நாங்களும் பாராத டொக்ரேர்ஸ் இல்லை, எதுவும் நடக்கேல்லை.”

“சொறிடா... எல்லாருக்கும் வாழ்க்கை ஒரு மாதிரி இருப்பதில்லை தானே.” என்று ஆறுதல் படுத்தினேன்.

வீசிய காற்றுக்குப் பின் வளவிலிருந்தாயிருக்க வேணும், முல்லை யின் வாசம் லேசாக முன்னுக்கும் வந்தது.

“இன்னும் ஒரு விஷயம்... என் மோசமான ஞாபகசக்திக்காக என்னை நீ மன்னிக்கவேணும்... எல்லாம் இந்த இடப்பெயர்வு, உலைச்சலுகளின் விளைச்சல்தான். ரெறிபிளி சொறி. அமுத்துலிங்க மென்று யாரும் எங்ககூட படிக்கேல்லையே... நீ யார் மச்சான்... உனக்கு என்ன பெயர்?”

காலம் - கனடா, 25.07.2007

சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள்

இக்கதை என்னுடைய பிறிதொரு பரிசோதனை முயற்சி. இது கதை மாதிரி இல்லையே என்பவர்களுடன் குஸ்திபோடும் எண்ணம் எதுவுமில்லை.

1983-2000 காலகட்டத்தில் மக்கள் மனதிலிருந்து உதிர்ந்த கருத்துக்கள், பேச்சுக்கள், அனுமானங்கள், அவதானங்களின் வாய்மொழி நறுக்குகளை மட்டும்கொண்டு அவற்றை உதிர்ந்தவர்களின் அடையாளம் இன்றியும் அவை உதிர்க்கப்பட்ட காலங்களை ஆவர்த்தனப் படுத்தாமலும் ஒரு கற்றுக்குட்டிக் கலைஞனாக கொலாஜ் ஓவிய மொன்று பண்ணும் ஒரு சிறு முயற்சி. அவ்வளவுதான்.

1

“இந்தச் சிறிய தேசத்தில் அனைத்துச் சமூகமக்களும் அமைதியாகவும் சமாதானமாகவும் கௌரவத்துடனும் சமவாய்ப்புக்களுடனும் வாழவேண்டுமென்பதே எனது அவா, இலட்சியம், கனவு எல்லாம். எல்லா மக்களின் அபிலாஷைகள் ஈடுறும்படி இங்கு பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணப்பட வேண்டும்.”

(-1998.05.01- ஸ்பவாசினி மே தின உரையில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரணதுங்க.)

போர்விமானங்கள் தேர்வுசெய்யவும் மற்றும் கனரக ஆயுதங்கள் கொள்வனவு செய்யவும் இலங்கை தரை மற்றும் விமானப்படை அதிகாரிகள் உக்கிரேயின் விரைவு.

(1998.05.15 ஒப்சேவர் பத்திரிகைச் செய்தி.)

(1988 கோடை.. யாழ் முற்றவெளி முனீஸ்வரன் கோவில் முன்றிலில் காசியின் பேருரை.)

“இந்த உலகத்தை ஒரு கோணத்தில் பார்த்தோமென்றால் இங்கு நடக்கிற எல்லா விஷயமும் விந்தைதாம்... இவற்றையே பிறிதொரு கோணத்தில் நோக்கின் இவைகள் எதுவுமே விந்தையில்லை.

சில பாதங்களுக்கு கண்ணிவெடிகளை விதைப்பது, சில பாதங்களுக்கு கம்பளத்தை விரிப்பது போன்ற வினைகள் எதிர்வினைகள் உலகில் ஆதியிலிருந்தே உண்டென்கிறேன். உண்டு உண்டு உண்டு.

சமூகத்தில் ஒரு விஷயம் இது இப்படித்தான் நடக்கும் அல்லது இது இப்படி நடக்காது என்கிற ஒரு பொதுக்கருத்தியல் தளத்திலிருக்கும் நம்பிக்கைக்கு முரணாக ஒரு சம்பவம் நடந்தேறும்போது அங்கே அது விந்தையாகிறது. அமாவாசையைத் தொடர்ந்து அட்டமி வாறதொன்றும் அதிசயமில்லை, அனாதியிலிருந்து அது அப்படித்தான்.

ஆனால் பிரகதீஸ்வரசர்மா பெண்சாதி அவர்களிட்ட எருவாங்க வந்துபோன குத்தியனோட ஓடிப்போனால் அது விந்தை.

இது இப்படித்தான் நடக்கும் என்று நினைப்பவர்கள் யார்? நாங்கள்.

இது இப்படி நடக்காது என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பவர்கள்; எவரோ? அவர்களும் நாங்களேதான்.

ஆதலாலே மகா மகா ஜனங்களே, இப்பிரபஞ்சத்தில் எதையும் பார்த்து அதிசயிக்காதீர்கள். அதிசயம் ஒன்று நடக்கிறதென்றால் அது நடக்கவல்ல சாத்தியம் ஒன்று நாங்கள் அறியாவண்ணம் இருக்கின்றது என்கிறபடியால்தான் நடக்கிறது.

எனவே நடப்பொன்றை விந்தையென்பதுவும், பூ... ஒன்றுமில்லை யென்பதுவும் அவரவர் ஞானோவிலாசத்தைப் பொறுத்த விஷயம்.

எமது அறியாமை உடைபடும் கணங்களைப் பாருங்கள்... அங்கதம் நிறைந்திருக்கும். வாழைப்பழத்தோலில் வழக்கி விழுகிறோமா. விழுந்ததும் அட, இந்தக் கோதாரி இதில் இருந்தது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லையே என்பதை உணர்வையில் வலியையும் மீறி எமக்கொரு சிரிப்பு வருகுதில்லையா?

பாற்கடலில் யாதவன் பள்ளிகொள்கிறான் என்கிறார்களா?

கொஞ்சம் பூவையோ வில்வத்தையோ காதுகளில் வைத்துக் கொண்டு நம்பிவிடுங்கள்.

கடல் பிரிந்து யேசுவுக்கு வழிவிட்டதென்கிறார்களா... மெய் மெய் என்று சொல்லுங்கள்... பிரிந்திருக்கலாம். வை நொட்?

நாங்களே சூரியனிலிருந்து வந்தவர்களில்லையா... நமக்குப் பாற்கடலிலே பள்ளி கொள்வதா விந்தை?

உலகத்தின் இரசாயனங்கள் எதையும் மாற்றி அமைக்கமுடியும் ஆதலால் விந்தையோ இல்லையோ, உலகில் எதுவும் நடைபெறும்

என்றும் அப்பிரபஞ்ச நடப்புகள் அவ்வவற்றின் பௌதீக இரசாயன ஊடியக்கங்களும் விளக்கப்படுமென்றே உள்ளது. பிரபஞ்சத்தின் ஆதிக்கருமங்கள் எப்படி நடந்தனவென்று சரியாகச் சொல்லுவார் எவருமில்லை. ஆனால் பாருங்கோ, இங்கே மனுஷனை தகனபஸ்பம் பண்ண முதல்ல பன்ற காரியங்களைக் கருமாதி என்கிறோம்... இந்த வார்த்தை எப்படி இடம் மாறினதென்று தெரியவில்லை, இருக்கட்டும். பிரபஞ்ச காரியங்கள் ஆதியிலிருந்து இதுவரையில் இப்படி இப்படியெல்லாம் நடைபெற்று இயங்கியபடியால்தான் எல்லாமிங்கே இப்படி இப்படியிருக்கு. இப்படி நடந்திராமல் எல்லாமே வேறுமாதிரியாகவும் நடந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கு. இப்படி நடந்திருக்கிறபடியால்தான் நீங்களும் நானும் இப்படி ஆகிவந்து ஏன் எதற்கு எப்படி எதனால் எதற்காக அறம் மறம் ஆனி பிண்டம் சூன்யவெளி ஆய்வு என்று கேள்விகள் எழுப்பிறம். எல்லாவற்றுக்கும் விளக்கம் எல்லோருக்கும் கிடும்.

அதனால் உலகத்து நடப்புகளெதையும் பார்த்து ஆகா இது அதிசய மென்று நாம் வாயைப் பிளக்க வேண்டியதில்லை. என்ன மசிருக் கென்றேன்?

அட மசிரெண்டு அவையில சொல்லப்படாதாக்கும். வாபஸ்! வாபஸ்! வாபஸ்!

இந்த மசிரெண்டது மெய்யாலும் கெட்டவார்த்தை தானோ? ஒரு நாளுமில்லை. காலத்துடன் வார்த்தைகளின் பொருள்களும் மாறுபடும். ஆதிக்கருமம் கருமாதிபோல.

மனதால கெட்டுப்போன மனுஷன் மசிரெண்டதும் தான் கெட்டதென்று நினைக்கிற கருதுகிற ஏதோவொன்றோடை அதை அவனாய்ப் பொருத்திப் பார்க்கிறான். அப்போ அங்கு மயிர் கெட்டதாய் தெரியுது.

மசிர் குளிரில இருந்து எங்களைக் காக்குது, அழகைத் தருகுது, அப்படியிருக்க அதொரு கெட்ட சாமானென்றால் நெஞ்சில முகத்தில கையில காலல்லெல்லாம் எதுக்கு முனைக்குதென்கிறேன்? அதுவும் அததன் இருப்பையும் தேவையும் பொறுத்து முக்கியம் வாய்ந்தவை தான்.

இங்கே மயிர்தான் கெட்டதா அல்லது அத்துடன் அவனாகப் பொருத்திப் பார்க்கும் பொருள்தான் கெட்டதா அல்லது மனிதனின் சிந்தனையே கெட்டதா அல்லது மனிதனே எல்லாவற்றைவிடவும் கெட்டவனா என்பதைக் கொஞ்சம் பகுத்துச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேணும். ஒரு பொருள் கெட்டதென்றால் அதைக் கழற்றி வைத்துவிட வேண்டியதுதானே? ஆனால் முடியாமலிருக்கு. ஆக எதுவுமே கெட்டதில்லையென்பது தெரியுது புரியுது. ஒரு வஸ்து கெட்டதுதானென்றால் ஏன் கெட்டது, எதனால் கெட்டதென்றதை நிறுவத் தெரிந்திருக்க வேணும். வாழ்க்கை நெறிகள் பற்றி வள்ளுவன் கூறியதையும் தீர்த்தங் கரர்கள், சூர்பிக்கன் கூறுமுயன்றதையும் தொகுத்து யாம் நோக்கினோமாயின் யாதொரு குழப்பமும் நமக்கிரா..."

“இப்படி சேர்ட்டும் போடாமல் நீர்க்காவிரி ஏறிய வேஷடியோட சால்வையால் உடம்பைப் போர்த்தி அதன் விடுதலைகளை முன்னுக்கு முடிஞ்சுகொண்டு பரதேசிக்கோலத்தில திரிகிற மனுஷன்ர கால் பரவாத ஒரு சிற்றூர்தானும் யாழ்க்குடாவில இருக்குமோ தெரியாது. மனுஷன் ஞானப்போக்கில போய்க்கொண்டிருக்கும். எந்தவூரிலா யினும் வெட்டையனை கோயில் பிரகாரங்களைக் கண்டிட்டால் போதும். அறுப்பும் முடிப்புமின்றிச் சங்கிலித்தொடராக சிந்தனைகள் ஐனித்துப் பிரவகித்துக் கபாலம் நிறைக்க அவரது கால்கள் அதிலேயே நின்றுவிடும். அவருக்குள்ளாகப் பொங்கிப்பிரவகிக்கும் அச்சொல் லாழியை அதிலேயே வழிந்தோடவிட்டாலே அவருக்குச் சுகம் விடுதலை சாபல்யம். அல்லது மனுஷனுக்கு மண்டை உள்ளாகச் சிதறிக் கபாலத்தை முட்டிநெருக்கிச் சிதைந்து போகும்.”

“வெள்ளிக்கிழமை இண்டைக்கு கோயிலுக்கு வாற சனம் கூடிக் கொண்டே போகும். பேச்சிண்டைக்கு முடியாதென்றன்.”

“இல்லைக்காணும் அப்பிடியில்லை. சனம்கூடுதோ குறையுதோ, கேட்குதோ போகுதோ, அவருக்குக் கவலையில்லை. சனத்தைப் பார்த்துத் தான் பேசுவாரென்றால் பஸ் ஸ்டான்ட், திருவிழாக்கள் கூட்டங்களில வந்தல்லோ ஊன்றுவார். அப்பிடிச் சனக்கூட்டமுள்ள இடத்திலும் தொடங்கமாட்டார். வெட்டையன்தான் அவற்றை முதல் விருப்புக்குரிய இடங்கள். எப்போ பேசத்தொடங்குவார், எப்போ முடிப்பாரென்று யாரும் கூறமுடியாது. போன ஞாயிறுக்கு முந்தின ஞாயிறு யாழ் மத்திய கல்லூரி விளையாட்டு மைதானத்தில மத்தியான வெயில் ஒரு சனஞ்சாவட்டை இல்லை, நான் சென்.ஜோன்சுக்கு சில பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்காகப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது கிறிக்கெட் பிட்சுக்குக் கிட்ட ஊண்டிப்போட்டு நிண்டு கைகளைக் காற்றில் வீசிப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், நான் வகுப்பெல்லாம் முடிந்து மாலை ஏழு மணிபோல செக்கல்ல வாறன். சாவாரைப்போல வாயால் நுரை கக்கக் கக்க வைக்கல் லொறி றிவேர்ஸ் எடுத்த மாதிரிக் குரல் கேரி சத்தமே வெளியில வருகுதில்லை. மனுஷன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு சும்மா நுனிக் கால் நம்ப ஆலாலசந்தரம் மாதிரி கெம்மிக்கொண்டு நிக்கிறா ரெண்டிறன்.”

“இதையேன் கின்னஸ் புத்தகத்தில இடம்பெற வைக்கப்படாது?”

“மேடைப்பேச்சாளனாக வரவேண்டுமென்ற பால்யவயது ஆசையோ அரசியல் கட்சி ஊழியமோ ஆனை இப்படி ஆக்கிப்போட்டுது.”

“அவரது தோற்ற அமைப்பைவைத்து மதிப்பீடுகளைத் தரும் பேர் வழிகள் இவரை விசர்க்காசி என்பார்கள். அவர் சுட்டும் வித்தியாசமான கருத்துக்கோணங்களை வியப்பவர்கள் காசி மாஸ்டரென்று சற்றே கௌரவமாகவும் சொல்வர். அநேகமாய் காசி மாஸ்டரென்றாலுஞ் சரி, விசர்க்காசியென்றாலு சரி... யாழ்ப்பாணம் மாவட்டம் ஏகலுக்கும்

அவரைத் தெரியாத ஆட்களிராது. சுவாதினம் குறைந்த நிலையிலும் அவரைப்போல இத்தனை வாசிப்பும் தேடலுமுள்ள மனிதனை வேறெங்கும் பார்க்கேலா. ஆட்களில்லாமல் ஆரம்பிக்கிற அவருடைய கூட்டங்கள் பெருஞ்சொற்பெருக்குகள். அனேகமானவை கோட்டை முற்றவெளி மைதானத்தில்தான் இடம்பெற்றிருக்கு. கோவிலுக்கு வாற சனத்தோட அங்ஙின காற்று வாங்கவந்த சனம் சுப்பிரமணியம் பூங்காவுக்குப் போகிற ஆட்களென்று கூடியிருக்கிற சனத்தைப் பார்க்க...

திருவிழாக்களில் கவிதை பாட

கவிஞர் வருவர்

நான் கவிதை பாடத் திருவிழாக்கள் வரும்

என்ற மேத்தாவின் கவிதையைக் காசி நிருபணமாக்குகிறார் போலயிருக்கு.

யார்காதிலும் விழாமலேயே காற்றிலே கலக்கும் அவர் கருத்துக்கள், அவதானிப்புக்கள், அனுமானங்கள், விமர்சனங்கள், பரிந்துரைகளுக்குக் கணக்கில்லை. என்னதான் கடுகியே விரையும் உலகென்றாலும் காசியினது ஒரு சர்றியலிஸ்டிக் படைப்பைப்போலும் மடிந்தும், முறிந்தும், தாவித்தாவியும் கொலாஜ் சித்திரம்போல அறுந்து தொடர்பற்றும் வரும் பேச்சுக்களுக்குக் காதுகொடுக்கும் நிதானமிக்க மக்களும் இங்கு இல்லாமலில்லை. ஊர் மனைக்குள் எங்கேதான் அவர் பேச ஆரம்பித்தாலும் இப்படித்தான் ஒன்று இரண்டாக சனம் கூடி முடிவில் பெரிய கூட்டமாகிவிடும்."

3

(நவாவி தேவாலயத்தின்மீது குண்டுவிச்சு. அங்கு அகதிகளாகத் தங்கியிருந்தோரில் 233 பேர் கோரப்பலி - 1995 ஜூலை - வீரகேசரி)

(1983 கோடை. நல்லூர் வீரமாகாளி அம்மன் கோவில் தீர்த்தக் கிணத்துப் பள்ளம். காலை பஸ்ஸில் யாழ்ப்பாணம் போகும்போது சொற்பெருக்கை அவதானித்த பல கச்சேரி உத்தியோகத்தர்கள், மாலை நாலு மணிக்கு வீடு திரும்புகையிலும் நெஞ்சால் வியர்வை வழிய வழிய தயாரிப்புக்கள் ஏதுமற்ற அவரது நீண்ட பேச்சு தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வியக்கிறார்கள்.)

"சூனியம் பிரபஞ்சம் பிரம்மம் சராசரமென்பதையோ... சக்தித் திணிவு பெருவெடிப்பு காலம் பதினாறாவது பரிமாணமென்பதையோ அல்லது சூழலை, பிரபஞ்சத்தொடரை அதிலுள்ள இத்தனை கோடி விந்தைகளை அறிவது அர்த்தப்படுத்துவது முடியாமற்போவது எல்லாம் எமது புரிதலில்தான் உள்ளது. விந்தைகளின் விளக்கங்களும் இண்ட பிறிட்டேசன்களின் குறைகளும் நிறைகளும் எம்மிடந்தான், எமது புரிதலில்தான், பிரபஞ்சத்தில் இல்லை.

பல ஆண்டுகளாக மனதோடு கொண்டு திரியும் ஒரு கணிதப் பிரச்சினைக்கு சிக்கலுக்கு கள்ளநுந்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு செக்கலில், குளிக்கையில், சோப்புப் போடுகையில் திடீரென விடைகிடைத்து விடுவதுபோல எமது வியப்புக்கள் தேடல்கள், அனைவற்றுக்குமே திடீரென எமக்குள் விரவும் ஒரு பேரொளியின் துலக்கத்தில் விடை கிடைக்கும். நாம் செய்யவேண்டியதெல்லாம் எமது தேடலை விடாது இலக்கை நோக்கி விரட்டிக் கொண்டிருப்பதுதான். தன் தேடல்களில் ஒருவன் தான் போகவேண்டிய பாதையில் பாதிக்குமேல் கடந்து விட்டானாயின் அவன் மனது சாந்தத்தின் பக்கம் விரைந்து சாயும். சரணாகதி அடைந்துவிடுபவனுக்குப் பாரிய ஞானோவிலாசம் வேண்டிய தில்லை. நமது மண்ணடைக்குள்ளான ஞானம் எல்லாருக்கும் ஒரு அளவுக்கு மேல் எழும்பிப் பறக்கவிடாது. தேடலில் இலக்கை அடைய முடியா விட்டால் சரணாகதி அடைந்துவிடலாம். சரணாகதி அடைந்துவிட்டவனின் முகத்திலுள்ள களையை அமைதியை தேஜஸைப் பாருங்கள். சரணாகதி அடையமுடியாதிருப்பதுதான் சிந்திப்பவனது பிரச்சனை. சிந்திப்பவனுக்குச் சிக்கல்களும் மன அழுத்தங்களும் அதிகம். அப்போதொடர்ந்த சிந்தனையில் தேடலில் விடையை அடையாத மனம் எப்படித்தான் சமாதானம் அடையும்?

இந்த உலகத்து மனிதர்களிலே நாலு வர்ணங்கள் இருக்கிறதா சொன்னது மெய்தானெங்கிறேன். முதற்பிரிவு, அவ்வை சொன்ன ஆண்-பெண்ணெங்கிற பெரும் பிரிவு. பின்னர் அவற்றுக்குள் உள்ள சிந்திக்கிற ஜாதி- சிந்திக்காத ஜாதி என்று இரண்டு உப பிரிவுகள். இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்பது இன்னொன்று. ஆண்கள் என்ன தான் ஒற்றைக் கம்பத்தில கைபிடிக்காமல் நின்று வித்தைகள் காட்டினாலும், உலகத்தை மாற்றி அமைக்கக்கூடிய ஆற்றலும் சக்தியும் பெண்களிடந்தானிருக்கு தெரியுமோ? அவர்கள் நினைத்தால் உலகத்தினரை எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் விரட்டியேவிடலாம். உதாரணத்துக்கு பொருளாதாரப் பிரச்சனையை எப்பிடி விரட்டலாமென்றதைப் பறையட்டா?"

“பறையும் பறையும்!”

“உலகத்துப் பெண்கள் எல்லாருமொத்து நின்று ஒரு இருபத்தைந்து வருஷத்துக்குப் பிள்ளைகளே பெத்துக்கிறதில்லையென்று ஒரு ஒத்த தீர்மானத்துக்கு வந்து பணிமறுப்புப் பண்ணினால்...

(மோவாயில் சுட்டுவிரலால் தட்டிக்கொண்டு பத்து செகன்ட்ஸ் மௌனமாக இருந்தார்.) பின் கிழுகுடடையெல்லாம் தம்பாட்டுக்குப் போய்மறைய உலக சனத்தொகை ‘பக்’கென்று பாதியாகிடாதில்லை? அச்சவேலிச்சந்தைத் திடலில் தட்டிவான்காரன் கணக்கில ஸ்ரீலங்கன் எயர்லைன்ஸும் லுஃப்தான்ஸாவும் ஃபிளைட்டுக்கு ஆள்பிடிக்க வந்து நிண்டு கூவுமில்லை? மனுஷர் பஸ்ஸில் ரயிலில் விட்டுவிதியாய் சாஞ் சிருந்து போகலாமில்லை? ஆஸுப்பத்தரியளெல்லாம் காலியாகி விடுமில்லை? ரூபாய்க்கு நாலு கொத்தரிசி விக்குமில்லை. கொள்வாரில் லாமல் காய் பிஞ்சு சந்தையில் காயுமில்லை?

தரப்படுத்தல் எல்லாம் மறைஞ்சுபோய் க.பொ.த. உயர்தரம் படித்த வனெல்லாருக்கும் பொறியியல், மருத்துவ வளாகங்களில் இடங்கள் காத்திருக்குமில்லை? பென்சன் எடுத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை, வாங்குடா வந்து படியுங்குடாவென்று பல்கலைக்கழகங்கள் தம்வாசல் கதவுகளை அகட்டிவைக்குமில்லை? வேலைக்கு வாங்குடா எம் தொழிலாளத் தோழர்களேயென்று முதலாளிமார் வீட்டுக்கே வந்து தோளிலகைபோட்டுக் கூட்டிப் போவாங்களில்ல கனக்கவேன் நாம கூப்பன் அரிசிக்கு கியூவில் நிற்க வேண்டாமில்லை?

ஆனாலதைச் சாதித்து இம்முழுவையத்தையுமே குபேரபுரியாக்கும் அதிசயத்தையெல்லாம் செய்துவிடுவார்களா நம்மவர்கள்... மாட்டார்கள்! ஏனெனில் கெடுகிறோம் பந்தயம்பிடியென்று பந்தயம்சுட்டி நிற்கும் மானிடர்களின் சமூகம் இது.

இந்தப் பிள்ளைபெறுகிற அலுவலும் ஆயிரங்கன்று கடுவல்தறை கொத்துற மாதிரியொரு வில்லங்கமானவொரு விஷயமென்றால் எத்தனை பேர் இதிலை வினைக்கெடுவினமென்கிறன்?

ஒரு தனிமனிதன் வளம்பெறுவதா எம் கனவு? யாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையம் பெற்றிடக் கனவுகண்டவனின் வாரிசுகளல்லவா நாங்கள்?

நாம ஒற்றுமையாகவோ அடிச்சுக்கொண்டோ இந்தப் பிரபஞ்சத்தில வாழ்றதுக்கு ஒரேயொரு பூமிதான் இருக்கிறதால எம்மால் இங்கே அதிசயங்கள்தான் பண்ணமுடியாவிட்டாலும் முடிந்தவற்றையெல்லாம் செய்து இவ்வுலகை செம்மையும் அழகும் சீருமாக்கலாம்.

உண்ண உணவும் குடிக்க நீரும் உறங்க ஓர் இடமும் ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் சிங்களவனுக்கும் சோனகனுக்கும் சேர்த்தே கிடைக்க வேணும்.

கிடைக்கும் கொஞ்ச உணவென்றாலும் நம் எல்லோருக்கும் பங்கிட்டுப் பட வேண்டும், மீதமிருப்பது கவனமாக நவீனமான முறையில் சேமிக்கப் படவேண்டும்.

நாளைய மனிதனின் வளமான தரைகளிங்கு தரிசாகுது. கடலுக்குள் வீணாய் வடியும் மழை நீர் முழுவதும் தடுத்து நிறுத்திச் சேமிக்கப்பட்டு பயிர்ச்செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட வல்ல வல்லபங்கள் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் மரவள்ளிக்கிழங்கு பயிராக வேண்டிய நிலத்தில் பீடி, சிகரட்டு, புகையிலை தேவைதானா என்று சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்! ”

4

(முல்லைத்தீவு புதுக்குடியிருப்புச் சந்தைப் பகுதியில் இரு குண்டுவிச்சு கிபீர் விமானங்கள் குண்டுவிசித் தாக்கியதில் பாடசாலை மாணவர், பெண்கள் உட்பட 22 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட, 40க்கும் மேற்பட்டோர் காயமடைந்துள்ளனர். —சரிதிகர் புதன் 15 ஐப்பசி 1999)

(எ)

போரின் பகைப்புலம் அறியாது

போர்ப்பரணி பாடும் பாட்டுக்காரர்கள்

எவரோ—

அவரே ஈழம் இன்னமும்

எரிந்துகொண்டிருக்க

முதற் காரணி என்பேன் நான்.

“நிதியமைச்சின் பொருளாதார மேம்பாட்டுச் சிறகத்தில், வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர் தனிச்சிங்கனச் சட்டம் வந்தபோது சிங்களம் படிக்க மறுத்து வேலையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்தவராம். பேச்சில பொருளாதார அக்கறைகள், சீர்திருத்தங்கள் தென்படுவது அதனாலா யிருக்கலாம். சதா சிந்தனைகளால் கருத்துக் கருவூலங்களால் ஓய்வு ஈவின்றி உந்தித் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் அவர். தெருவில் போகும்போதுகூட தீவிர சிந்தனையுடன்தான் நடந்து போவார். எதிர்கொள்ளும் எவரையும் நேர்கொண்டு பார்ப்பதோ நின்று ஒரு வார்த்தை பேசுவோமாட்டார். ஏதாவது கேட்டாலும் பதிலேதும் வராது. தனி ஒருவனுக்காக நின்றுவிடாத சூறாவளி. நெருக்கமான நண்பர்களோ உறவினர்களோ எவரும் எங்கும் இருப்பதாகவும் தெரிய வில்லை. எதையும் பொருட்படுத்தாத, எதிலும் நிலைகொள்ளாதவொரு வெள்ளாட்டுப் பார்வையுடன் அலையும் அவரை எந்த ஊரிலும் காணலாம். அவர் கண்களில் கடரும் அதீத தீட்சண்யத்தையும், பிர காசத்தையும் கூர்ந்து கவனிக்கும் எவருக்கும் அவரின் சித்தகவாதீனத் தின் மேல் சந்தேகம் தோன்றலாம். அவர் சித்தரா அல்லது மூளையின் ஆணைகளை ஒருங்கிணைக்கும் மயூறோன் கூறுகளில் நுண் பிசகேதோ ஏற்பட்டுவிட்ட ஒருவராவென்று தீர்மானமாகக் கூறமுடியாது.”

5

அம்பாறை மாவட்டம் புஞ்சி-சிகிரிய எல்லைக்கிராமத்தில் பெண் களும் குழந்தைகளுமுட்பட 56 சிங்களவர் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். விடுதலைப்புலிகள் இச்செயலுக்கு உரிமை கோராவிட்டாலும் சிங்கள மக்களும், ஊடகங்களும், சர்வதேச மன்னிப்புச்சபையும் இது விடுதலைப் புலிகளின் செயலேயெனக் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளனர். (சரிதிகர் செவ்வாய் 19. ஐப்பசி 1999)

(1984. தீபாவளி, திருநெல்வேலிச் சனசமூக நிலையத்தின் கைப் பந்தாட்ட மைதானம்.)

“பிரபஞ்சத்தில் அனைத்து இயக்கங்களும் நிகழ்வுகளும் ஏதோவொரு கணித, இயற்பியல், வேதியியல் விதிகளுக்கமைய நிகழ்கின்றன என்பது விந்தைதான். உயிர்த்திசுக்களில் நடைபெறும் பல இரசாயனங்கள் கூட

உயிர் இரசாயனத்தின் கணித விதிகளுக்கு அமையத்தான் நடைபெறுகின்றன. இந்தக் கணித விதிகளும் சட்டங்களும் இப்படியிப்படி இருக்கின்றன என்ற இரகசியங்கள்கூட மனிதனாகக் கண்டுபிடித்து தான். கேள்வி என்னவென்றால் அந்த விதிகள் நித்தியமும் அநாதியுமானவையெனின் அவை கடவுளுக்குக்கூட வளைந்துகொடா. பரந்த பிரபஞ்சத்தின் பாட்டையும் படைப்பும் உற்பத்தியும் இயக்கமும் அசியங்களும் யாரோ ஒருவன் விருப்பத்தில்தான் நடைபெறுகின்றனவென்றால் அவன் தேவைக்கேற்ப விதிகளை வளைக்கவோ உடைக்கவோ வல்வவனாகவிருப்பான். படைப்பில் உற்பத்தியில் இத்தனை கலைத்துவம் காணப்படுவது அதனாலாயிருக்கலாம். ஒரு றோஜா மலர், ஒரு பெண், ஒரு கவிதை இதெல்லாம் சாதாரண சாதனங்களா? அச்சூக்கும் சக்தியை அறிய இப்பிரபஞ்சத்தின் படைப்புக்குட்பட்ட எம்மூளையின் தகுதரம் போதாதாய்க்கூட இருக்கலாம். சேதன உடலின் ஆயுளுக்கும் மூப்புக்கும் மரிப்புக்குங்கூட ஏதும் கணிதவிதிகள் உளதோவென்று சந்தேகிக்க வேண்டியுள்ளது, ஒரு வேளை அதே விதிகள் பிரபஞ்ச இயக்கம் முழுவதுக்கும் சார்பும் ஏற்புமுடையதாயிருக்கலாம்.

அறிவியலில் வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள், மேற்கொண்டு அறிய முடியாதபோது விதிகள் செய்யப்படுமாம். தத்துவத்தில் மேலே பதில் தெரியாதபோது, விளக்கந்தர இயலாதபோது ஆத்மீகப் பக்கத்துக்கு வந்திடுது. அதாவது கடவுள் என்கிறது. சரணாகதியடைகிறது எமக்கு வசதியாகிறது. சிந்தனை நின்றுபோகிறபோது பாமரத்தனம் வந்து சேர்கிறது.

நாம் உயிர்வாழ்வுகளாக இருப்பதால் நல்லதொன்றும் கெட்டதென்றும் சாதகமானதென்றும் பாதகமானதென்றும் நிகழ்வுகளை எம் சிற்றறிவுக்கேற்றபடிக்கு எமது நலன்களை ஒட்டிப் பாகுபடுத்தி வைத்திருக்கிறோம். பிரபஞ்சத்தை ஒரு சூக்குமசக்திதான் வழிநடாத்துகின்றதென்றால் அதற்கு சுளாமி - போர் - கொள்ளை - பூகம்பங்கள் - பிரசவங்கள் - கும்பாபிஷேகங்கள் - பஜனைகள் - மசூதியுடைப்புக்கள் - மின்கம்பத் தண்டனைகள் எல்லாம் ஒன்றுதான். இப்பிரபஞ்சமே இயற்கை விதிகளைச் சதாமீறுகின்ற ஒரு கிளர்ச்சிக்காரனாய்க்கூட இருக்கலாம். ஆனா மனுஷன் தனக்குத்தானே கெட்டவனா மாறிக் கொண்டு வாறானே? காற்றில கரியைக் கக்கிறான் கந்தகத்தைக் கக்கிறான். வானத்தில் ஓட்டை போடறான். கடல்ல எண்ணையைக் கலக்கிறான், கதிர்வீசம் எச்சங்களைக் கொட்டுறான். இனிவரப்போகிற தலைமுறை மக்களும் வாழ ஏற்ற இடமாக இதைவிட்டுப் போக வேணுமே என்ற யோசனைதான் கிஞ்சித்துமுண்டா? பூமியின் வெப்ப நிலை ஒவ்வொரு நூற்றாண்டுக்கும் ஒரு டிகிரி ஏற்றதாம். இப்பவே கோடையில வெயில் நாற்பத்தைஞ்ச ஐம்பது டிகிரிக்கு ஏறுது. சலுதிப் பக்கம் ஐம்பது அறுபது டிகிரி ஏற்கெனவே உண்டு.

கேத்தில்ல கொதிக்கிற தண்ணீரின் வெப்பநிலை நூறு டிகிரி. மனுஷன் தன் வாழ்க்கை முறையை மாற்றாமல் இந்த றேட்டில போய்க்கொண்டிருந்தானென்றால் தியரிப்படி இன்னும் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளில் அடுப்

பேத்தாமலேயே பூமியில தண்ணி கொதிக்கும். அதுக்குள்ள இங்கை மனுஷன், பச்சை, பயிர்கொடி, மரமெல்லாம் பிழைச்சிருக்குமென்று எதிர்பார்க்கலாமா ?”

6

(1984 ஒரு பெளர்ணமி நாளின் மதியப்பொழுது. அச்சவேலி தொண்டை மானாறு வீதி அம்மன்கோவில் வெளிப்பிராகாரத்தில் சிலர் இரண்டு மூன்று கல்லடுப்புகளில் பானைவைத்துப் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உட்பிராகாரத்தில் மதியப்பூசைக்கு முன்னதாக இளம் பூசகர் ஒருவர் நவக்கிரகங்களுக்கு பூசை செய்கிறார். அணில் அடிக்கப்போன நான்கைந்து உள்ளூர்ப்பையன்கள் மண்டபத் தூணருகில் பிரசாதத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

வசந்தமண்டபத்தின் நிழல் விழும் பக்கமாக மைக்கை ஊன்றிய காசி அங்கு நடப்பவற்றை ஏளனங் கலந்தவொரு பார்வையால் நோக்கி விட்டுத் தன் விரிவுரையை ஆரம்பிக்கிறார்.)

(ஆ)

ஆதி பராசக்தி ஆளானது

ஆடிப்பூரத்திலாம்

அம்மா சொல்கிறாள்

ஆசிரியர் சொல்கிறார்

அம்மன்கோவில் ஐயர் சொல்கிறார்

அந்த அதிசயத்தை ஆர்வமாய்க் கவனித்து

உங்களுக்கறிவித்த அவ்

ஆதிமானுஷன்தான் யாரோ ?

“கல்யாணைக்கு கரும்பு குடுக்கிற மகாஜனங்களே... நீங்கள் படைச்ச தெல்லாம் ஆச்சி அவுளும் விடாமல் தின்றாளேயென்றால் தினந்தினம் இப்படிப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பொங்கிப்படைப்பியளோ?

அல்லது சனியனுடைய படையலை, நைவேத்தியத்தை வீட்டைக் கொண்டுபோகப்படாதெண்ட மாதிரி ஆச்சிக்குப் படைச்சதை மானுடன் புசிக்கப்படாதென்றொரு வேதம் சொல்லிச்சென்டால் அப்பவும் டெய்லி நைவேத்தியம் படையல் பாயாசம் பஞ்சாமிர்தம் பூசை புனஸ்காரமெண்டு சேட்டையள் விடுவியளோன்றன்... என்னா பம்மாத்திது?

நீங்கள் படைக்கிறதைத் தின்று குடித்து உறங்கி விழிக்க கடவுளென்ன மனுஷனோ? அப்படியென்றால் அவன் ஒருநாள் இறந்தும் போகலாம். கடவுள் ஒரு நாள் இறந்திட்டானென்று இருப்பில் சலங்கை கட்டாத ஒரு கிரி வந்து இரகசிமாய் உங்கள் காதில் வந்து சொல்லுதெண்டு வைப்பமே, அன்றைக்கு எத்தனை காரியங்களையெல்லாம் நீங்கள் செய்யலாம்.

பதுங்கு குழி ✽ 89

இரவோடி ரவாய் தோப்பு வாழைக்குலை அத்தினையும் வெட்டி நவற்கீரித்தோட்டத்து வெங்காயம் அத்தனையையும் கிளப்பிக் கொழும்புக்கு ஏத்தலாம். நல்லூர் காண்டாமணியைக் கழட்டிக் கொண்டுபோய் அரியாலை வார்ப்புப் பட்டறையிலை விக்கலாம்.

செல்லப்பாவின்ரை சவாரி மாடுகளை அவிட்டு இரவோடி ரவாய் நாவாங்காளித் தரவையால சாய்ச்சுக்கொண்டு போய் சின்னக்கடையில் இறைச்சிக்குத் தட்டலாம். நீங்க காசு கைமாத்து கடன் வாங்கின பேர்வழிகளெல்லாரையும் கை தட்டிக்கூப்பிட்டு வைச்சு காசு ஒண்டும் உங்களிட்ட நான் வாங்கேல்லை, திருப்பித்தரச் சரிப்படாதென்று சொல்லிவிடலாம்.

சில சில விஷயங்களை நாங்கள் செய்யாமலும் விடலாம். 'பெரிசு' தானில்லையே?

இரவில் பெரியப்பாவுக்கு முணுக்கிக் கொண்டுபோய் கால் அமுக்கி விடுவாயில்லை. இனி அதுக்கெல்லாம் போகத் தேவையில்லை பார். நாட்டுச் சொத்தெல்லாமினி உங்கடை சொத்தென்று பிரகடனப்படுத்தி விட்டால் வேலை வெட்டிக்கெல்லாம் போய் மாயவேண்டாம் காண்.

வர்ணங்களைப் படைத்தவனும் நான், உயிர் சுமந்து திரியும் உட்களைப் படைத்தவனும் நானே எனும்போது அந்தக் கூற்றுக்கொரு உள் நோக்கம் இருக்கல்லவா? அதாவது சக்தியுள்ளவன் எதையும் செய்வான். அற்பன் நீ சுமமா பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் என்கிற மமதை தெரிகிறல்லவா? ஜீவாத்மா பரமாத்வாவைப் பணிய வேணும், அதாவது இன்னொரு மாதிரிபார்த்தால் தன்னைத்தானே துதிக்கவேணும்.

கும்பிட்டால்தான் அருள் பாலிப்பேனென்று எந்தக் கடவுளாவது குந்தியிருப்பாரென்று நினைக்கிறீங்களோ... கடவுள் ஒரு இலட்சிய ஆதர்ஷ புருஷன் என்றால் சேவிச்சவன் துவேஷித்தவன் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்யக்கூடிய மாபெரும் சோஷலிஸ்டாக அல்லவா அவன் இருக்கமுடியும்?

கிரேக்க எகிப்திய இந்திய சீன புராணக்கதைகளிலோ பைபிளிலோ கூட அடக்கப்படுகிற மக்களின் கனவுகள்தான் அங்கு வெளிப்படுது. கஷ்டப்படறவன் கஷ்டப்படுவான். வானத்திலிருந்து ஒரு தேவதையோ தேவதூதனோ வந்து ரட்சிப்பார்களாம். அப்படி ரட்சிக்கப்படறதாகப் பிரசங்கிக்கிறதால ஒரு கனவு சுகத்தைத் தற்காலிகமாக வழங்குதல்.

மஜிகல் நியாலிசத்தின் ஊற்றுக்கண் இவைதான். இந்தக் கண்ணன் எவ்வளவொரு கனவு மனிதன். எத்தனை கோபியரைத் தொடுறான் கிள்ளுறான் தடவுறான் கொஞ்சுறான். எந்தப் பாத்திரமாவது ஒழுக்கத்தை, மரபை எப்படி நீ மீறலாமென்று அவனைக் கேள்விசெட்கிறதா பாருங்கள்.

மக்கள்தான் பாமரமென்றால் கடவுளென்று சுட்டப்படுபவர்களில் கூட அதைச் சமைத்தவர்களின் பாமரத்தனந்தான் வெளிப்படுகிறது.

அனைத்தும் அறிந்த கண்ணபரமாத்மா அந்தப் பாண்டவர் சேனாதி களுக்காக துரியோதனன் பார்ட்டியிட்ட நாலு ஊரோ நாலு வீடோ கேட்டு ஊம்பி அலைந்தநேரம் பாஸ்போட்டுந் தேவையில்லை ஒரு புஷ்பகவிமானத்தில் ஆட்களை அப்பிடியே குண்டுக்கட்டாய் தூக்கி யேத்தி அமெரிக்காவுக்கோ ஆஸ்திரேலியாவுக்கோ கூட்டிக்கொண்டு போய் மகுடஞ்சூட்டி விட்டிருக்கலாமில்லை? போரும் சூக்குமாய் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும். பின்னேபோன கொலம்பஸ் பார்ட்டிக்கு எங்க சனம் நமஸ்தே சொல்லிப் பூச்செண்டு கொடுத்து வரவேற்றிருக்கு மில்லை?

சுத்திச் சுத்திக் கும்பிடுறியளே நவக்கிரகங்கள்... இதெல்லாம் வந்து தான் பூமியை ரட் ஷிக்கிறதா? சனி ராகு கேது இது மூன்றுந்தான் இதுக்குள்ள மஹாதுஷ்ட நட்சத்திரங்களாக்கும். ராகு கேது பிரபஞ்சத் தில் மனித அறிவெல்லைக்குள் இல்லவே இல்லாத நடஷத்திரங்கள். எஞ்சியுள்ள சனீஸ்வரன்தான் புஷ்யோரின் இத்தனை கஷ்டங்களுக்கும் காரணமென்பதை மனிதனால் அறிவியல் ரீதியில் நிறுவமுடிந்தால் இன்றைக்குள்ள நவீன உயர்தொழில்நுட்ப வசதிகளால் ஒரு நூறு அணுகுண்டுகளை ஏவுகணையில் வெச்சு ஒரே நேரத்தில் சனியனை அடிச்சமெண்டால் அவற்றையாட்டம் குளோஸ். பிற்கென்ன பூமி அன்றைக்கே சொர்க்கமாகிவிடும்!

அதென்ன சூரியன் சந்திரன் செவ்வாய் புதன் வியாழன் சக்கிரன் சனி ராகு கேது என்ற ஒன்பது கிரகங்களுந்தான் மனிதரைப் பாதிக்குதா?

பூமியும் பென்னாம் பெரியதொரு கிரகமாச்சே, அது பாதிக்கிற தில்லையோ? பூமியும் மனிதரை பாதிக்குதென்று எந்த சோதிடரும் சொல்றதில்லை. ஆனால் ஜப்பானில் அடிக்கடி பாதிக்குதென்று பத்திரி கைகள் சொல்லுதே... அண்மையில் குஜராத்திலயாம். இன்னும் கோடிக் கணக்கான கோள்கள் பிரபஞ்சத்தில் இருக்கோய்..!"

7

(ஏ)

வாருங்கள் ஐயா. வந்திருந்து தாருங்கள்
தங்கள் வாக்குகளைத்
தந்தபின்னால்
பாருங்கள் நாம் படுகுஷியில்
'பஜேரோ'வில் போவதை
பசித்திருந்துதான் ஓம்!

"கோயில்ல வந்து நாத்திகம் பேசற பயலைக் கல்லாலை அடிச்சக் கொல்லவேணும்."

"மார்க்ஸியக் கொள்கைகள் கோட்பாடுகள் கொண்டதாகச் சொல்லப் படும் அரசியல் கட்சியொன்றில் தமிழ்ப்பகுதியின் பிரதம பிரசார

கனாகப் பணியாற்றியவர். ஆனால் தேர்தல் , அரசியல் நாற்காலிகள், மந்திரிப் பதவிகளென்று பாராளுமன்றச் சகதியில் புரண்டுகொண்டிருந்த அக்கட்சியிடம் தமிழினப் பிரச்சனை தொடர்பான திட்டமான தீர்வுகளோ, அது தீர்க்கப்படவேண்டுமென்ற முனைப்போ இல்லாதது கண்டு தலைமையுடன் கருத்து முறுகல்களேற்பட்டுக் கழன்று வந்து ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையில் செய்தி ஆசிரியரானவர். அரசு அப்பத்திரிகையைக் கையகப்படுத்தியபோது அதை வன்மையாக எதிர்த்ததோடு தொடர்ந்தும் அரசுக்கு ஊதுகுழலாயிருக்க மறுத்து வேலையை உதறி விட்டு வந்தவர். அவருக்கு இத்தனை புரட்சிகரச் சிந்தனைகளும் துடிப்பு மிருப்பது அதனால்தான்."

(ஆ)

மனிதம்

அந்த மரம் வெகு அமைதியாக
நெடுங்காலமங்கே நின்றுகொண்டிருந்தது
தளிர்த்தும் துளிர்த்தும் ஓங்கி வளர்ந்து
கனிந்து நின்றது

பின்னர் யார்யாருக்கோ
குறிவைத்த குண்டுகள்
குறிப்பில் வீசிய ஷெல்கள்
அதன் உடலைத்துளைக்கத் தொடங்கின

தினமும் காயம் பல பட்டு
வலி சுமந்ததாயினும் உயிர்
பிழைத்து நின்றது அம்மாமரம்

பின்னர் வாழ்வு என்பது தினமும்
காயம் கண்டல் நோவு
குருதி குமுறல் என்றாச்சு

பழைய ரணங்கள் ஆறுமுன்னே
மீண்டும் புதிய புதிய ரணங்கள்
தலைமைக் கிளையும்

சிறுகிளைகளும் மடிந்து கருகி
பட்டுவிட மூலவேரில்
கொஞ்சம் உயிரைத்தாங்கி
நொந்து முனகிக் கொண்டே
கோமாவில் இருந்தது பலகாலம்

பின்னர் ஒருநாள் காலை
அதன் மரணம் அறிவிக்கப்பட்டது

அதன் உறவுகள் பல கோடி
அம் மாமரத்தின் பெயர்
மனிதம்.

“இப்போதெல்லாம் கோவில் மதியபூசை முடிந்து ஐயரோ கோவில் முகாமையாளரோ பிரதான கதவைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டுக்குப் போன பின்னால் மகாமண்டபத்தில் ஒரு பக்கமாகத் தமது அலுப்போடும், கவலைகளுடனும் முழங்கையைத் தலைக்கணைத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் மேளக்காரர், கோயில் சேவகம், பண்டாரம், பிச்சைக்காரர், பொழுதுபோகாத கிழநு கட்டைகளுக்கு நடுவில் காசியும் தன் துண்டை விரித்துப் படுத்திருக்கிறார்.”

“கதிர்காமமென்றாலும் கால் நடையாய்ப் போற மனுஷனை அன்றைக்கு சாவகச்சேரி சுன்னாகம் 759ம் நம்பர் பஸ்ஸுக்கை பார்த்ததும் ஆச்சரியமாய்ப்போச்சு. பஸ் நவற்கிரி, தோப்பு, ஈவினை, புன்னாலைக்கட்டுவன் தோட்டத்து வாழைக்குலைகள், கிழங்குச் சாக்குகள், வெங்காயப்பூப் பிடிகள் நிரம்பின பஸ்ஸுக்குள்ள குன்னக் குடி வைத்தியநாதனை மாதிரியொரு கோமாளித்தோற்றத்திலை செழிக்க வெத்திலை போட்டு கையில துவரங்கழியோடையிருந்த கோலத்தைப் பார்க்க கிழக்கிலிருந்து வந்த மாட்டுப் புறோக்கரைப் போலவுமிருக்கு. சால்வை முடிச்சுக்குள்ளே இருந்த மில்லைவற்சோப் பைநிறைய புதினப் பத்திரிகைகள்.

பஸ் ஓடும்போது வெளியே பார்த்துச் சிறு குழந்தையைப்போல குதுகலிக்கிறார். சிலவேளைகளில் யாரும் சற்றே காதைக் கூர்மை செய்துகொண்டு கேட்டாலே புரியுமளவுக்கு மெல்லிய குரலில் தன் பாட்டுக்குப் பேசிக்கொண்டிருக்கிற மாதிரியிருக்க, அவர் பின்னாலே போய் இருந்துகொண்டு காதை முன்னுக்கு எறிஞ்சன், சொல்லுறார்.”

‘மழைபெய்துதெண்டால் நாலு மரவள்ளிக்கிழங்கிழுக்கலாம்.’

‘கீரைக்கறியென்றால் நாலுவாய் கூடத் தின்னலாம்.’

‘ஐயா பச்சைச்சேட்டுப் போட்டிருக்கிறார். பச்சைச்சேட்டு இவரும் போடலாம் எவரும் போடலாம்.’

‘சுடுவனென்றால் பின்னே மைனர் சங்கிலி வேணுந்தானே?’

‘நாய்க்கு எங்கங்கத்தையான் செருப்பும் காப்பும், எல்லாம் சும்மா தானே போகுது?’

‘நரைச்சாலும் மீசைவிடலாம்... பாதகமில்லை.’

‘நீர் உலக்கையாற்றான் கோமணங்கட்டுவேன் என்கில் யாமென் பறையும் பராபரமே?’

‘பார்லிமெண்டில நேத்து அமுதர் உந்த முக்கு முக்கியும், கன்னாகச் சந்தையில் இன்றைக்கு தேங்காய் விலை ஏறித்தானே போச்சு கானும்!’

—கட்டைவிரலை ஆட்டிச் சொன்னார்—

‘ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதோய்!’

பஸ் ஒரு தரிப்பில நிற்கவும் இறங்குபவர்களையும் ஏறுபவர்களையும் சுவாரஸ்யத்துடன் பார்க்கிறார்.

‘ஐயா சங்கையாய் வெளிக்கிட்டிட்டார்... இன்றைக்கு எங்கேயோ சொற்பெருக்கு இருக்குப்போல’

‘யாரோ இவர்மீது ‘கொமண்ட்’ அடித்துவிட்டுப் போனதை அவர் கண்டுகொள்ளவேயில்லை.’

“காசி சொன்னது சரி, சொன்னது பிழை.”

8

(1987. நாட்டில் மா, அரிசி, சீனிக்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு. மக்கள் எதற்கும் நீண்ட வரிசைகளில் நின்ற நாட்களில் அதிகாலையில் ஒரு வெதுப்பகத்திற்கு முன்னால்.)

“பேரீஞ்சு எந்த நாட்டிலிருந்து வருகுது?”

“ஈரான் அன்ன மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலேயிருந்து வருது.”

“மெத்தச் சரி மக்களா. அந்த அறிஞருக்கொருக்கால் கைத்துட்டுங்கோ. போதும் போதும்... நெஸ்பிறே என்றாலும் அதிலேயே பிட்ட விச்சுக் காட்டவல்ல என்னரும் தமிழினமே எங்கள் மண்டிச்சம் பழத்திலை ஜாம் செய்து நாங்கள் ஏன் அவங்களுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படாது? போகட்டும்... முட்கிமுவை பூவரசங்குழையை எத்தினைபேர் சப்பி யிருக்கிறியன்? இதுகள் மனுசரும் சப்பக்கூடிய சசப்பில்லாத இலைகுழைகள். அதுகளிலை பாருங்கோ, விலங்கினம் புசித்துப் பிழைக்கக்கூடிய ஏதோ ஒரு கூறிருக்கில்லை? அதைப் பிரிச்செடுத்து மனுஷன் சாப்பிடக் கூடிய ஒரு உணவை நாம் தயாரிக்கும் வல்லபங்கள் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டி சிந்திக்க வல்ல மக்களிடம் இத்தால் விண்ணப்பிக்கின்றேன்!

வாழையென்றால் அதன் குலையை வெட்டிப்போட்டு மரத்தைச் சாய்த்து விடுகிறோமே... அதன் குருத்தை எத்தனைபேர் சாப்பிட்டி

ருக்கிறியன்? அதன் கிழங்கை எத்தனைபேர் சமைத்துப் பார்க்க முயற்சித் திருக்கிறீர்கள்.

சீன மக்கள் அங்கே மண்டியாய் வளரும் மூங்கில் குருத்துக்களை ஆய்ந்து சீவி அதில் கறி சமைத்து உண்கிறார்கள் தெரியுமோ?

மக்களே முட்கிழுவை பற்றிச் சிந்தியுங்கள். நெல்லிக்காய் மாதிரியான அதன் காயை யார் சுவைத்துள்ளீர்கள்? அதன் இலையிலும் காயிலும் உணவு செய்யலாம். முட்கிழுவமிலை தின்ற எந்த ஆடாவது செத்துப் போனதுண்டா? இப்போ அதைச் சாப்பிடுவதில் மக்களுக்கு என்ன தயக்கம்?

அறிஞர்களே, விவசாயப் பெருமக்களே... உங்கள் பகுதி நிலத்தடிநீர் உவர்ப்பாகவுள்ளது என்று கவலை கொள்கிறீர்களா? நம்புங்கள். குரக்கன் எள்ளு சாமை கம்பு உவர் நீர் பாய்ச்சினாலும் நன்கு வளரும். எரியாது கருகாது விளையும் உண்மை உண்மை உண்மை. மக்களே பரீட்சித்துப் பாருங்கள். நாங்களெல்லாம் எத்தனையெத்தனை எம்மரபுத் தானியங் களைக் கைவிட்டுவிட்டோம்?

அறிவியல் வளர்ச்சி, தொழில்நுட்பமென்று என்றைக்கு மனிதன் விவசாயத்திலும் கைவைச்சானோ அன்றைக்கே மனுஷன் நாக்கு செத்துப் போச்சு.

அறிவியல் இயந்திரங்களைக் கொண்டு வந்தோம், இயந்திரங்கள் இலாபத்தைக் கொண்டு வந்தன, இலாபங்கள் மனிதனை விலங்குகளின் திசையில் வளர்த்தன, விலங்கான மனிதன் மீண்டும் போரிடலானான்.

ஒவ்வொரு மனிதனின் இரத்தத்திலும் நானே மற்றவனைவிட மேம் பட்டவன் என்ற கர்வம் ஏதொவொரு வீதத்தில கலந்திருக்கு. உலகத் திலேயே நிற சமய இன கருத்துபேதக் குரோதங்களால் தன்னினத்தையே அழிக்கின்ற ஒரே விலங்குக்குழு மனிதன்தான். மனிதனுக்கு மேல் மனிதன், குடும்பத்துக்குமேல் குடும்பம், ஜாதிக்கு மேல் ஜாதி, சமூகத்துக்கு மேல் சமூகம் இப்பிடியே போய் நாட்டுக்கு மேல் நாடு என்றாகி, ஒரு நாட்டின் மேல் இன்னொரு நாடு அணுகுண்டை வீசி இப்பூமிப்பந்தை மனுஷன் உடைக்கிற நாளில் கடவுள் இருந்தால் அவருக்கும் ஒரு குண்டு கிடைக்கலாம்.

மனிதன் தனக்குத்தானே பகைவனானான்.

பகையை வளர்த்ததால இழப்புகளைத் தவிர இங்கு எதைக் கண்டோம்? சாமானியனுக்கு வாழ்க்கையில் பிடிப்பு வர என்ன இருக்கிறதாட்டில?

ஒரு வேட்டை உண்டா வெடியுண்டா? மானுண்டா ஒரு மரை யுண்டா? கடையுண்டா கௌதாரியுண்டா? ஒரு காட்டுக்கோழி தன்னும் கண்ணால காணவுண்டா?; கைக்குத்தரிசி எங்கே? எம் மனம் வீசும் நல்லெண்ணெயெங்கே? பங்குனிப் பனங்குள்ளெங்கே? வெள்ளைப் போத்தல் வெட்டிரும்பெங்கே?

ஒரு வாளை வினை பாரையுண்டா, நண்டு றால் கணவாயுண்டா?

முழுகினாக்கூட ஒரு கருவாட்டுத்தீயலில்லை, தாவடிப் புகையி
லையை நினைச்சுப் பத்த ஒரு கோடாச்சுத்துதானுமில்லை, வாழ்க்கை
வக்கில்லையெண்டு ஆகிப்போச்சு. பின்னாலும் எதற்கிந்த உலகத்தில
வாழவேணுமென்றுறன்? ”

9

(பின்னிலவில் பிஞ்சுநிலா தோட்டத்து வடலிக்கு மேலால தேய்ஞ்
சிருந்தும் எழும்பி நிக்குது. மணி இரண்டென்றாலும் இருக்கும் போல.
அவ்வாய் அம்மன் கோவில் சகடையில் காசி படுத்திருக்கிறார்.)

யானைத்தந்தம் போலே பிறைநிலா
வானிலே ஜோதியாய் வீசுதே...!
தேவ அமுதம் நீரே கலைமணி
பூவிலே அசையாமல் வண்டு தூங்குதே
உந்தன் கன்னம் தன்னில்
அந்திவானம் மின்னுதே
உங்கள் ரூபம் எந்தன் கண்ணில்
வந்து கொஞ்சுதே
யானைத் தந்தம்போலே...!

நிலவில் பாலிருக்குத்தான். ஆனாலும் வயித்தில பசியிருக்கே. இதென்
னொரு புதுப்பிரச்சனை?

எப்ப கடைசியாய் சாப்பிட்ட நான்? ஒன்றும் நினைவுக்கு வரமாட்ட
னென்றுது.

தோசை தின்ன ஆசையாகுதே
தோசை தின்ன ஆசையாகுதே
நெய் சுடச் சுட... நீ தரத் தர

கடைசியொரு தேத்தண்ணியென்றாலும் அடிச்சால்... இனியெங்கத்
தையான் தேத்தண்ணி குறைஞ்சது கொஞ்சம் பழந்தண்ணி... ம்ம்ம்...
சோத்துக்கு வழியில்லாட்டா சோஷலிசம். எல்லோருக்கும் சோத்துக்கு
வழியிருந்திருந்தால் இந்த இசங்கள் அவ்வளவா எடுபட்டிராதென்றன்.

மனமோகனாங்க வதனி...

உன்னைக் காணும்பாக்யம் வருமோ...

உன்கையால் தோசைதின்னும் பாக்யந்தான் வருமோ?

“ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு உறுப்பாலே சக்தி வெளிப்பட
வேண்டுமென்று படைப்பிலயிருக்காம்... இந்தக் காசிக்கு அது வாயால
போலகிடக்கு. இல்லாட்டிக்கு பிரசங்கங்கள் முடிச்சிட்டு வந்தும் இந்தச்
சாமத்தில கோயில் சகடைக்கொட்டிலுக்கையிருந்து பாட்டெழுப்புதே.”

“விழித்திருக்கும் நேரம் முழுவதும் ஜனித்திருக்கும் சிந்தனைகள், ஆனால் வயிறு பசியாயிருக்கும்... அதுதான் பாட்டெழுப்பதுபோல.”

“ஏதாவது கொடுக்காதையுமன்?”

“ம்ம்ம்... அன்றைக்கொருநாள் காசி கொஞ்சம் பால்கஞ்சி குடியுமன் என்றன்... வேண்டாம் அக்காத்தை இப்பத்தான் இடியப்ப பிரியாணி சாப்பிட்டனெங்குது, திமிர்தானே?”

“திமிரல்ல உண்மை பேசியிருக்குது. நல்லா வாழ்ந்த மனுஷனப்பா. ஒரு நாள் மோட்டோசைக்கிள்ல கோப்பாய்க்குப் போட்டு வாறன், வல்லைவெளிப்பாலம் தாண்டி வர நோட்டருகில ஒரு வைரவர் கோவில் இருக்கு தெரியுமே, அதில மைக்கை ஊன்றிப்போட்டு சிலம்பு காட்டும் நன்னெறிகள் பற்றி ஆய்வுரை நடக்குது அந்தப் பிராந்தியத்திலயே ஒரு சனஞ்சாவட்டையில்லை, ஒரு மணிவெய்யில்ல கானல் பாய்ந்து கொண்டிருக்கு, பைக் பன்னியர் பாக்கில இருந்தவொரு ஒறேஞ் பார் லியைக் கொடுத்திட்டு வந்தனான் தொண்டையை நனைக்கட்டுமென்று. குறை இன்ன உறுப்பிலதான் என்று தெரிந்தும் எந்த டாக்டருமே தன் கத்தியை நுழைத்துச் செப்பணிட்டுவிட முடியாத உறுப்பான மூளையில் ஏதோ மெல்லிய பிசு. அதுதானிப்படி ஆளை மக்களில்லாத அரங்கு களில் சொற்பெருக்காற்ற வைக்குது. ஆளுக்கு எந்தவூரென்று ஊகிக் கிறதும் வல்லை. தீவகப்பகுதி ஊர்காவற்றூறை வலிகாமம் கிழக்கு தெற்கு வடமராட்சி பச்சிலைப்பள்ளி வழக்கிலுள்ள அத்தனை வார்த்தை களும் அவர் விரிவுரைகளில் கலந்து கலந்து வரும.”

“அதுகள் வரட்டும்... நீங்கள் ஏதோ பிளானோட இருப்பை இறுக்கிற மாதிரிக்கிடக்கு. இஞ்சை வேர்த்துக்கொட்டுதப்பா. சும்மா... தள்ளிப் படுங்கோ.”

10

(விடுதலைப்புலிகளைச் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு அழைத்து வந்து இந்த முடிவில்லாத போருக்கு ஒரு முடிவு எட்டப் படவேண்டும். அன்றேல் ஒடுங்கிவரும் பொருளாதாரச் சிதைவிலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றவே முடியாது. -ஜனாதிபதி சந்திரிகா.)

“பெரியவர் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை நிதியாக அரிந்து வைச்சிருக் கிறதில இரண்டாயிரம் கல்லுத்தாங்கோ.”

“தம்பியவை லேசாய் சொல்லிவிட்டங்கள் இரண்டாயிரமெண்டு, இவ்வளவு கல்லை அறுத்தவரையில் ஒரு மனுஷனுக்கு இருந்திருக்கக் கூடிய உழைப்பைப் பற்றிக் யாரும் கணக்கெடுத்ததாய் தெரியேல்லை, சின்னப்பிள்ளை கணக்காய் பேசிறியன்.”

“இது மேலிடத்து உத்தரவாக்கும்.”

“நீங்கள் எல்லாத்துக்கும் மேலிடம் மேலிடமென்று சும்மா மேல

மேல கையைக் காட்டிக் கொண்டிருங்கோ... உங்களுக்கும் மூளை யிருக்கு, கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். ஒரு அரசாங்க சேவையாளன் தன் ஆயுள் முழுத்திலுக்கும் ஒரு லட்சம் ரூபாய் சேமிக்கிறதெண்டது எத்தனை வல்லையானதொரு காரியம். ஓய்வு பெறுகிற வயதில இனிப் பெரிசாய் வங்கிக் கடனுகளுமெடுக்கேலாது. என்னுடைய ஆயுள் சேமிப்பில கூட்டியெண்ணி ஒரு அறுபத்தையாயிரம் ரூபாவுக்கு சீமெந்து மணல் வாங்கிக் கூலிகொடுத்து நாலாயிரம் கல்லறுத்து வைத்திருக்கிறன். மூன்று அறையில சின்னதாய் ஒரு வீட்டுக்கும் மட்டு மட்டாய்த்தான் வரப்போகுது. அதில நீங்கள் இரண்டாயிரம் கல்லு வேணுமென்று நிற்கிறது பெரும் அடாத்து, அதமம், அநீதி. என்ரை நிலமைக்கு அதுவே அதிகம் எண்டாலுங்கிடக்கட்டு. ஒரு இருநூற்றைம்பது கல்லுத்தாறன், சந்தோஷமாய்க்கொண்டு போங்கோ.”

11

(அ)

குரல் எடுத்ததோர் குயில் படுத்தது
குமிறி நின்றதோர் குரல் படுத்தது
தரமறுத்திடும் உரிமை பெற்றிடத்
தன் வயிற்றிலே போர் தொடுத்தது
உரமெழுந்தினித் தடை உடைக்குமாம்
உயிர் பிரியமுன்னிது நடக்குமாம்
வரமறுப்பவர் வருகை கூடுமாம்
வலைவிரித்தவர் படைகள் ஓடுமாம்
நெஞ்சிலாடிடும் கனவு வாடுமா?
நினைவழிந்திடும் பிள்ளை மீளுமா
அஞ்சிவாழ்ந்தவர் அரசு ஏறவா?
அனலிலாடிய வேங்கை சாகவா?
நஞ்சு தின்றிட அஞ்சிடாதவன்
நல்லை வீதியில் பாடை ஏறவா?
வந்து பாரடா வந்து பாரடா
வாட முன்னொரு சேதிகூறடா!

“சிங்களம்கூட தொன்மையான மொழியான பாலியிலிருந்து மருவி வந்தது. உலகின் அழியும் ஆபத்திலுள்ள மொழிகளிலொன்று. ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய கணினிவயப்படுத்த வேண்டிய மொழி. இதையிங்கு பப்ளிக்கலை சொல்லிப்போட்டு உயிரோடை வீட்டைப் போறதெண்டது வல்லை.

இந்தப் பிரபஞ்சவெளியின் வியாபகத்துக்கு பூமியின்றை பெருப்பம் பத்தாது. இருபத்தையாயிரம் கிலோ மீட்டர் சுற்றளவில பண்ணினதை இருபத்தைந்து லட்சம் கிலோமீட்டரில பிடித்திருந்தால் எவ்வளவு சோக்காயிருந்திருக்கும்?

ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஆபிரிக்காக் கண்டமளவுக்குக் காணி இருந்திருக்கும். என்றாலும் அப்பவும் மனுஷன் எல்லைச் சண்டை பிடிச்சுத் தானிருப்பான். மற்றது இந்த ஏ 9 றோட்டி ன்ர நீளத்துக்கு அகலம் துண்டாய் பத்தாது, தமிழீழம் கிடைச்சவுடனே வாற ஆட்சியாளர்கள் இந்த விஷயத்தை மனங்கொண்டு ஆவன செய்யவேண்டும்.

(அ)

சித்தார்த்தா துணிவிருந்தால் உனக்கு

புத்தூரில் வந்து மீண்டும் பிறந்து பார்

அப்போதும் உன்னைக் கெழுநுவின் வம்சம்

சப்பாத்தால் நசித்துக் காயடிக்கும்.

பிரபஞ்சம் எவ்வளவுக்குத்தான் வியாபிக்கிறதோ அல்லது எங்கே தான் முடிவற்றுப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதோ என்று யோசிக்கலா மென்றால் இந்த ஆமியில இயக்கங்களில இருக்கிற இனங்கள், இளவலு களைப் பற்றிய சிந்தனையும் கவலையுந்தான் குறுக்க குறுக்க வந்து மனதைக் கவ்வுது.

(எ)

அகதிவாழ்வில்

அருவருப்பொன்றும்

அவ்வளவாயிருந்ததில்லை

வாயுள் சலங்கழித்த

சமாதானச்சிப்பாயின்

மூத்திரப்போக்கியை

கடித்தெடுக்காத இயலாமையைவிட

அருமை ஆமிச்சகோதரர்களே, சிப்பாய்களே, அதிகாரிகளென்று பட்டைகள் சூடிக்கொண்டுள்ள மாத்தையாமார்களே.. ஏவலில் குதறப் பாய்கிற விகிவாசமிக்க வேட்டைநாய்கள் நீங்கள். வறுமையில வயித்துப் பிழைப்புக்காக சீவியத்தைக்கொண்டு நகர்த்த வேறு வழிதெரியாமல் கொஞ்சம்போல இனத்துக்காகப் போராடுகிறோமென்று வந்து அநியாயத்துக்கு மரித்துப்போகின்ற உங்களின் மரணங்கள் எங்களைப் பாதிக்குது. எல்லாக் குழந்தைகளைப் போலவுந்தான் பிறந்தீர்கள். பாம்பை யொத்த அறியாமையையும் ஆபத்தையும் உங்களுக்கு எப்படி இந்தச் சமூகம் தந்தது? எப்படித்தான் கோணைஸ்வரிகளும், கிருஷ்ணந்திகளும், கன்றாக்களும் உங்கள் சகோதரிகள் அல்லவென்றானார்கள்? குழந்தைகளும் தாய்மாரும் பெரியவர்களும் நிறைந்த ஒரு அப்பாவிச் சமூகம்

கத்தைத் தூங்கவிடாமல் ஷெல் அடிப்பதில் சந்தோஷங்கொள்கிற மனது எப்படித்தான் உங்களுக்கு வாய்த்தது?"

(உஎ)

சதைக் குவியலாய்

சிதைந்து கிடக்கிறது

சூரியன்

வான வெளியெங்கும்

சிதறிக்கிடக்கிறது

இரத்தம்

இந்த அதிகாலைப்பொழுதில்

குண்டுப்பொதியுடன்

சூரியன் மீது

பாய்ந்த பாலகன் யார் ?

“ சூ..... மந்திரக்காளி விளையாட்டுக்களால் எமது விலங்குகள் ஒன்றும் அறுந்துபடப்போவதில்லை என்பது எம் பின்னாலுள்ள நீண்ட சரித்திரம் தந்த பாடம்.

(அ)

காந்திதத்துவம் தோல்விகண்டதால்

கையிலே துவக்கேந்தி வந்தனம்.

எல்லோருமே போர்க்களத்துக்கு வந்துவிட்டபின்னால் இவ்வளவு காலம் தாழ்த்தி 'எதிரியை நேசி' என்கிறது எவ்வளவு தூரம் எடுபடும்?

உண்மை விடுதலையின் உபாசகர்களே சொல்லுங்கள், ஆயுதங்களை வீசிவிடுற நேரமா இது? எமது இத்தனை தியாகங்களுக்கும் தற்கொடை களுக்கும் விலை இதுதானா? ஆயுதங்களை வீசிவிட்டால் எம் போராட்டம் எத்தனை ஆண்டுகள் பின்னோக்கிப் போய்விடும் என்ற பிரக்ஞை இல்லாமலா பேசுகிறீர்கள்? போர் வேண்டாமென்றால் அடுத்த அடியை எப்படி எங்கே வைப்பது? போராடாமல் இனியொரு விடுதலையை எப்படிச் சாதிப்பதென்றதைக் கூறாதவரையில் உங்கள் கோறைக் கருத்துக் களை ஏந்திவரும் கவிதைகளும் நிரம்பலற்ற பொட்கோளங்களே!

என்னென்ன அராஜகங்களையெல்லாம் பண்ணலாம் எனக் காத்திருக்கும் ஒரு இனவாத அரசு ஆயுதங்களையும் வீசிவிட்டோ மோனால் என்னவென்ன வன்முறைகளையெல்லாம் எம்மீது கட்ட விழ்த்துவிடும்? எம் இருப்பு மேலும் எவ்வளவு பாதுகாப்பற்றதாகிவிடும்? கரந்தடிப் போராட்டத்தில் இறங்கிய ஒரு கூட்டத்தை வெல்வது இலகு வல்லவென்பது அரசுகளுக்குப் புரியாததா என்ன? பேச்சுவார்த்தைகள்

என்னதான் பம்மாத்தென்றாலும் அதுவரையாவது அரசை இறங்கி
வரவைத்தது இளைஞர்களின் தியாகங்களும் அவர்களிடம் வாங்கிய
அடிகளும்ல்லாமல் வேறென்ன?"

(எ)

புல்லின் நுனியில் ரத்தம்

மொட்டவிறந்த மல்லிகை இதழில் ரத்தம்

தாமரை பூக்கும் குளமெல்லாம் ரத்தம்

குழந்தைகளின் தொட்டில்களில் ரத்தம்

பாடும் மீன்களின் வாய்களில்

மனிதத் தசைத்துண்டம்

ராவணன் இறந்துவிட்டான்

அவன் வில்லனும் இறந்துவிட்டான்

இன்னமும் ஏன் எரிகிறது

இலங்காபுரி?

"எல்லா இயக்கங்களும் உட்கார்ந்து பேசி இந்தப் போருக்கான ஒரு
வியூகத்தை வகுத்திருக்கலாம். போராடப் புறப்பட்ட அத்தனை புயல்
களையும் இணைப்பதற்கு எந்த சக்தி உளச்சக்தியோட முயன்றது?"

வன்னி யாழ்ப்பாணத்தில புலிகள் நிற்குகொண்டு மட்டக்களப்பைப்
புறொட்டுக்கும் திருகோணமலையிலை மன்னார் நெடும் எல்லையை
ரெலோ, இ.பி.ஆர்.எல்.எஃப். ஈறோஸும் பங்கிட்டிருந்தால் எப்பிடி
நுழைவான் எதிரி? இயக்கங்களிடையேயான மோதலில் பலியானது
உயிர்கள் மட்டுமல்ல, எவ்வளவு ஆயுதங்கள் மண்ணுக்குள் மண்ணாகிப்
போச்சு?"

"கேட்க நல்லாத்தானிருக்கு. ஆனால் ரோவின்ரை எலும்புக்காகச்
சுத்திக்கொண்டிருந்த கூட்டத்தை நம்பி எப்பிடிப் பின்னால போற
தென்றன், தக்க சமயத்தில் காட்டிக்கொடுத்துக் காலை வாரிவிட்டாங்
களேயென்றால் எங்கட தயாரிப்புக்கள் நாசமாகிப்போகாதா?"

12

(நா) கர்கோவில் மகாவித்தியாலயத்தில் அரச விமானப்படை குண்டு
வீச்சு. 22 மாணவச் செல்வங்கள் கோரப்பலி - 22 செப்டம்பர் - 1995

"என்றை வீட்டிலேயே நல்லகாரியம் பண்ணியிருக்கிறியளே தம்பி
யவை. சமாதானமாகிப் போறமாதிரிபோட்டு நடுச்சாமத்தில் திரும்பி
வந்து கொள்ளைக்காரர் மாதிரி வேலியை வெட்டி முழுக்கல்லையும்
அள்ளிக்கொண்டு போயிருக்கிறியளே இது நியாயமா? கண்டிப்புக்குப்

பேர்போன இயக்கம் என்றுபேர் இருக்கு உங்களுக்கு. இப்படியான செயலுகளால் அதையும் கெடுத்து அபகீர்த்தியைச் சேர்க்காதையுங்கோ, கல்லுகளைத் திருப்பித்தாங்கோ ராசாவை.”

“நாங்கள்தான் எடுத்துது. ஆனா எடுத்ததொன்றும் உடனே திருப்பித் தாறுதுக்கில்ல. எங்களுடைய எல்லா வளங்களையும் பயன்படுத்தி இந்தப் போராட்டத்தில் நாங்கள் வெற்றி பெறவேணும். தமிழீழம் கிடைச்ச உடனே அவரவர் பொருட்கள் அவரவர்களிடம் திருப்பித் தரப்படும்.”

“இதொரு மனித உரிமை மீறலாக உங்களுக்குப் படவில்லையா? இந்த லட்சணத்தில் களவெடுத்தவனை கம்பத்தில் வைச்சுச் சுடுகிற உரிமையை உங்களுக்கு யார் தந்தது? விபச்சாரக்குற்றம் செய்ததாகச் சந்தேகிக்கப்பட்ட பெண் காணாமல் போறது, பெரிய தர்மப்பிரபுக்கள் இவை.”

உங்களில் ஒரு பாவமும்

செய்யாதவன் எவனோ அவன்

இவன்மேல் முதல் கல்லைவிட்டெறிவதாக!

—இயேசு கிறிஸ்து.

“களவு எடுத்த யாருக்கும் நாங்கள் மரணதண்டனை தரேல்ல... எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவைக்கும் கால்தடுக்குப் போட்டவைக் குந்தான் தண்டனை கொடுத்தனாங்கள். இன்னும் இது விஷயமாய் விவாதிச்ச ஆதாரமில்லாத பேச்சுக்காகத் தண்டனை பெறப்போறீர்... எங்கள் பிரதேசப் பொறுப்பாளரிட்டை விஷயம் போச்சேயெண்டால் கதை கந்தலாய்விடும். வயசான மனுஷனையெண்டு பார்க்கிறேன். மரியாதையாய் பொத்திக்கொண்டு மாறும் பார்ப்பம்.”

(அ)

இங்கு ஓர் மலர் வாடுகின்றதே

இதய நாடிகள் ஒடுங்குகின்றதே

தங்க மேனியை சாவு தின்னுதே

தரணியாடிய மேனி சோருதே

பொங்கி நின்றவன் பேச்சடங்குதே

பொழுது சாயுதே பொழுது சாயுதே

வந்து பாரடா வந்து பாரடா

வாடமுன்னொரு சேதி கூறடா

சுற்றிவர நின்று சூழன்றடித்த புயற்காற்று

பற்றியெரிகின்ற பசுவயிற்றோடிருக்கிறது

பேரிடியாய் நின்று பொழிந்த மழைமேகம்

நீரெதுவுமின்றி நினைவிழந்து கிடக்கிறது

உண்ணாமலிங்கு உரிமைப்போர் நிகழ்கிறது

கண் மூடப்போகின்ற கற்பூரம் எரிகிறது
தேர் ஓடுகின்ற தெருவினிலே
புலியொன்று போராடிக்கிடக்கிறது
புனிதப்போர் நிகழ்கிறது
குண்டு பட்ட குடலோடு குரல்கொடுத்த
குயிலொன்று இன்று பட்டுப்போகிறது
இளவயதில் முடிகிறது.

13

(நீர்வேலி கண்ணாடித் தொழிற்சாலைக்குப் பின்னாலுள்ள குளக் கட்டுச்சரிவு. காசி ஏதும் வயித்தைக் கலக்கிதால கால்முவப் போயிருந்திருக்கலாம். மைக் ஊன்றியாகிவிட்டது. அங்கிருந்து தென் கிழக்கே பார்த்தால் செம்மணி தெரியும் வாய்க்கால் தரவை. - 1999 கார்த்திகை மாலை)

“சகோதரர்களே, உங்கள் இலட்சியம் உன்னதமானது, தியாகங்கள் மகத்தானவை, கொடைகள் புனிதமானவை. பல விஷயங்களில் குறைபாடுகளுடன்தான் வளர்ந்தோம், ஆனாலும் வளர்ந்தோம். ஹிட்லரும் தூயதேசியம் என்றுதான் சொன்னான், பண்டார நாயக்காவும் தேசியம் என்றுதான் சொன்னான், நீங்களும் இப்ப தேசியம் என்றுதான் சொல்லியீர்கள். ஆனால் உங்கள் ஆயுதங்களை நீங்கள் தமிழ் முஸ்லிம் சிங்கள சிவிலியன்கள்மீது திருப்பிய ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் முஸ்லிம் களிடம் பறித்தபோதும் வெட்கித் தலை குனிந்தோமடா. ஹிட்லரின் நாசிப்படையைப்போல பேரினவாதத்துள் தோய்ந்த ஒரு படை, சித்தாந்தங்கள், சிந்தனைகள் எதுவுமற்ற அரசின் ஏவற்படை, எதையும் செய்யத் தயங்காத ஒரு காட்டுமிராண்டிப்படை அப்பாவி மக்கள் மீதும் பெண்கள் மீது குழந்தைகள் மீதுங்கூடத் தன் கொலைப்பசியைத் தீர்க்கும், அது முழு உலகத்துக்கும் தெரியும், அதற்காக நீங்களும் அம்பாறையில் செய்ததுபோலத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பச்சைக் குழந்தைகள் மீது கிறிஸ்கத்தியைச் சொருகினால், உலகம் உங்களை அட, இவர்களும் காட்டுமிராண்டிகள் தான், பயங்கரவாதிகள்தானென்று ஏன் எடை போடாது? ஒரு குழந்தையின் உடலத்தில் சொருகப்பட்ட அந்தக் கிறிஸ்கத்தி ஒரு தமிழ் உலையில் இணக்கப்பட்டிருந்தாலே அந்தத் தலைக்குனிவும் எமக்குத்தான். சித்தாந்தத் தெளிவும் கொள்கைகளில் பிடிப்பும் சுயவுள்ளொளியுமுள்ள போராளிகளா இதைப் பண்ணியது?

இப்போ எல்லா இஸ்லாமிய தேசங்களிலுமிருந்தும் இவங்கள் இஸ்லாமிய விரோதிகள் என்கிற பெயரைச் சம்பாதிச்சாச்சு. இனி ஒரு நேரம் லிபியாவும், பாகிஸ்தானும், பங்களாதேஷும், நேபாளமும், மியான்மரும், மலேஷியாவும், இந்தோனேஷியாவுங்கூட எங்களை அங்கீகரிக்குமோ தெரியாது.

சர்வதேசத்தின் முன் நாங்களும் பயங்கரவாதிகள்தானென்று பெயர் பெருத்தால் எங்கள் கோரிக்கைகளில் போராட்டத்திலுள்ள நியாயங்கள், இத்தனை கரும்புலிகளும் போராளிகளும் பண்ணிய தியாகங்கள் எல்லாம் அடிபட்டுப்போகாதா? கௌரவம் பெறும் எங்கள் கனவுகள் அகௌரவத்தைச் சம்பாதிக்காதா?

எம் மிதவாதத் தலைவர்களின் போராட்ட வழிமுறைகளில் பிழைகளிருந்தன. சகித்தோம், பொறுத்தோம். வேறு மாற்று இல்லாததால் அவர்களையும் ஆதரித்தோம். ஆனாலும் அவர்களைப் பாராளுமன்றம் அனுப்பிவைத்த மக்களுக்கு அவர்கள் மீதான மதிப்பீடுகளும், விமர்சனங்களும் இருந்தன.

எம் போராளிகளின் செயற்பாடுகளில் பிழைகளிருக்கின்றன சகிக்கிறோம், பொறுக்கிறோம். ஆனாலும் ஆதரிக்கிறோம். எங்கள் விமர்சனங்கள் உங்களுக்கு அழற்சியை ஏற்படுத்துகின்றன என்றால் தவறுகளும் குற்றங்களும் நிரடுகின்றன என்று அர்த்தம். இன்று ஒவ்வொரு தமிழ்க் குடிமகனும் குடிமகனும் தினசரி அரசியலால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளான். செயல்கள் அபத்தங்களானால், அதர்மமானால் விமர்சனங்களும் வருவது இயற்கை. விமர்சனங்கண்டு சினமடைவதும், விமர்சிப்பவனெல்லாம் எதிராளியென முடிவுசெய்வதும் மாற்றுக் கருத்துகளுக்காகத் தண்டனை தருவதும் நாங்கள் விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களென மறைமுகமாகப் பிரகடனஞ்செய்வதாகும். சேகுவேரா கொல்லப்பட்டு இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் பேசப்படுகின்றானென்றால் என்றாவது விமர்சனங்கள் வரும் திசைக்கு அவன் தன் துப்பாக்கியை நீட்டியதுண்டா? ”

“தலைமையைக் கலந்துகொள்ளாது அவப்பெயர் ஏற்படுத்தும் வகையில் நடந்துகொண்ட போராளிகள் அனைவரும் களையெடுக்கப்பட்டு இயக்கம் எப்போதோ சுத்திகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இப்போது எமது பாதை தெளிவானதும் நேரானதுமாகும்.”

“தலைமைக்குத் தெரியாமலும் கிரியைகள் நடக்குமென்றீர்?”

“அப்படிச் சிலதுகள் நடந்துதான்போச்சு .”

“காலம் மாறும் காற்றுக்கள் திசைமாறி வீசும். கருத்துக்கள் மாறும். நடந்து வந்த பாதைகள் திரும்பிப் பார்க்கப்படும். விமர்சனங்களால் ஒரேயடியாய் எம்மைத் தாக்கிக்கொண்டிருந்தால் எங்கள் செயற்பாடுகள் ஸ்தம்பித்துப் போகுமில்லை. அறிவுஜீவிகளெனப்படுவோர் தங்கள் விமர்சனங்களை நிறுத்திவிட்டு எங்களோடை இணைந்து போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லலாமில்லா?”

“உங்களின்ரை போக்குகள் அறிவுஜீவிகளுக்கு சந்தேகத்தையும் பீதியையும் தருவதாயிருக்கையில் எவன் எப்படி நெருங்குவான் உங்களை? பொதுமகன் பாதிக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் உங்கள் நிலைப்பாட்டை நீங்கள் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். நடந்தது தவறுதானென்றால் அதை வியாக்கியானங்களால் முடிமறைப்பதை விடுத்துத் தயக்க

மில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். அல்லது மக்களுக்கு உங்கள் மனிதநேயம் மேல் அவநம்பிக்கையும் இவர்கள் சர்வாதிகாரிகள், ஃபாசிஸ்ட்டுகள் என்ற சந்தேகமும் அழிக்க முடியாத படிக்கு உறுதியாகிவிடும். எங்கெங்கே அடக்குமுறையும் ஏகபோகமும் ஏகாதிபத்தியமும் ஓங்குகிறதோ அங்கங்கே மொழி இன மதத்தேசிய உணர்வுகள் கிளறிவிடப்படும். 'அடே கரித்தெமினோ' எனும்போது தானே முன்னெப்போதையும்விட 'அல்ல மறத்தமிழன்' என்கிற எதி ரொலிப்பும் தேசிய உணர்வுகளும் அருட்டப்பட்டெழுந்தன. அதே சர்வாதிகாரம் எங்களை விடுவிக்க வந்தவர்களிடமிருந்து வந்தால் அதற்கு வலி அதிகம். அதன் விளைவுகளும் எங்கள் ஐக்கியத்தைப் பாதிப்பதாயிருக்கும்."

14

(யாழ் குருநகரிலிருந்து 'தூய ஒளி' என்ற படகில் மீன்பிடிக்கச் சென்ற 31 மீனவர்கள் மூலங்கா கடற்படையினரால் கொடூரமான முறையில் கொலைசெய்யப்பட்டனர்.—10.06.1986 Saturday Review)

"சுவிஸில் மகன் இருக்கிறான். அம்மாவுக்கு ஒரு ஐம்பதினாயிரம் வெட்டிவிடக் கஷ்டமாய்க் கிடக்கென்ன?"

"ஐந்து லட்சம் கடன்பட்டு அவனைச் சுவிஸ்ஸுக்கு அனுப்பினது உண்மை ராசா, அங்ஙினபோனகையோட அவன் விசாவெடுக்கவென் டொரு சுவிஸ்காரியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு சொன்னா நம்பமாட்டியன். இப்ப பத்து வருஷம் எங்களைச் சுகம்விசாரிச்ச ஒரு கடிதம் போடுறேல்ல, இதில அவன்ரை விலாசம் இருக்கு தம்பியவை. உங்கால முடிஞ்சால் ஐம்பதினாயிரமல்ல ஐந்துலட்சமென்றாலும் அவனிட்ட வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு எனக்கும் ஏதாவது தந்தால் சந்தோஷம்."

15

"இப்போ ஒன்றை சிவப்பு என்கிறம், இன்னொன்றைக் கறுப்பு என்கிறம், அந்த நிறம் தோற்றுகிற சடத்தில இருக்கிறதா, கண்ணில இருக்கிறதா, ஒளியிலிருக்கிறதா, புத்தியில இருக்கிறதா? அது சில மின் அலைகளைச் சமிக்கைகளுக்கு மூளை குறித்துவைக்கும் சந்தேகங் களும் வியாக்கியானங்களும் அதன் அனுபவங்களும்தான் என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?"

பார்வையின் பார்வை, மனதின் மனது, உயிரின் உயிர், ஜோதியுள் ஜோதி, வேணுமானால் கடவுளின் கடவுள் என்று எல்லா மக்களுக்குந் தான் சிந்திக்கவேண்டாம் தலைவர்களுக்காவது சிந்திக்கத் தெரிந் திருக்கா? முடிந்திருந்தால் தமிழனா தள்ளிவை, சோனகனா வீட்டுக் கலை என்ற பேச்சு வருமா? பிரான்சுக்குப் போய்ப் படித்த தலைவி

தான் என்ன செய்தாரென்கிறேன், அவராலைதான் துவேஷத்தைக் களைய முடிந்ததா?

இத்தனை தமிழ்ப்பெண்கள் படையினரால் பாலியல் வல்லுறவு செய்யப்பட்டுள்ளனரே, இதைக் கண்டித்து, அறிவுஜீவிகள் எதிர்த்து போர்க்கொடி தூக்கிய சிங்கள மகளிர் முன்னணிகள், பெண்ணிய அமைப்புக்கள், பௌத்த மதபீடங்கள்தான் எத்தனை? ”

“காலவரிசைப்படி சரித்திரத்தை நோக்கினால் விஜயனையும் அவன் சகாக்களையும் கப்பல்லை ஏற்றித்தள்ளிவிடுறது, பௌத்தர்களை சுண்ணாம்புக் காளவாயில் தள்ளி முடிறது, தமிழர்களைக் கலைச்சுக் கொண்டு போய் இந்துசமுத்திரத்தில குதிக்கச் செய்யவேண்டுமென்றது, முஸ்லிம் களை பஸ்ஸிலேத்திப் பிரதேசப்பிரஸ்டம் செய்யிறது மனுஷனுக்குரிய நிர்ந்தாட்சனைய குணங்களின் வெளிப்பாடுகளல்லையிதுகள்? ”

“சோனகனைக்கூட வைச்சுக் கொண்டு போராடேலாப்பா! வெளியில் இருந்து பார்க்கிற உங்களுக்கு அது தெரியாது, களத்தில் இருந்தால்தான் உங்களுக்கும் அவங்கள் போடுற முட்டுக்கட்டைகளும் கால் தட்டுகளும் புரியும். சிம்பிளாச் சொன்னா நாங்கள் உயிர்களைத் தாரை வார்த்துச் சாண் ஏறினால் அவங்கள் அற்ப இலாபங்களுக்காக இருந்த இரையிலேயே முழுத்துக்குக் கீழை இழுத்துவிடுறாங்கள். தேவையா இது?”

“காட்டிக்கொடுக்கிற பயலுக்கு நீங்கள் வேண்டுமென்றால் உங்கள் பாணியில் தண்டனை கொடுத்திருக்கலாமே?”

“எவன்தான் உளவு சொல்றான் எவன்தான் சொல்லேல்லை யெண்டது தெரியாமக் கிடக்கு, ஆமியளோட கதைச்சுச் செற்பண்ணிக் கொண்டு குண்டடியில் இருந்து தப்பிக்க எல்லாரும் தங்கடை வீட்டுக் கூரைகளில் மாத்திரம் இரகசியமாக பச்சைக்கொடிகளைக் கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள், சொல்லுமப்ப யாரைக்கொன்றது யாரை விட்டு வைக்கிறது? ”

“அதுக்காக ஒட்டுமொத்த மக்களை வெளியேத்திறது எப்பிடி நியாயம்? அவர்கள் சொத்துக்களைப் பறித்ததை எப்படி நியாயப்படுத்துவீர்கள்? இன்றைக்கு புத்தளத்திலையும் சிலாபத்திலையும் புனர்வாழ்வு முகாம்களிலும் வாடுகிற இளைஞர்கள் நாங்கள் தொலைத்த கல்வியையும் வாழ்வையும் நிம்மதியையும் தரச்சொல்லிக்கேட்டால் என்ன பதில் சொல்லுவியன்? ”

“துயில்கின்ற எங்கள் மாவீரர்களின் உயிர்களை மீட்டுத்தாருங்களென்று யார்கேட்டார்கள்? சாத்திமானதையல்லோ மனுசர் பறைய வேணும். இழப்புக்கள் அவர்களுக்கு மாத்திரம் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கில மரணதண்டனைகள் நிறைவேற்றப்படும் அவலத்தைத் தவிர்ப்பதற்குத்தான் அப்பிடிச்செய்தனார்கள். ஆனாலது சர்வதேச சமூகத்தால பெரும் ஜனநாயக விரோதமா உருப்பெருக்கப்படுமென்ற விஷயம் அப்போ தெரியாமப்போச்சு, கணக்கெடுக்காமல்தான் விட்டிட்டோம்.

தப்புத்தான். கவலைவேண்டாம், அவர்களெல்லாருமே மீளமர்த்தப் படுவார்கள். அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டவைகளுக்குப் பதிவுகள் உள்ளன. அனைத்தும் மீளக்கொடுக்கப்படும்.”

“சர்வதேச சமூகம் ஒத்துக்கொள்ளாத கிரியைகளைச் செய்யிறது இதுதான் முதல்தடவையல்ல.”

“புரியுது. ஒரு மனிதன் அவன் பிரம்மாவேயானாலும் அவனால எங்களுடைய அமைப்பே அழியும் அபாயம் இருக்குமென்றால் எங்களுக்கு மற்றவர்கள் கருத்துக்களை முக்கியத்துவப்படுத்தேலாது, இது கண்ணீரால் மாத்திரம் வளர்ந்ததல்ல. உயிர்களைத் தாரைவார்த்து வளர்த்த பயிர் கருகவிடமுடியாது. எங்கள் தோழர்களின் உயிர்கள் ஆசைகள் கனவுகள் இலட்சியங்கள் முக்கியமில்லையா? எங்கள் மழலைகளின் எதிர்காலம் முக்கியமில்லையா? தனியொருவன் தலைதானா முக்கியம்? பிரச்சனையின் மற்ற கோணத்தையும் புரிஞ்சு கொள்ளுங்கோ.”

16

(இ)

புதிய பூமி

புதிய பூமி எழுந்து வருகவே!

வேறொரு உலகம் பிறந்து வருகவே!

வானத்தில் அமைதி அழகுற எழுதப்பட்டும்

அஞ்சாமை மிக்கதோர் இரண்டாம் தலைமுறை

உதித்து வருக வருகவே

விடுதலை வேட்கை நிரம்பிய மக்கள் பிறந்து வருகவே

தடைகளைத் தாண்டும் வல்லபமும்

போர்க்குணம் கொண்ட தோள்களும் உயர்ந்து வருகவே

சிறுமை கண்டு சீறும் குணம்

நின் குருதியில் கலந்து பாய்க

நவ மனிதன் எனுமோர் இனம் எழுந்து வந்து

அதிகார மையங்களைக் கைப்பற்றுக!!!

“ஐயா சைக்கிள் கடை. நீங்கள் குறைஞ்சது மாதம் ஆயிரம் ரூபா நிதி தரவேணும்.”

“மாதம் யாராவது எனக்கு ஆயிரம் ரூபா தந்தினமென்றால் நானும் குழந்தையனும் நிம்மதியாய் கஞ்சிகுடிப்பம்.”

“இதை எத்தினை நாளைக்குச் சொல்லுவியள். மாதம் எத்தனை சைக்கிள் திருத்தியிள். என்ன வருமானம் வருகுதெண்டதை நாங்களும் அறியாமலில்லை.”

“நீங்கள் வாங்கோ, வந்து ஒரு ஸ்டீலைப் போட்டுக்கொண்டு ஒரு கிழமைக்கு என்னோடை உட்காருங்கோ... வரும்படியைப் பாருங்கோ. பிறகு என்ன நான் தரவேணுமெண்டதைச் சொல்லுங்கோ.”

“என்னிட்டை இருப்பதே ஒரு ஸ்குறு டிறைவர் உட்பட மூன்றுசாவி. இன்னுமொரு கொறடும் சாவியும் வாங்கமாட்டாமல் இரண்டு வரியமாய் அல்லாடுறன்.”

“ஒரு நாளைக்கு பத்து சைக்கிள் டியூப் ஒட்டினாலே ஐம்பது ரூபாயைக் காணறது வல்லை. ஆயிரம் ரூபாவெல்லாம் கனவிலதான் தம்பி.”

“ஐயா. நீங்கள் இனிமேலும் சாட்டுச்சொல்லேலா. இந்தாங்கோ, பற்றுச்சீட்டுப் புத்தகம் இண்டையிலிருந்து எல்லா வாடிக்கையாளர் களிட்டையும் பற்றுச்சீட்டுக் கொடுத்துத்தான் காச வாங்கியிள். மொத்த மாதவருமானத்தில எத்தனை வீதம் கூட்டவேணுமெண்டதைப் பிறகு வந்து சொல்லுவம்.”

“என்னட்டை டயர், டியூப் வல்கனைஸ் பண்ணவோ றிம் பக்கிள் பாக்கவோகூட இயணங்களில்லை, ஆகக்கூடி இஞ்சை டியூப் ஒட்டுறது தான் செய்யக்கூடியது. வேலையென்றால் நீங்களாய் ஒரு பத்துப் பேரைப் பிடிச்சு என்னட்டை அனுப்பிவைச்சாத்தான் உண்டு. அல்லது முதல் கொஞ்சப் பணவுதவி நீங்கள் எனக்குச் செய்யுங்கோ, தொழிலை விஸ் தரிச்சுக்கொண்டு என்னாலையான நிதியுதவியை உங்களுக்குத் செய்யிறன்.”

“நீர் கனக்கக் கதைச்சீரேயெண்டால் பிரச்சனை வரும்.”

“இதுக்கு மேலாலும் அப்பிடி இனி என்ன தம்பியொரு பிரச்சனை வரப்போகுது?

நாலு வருஷமாய் பிள்ளையனோட ஊரைவிட்டு இடம் பெயர்ந்து வந்து அக்கராயன் காட்டுக்குள்ள றோட்டோரத்தில கூரை ஒழுகி வழியிற இந்த ஒத்தாப்புக்குள்ள குந்தியிருந்து சைக்கிள் டியூப் ஒட்டி வயிறு கழுவுற அவலநிலைக்கு வந்திட்டம். இதுக்கு மேலாலுமொரு பிரச்சனை என்ன வரக்கிடக்காம்?”

“தமிழீழம் வந்திட்டுதேயெண்டால் எல்லாப் பிரச்சனையளிலிருந்தும் எங்களுக்கு விடுதலைதானே? ”

“உண்மை பறையிறதெண்டால் இப்படியொரு சுதந்திரத்தோடை தமிழீழம் வந்திடுமோவெண்டுதான் எங்களுக்குப் பயமாய்க் கிடக்கு. மக்களை இம்சித்தொரு சுதந்திரம் வேண்டாம், மக்கள் வேண்டுவது புதிய எஜமானர்களையல்ல. சுதந்திரம் என்ற அர்த்தத்தில் சுதந்திரத்தை என்று தனிமனிதன் சுதந்திரம் கௌரவிக்கப்படுகின்றதோ அன்றுதான் கௌரவம் பெறும் உங்கள் கனவுகள், தியாகங்கள்.”

அது ஒரு தேர்தல் நேரம் பருத்தித்துறை மாதனை வெளியில் காசி மைக்கை ஊன்றிவிட ஏதோ பிரச்சாரக் கூட்டமாக்குமென்று ஒரு வெள்ளம் சனங்கூடிவிட்டுது. மனுஷன் மழித்த கன்னங்களுடன் பேச ஆரம்பிப்பார், விரிவுரை முடிந்து போகும்போது தாடிமீசை முளைத் திருக்கும் என்று ஜோக்கடிப்பார்கள். அவர் தன் விரிவுரைகளின் விஷயங்களைக் கேட்கும் மக்களின் தண்டுதரம், நேரம் இவற்றையிட்டு மாற்றிக்கொள்வதில்லை. ஒருமுறை சுன்னாகம் காலிங்களில் 'செகண்ட் ஷோ' படம் பார்த்துவிட்டு நாலைந்து சைக்கிள்களில் டபிள்ஸ் வந்த வர்களை கட்டுவன் அம்மன் கோவிலில் நிறுத்தி இந்திய தத்துவ மரபு களுக்கும், மேற்கத்தைய தத்துவ ஞானத்திற்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அலசி விடியும்வரை கேட்க வைத்திருக் கிறாரென்றால் பாருமன்.

அன்றைக்கும் அப்படித்தான், மாதனை வயல்வெளியில் சிந்துப் பாடல்களில் சந்த அமைதியும் அழகியலும் என்ற பொருளில் காசியின் விரிவுரை தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. வந்து பார்த்த உள்ளூர் தத்தாரி இளைஞர்கள் சிலருள் ஒருவன் அவருக்கு ஒரேஞ் பார்லி வாங்கிவந்து கொடுத்தான். இன்னொருத்தன் சந்தனக்கும்பாவைக் கொண்டுவந்து நீட்டவும் தொட்டு நெற்றியிலும் மேற்கைப் புயங்களிலும் செழிக்கவே பூசிக்கொண்டார். அருகில் நெல்லண்டை அம்மன் கோவிலில் அங்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் தண்டிகைத் திருவிழா நடந்து ஒரு மூலையில் குவித்துவைத்திருந்த ஒரு கும்பாரம் சரங்களை அள்ளி வந்து முப்பது நாற்பது மாலையாக முடிந்து வைத்துக்கொண்டு அவர் பேசப்பேச ஒவ்வொருவராக வரிசையில் வந்து போட்டுக்கொண்டே யிருந்தனர். மாலைகள் தலையை மூடி பார்வையை மறைத்தபோது அவற்றைக் களைந்து அருகில் குவித்துவைத்துவிட்டு வழமையான உற்சாகத்தோடு சளைக்காமல் நள்ளிரவையுந் தாண்டிப் பேசிக் கொண்டே போனார்.

மறுநாள் அவரவரும் அவரவர்க்குமுள்ள சோலிகளை நினைத்து வீடுகளுக்குப் போய்விடத் தொண்டைத்தண்ணி வற்றத் துவண்டு விழுந்தவர், உஷத்துக் காலப் பூசைக்கு வந்த ஐயர் எழுப்பிவிடத்தான் எழும்பிப்போனாராம்.

“தமிழீழம் கிடைத்தால் ஸ்ரீலங்காதான் முதல்ல பொருளாதாரத்தில முன்னேறும்.”

“ஏனோ?”

“ஒருத்தன் கடனை உடனைப்பட்டு ஒரு தொழிலையாரம்பித்தால்

முதல்ல அவை வந்து ரசீதுப் புத்தகத்தோடை வந்து குந்திவிடுவினம்.
யார் விடப்போகிறான் முதல்? ”

“ஏன்? ”

“புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளிலே இருக்கிற, நாடு திரும்புகிற தமிழர்
கள் இவர்களுடைய றிசீட்டுப்புத்தகங்களுக்குப் பயந்து தங்கள் சேமிப்பு
களை ஸ்ரீலங்காவிலேதான் முதலீடு செய்யப்போயினம் பாருங்கோ.”

“பேச்சுவார்த்தைகளால சிலசமயம் ஒரு சமஷ்டி அரசு வாய்த்தலுந்
தான்; தமிழ்ப் பகுதிக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளில் சனத்தொகை வீதம்
அவர்கள் வதியும் பரப்பளவு இவற்றினைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு
நிதிகள் நிர்ணயம் செய்யப்படும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?
மீண்டும் மீண்டும் இனப்பாகுபாடுகள், மீண்டும் போர் என்றுதான்
நம் கதை தொடரப்போகிறதா? ஒற்றையாட்சி முறைக்குள்ளதான்
தீர்வென்றால் பெண்களும், சிறுபான்மையினரும் சுடுகலன்கள் வைத்
திருக்க உரிமம் தேவை.”

(அ)

வேண்டுவதெல்லாம்.....

சொர்க்கங்கள் ஏட்டில் இருக்கட்டும்
நமக்கு இருத்தலும் இவ்வாழ்வுமே போதுமே
இயற்கை சூழம்பாத பூமியும் என்றும்
பசுமை வயல்களும் பயிர்களும்
அமைதி காத்திடும் கடலுடன்
மாசு கலவாத சூழலும்; போர்
மேகங்கள் சூழாத பொழுதும்
அச்சம் திகிலற்ற தூக்கமும்
மண்ணும் மரங்களும் தண்ணீரும்
ஒதுங்க ஓர் எளிய குடிசையும்
எங்கள் ஒற்றுமை சூழும் கிராமமும்
உழைக்கச் சலித்திடா மக்களும்
அன்பில் தழைத்திடுஞ் சுற்றமும்
புது வையகம் படைத்திடும் ஆசையும்
வேண்டு வதெல்லாம் இஃதுதான்
வாழ்வு தன்பாதையில் செல்லுமே.....!

19

(பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த ஐதேகட்சி அரசாங்கம் புலிகளுடன்
புரிந்துவருகின்ற போரினால் எமது அழகிய திருநாடு அழிந்து சுடு
காடாக மாறிக்கொண்டு வருகிறது. நலிந்துவிட்ட பொருளாதாரம்,
விலைவாசியேற்றம், வறுமைப் பிணியினால் மக்கள் படுந்துயரம்

சொல்லுந்தரமன்று. இங்கே எந்தவிலை கொடுத்தாவது இந்தநாட்டில் சமாதானத்தைக் கொண்டுவரவேண்டியது மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் முதற்கடமையாகும். மக்கள் எம்மை ஆட்சி பீடம் ஏற்றினால் போராடுகின்ற இளைஞர்களுடன் பேசி சமரசத்தையும் சமாதானத்தையும் உடனடியாகக் கொண்டுவருவேன். -(சந்திரிகா குமாரணதுங்க 1992-மார்க்ஸ்- தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்றில்)

“என்ன விலை கொடுத்தாகிலும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவருவேன் என்று பதவிக்கு வந்தவர் சந்திரிகா. பேச்சுவார்த்தை முறிந்துதான் முறிந்துபோனது. அடுத்து அவர் என்னதான் செய்யப்போகிறாரென்று மொத்த உலகமே அவதானிச்சுக்கொண்டிருக்குது. அடுத்து அவர் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்வதற்கு சின்னவொரு அவகாசத்தைக் கொடுத்துப் பார்க்க உங்களுக்குப் பொறுமையில்லை. முறித்துக்கொண்டு முதற் கல்லை எறிஞ்சிட்டியன். மக்களின்ரை சலிப்பு உங்கள் காதுகளில் விழுந்ததா? அவர்களுக்கு வந்திருக்கக்கூடிய அத்திரமும் ஏன் உங்களுக்குப் புரிந்தமாதிரி இல்லையே? என்று கேட்டால் களநிலமை புரியாதவை தான், இப்படிக்கதைப்பினம். பேச்சுவார்த்தை சீனில் இருக்க அரசு மெல்ல மெல்ல கிழக்கு மாகாணத்தில தங்கட பிடியை ஸ்த்திரப் படுத்திக்கொண்டு போனதிலிருந்து இனி சந்திரிகா பேச்சுவார்த்தைக்கு வரப்போறதில்லையென்ற விஷயம் எங்களுக்கு உறுதியாயிட்டுது. மேலும் பொறுமை காத்தோமேமென்றால் கிழக்கில எங்கடை பிடி நழுவிற் அபாயம். மேலிடம் உரிய முடிவைத்தான் எடுத்தது.”

“எது முட்டாள்தனத்தைக் காட்டுறதென்டோ என்றேன்- துவக்கை நீட்டுறான்.”

(அ)

விண்ணிருந்து பார்ப்பேன் விடுதலையை என்றமகள்
கண்ணெதிரேயிங்கு கட்டிலிலே முடிகின்றான்
பாலோடு வீரம் ஊட்டிட்ட தாய்மாரே
பட்டினியால் இவனைச் சாகவிடப்போறீரா?

(26-09-87)

“ராஜீவ் தான் ஒருவேளை இறுங்கிவந்தாலும் ‘ரோ’ அவரை ஒன்றுமே செய்யவிடாதென்கிற விஷயம் பாமரனான எனக்கே புரிகையிலே அறிவுஜீவிகள், ராஜதந்திரிகள் உங்களுக்கு ஏன் அது புரியவில்லை?”

“கவிதை பாடி உருவேற்றிச் சாவை அவனுக்கு முன்மொழிந்த கவிஞர்களே, அத்தமிழ் மகனின் அநியாய உயிரழிவை நீங்கலெல்லாம் தடுத்திருக்க வேண்டாமோ, தலைவர்களால்கூட அவன் மாணத்தைத் தடுக்க முடியாமல் போனதென்ன?”

(உ)

மகத்துவங்கள் ஆயிரம் நிறைந்த
மரணத்தின் மேலும்
வாழ்வே வலியது

“சுற்றி வந்து சுழன்றடித்த புயற்காற்றே, உன் போராட்டத்தை ரசித்
தோம். யார் வந்து எப்படி நியாயப்படுத்தினாலும் திலீபா உன்
மரணத்தை ரசிக்க முடியேல்லையடா!”

(ஆ)

தாய்மார்கள் திலீபனைச் சாகச்சொல்லவில்லை
கருங்கல்லில் சாறேதும் வடியாதென்றகதை
விசர்க்காசி கால்தூசி எனக்கே புரிகையிலே
கேளிரே திலீபனை பாடையிலேன் ஏறவிட்டீர்?

“உங்கள் கொள்கைகள் தத்துவங்கள் நாட்டுக்கு நாடு இடத்துக்கிடம்
வளைந்தும் நெளிந்தும் போயிருக்கே?”

“எப்படி?”

“தமிழக சினிமா கலாச்சாரச் சீர்கேடென்று அதை ஈழத்தில் தடை
பண்ணினீர்கள் சரிதான். ஐரோப்பாவில் உங்கள் பின்னணியில் நடப்ப
தாகச் சொல்லப்படும் வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் நூற்
றுக்கு தொண்ணூற்றைந்து சதவீதம் சினிமாவின் ஆளுமைதான், அதா
வது சினிமாவைத் தவிர்த்து தமிழர்களுக்குக் கலை கலாச்சாரம் இல்லை
யென்றாகிவிட்டது. ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் நீங்களும் எங்கேயோ
தடுமாற்றியீர்கள். இந்த இலட்சணத்தில் லண்டனிலிருந்து மட்டக்களப்பு
வந்த தமிழ்ப்பெண் மினிகவுன் அணிந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பதற்
காக அவள் கவுனைக் கிழித்துவிட்டது எந்தக் கலாச்சாரம்? அவளைத்
தற்கொலை முயற்சி பண்ணுமளவுக்கு விரட்டியது எந்தக் கலாச்சாரம்?
அந்தப் போராளியின் தவறுக்கு என்ன தண்டனை வழங்கினீர்கள்?
தாடி வைக்கச்சொன்ன, தாடியை மழிக்கச்சொன்ன பல ராஜ்ஜியங்
களின் வரலாறுகளையும் அனுபவங்களையும் கண்டது இந்த உலகம்
மறந்திடாதையுங்கோ. எம் சரித்திரங்கள் நல்லவிதமாக அமையவேணு
மென்றால் அது தெளிந்த சிந்தனைகளாலேதான் முடியுமே தவிர நட்பா
முட்டித்தனங்களாலல்ல. அது சரி... எம் கலாச்சாரத்தின் காவலர்கள்
நீங்கள்தானென்று உங்களை நியமித்தது யார்?”

“காசிக்கு வாய் ஓயுதில்லை என்றால் சனசஞ்சாரமில்லாத கச்சதீவு
மாதிரியொரு இடத்துக்குப்போய் தன் பிரசங்கங்களை வைத்துக்கொள்
ளட்டும். தேவையில்லாமல் புலியள்ள வாய்வைக்கிறதோ, அவர்களைப்
பற்றி விமர்சிக்கிறதோ விளம்பிறதோ நல்லதுக்கில்லை. அது ஆபுதம்
தாங்கின ஒரு இயக்கம். ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொருமாதிரி இருப்பாங்
கள். எல்லாற்றை கடிவாளத்தையும் ஒருத்தன் பிடிச்சிருக்கேலா கண்
டியோ. முதிர்ச்சி பத்தாததில் சின்னச் சின்னப் பிழையளை அங்கை
யிங்கை விட்டுத்தானிருப்பாங்கள் இல்லையெண்டேல்ல. ஒரு தவறும்
பண்ணாதவன் ஒரு காரியமுமே உருப்படியாய்ப் பண்ணியிருக்கமாட்
டான் என்பார்கள். அதனால் அதுகளைப் பறைஞ்சுகொண்டிருக்கிற
நேரமல்ல இது. என்றைக்கென்றாலும் தமிழீழமோ மாநில சுயாட்சியோ
தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு விமோசனமெண்டால் அது புலியளால்தான்
எண்டதைத் தெரிஞ்சுகொள்ளவேணும்.”

“தமிழர்கள் பின்னால் வந்தேறியகுடிகள். இங்கே சோழர்கள் ஊடுருவிய பின்னால்தான் அவர்களின் எண்ணிக்கையே இங்கே அதிகரித்தது. தமிழர்கள் தமக்கெண்டு ஒரு நாடு அமைத்துவிட்டால் பிறகு திரு கோணமலையில் இருந்துகொண்டு அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி அதை இராஜதானியாக்கி அங்கேயும் திராவிட ஆட்சியை நிறுவு வார்கள். ஏற்கெனவே சிங்களம் இந்து சமுத்திரத்தாலே சூழப்பட்டிருக்கு. அதன் பிறகு திராவிடரால் சூழப்படும், பிறகு முழுச்சிங்கள வருமே அடிமைப்பட்டுப்போய் அவர்களுக்குச் சேவகம் செய்யவேண்டி வரும், அல்லது எல்லோருமே மெல்ல மெல்லக் கடலுக்குள் குதிக்க வேண்டிவரும்.”

— (ஒரு ஜே.வி.பி. தோழர் பிரச்சாரக் கூட்டமொன்றில்)

“பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள் அவர்கள் தலைவர்கள் என்று நம்பிய பேர்வழிகளால் எம்முடைய மதம்தான் சிறந்த மதம், என்னுடைய மொழிதான் சிறந்த மொழி, என்னுடைய கலாச்சாரந்தான் உலகில் மற்ற எந்தக் கலாச்சாரத்தைவிடச் சிறந்தது என்று அரசியல் நோக்கங்களுக்காக அறிவுறுத்தப்பட்டுவிட்டார்கள். அதனால் பிற கலாச்சாரங்களின் பன்முகத்தன்மையைப் புரியாதவர்களாகவும் ஏற்கமுடியாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தமிழர்களை ஒரு இனமாகக் கருதி அவர்களுக்குரிய சுதந்திரத்தை வழங்குவதில் மதத்தை, கலாச்சாரத்தை அங்கீகரிப்பதில் ஏற்படக்கூடிய பயங்கள், தயக்கங்கள் போன்ற அகவயத்தடைகளைத் தகர்ப்பதற்கோ, வேறுபாடுகள் மீதான சகிப்புத் தன்மையை வளர்ப்பதற்கோ ஏதாவது முயற்சியை நாம் என்றாவது எடுத்திருக்கிறோமா?”

“இன்னும் நூறு வருடங்களில் மக்கள் அறிவு பெறப்பெற அவ்வகையான துவேஷ முனைவாக்கக் கருத்துக்கள் மழுங்கிப் போய்விடும்.”

போரைப் போரிட்டு அழி - ஒரு ஜெர்மன் சுலோகம்

(சமாதானத்துக்கான யுத்தத்தை மக்கள் அனுபவிக்கத் தொடங்கியிருந்த காலம். 1996)

“பருத்தித்துறை பஸ் டிப்போவுக்கு எதிரில் ஞானவைரவர் கோவில் திண்ணையில் கால்நீட்டிப் படுத்திருந்த காகியின் தலையில் ஒரு பிளாஸ்டிக் வாளிநிறைய பழைய இன்னின் ஓயிலைக் கொண்டுவந்து ஊற்றினார்கள். அவகளிப்பட்டு திடுக்கிட்டு எழும்பிய காகிக்குக் கண்ணைத் திறக்கமுடியேல்ல. எண்ணைய் கண்ணுள் இறங்கிவிட்டதில் அவை நெருப்பாய் எரிகின்றன காகி குளறிச்சது. பிச்சு... உவாய்க்... ஒஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓ! மூச்சுத் திணறியதில் நாசிவழி கணிசமான ஓயில் மூச்சுக் குழாயுள் இறங்கிவிட்டது. புரைக்கேறி இருமியதில் வயிற்றைக் குமட்டி வாந்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்த காகியை பிறகு வந்த யாரோ தூக்கிக் கொண்டுபோய் முனைக் கடலுக்குள் வீசினார்கள்.”

“வா”னம் முழுவதும் புகைமூட்டமும் துன்பமும் கவிந்த மேகங்கள். டயர்களைக் குவித்துப்போட்டு எரித்ததுபோல காற்று வயிற்றைக் குமட்ட வைக்கும் வாசனையைக் கொண்டிருக்கிறது.

முனை கடற்கரையில் அடித்து முறித்த ஒரு வாழையைப்போல தலை சரிந்து நெடுத்த உடல்மடிய விழுந்துகிடக்கிறார் காசி. வாயால் வழிந்த குருதி மணலில் ஓடிக்காய்ந்திருக்கிறது. வேடிக்கை பார்க்கவந்த சனங்களிடம் ஒரு நாய் செத்துக்கிடக்கிற அக்கறைகூட இல்லை.

“இன்னுமொரு காசி வாறார், இறந்துகிடக்கிற காசியை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுகிறார்: ‘காசி விடுதலை விரோதியல்ல. காலத் துக்குக் காலம் அரசு அதிகாரத்திலிருப்பவர்களின் சப்பாத்துக்களை நக்கிப் பிழைத்தவனுமல்ல. விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்கள் ஆதரவு மிகுந்த ஒரு இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளில் மனித உரிமை மீறப்பட்ட போது அதையே சுட்டிக்காட்டினான். கல்விமான்கள், அறிவுஜீவிகள், கலைஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள் அதர்மங்களைப் பார்த்தும் விமர்சனங் களற்று மௌனிகளாகத் தம்மேல் திணிக்கப்படும் எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்க்காது அதிகாரத்துடன் இணங்கிப்போய்க்கொண்டு இருந்தபோது பயமின்றி அதர்மங்களை விமர்சித்தவன். தர்க்கம், தத்துவம், இலக்கியம், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளில் காசியின் அவதானங்கள், அனுமானங் களை ஒரு அங்கதப் பேச்சாக எடுத்துக்கொண்டவர்களுக்கு நடப்பு அரசியலை அவர் விமர்சித்தபோது தாங்கமுடியாமற் போச்சு.”

மற்றொரு காசி சொன்னார்: “துரோகிகள் துரோகிகள் என்கிறாங் களே அவங்களும் தமிழின விடுதலைக்காகப் போராட வந்தவங்கள் தான். அவங்களைத் தலையெடுக்கவிடாமல் விரட்டி அடிச்சு அவர்கள் உயிர் பிழைக்க வேண்டி அரசினதும் அதிகாரத்தினதும் காலடியில் தஞ்சமடைய வைச்சதும் கருங்காலிகளாக்கியதும் யார்?”

“இது அவையளின்ரை வேலையென்றால் ஒரு பூவோ பொட்டோ வேலையை வேறை மாதிரி செய்திருப்பினம். இது அவையளல்ல.

‘ரோ’வின்ரை கொடுக்குகள்தான் பண்ணியிருக்கு.”

இன்னொரு காசி வாறார்—

‘கருத்துக்காகக் காணாமற்போனோர் வரிசையில் காசியுமாகி விட்டானோ?’ என்றார். வேறுமொரு காசி வருகிறார். வீழ்ந்து கிடக்கும் காசியை மௌனமாகச் சில நொடிகள் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார். பின் எதுவும் சொல்லாமல் அப்பாலே போகிறார். எதேச்சாதிகாரத்தின் கொடுங்கைகள் காசியை இப்புவிப்பரப்பிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விட்டன. அவன் சுவாதினமற்ற பிறவிஅல்ல மாவீரன் என்று பிரகடனப் படுத்த இங்கே துணிவுள்ளவர் யார்?”

“சமஷ்டி என்றார்கள் தலைவர்கள், ஆதரித்தோம். மாவட்ட சபை என்றார்கள், ‘சம்மதம்’ என்றோம். தமிழீழம்தான் ஒரே தீர்வென்றார்கள்,

‘சரி’ என்றோம். அனைத்து ஜனங்களைப்போலவே அவர்களை ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முற்றாக ஆதரித்து வந்தவன் காசி.”

22

(ஈ)

கூனல் விழுந்த எம்
பொழுதுகளை
நிமிர்த்த வல்ல மகிழ்ச்சி
எதுவும் எவரிடமும் இல்லை
எல்லாவற்றையும் சகஜமாக்கிக்கொள்ளும்
அசாதாரண முயற்சியில்
தூங்கிக்கொண்டும்
இறந்துகொண்டும்
இருப்பவர்க்கிடையே
எனது நம்பிக்கைகளுடன்
தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன் நான்.

“அறிவியல் சொல்வதுபோல் பெருவொடிப்பு நிகழ்ந்தது உண்மையே யானால் நாமும் சூரியனின் புத்திரர்கள்தான். எம் தத்துவங்களும் செல்நெறிகளுந்தான் எப்போதும் வரலாற்றைச் சீரமைக்கும். எம் கனவு களும் உழைப்பும் மேலும் மேலும் விரிவதாக.

இதைவிட நல்ல உலகம், இதைவிட விரிந்த கனவுகள், இதைவிட அதிகம் உழைப்பு, இதைவிட உயரிய சிந்தனைகள், இதைவிட ஆழங் களைத் தரிசிக்கவியையும் தேடல், மனதில் இதைவிட வெளிச்சம், அனை வர்க்கும் கிட்டவல்ல சுகிர்தங்கள் நாம் வேண்டுவதெல்லாம் இஃது தான்!

இன்னும் சில காசிகள் வருகிறார்கள்—

மேலும் பல காசிகள் வருவார்கள்—

அட, உலகம் முழுவதும் தான் எத்தனை காசிகள்! ”

சுகன் ஷோபாசக்தியின் தொகுப்பிலான கருப்பு
(இலக்கியமலர்) 2003.

கவிதைகள்:-

(அ) புதுவை இரத்தினதுரை, (ஆ) காருண்யன், (இ) மார்க்கிரெட் வால்க்கர், (ஈ) சிவரமணி, (உ) வஐ.ச. ஜெயபாலன், (ஊ) திருமாவளவன், (எ) சக்கரவர்த்தி, (ஏ) ஈழமோகம்

அபேதம்

எனக்கு எப்போதாவது என் நாளாந்தக் கிரியைகளிலிருந்து ஒரு மாற்றமோ அல்லது சிறுகளிப்போ வேண்டும் போலிருந்தால் தமிழில் தொடர்பாடல் வசதியுள்ள (சாட்) ஏதாவது வலைப்பக்கத்துக்குப்போய் எவரையாவது வம்புக்கிழுப்பேன். நிஜப்பெயரில் நுழைந்து மணிக் கணக்கில் காத்திருந்தாலும் எவருமே கண்டுகொள்ளமாட்டார்கள்.

சுமமா ஒரு 'ஹை'யோடு சரி.

ஒரு அனுஷாவோ ஆஷாவோ என்று பெயரை வைத்துக் கொண்டால் காத்துக் கிடந்ததுபோல் ஒரு பத்துப் பேராவது ஒரே சமயத்தில் குதித்து வந்து குசலம் விசாரித்துச் செல்லம்பொழிய ஆரம்பித்து விடுவார்கள். வயது பேதமின்றி அனைத்து ஆடவர்களுக்கும் ஸ்திரீ களுடன் வார்த்தைச் சல்லாபஞ் செய்வதில் அத்தனை ஆனந்தம்.

'ஹை... ஆஷா எப்பிடி இருக்கே?'

'ஃபிட் டு சாட்.'

'என்ன வயசு?'

'இன்னும் இன் வயசு தாங்க.'

'எனக்கு 23 பையன், மென்பொருள் படிக்கிறேன்.'

90 சதவீதம்பேர் சொல்வது மென்பொருள்தான்.

'சரி, எங்கடா இருக்கே நீ?'

'ஐனவ்னு ஒரு சிட்டி.'

'அதெங்கடா இருக்கு?'

'அலாஸ்காவிலயங்க.'

‘ஹை... நீ கிறீன்கார்ட் கேஸ்னு சொல்லு..?’

‘கிறீன்கார்டெல்லாம் அமெரிக்காவில. இது அலாஸ்காவுங்க.’

‘அதெந்தப் பக்கம்?’

‘பிறேஸிலுக்கு தென்—மேற்கே, அபிஸீனியாவுக்கு வட—கிழக்கேயுங்க’

‘நமக்கு ஜியோகிராபி பூஜ்ஜியம், சரி. அங்கே எதுக்குப்போனே... என்ன பண்ணிட்டிருக்கே செல்லம்?’

‘நான் தமிழ்ச்சி இல்லையா அதனால் வந்தேன். ஒட்டகம் மேய்க் கிறது, அப்பாவின் தங்கச்சரங்கத்தில வெள்ளெலி விரட்டறது, திமிங்கிலத்தில கொழுப்பெடுக்கிறது, உணவகமொன்றில் அடுப்பங்கரை அசிஸ்டெண்ட் இப்படி சீஸனுக்கேத்தாப்போல ஏதோவொரு ஜோலி இருக்குமுங்க.’

‘சரி உன் மோபைல் நம்பரை கொடும்மா?’

‘ஒரு நிமிஷப் பழக்கத்தில ஒரு தமிழ்ச்சி போன் நம்பர் தந்திடுவளா மாமா?’

‘என்ன திடீரென்று மாமாங்கிறே?’

‘ஸும்மா ஒரு ஆசைக்குத்தான். ஏன் ஸொல்லக்கடாதா? ஸும்மா ஸும்மா ஸும்மா... மம்ம்.’

‘சரி, சரி நீ ரொம்ப அழகாயிருப்பியா ஆஷாக்குட்டி?’

‘நான் அசப்பில கௌதமிபோல இருப்பதா என் ஃப்ரெண்ட்ஸ் சொல்வாங்க.’

‘ஆகா... சுருள் சுருளா கேசத்தோட... வாவ். நிஜமாலும் கௌதமிதான் என் கனவுக்கன்னி தெரியுமோ... சரி இப்போ என்ன டிரெஸ் போட் டிருக்கே?’

‘லெகின்ஸ் அன்ட் ஸ்ரெச்டாப் மாமா.’

‘உன்னைப் பார்க்காம இனித் தாங்காது. சரி, உன் வெப் காமை ஆன் பண்ணு பார்க்கிறேன்.’

‘வெப் காம் எல்லாம் கிடையாது மாமா.’

‘ஏன்டா.’

‘விலைக்குப் போட்டிட்டேன் மாமா.’

இதுக்கிடையில் 4 தடவை முத்தம் கொடுக்கிறமாதிரி ஐகோன்ஸ் அனுப்பிவிடுவான்.

‘நீ பொய் சொல்றே... எனக்கு ஜிவு ஜிவுன்னாகிட்டிருக்கு. நாம இனி செக்ஸ் பேசலாமா?’

‘இந்த வலைக்கு அதைவிடவும் அதிகம் பயன்பாடுகள் இருக் குதுன்னு நினைக்கிறேன். நாம வேறு விஷயங்கள் பேசலாமே...’

‘சரி, வேறையென்னதான் பேசலாங்கிறே?’

‘உலகமயமாக்கலின் பின்விளைவுகள், பூகோள உஷ்ண உயர்வு, உலகப் பொருளாதாரத்தின் திடீர் சரிவுக்கான மூலகாரணங்கள்... இப்பிடி ஏதாவது...?’

ஓரளவுக்கு மரியாதை தெரிந்தவர்கள் அத்துடன் வெளியேறிவிடுவார்கள்.

‘சரி, அதைவிடு, உனக்கு வேறு என்னவென்னவெல்லாம் பிடிக்கும்?’

‘மியூசிக், அதுவும் யூ.ஆர்.ஜீவரத்தினத்தின் பாட்டுக்கள் என்றால் எனக்கு உசிருங்க?’

‘அது யாரு புதுசா?’

‘அவதானே இப்போ பொலிவூட்ல டாப் சிங்கர். தெரியாதுங்களா?’

‘இல்லை, இன்னும் கேட்டுப்பார்க்கலை. அப்புறம்?’

‘எனக்கு இன்னும் புத்தகங்கள் என்றால் ரொம்ப இஷ்டம்... கடைசியா நீர் படித்த 3 புத்தகங்களையோ இல்லை, படித்த 4 எழுத்தாளர்களையோ சொல்லும்’ என்று கேட்டால் மீதியில் பாதிப்பேர் காணாமல் போயிடுவார்கள்.

அதுக்குப் பிறகும் யாரும் தாக்குப்பிடித்து நின்று ஃப்ளேபோய், ஹஸ்லர், ப்றாவோ என்று ஃபோனோகிராபி சஞ்சிகைகளின் பெயர்களைச் சொல்லி செக்ஸ்தான் பேசுவேனென்று அடம் பிடித்தால் வாத்ஸாயனரே உறைந்து போகும்படியாக ஒரு சங்கதியைச் சொல்லி ‘அது தெரியுமா’ என்று கேட்பேன். கொஞ்சப்பேர் வெட்டிக் கொண்டு விடுவார்கள்.

நிற்கும் மீதிப்பேருக்கும் இங்கே தரமுடியாத என் பதில்களின் காட்டம் இவன் நிஜமாலும் பெண்தானோ என்றொரு சந்தேகத்தை உண்டாக்கிவிடும்.

‘ஹே... ஆஷாசுட்டி, நீ நிஜமாலும் பெண்தானே... உன் ஒறிஜினல் பெயர் என்ன டியர்?’

‘சுகுணமனோகரசந்தரவதனூரிணி’ என்றொரு பெயரைச் சொன்னாலோ, லெஸ்பியன் அல்லது திருநங்கை என்றாலோ மீதிப் பேர் வழிகளும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மாறிவிடுவார்கள்.

பாலியல் சல்லாபங்கள், ஃப்ளேர்டிங்குகளுக்கென்றேயுள்ள சானல் களைவிட எனக்குத் தெரிந்த ஐரோப்பிய மொழியிலுள்ள பிற சாட் சானல்களில் எவரும் தமிழர்களாவுக்கு அந்நியர்களிடம் பாலியல் பேச விழைவதில்லை. பாலியல் சரசங்களுக்காகவே தமிழில் சாட் சனல்கள் இயங்குகின்றன என்ற எண்ணம் அனேகமான இளைஞர்களிடம்.

அன்றும் அப்படித்தான் பல சாட் கொழுந்துகளை ராவிவிட்டு ஏதோவொரு நினைப்பு வந்து அதிகம் பாவிப்பில் இல்லாத எனது பழைய மின்னஞ்சல் முகவரியின் அஞ்சல்பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். பத்து நாட்களுக்கு முன் புதுச்சேரியிலிருந்து என் நண்பரும்

தமிழறிஞருமான ஓய்வுபெற்ற பேராசிரியர் திருமுருகன் அனுப்பியிருந்த அஞ்சல் ஒன்று இருந்தது.

‘சீர்நிறை நண்ப;

வணக்கம்.

எனது நண்பர் பேராசிரியர், முனைவர் திரு. இதயச்சந்திரன் அவர்கள் நுண்ணுயிர் துறை சார்ந்த மாநாடு ஒன்றுக்காக அடுத்த மாதம் பெர்லினுக்கு வருகை தருகின்றார். மிகவும் நல்ல மனிதர். அவருக்கு அங்கே ஆவன உதவிகள் செய்ய உங்களிடம் விண்ணப்பித்து எழுதுவது...

இப்படிப் போனது அக்கடிதம்.

சென்ற ஆண்டும் பெர்லினுக்கு இவ்வாறே ஏதோவொரு மாநாட்டுக்கு இவர் சிபாரிசோடு இன்னும் ஒரு பேராளர் வந்திருந்தார். முதநாள்வரை ஒரு தொலைபேசி அழைப்புக்கூடச் செய்யாமல் இருந்துவிட்டு ஒருநாள் காலை பத்து மணிக்கு ஏர்போர்ட்டில் வந்து இறங்கி நின்று கொண்டு யாருடையதோ செல்போனைவாங்கி ‘சார், நான் கண்ணபிரான் வந்து இறங்கியிருக்கேன் என்னை வந்து அழைத்துப்போறீங்களா’ என்றார்.

‘நான் வண்டியிலே வந்து அழைக்கிறதுன்னா இன்னும் ஒருமணி நேரமாவது ஆகும். பேசாம ஒரு டாக்ஸி வைச்சுக்கொண்டு வந்திடுங்க ஒரு 30 இயூரோ தான் ஆகும்’ என்றபோது விகே.ராமசாமி மாதிரி அலறினார்.

‘என்ன 30 இயூரோவுங்களா... நமக்கு ரொம்ப லிமிட்டடத்தான் ஃபோனின் எக்ஸ்ட்ரூ அனுமதிச்சிருக்காங்க. எத்தனை நாழியானாலும் பரவாயில்லை, நான் காத்திருக்கிறேன். நீங்க நிதானமாக வாங்க சார்’ என்றார் கெஞ்சலாக. நான் அப்பொழுது பணியில் இல்லாமல் இருந்தேனாதலால் காரை எடுத்துப்போய் அன்று அவரை அழைத்து வரமுடிந்தது.

மேலும் அவர் இங்கே இருந்த காலத்தில் அவர் கொண்டுவந்த டாலர்களுக்கு சேதாரமெதுவும் வந்துவிடாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டோம். இருந்தும் ஐயன் ஊர்திரும்புகையில் தன் நண்பர்களுக்கு சின்னச் சின்ன ஞாபகப் பரிசுப் பொருட்களும் பேரப்பிள்ளைக்கு ஒரு வீடியோ பிளே-ஸ்டேஷனும் வாங்கித்தரச் சொல்லி விண்ணப்பித்ததுதான் அதிகம். எங்குமுந்தை நயனிகாவுக்கு ஒரு நிரெண்டொ கேம்போய் வாங்கித்தருவதாய் கொடுத்த என் வாக்குறுதியே அப்போது ஒரு வருஷத்தையும் தாண்டி ஓயில்நடை போடுகிற சேதியை பாவம் எப்படி அவர் அறிவார்? கடன் அட்டை மூலம் வங்கியில் ஓவர் டிராஃப் செய்தே அவர் விண்ணப்பங்களை நிறைவுசெய்தேன். வெளிநாடுகளில் மாநாடுகளுக்குப் பேராளர்களை அனுப்பும் பல்கலைக்கழகங்கள், அவர்களின் நியாயமான செலவுகளுக்கு வேண்டிய அந்நியச் செலாவணிக்கும் வகை செய்யலாம்.

‘சந்தோஷம். அவரைப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லுங்கள். கவனித்துக் கொள்ள நாங்களாச்சு.’ என்று உடன் பதில் எழுதினேன். பேராசிரியர். இதயச்சந்திரனும் வந்துசேர்ந்தார். பார்வைக்கு வெகு இயல்பான எளிய மனிதர் போலிருந்தார். அவரது திருமணத்தின்போது சீர்வரிசைகள் வச்ச வந்ததாயிருக்கலாம், மூலைகளில் தேய்ந்து நிறம் போயிருந்த ஒருபெரிய பழைய சூட்கேஸும், பொண்டி கேஸ் மாதிரி சிறியதாக ஒன்றுமாய் இரண்டு சூட்கேஸ்களுடன் வந்து இறங்கினார். அவருக்கென ஒரு அறையை ஒதுக்கித் தயாராக வைத்திருந்தோம். குளித்துச் சாப்பிட்டான பின் வதியும் அறையின் டிபோயில் ஒரு சங்குமார்ச் சாரம் இருந்தவொரு நெகிழிப்பையை வைத்தார்.

வீட்டுக்கு வரும் சில விருந்தினர்கள் தமது பரிசானது விருந்தோம்பு வாரின் கைகளில் தருவதற்குத் தகுதியற்றதெனும் தாழ்மையுணர்வாலோவென்னவோ தாம் எடுத்துவரும் பிஸ்கட் பெட்டியையோ, ஆப்பிளையோ, பேர்ச்சம்பழத்தையோ குழந்தைகளின் கையில் கூடத் தராமல் அப்படி எங்காவது மேசையிலோ, ஜன்னல்மாடத்திலோ வைத்துவிட்டு விருந்தாடிப் போவதுண்டு.

ஹைடெல்பேர்க் யூனிவர்டிடியில் எனக்குப் பரிச்சயமான ஒரு கோவைத் தமிழரும் இதே நுண்ணுயிர் துறையில் பணிபுரிந்தார். அவரைத் தொலைபேசியில் அழைத்து இப்படி நுண்ணுயிர்துறையின் மாநாட்டுக்கு ஒரு பேராசிரியர் புதுவையிலிருந்து வந்திருப்பதைச் சொன்னேன். அவர் சிறிதும் ஆர்வம்காட்டாதது மாத்திரமல்ல, வந்திருப்பவருக்கு என்ன பெயர் என்றுதானும் கேட்கவில்லை. தான் இப்போது மிகவும் பிஸியாக இருப்பதாக ஜெர்மனில் மொழிந்து விட்டு வைத்தார்.

பெர்லின் சுயாதீன பல்கலைக்கழகம் நடத்திய அம்மாநாடு அதன் ஓறானியன்பேர்க் நுண்ணுயிர்துறை வளாகத்திலேயே நடைபெற இருந்தது. ஓறானியன்பேர்க் எனும் சிறுநகரம் பெர்லினிலிருந்து ஏறத்தாழ 46 கி.மீட்டர் தூரத்தில் கிழக்கு ஜெர்மனிக்குள் இருக்கிறது. ஜெர்மன் மொழி தெரிந்தவர்களாயின் விரைவுத்தொடர்வண்டியில் அங்கு சென்றுவிடலாம் பிரச்சனை இல்லை. அது சோவியத் யூனியனின் காபந்தில் அமைந்திருந்த பிரதேசம். ஜெர்மனை விட்டால் ரஷ்யனை இரண்டாவது மொழியாகப் படித்தவர்கள் எவராவது ரஷ்யன் பேசினால் சரி. தவிர அங்கே இங்கிலிஷ், ஸ்பானிஷ், பிரெஞ்சுன்ன ஐரோப்பிய பாஷைகள் வேறெதுவும் எடுபடாது. மாநாடு இணைப்பு மொழியான ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றாலும் ஜெர்மன் புரியாத பேராசிரியர் தனியாக மாநாட்டு மண்டபத்தைப் போய் அடைவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல.

அமயவிடுப்பு (காஷுவல் லீவ்) என்கிற சமாச்சாரமே ஜெர்மன் அகராதிகளில் கிடையாது. தவிரவும் எனது இப்போதைய பணியில் நான் சேர்ந்து மூன்று மாதங்களே ஆகின்றன. இப்போ விடுப்பென்றால் கடுப்பாவார்கள்.

அவ்விடத்துக்குச் சிரமமில்லாமல் போவதற்கான ஒரே மார்க்கம் ஓட்டோ நவிசேஷன் வசதியுடன் கூடிய ஒரு டாக்ஸியை வரவழைப்பது தான். ஆனால் அதுக்கு நூறு இயூரோ செலவாகுமென்ற கதையைச் சொன்னால் இம்முனைவரும் மூர்ச்சையாகலாம்.

எப்படித்தான் அவரை அங்கே அனுப்பிவைப்பதென்று நான் குழம்ப ஆனந்தி தானாகவே” அவருக்குப் பத்து மணிக்குத்தானே கொன்ஃபெரென்ஸ் ஆரம்பம். நயனிகாவை ஸ்கலுக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் சாரை ட்ரெயின்ல கூட்டிக்கொண்டுபோகிறேனே ” என்றொரு இனிய தீர்வை முன்மொழிந்தாள்.

“ஓகே... சார்... ஆனந்தி உங்ககூட வருவா.”

“என்ன சார், உங்க ஓய்ஃபை எங்கூட அனுப்புறீங்களா?”

“இல்லை சார், என் வைஃப் உங்களை அழைத்துப்போய் உங்களுக்கு இடத்தைக் காட்டுவார்.”

“என்ன சொல்றீங்க உங்க ஓய்ஃபா?”

“ஜா... மை வைஃப்.”

“வேணாங்க அது நன்னாயிருக்காது.”

“நான் பத்திரமா உங்களை இட்டுக்கிட்டுப்போவேன்... சாரே.”

“அதுக்கில்லீங்க யாராவது பார்த்தா... தப்பா நினைப்பாங்க.”

“என்ன சார், நீங்க என்ன ஹனிமூனுக்கா போறிங்க... அவ உங்களுக்கு இடத்தைக் காட்டத்தானே வர்றா... முன்னூறு ஏக்கர்கள்ல அமைஞ்ச பெரிய வளாகம் சார், தனியாய்ப்போய் சிரமப்படப் போறீங்க.”

நாஜிகள் ஜூதமக்களை வதைத்துக்கொன்ற கொலைமுகாம்களில் ஒன்றான சன்ட்ஹவுஸன் முகாம்கூட அங்கேதான் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

சரித்திரத் தகவல்கள் கேந்திரங்களில் எதிலும் முனைவருக்கு ஆர்வமில்லை.

மாநாட்டுக்குப் புறப்படுகையில் இரண்டு சூட்கேஸ்களையும் கையில் எடுத்தார் இதயச்சந்திரன். ‘ஏதாவது காரணம் இருக்கும். எடுத்துத்தான் போகட்டுமே’ என்று நானிருக்க, ஆனந்தி கேட்டே விட்டாள்:

“எதுக்கு சார்... இரண்டு சூட்கேஸையும் வீணாய் காவிட்டு?”

“இரண்டிலும் நிறைய டாக்குமெண்ட்ஸ் இருக்குங்க... அதுதான்.”

“சரி, உங்க செளகரியத்துக்காகச் சொன்னேன்”

அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனபின்னால் சங்கு மார்க் சாரத்தையும் காணவில்லை.

மாலை நான் அலுவலகம் முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பவும் ஆனந்தி அபூர்வமாக ஆலங்காய்ப்பிட்டு அவித்துக்கொண்டிருந்தாள். “ஏதேது

பேராசிரியரை ஒரேயடியாய் அசத்திவிடுற ப்ளான்போல” என்றேன்.

“நோ, ஹி ஸ்பொயில்ட் த சான்ஸ்.”

“கொஞ்சம் புரியும்படி சொல்றது.”

“இல்லை. முனைவர்தான் நம்மை ஒரேயடியாய் அசத்திட்டார்.

அநேகமாகப் பெம்மான் இரவு வீட்டுக்குத் திரும்பமாட்டார்.”
என்றாள் முடிவாக.

“அப்பிடி என்னதான் பண்ணினே ஆனை?”

“ட்றெயினிலயப்பா, ஸ்டூடென்ஸாயிருக்கவேணும். பக்கத்து சீட்டில ஒரு இளஞ்ஜோடி ‘முஞ்ஞா முஞ்ஞா முஞ்ஞா’ பண்ணிக் கொண்டே வர்றாங்கள். இந்தாள் என்னெண்டா நானும் இருக்கிறேனே என்கிற விவஸ்தைகூட இல்லாமல் அவங்களையே ‘ஆ’வெண்டு பார்த்துக்கொண்டு வருகுது.”

“ஓப்றீ லைஓப் ஷோக்கள் இப்பிடி ஊர்ல கிடைக்குமே... அதுதான் பார்த்திருக்குக் கேஸ்.”

“தான் வழிஞ்சுகொண்டு பார்க்கிறதும் போதாதென்று என்னட்டயு மல்லே விண்ணானம் விழாவுறார் மாமா.”

“என்னாங்கிறார்...?”

“நீங்களும் இந்தமாதிரிதான் அடிக்கடி ஜாலி பண்ணுவியளோ”ன் றார். “கண்ணிறைஞ்ச விஷமம்.”

“மற்றவையின்றை பெட்றாமுக்குள்ள எட்டிப்பார்க்கிற பிளாகார்ட் எங்கேயாவது போய்த் தொலையட் டுமென்று அடுத்த ஸ்டொப்பில இறங்கி வந்திட்டன்.”

ஆனந்திக்குச் சொல்கையில் ஆத்திரத்தில் மூச்சிரைத்து முகம் வியர்த்தது.

“மைக்ரோபயோலொஜிஸ்டுக்கு மருந்தை கூத்திக்கு கொடுக்கிறதோ இல்லை, தாயுக்கு கொடுக்கிறதோங்கிறதில ஐஸ்ட் ஒரு கொன்பியூஷன் போல விட்டுத்தள்ளும்.”

இரண்டு வாரங்களின் பின் பேராசிரியர் திருமுருகன் மீண்டும் அஞ்சல் அனுப்பியிருந்தார்.

‘நீங்கள் இருவரும் தம்மை அமோகமாகக் கவனித்துக்கொண்டதாக முனைவர் இதயச்சந்திரன் ஒரேயடியாக என்னிடம் புகழ்ந்தார். உங்கள் மனப்பூர்வமான உபச்சாரத்துக்கு மிக்க நன்றி. என் எளிய பரிசுகள் உங்களுக்குப் பிடித்திருந்ததா? சேலையின் நிறம் சகோதரிக்கு நிச்சயம் பிடித்திருக்குமென்று நம்பிக்கை.’ இப்படிச் சென்றது அவர் மின் அஞ்சல்.

பல நுண்ணுயிர்களை ‘கல்ச்சர்’ செய்து வளர்த்து அவற்றின் பண்பு களையும், குணாதிசயங்களையும் ஆய்ந்து வகைமை செய்யவல்ல, பேராசிரியருக்குப் பரிச்சயம் அதிகமில்லாத ஒரு மானுஷ உயிரியுடன்

பழகுகையில் இருக்கவேண்டிய குறைந்தபட்ச முன்னவதானங்கள், இங்கிதங்கள் தெரியவில்லை.

இன்னும் விரித்துரைப்பின் எங்கோவொரு இணைய உலாவல் நிலையத்தில் காத்துக்கிடந்து, கைக்காசைக் கொடுத்து உலாவி முகந் தெரியாத ஒருத்தியிடம் தன் பாலியல் தாபங்களை வக்கிரமாகப் பகிர அலையும் ஒரு விசில்-மறவனின் அறங்களுக்கும்-

ஆண்டுக்கணக்காகப் பல கலாசாலைகளின் கதிரைகளையும் தேய்த்து முனைந்து முனைவர் பட்டங்கள் வாங்கி இன்று ஐரோப்பா வரையில் வந்திருக்கும் இந்தப் பிரகிருதியின் கண்ணியத்துக்கும் பெரிய வித்தியாசத்தை தொன்மநெறிகளில் தோய்ந்த செம்மொழித் தமிழ் உலகம் வழங்கி இருக்கவில்லை.

(உயிர்மை, ஆகஸ்ட் 2009)

பெர்லின். 10.04.2009

எல்லைகள் அற்ற உலகம்

அது 1980ம் ஆண்டு. நாங்கள் வெளிநாடு போகவென்று அணியணி யாகப் புறப்பட்டிருந்தோம். எந்த நாடென்ற இலக்கெல்லாமில்லை. எந்நாடு எங்களை அனுமதிக்கிறதோ அங்கே முகாமிடுவதென்பது உத்தேசம். ஐரோப்பா முழுவதும் அலைந்துமுன்று அவ்வாண்டின் வசந்தத்தின்போது பெர்லினில் ஒதுங்கினோம். சோலைகளிலும் பூங்காக்களிலும் கடந்த இலையுதிர்காலத்தில் இலைகளை முற்றிலும் உதிர்த்துவிட்டு அலம்பல்விளாறுகள் மாதிரி சிலுப்பிக்கொண்டும் விடைத்துக்கொண்டும் நின்ற மரங்களும்; வானத்தை நோக்கித் துடைப்பக்குச்சிகள் மாதிரி நீட்டிக்கொண்டு நின்ற பைன், ஓக், தனன் வகையான மரங்களும் இனித் துளிர்க்கலாமா வேண்டாமா வென்று ஜெர்மனில் சிந்தித்துக்கொண்டு நின்றன. ‘குமாரப்பா மட்டும் ஒரு சின்னக் கோடாலியுடன் வந்திருந்தாரேயானால் (வேல ணையில் மரக்காலை வைத்திருந்தவராம்) அத்தனை மரங்களையும் இந்நேரம் எல்லாம் பட்டுப்போய்ச்சென்று குறுக்காய்த் தறிச்சு அடுக்கியிருப்பார்’ என்றான் கூட வந்த ஒருவன்.

அப்போது சூழலின் வெப்பநிலை 10 இலிருந்து 15 செல்சியஸ்வரை இருந்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் காங்கை வெயிலில் வெந்துவிட்டு விமானத்தில் ஏறிக் குந்திய எமக்கு பெர்லினில் தரையிலிறங்கியதும் சில்லிட்டு வெடவெடத்தது. அப்போது ‘அதுதான் அவர்களின் வசந்தம்’ என்று யாரும் சூடம் கொழுத்திச் சத்தியம் செய்திருந் தாலுந்தான் நம்பியிருக்கமாட்டோம்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது SHELL பெற்றோல் அடித்த ஸ்கூட்டர்கள் கூடந்து செல்கையில் அதன் வாசனையை நுகர்ப்பிடிக்கும்.

கிழக்கு பெர்லினில் (Two Stroke Machines) கார்கள் கமழ்ந்து சென்றமணம் என்னை என் பால்யப் பருவத்துக்கு இழுத்துப் போயிற்று. காணுமிட மெங்கும் கார்களைத் தவிர முயல்களும் வெண்பழுப்புநிறத்தில் சிறுநரிகளும், Hedgehog/Igel எனப்படும் சிறிய முள்ளெலிகளும் தம் பாட்டுக்குத் திரிந்து கொண்டிருந்தன. நகரத்தின் குறுக்கும் நெடுக்கும் குளிரால் தயங்கித் தயங்கி வழிந்துகொண்டிருந்த கால்வாய்களில் ஏராளம் வாத்துக்கள் வெள்ளை, சாம்பல், பிறவுண், கறுப்பு, நரைப் பச்சை இன்னும் பல கலவன் நிறங்களில் அழுக்கிக் கொண்டுபோய் குழம்புவைப்போரின் பயமில்லாமல் சுகம் சுகமென்று தம்பாட்டுக்கு மிதந்துகொண்டிருந்தன. கரிய உடலையும் சாம்பலை மருவிய வெள்ளை நிற இறக்கைகளையும் கொண்டிருந்த காசுங்கள் எதுவும் கரையாமல் அவசரமெதுவுமின்றி தேமே எனத் தம்பாட்டுக்குச் சும்மா நின்றன. மற்றும்படி குயில்கள் கூவவோ, மயில்கள் மருவவோ கானோம்.

விடுதலை ராணுவத்தினர் (இது எங்களை நாங்களே சொல்லிக் கொண்டது) எம்முள் அநேகமானோர் கிடைத்த ஹோட்டல்களில் உடலோடு தலையையும் சேர்த்து மூடிப் போர்த்தாக் குறண்டிக் கொண்டு கோடை வரட்டும், வேலைதேடலாம் என்று படுத்திருந்தோம். ஜெர்மன் மொழியும் துண்டறப் பிடிபடாமல் ஐஸைவிட வழக்கி எமக்குப் போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் 'Guten Tag', 'Auf wiedersehen' என்பனவற்றுடன் 'ஒரு பாக்கெட் பாண் வேணும்', 'உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸ் பிற்றே', 'ஒரு பால்பெட்டி பிற்றே', 'ஒரு டிக்கெற் பிற்றே' போலான பத்து வசனங்கள் கதைக்கக் கற்றுக் கொண்டோம். போர்வையைத் தூரவீசிவிட்டுத் திமிதிக்க துணிந்த வர்கள்போலும் குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல் வீதியில் இறங்கி வேலை தேடியவர்களில் ஒரு சிலருக்கு சிறிய சிறிய வேலைகள் ஆங்காங்கே கிடைத்திருந்தமை ஏனையோருக்கும் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இருந்தது. சிலர் பிட்ஷா தட்டினர், சிலர் வெதுப்பகங்களில் கோதுமைமா பிசைந்தனர். உணவகம் ஒன்றில் 'சலாட்' போடும் வாய்ப்புக் கிடைத்த ஒருவர் தான்தான் அங்கே Kitchen Supervisor என்றார். Renault கார் கொம்பனி ஒன்றில் கார் சேர்வீஸ் பண்ணி பொலிஷ்போடும் வேலை கிடைத்த ஒருவர் தான்தான் அங்கே Chief's Office Assistant என்றார். உண்மையில் அப்படியான பணிகள் அங்கிருந்தனவா என்பதுகூட அப்போது நமக்குத் தெரியாது.

கோடைகாலம் பிறக்கவும் ஒருநாள் 'இன்று தொடக்கம் புதிதாக வந்த Auslander (விதேசிகள்) மற்றும் பொருளாதார அகதிகள் எவரும் வேலைகள் செய்ய அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள்' என ஜெர்மன் அரசு பட்டவர்த்தனமாக அறிவித்தது. விதிவிலக்காக ஒரு உபவிதியும் செய்யப்பட்டிருந்தது அஃது:- 'இவர்கள் (ஜெர்மன்காரர் செய்ய விரும்பாது) கோப்பை கழுவுதல், அதிகாலையில் ஒரு மணிக்கு வீடுகளுக்குச் செய்திப் பத்திரிகைகள் விநியோகித்தல் போன்ற சிலவற்றைச் செய்யலாம்' என்பதாகும்.

நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் சுட்டப்பட்ட, மின்தூக்கி வசதிகள் இல்லாத பழைய வீடுகளைக்கொண்ட குடியிருப்புகளில் பத்திரிகை விநியோகிக்கும் பணிசெய்வது துன்பம். சிலவேளைகளில் பத்திரிகை வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டுபோய் வீட்டின்வாசலில் நிறுத்திவிட்டு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கிலோ தேறக்கூடிய இரண்டு மூன்று சாவிக்கொத்துகளையும், நூறுபக்கமுள்ள பேப்பரையும் காலிக்கொண்டு நாலு அல்லது ஐந்து மாடிகள்வரை ஏறிப்போய் ஒரேயொரு பேப்பரை மட்டும் போட்டுவிட்டு இறங்கவேண்டியிருக்கும். சாவிக்கொத்தை வண்டிக்குள் போட்டுவிட்டும் போகமுடியாது. யாராவது தத்தாரிகளின் கண்ணில் பட்டுவிட்டால் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் அல்லது பேப்பர் வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் எங்கேயாவது ஒரு புதருக்குள் சொருகிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். பத்திரிகை விநியோகப் பணி முடிந்து வந்துபடுத்தால் கால்கள் 'விண்விண்' ணென்று உளைந்துகுத்தும், தூக்கம்வராது.

கொஞ்சம் 'வொட்கா'வின் உதவியுடன் கால்களின் உளைவு குத்தையும் மீறி எப்படியோ நீங்கள் தூங்க முயலுகையில் உங்கள் மூத்த சகோதரியின் மாப்பிள்ளையின் தங்கச்சியின் புருஷனின் சகோதரனின் சகலன் போன்செய்து "புனிதா குந்திவிட்டாள். சடங்குகள் செய்யவேணும். மினைக்கெடுத்தாமல் ஒரு இரண்டு (லட்சம்) ரூபா அனுப்பிவிடு என்ன" என்று எழுப்பித் திடுக்கிடுத்துகையில் உங்கள் முழங்கால் மூட்டுக்கள் தேய்ந்து கிரீச்சிட ஆரம்பித்திருக்கும். பத்திரிகை வேலையின் தாற்பரியம் முழுவதும் தெரியாமல் இளமை தரும் உசாரில் என்ன வேலையென்றாலும் பரவாயில்லையென்று நம்மவர் குளிரில் முகமும், காதுச் சோணைகளும் சிவக்க பத்திரிகைகள் விநியோகிக்கும் அலுவலகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் போய்ப்போய் தினமும் நூற்றுக்கணக்கில் முற்றுகையிட்டு நிற்கையில் ஆரம்பத்தில் அங்குள்ளவர்கள் எம் ஆர்வக்கோளாற்றை அதிசயித்துப் பார்த்தாலும் பின்னர் சினந்தும் விழுந்தார்கள்.

கண்களைச் சுழற்றித் திருமண்ணை இட்டுக்கொண்டோ கொள்ளா மலோ 'நாலு வர்ணங்களையும் படைத்தவன் அவனே என்பதையொப்பும் எம் வருணாச்சிரம தர்மத்தின் இறுதி இணைப்பாய் பறையனாக சிங்களவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தமிழனைத் திட்டுவதற்கு இன்னும் சிங்களவர் 'பறத் தெமிளோ' என்னும் சீர்த்தொடரைக் கூறுவதை இலங்காபுரியில் கேட்கலாம். இன்னும் மாணிக்கசுவாமிபத்தில் அதன் தமிழ்ப்பகுதியோ, சிங்களப்பிரதேசமோ எந்தவொரு நகரமோ கிராமமோ அங்கே மலங்காவி அல்லது பொதுக்கழிப்பறைபேணும் உத்தியோகம் தவறாமல் ஒரு தமிழ்ப்பறையனுக்கோ அருந்ததியனுக்கோ தான் வழங்கிக் கௌரவம் செய்திருப்பார்கள். இங்கும் முப்பது வருஷங்களாக அதிகாலையில் பெர்லினின் எந்தப் பகுதியையாவது ஒரு ரஷ்யன் வந்திகளாயின் அங்கே எம் சாதிக்கொழுந்தொன்று வண்டியிலோ மிதியுந்திலோ பத்திரிகை விநியோகித்துக் கொண்டிருப்

பதைக் கண்டேகலாம். அதாவது அஃது நம்மவர்களுக்கேயான தொழில் என்றாகிப்போனது.

“இதெல்லாம் வெளிநாட்டுக்காரரை வெளியேற்றுவதற்கான முதற் பட. இன்னும் அறமிஞ்சிப்போனா... ஒரு ஆறுமாதம். அதுக்கிடையில் எப்படியும் எல்லாரையும் ‘பாக்’ பண்ணி அனுப்பிவிடுவார்கள்” என்றெல்லாம் நம்மவர்கள் மனப்பிராந்தியில் வதந்திகளைத் தமக்குத் தோன்றியவாறு ‘ஜெனரேட்’ செய்தும் பரவவிட்டுக்கொண்டுமிருந்தனர்.

பெர்லினில் Pensionகள் என்று சொல்லப்படும் Domitry ஹோட்டல் களாக ஒரு முப்பது முப்பத்தைத்தைக் கண்டுபிடித்து அவற்றில் ஏறத்தாழ ஆயிரத்தி ஐநூறு பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தானி, தமிழீழ அகதிகள் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தோம். சில ஹோட்டல்களில் மாத்திரம் சமைப்பதற்கு அனுமதி இருந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் தரும் குலாஷ் சூப்புடனும், சலாட்டுடனும், பாணுடனும் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். இத்தாலியினாடு தரைமார்க்கமாய் வந்துசேர்ந்திருந்த ஒருவர் மட்டும் “உந்த சூப் நான் மிலானில சாப்பிட்டனான்... உதங்கே குதிரை இறைச்சியிலதான் காய்ச்சிತ್ತು” என்று சொல்லித் தேமேயென்று சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களையும் அருக்குழித்து வாந்தியெடுக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தார். எங்களில் சிலருக்கு BLUMESHOF எனும் செஞ்சிலுவைச்சங்க ஹோட்டல் ஒன்றே தந்திருந்தார்கள் அங்கே சமைக்க அனுமதி கண்டிப்பாகக் கிடையாது. ஏனைய அறைகளில் எல்லோரும் தூங்கியபிறகு நாங்கள் கட்டிலுக்குக் கீழே ஒளித்துவைத்திருக்கும் லுண்டாவில் (A Floor market for secondhand items) வாங்கிய வெந்நீர் கொதிக்கவைக்கும் Water Cooker ஐ இரகசியமாக எடுத்து அதனுள் அரிசி, பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம், உப்பு, மிளகுத்தூள் எல்லாவற்றையும் கலந்து இட்டு ஒரே அவியலாக அவித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு குக்கரையும் கட்டிலுக்குக் கீழே தள்ளி விட்டுத் சிவமேயென்று படுத்தோம். எல்லாத்துக்குந்தான் ஜெர்மன் காரர்களைச் சும்மா அநியாயம் சொல்லக்கூடாது. சில ஹோட்டல்களில் நாமே சமையல் செய்துகொள்ளத் தாராளவசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. சமையல் பொருட்களுக்கான பணமும் தாராளமாகவே கொடுத்தார்கள். இருந்த இரண்டொரு பாகிஸ்தானிய/இந்தியர்களின் கைகளில் செத்தல்மிளகாய், மிளகாய்த்தூள், கொத்துமல்லி, நற்சீரகம், அப்பளம், நெய்த்தலியும், தயிர், புளி, தொன்கணக்கில் விலைப்படத் தொடங்க அவர்கள் மேன்மேலும் கிளைகளை விஸ்தரித்துக்கொண்டார்கள்.

பெர்லினில் இருந்த ஈழ அகதிகளுள் அனலை தீவு, அல்லைப்பிட்டி, மண்ட தீவு, கரம்பன் ஆட்கள்தான் வீதாசாரத்தில் அதிகம்பேர் இருந்தனர். ஒவ்வொரு அகதியும் தமக்கு ஏன் அரசியல் தஞ்சம் தரவேண்டும் என்பதை விளக்கி ஒரு ‘கேஸ்’ எழுதிக்கொடுக்க வேண்டும். அனலை தீவுவாசிகள் எழுதிக்கொடுத்த ‘கேஸ்’களில் அனேகமாக ஒவ்வொருவரும் தான்தான் ‘அனலைதீவு Tamils United Liberation Front’ கிளையின்

செக்கிரட்டரி' என்று தவறாமல் எழுதினார்கள். அவர்கள் கேஸ்களைப் பெற்றுக்கொண்ட சட்டத்தரணிகள் இலங்கை குட்டித்தீவுக்குள் ஒரு குட்டிக்கட்சி, அதற்கு தீவுக்குள் தீவான அனலைதீவில் மாத்திரம் 200 வரையில் கிளைகள் இருப்பது அறிந்து அதிசயித்தாலும் அவர்களுக்கு அனைத்து TULF இன் கிளைகளிலும் தலைவர்கள், அமைப்பாளர்கள், பொருளாளர்கள் மற்றும் கட்சியின் அங்கத்தவர்கள் எல்லாம் அங்கேயே இருக்க இந்த செக்கிரட்டரிகள் மட்டும் உதறிக்கொண்டு வெளியேற நேர்ந்ததின் சூக்குமம் இன்றுவரை புரியவே புரியாது.

மாலையானதும் ஒவ்வொரு ஹொட்டலிலிருந்தும் மற்ற ஹொட்டல் களுக்கு சனம் கூட்டங்கூட்டமாக விஜயம் செய்யும்.

குறிப்பாய் சமைக்க அனுமதியில்லாத ஹொட்டல் சனம் விசா வழங்கும் அலுவலகத்தில் நின்ற கியூவிலயோ, சமூக உதவிகள் அலுவலக கியூவிலயோ பழக்கம் பிடிச்ச சனமிருக்கிற ஹொட்டல்களுக்கு அனுக்கமாய் யாரும் ஒருவாய் சோறு தரமாட்டானோவென்ற நப்பாசையில் பியர்ப்போத்திலும் கையுமாய் சுழலும். எங்கேயோ எப்பிடியோ சாப்பாடானதும்,

“பிராங்பேட்டில பதினெட்டுப்பேர் டிப்போட்டாம்”

“ஹெல்புறோணிலிருந்து முப்பத்தி மூண்டாம்” என்பதுபோன்ற அமங்கலச்செய்திகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்.

‘டிப்போட்டுகள்’ தவிர காணும் தமிழரிடையே வேறு கதைகளே இருக்கவில்லை.

இன்னும் துட்டும் துணிச்சலுமிருந்த சிலசனம் பரம இரகசியமாக பிரான்சில் புதுச்சேரிக்காரரிடமும், சூரினாம்காரரிடமும் கடவுச்சீட்டுக்களைக் காசுகொடுத்து வாங்கித் தலைகளை மாற்றி ஒட்டிக் கொண்டு கனடா, அமெரிக்கா, அலாஸ்காவெனக் கண்டந்தவினர். மெய்யாலும் எம்மையுந்திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்களோ என்கிற பயம் லேசாக தொற்றிக்கொள்ள மனம் விச்சராந்தியாகி மிதியுந்தில் ஃப்ரீ-வீலில் மதிக்காமலே போவது போல பிடிப்பெதுவுமின்றி உழலத்தொடங்கியது.

ஒரு சனிக்கிழமை சரி ‘லுண்டா’வுக்காவது போய்வரலாமென்று U- Bahn (சுரங்கரயில்) ல் ஏறினேன். அதிலும் அன்று சற்றே நெரிசலாக இருந்தது. ஒரு தரிப்பில் ஒரு இடம் காலியாக அதற்கு ஓடினால் இன்னொரு ஜெர்மன் இளைஞனும் அதுக்கே ஓடிவருகிறான். என் இயல்பான பின்னடிக்கும் சுபாவத்தால் அவ்வாசனத்தை அவனுக்கே விட்டுக்கொடுக்கவும் அவனோ உட்காராமல் தெளிவான ஆங்கிலத்தில்,

“Hi... Comrade! Why do you offer me the seat?” என்றான்.

எனக்கு அப்படித்தான் அப்போது வாயில் வந்தது. “It’s your Train No... So it’s your Seat!” என்றேன்.

“Who says so?”

“You have the priority”

“Oh... No! You are totally mistaken... Personally I feel that the whole Universe materials belong to everyone in the Universe and everyone has the equal right on them, I come from such a School. Your attitude causes me a terrible pain!” என்றான்.

எங்கள் சம்வாதம் ஒரு முடிவுக்கு வரமுதலே இடையில் ஒரு அகலமான பெண்மணிவந்து அவ்விடத்தில் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டு கால்களை ஆட்டவந்தொடங்கியிருந்தார்.

“Okay, that's a good doctrine indeed, but who will appreciate it?” என்றேன்.

“Let's change a Ten... who will change a Hundred and they will do a Thousand... likewise a Million!” என்றவனுடைய ஸ்டேசன் அதற்குள் வந்து விடுகிறது. இறங்கிப் போகும்போது தன் விசிடிங்காட்டை என்னிடம் நீட்டினான். அதில் அவன் பெயர் விபரங்களைத் தவிர

* BREAD FOR THE WORLD *

* LET US CREATE A WORLD WITHOUT BARRIERS *

என்று ஆங்கிலத்திலும் இன்னும் பல வாசகங்கள் ஜெர்மனிலும் அச்சிட்டிருந்தன.

மஹாவம்சவாரிதி அநகாரிக தர்மபாலா போன்ற சில சரித்திராசிரியர்கள் திரித்துவைத்த இலங்கையின் சரித்திரத்தை சந்திரிகா விஜே குமாரதுங்க படித்திருந்தாலும் அப்போது அவர் தென்னாபிரிக்காவுக்குச் சென்று ‘இலங்கையில் தமிழர்கள் வந்தேறுகுடிகள்’ என்றெல்லாம் பேசியிருக்கவில்லை.

அவன் போன திசையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் வெகுநேரம்.

உயிரோசை.

ஒரு கஞ்சலுடன் உல்லாசப்பயணம் போதல்

இங்கே பாடசாலைகளில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாணவர்களை இரண்டு தடவைகளாவது எங்காவது சுற்றுலா அழைத்துப்போவது வழக்கம். அப்படி ஒவ்வொரு தடவை சுற்றுலா போய்விட்டு வரும் போதும் ஒவ்வொரு சுவாரஸ்யமான கதை கொண்டு வருவார் காருண்யா.

அவளுக்கு ஒன்பது வயதாயிருக்கும்போது LUBECK அருகிலுள்ள ஓய்டின் (EUTIN) என்கிற குக்கிராமத்துக்கு சுற்றுலா போயிருந்தார்கள். பெர்லின் நகரத்தை மட்டிலுமே தெரிந்திருந்த அவளுக்கு ஓய்டினின் தனிமையும் அமைதியும் ஈவாயிருந்த வீடுகளும், எப்போவாவது வீதியில் தென்பட்ட மனிதர்களும், சிறுகாடுகளுக்கு நடுவில் ஆங்காங்கே அமைந்திருந்த தோட்டவெளிகளில் காரெட், கோவா, சோளம், சீனிக்கிழங்கு பயிரிட்டிருந்த கொல்லைகளும், கோழி, பன்றி, செம்மறியன்ன கால்நடைப் பண்ணைகளும், வயல்களும் சிற்றோடைகளும், ஏரிகளும் பரவசப்படுத்தியிருந்தன. அத்துடன் இவர்களின் விடுதிக்கு அலகிலும் ஒரு கண்ணைச்சுற்றியும் வெள்ளை மறை வைத்திருந்த கபிலநிற அநாமதேய நாயொன்றும் அடிக்கடி வந்துபழகி இவர்களுடன் வாலாயமாக இருந்திருக்கிறது. அதையும் படம் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள். பல்வேறு இடங்களைப் பார்க்கவும் ரசிக்கவும் ஒவ்வொரு நாளும் கால்நடையாகவே போவார்களாம். இவர்கள் எங்கு போகிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களுக்கு முன்னதாகவே அந்த நாய் போய் அவர்களை எதிர்பார்த்தபடி முனகிக்கொண்டு காத்திருக்குமாம். சில நாட்களில் உயர்ந்த மரங்களுள்ள செறிவான காட்டினூடு ஒற்றையடிப்பாதைகளில் பத்து கிலோ மீட்டர் தூரத்துக்குப் போயிருந்த

போதுகூட ஒரு மாயாவியைப்போல அது அவர்களுக்கு முதலே அங்கேபோய் நின்றதாம். அநாமதேயமாக நின்ற அதன் பெயர் எவருக்கும் தெரியாதாகையால் எவர் என்ன பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும் வாலையாட்டி க்கொண்டு ஓடிவருமாம். இவ்வாறாக ஒரேயடியாக அம்மறையன் நாயின் புராணம் பாடிவிட்டு “அந்த நாய்க்கு எப்படி அங்கே எல்லா இடமும் தெரியுமெண்டு சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்...” என்று என்னிடம் புதிர் போட்டான்.

நாய், பூனை, எலிக்கு, கிரிக்கு மோப்பத்தின் மூலம் திசையறியும் சக்தி (Orienteerung) அதிகம் என்பார்கள். வேறு எதைச் சொல்ல?

“ப்ச்! தெரியல. நீதான் சொல்லேன்.”

“ஏனெண்டால் அது ஓய்மின் நாய் டாட்!”

கெய்ரோவின் எலியென்றால் அதுக்கு அங்குள்ள சந்து பொந்துகள் எல்லாம் தெரிந்துதானே ஆகணும்? என்னைக் கவிழ்த்துவிட்ட கவி முகத்தில்.

பத்து ஆண்டுகள் கடுகிப் பாய்ந்திட இப்போது அவன் சட்டமும் ப்ரெஞ்சும் படிக்கும் மாணவி. இந்த ஆண்டு கோடைவிடுமுறைக்கு அவர்கள் துறையில் பத்து மாணவிகள் சேர்ந்துகொண்டு ம்ப்ரான்ஸின் மொம்பிலி (MONTPELLIERS), டூலூஸ் (TOULOUSE), நீஸ் (NICE) ஆகிய இடங்களுக்கு சுற்றுலா போயிருந்தார்கள். போயிட்டு வந்ததும் அவள் பயண உறைகளைக் கீழேவைக்கமுதலே என்னிடம் கேட்டாள்: Geizhal என்பதற்குச் சரியான தமிழ் வார்த்தை என்ன டாட்?”

“உலோபி, கருமி, ஈயான், கஞ்சன், கசவாரம் என்று இருக்கிறது. நாட்டார் வழக்கிலிருந்தும் நப்பி, கஞ்சல், பிசனாறி, ஈப்பிணி என்று கனக்கவே சொல்லலாம்.”

“இவ்வளவு வார்த்தைகள் இருக்கே, அப்போ தமிழர்களும் நிறையப் பேர் கஞ்சல்களோ?”

“அப்படி மேம்போக்காகச் சொல்லிவிடமுடியாது. ஆனால் அவர்கள் பொதுவில் விரயங்களை விரும்பாத பொருண்மியவாதிகள்.”

அவளுக்குப் புரியவில்லை. ‘நே’ என்று என்னைக் கங்காருப் பார்வை பார்த்தாள்.

“அதாவது எக்கனோமிஸ்டுகளடா...”

“இல்லை. நீங்கள் இனத்தை விட்டுத்தான் கொடுத்திடுவீங்களா... சரி சரி. இருக்கட்டும், இப்போ நான் தெரியாததனமா எங்களோட கூட்டுச் சேர்ந்துவிட்ட ஒரு கஞ்சியைப் பற்றிச் சொல்றன்” என்றுவிட்டு இடியிடித்துச் சிரித்தாள்.

“அவளது பெயர் ஜொஹானா. அவளை நாங்கள் இப்போ பத்து சென்ட்ஸ் என்றுதான் சங்கேதமாகச் சொல்லுவோம். புரிஞ்சுக்க மாட்டாள். ஒருவகையில் அப்பாவி. அவளால் யாருக்கும் கெடுதல் இல்லை. சிக்கனத்தையிட்டு எந்த நேரத்தில் அவள் மூளை எப்படி

யெல்லாம் வேலைசெய்யுமென்று எவராலும் சொல்லிமுடியாது. இத்தனைக்கும் அவள் ZEHLENDORFல இருந்து வருகிறா அப்பா.”

ZEHLENDORF பெர்லினின் பெரும் பணமுதலைகளால் மட்டும் மிதக்கமுடியும் ஏரி(யா) அது. பொருண்மியத்துக்காக எதிர்காலத்தில அவளுக்கு நோபலோ இல்லை, வேறொரு பரிசோ கிடைக்கலாம்.

அவளிடமிருக்குமொரு விரும்பத்தக்க குணம் என்னவென்றால் தானே எல்லாக் காரியங்களையும் முன்னின்று செய்வாள். நாங்கள் மொம்பெலி போவதென முடிவெடுத்ததும் இணையமெல்லாம் தேடோ தேடென்று தேடி அவள்தான் கட்டணம் மலிவான விடுதிகள் சுண்டு பிடித்தாள். எங்களுக்கு வேண்டிய விண்ணுந்து, பேருந்துச் சீட்டுக்கள் கூட அவளேதான் தேடித்தேடி முன்பதிவு செய்துகொண்டு எடுப்பித்தாள்.

நாம் தங்கிய விடுதிகளில் நாங்களே சமையல் செய்ய வசதிகள் இருந்தன. நாம் முதலில் போய் இறங்கிய மொம்பெலியில் எம் விடுதிக்கு எதிரிலேயே வசதியாக ஒரு வெதுப்பகமும் இருந்தது. காலை யுணவை வெதுப்பகத்தில் முடிப்பது, பகலில் வெளியே சுற்றுகையில் எதையாவது கடிப்பது, பின் இரவு வந்து எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டாஞ்சமையல் சமைப்பது என்று தீர்மானித்தோம்.

முதநாள் காலையுணவாக வெதுப்பகத்தில் அனைவரும் குறொசோங், பகெட் (Crossoints, Bauguettes) என்று அங்கத்தைய பிரபலமான வெதுப்புச் சமாச்சாரங்களை அனுபவித்தோம். ஆனால் மறுநாள் காலை அங்கு வரமுடியாதென்று ஜொஹானா மறுத்தாள். காரணம் கேட்ட போது ‘அங்கு சாப்பாடு சரியான விலை. தனக்குக் கட்டுபடியாகாது’ என்றாள். ‘அதனாலென்ன விலை சுற்று அதிகமாகத்தான் இருக்கட்டுமே. சுற்றுலா வந்த இடத்தில் இதையெல்லாம் கணக்கிலெடுக்கமுடியுமா...’ என்றபோது அவள் பிற்தொரு மாற்றுத்திட்டத்தை முன்மொழிந்தாள்.

‘குறொசோங், பகெட், ப்றெட், பண் எல்லாவற்றையும் வெதுப்பகத்தில் வாங்கிக்கொண்டு மம்லேட், சீஸ், பேக்கன், ஹாமை (கணப்பில் வாட்டியபின் அப்பளத்தின் கனத்துக்கு அரியப்பட்ட இறைச்சி) பொது அங்காடியில் வாங்கிவிட்டால் எமக்குப் பாதிச்செலவு கூட ஏற்படாது’ என்றாள்.

அப்படியே அடுத்த நாள் செய்தோம்.

காலைச் சாப்பாடானதும் ஜொஹானா ஒரு கணிப்பாளையும் ஒரு தாளையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தலைமுடிக்குள் பென்சிலை நுழைத்துச் சொறிந்தபடி பல கணிப்புகள் போட்டாள். போட்டு முடித்ததும் “கரோலா 1.23, பிறிட்டா 1.43, லீனா 1.74, மேர்ஸி 1.69, சாரா 1.52, நெபெக்கா 1.59 இயூரோ” என்று அறிவித்தாள். நாமெல்லோரும் கம்மா தமாஷ்தான் பண்ணுகிறாள் என்று இருக்கவும் நிஜமாகவே ஒவ்வொருவரிடமும் அவள் பணம் சேகரிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘தொகையில் வித்தியாசங்கள் எதுக்கோ?’ என்றதற்கு ‘ஒவ்வொருத் தரும் எடுத்துக்கொண்ட பண் பகட் ரொட்டி ஹாம் வெண்ணை சீஸ்கட்டிகளுக்குத் தகுந்தபடி கட்டணமும் வேறுபடும்’ என்று விளக்கம் தந்தான்.

மொம்பெலியிலிருந்து நூறு கிமீட்டர் தூரத்தில் நீஸ் என்றொரு கடற்கரை நகரம் (நீங்கள் YouTube ஐச் சொடுக்கி இந்த அழகு நகரைப் பார்க்கலாம்) அங்கு செல்லும் தொடருந்துப்பாதை முழுவதும் ஃப்ரான்ஸின் தெற்குக் கடலோரமாகவே அமைந்துள்ளது. கடலையும் மக்களையும் பார்த்தபடி அதில் பயணிப்பது ஒரு இன்பானுபவம். கோடைகாலமாதலால் நீஸிலும் போய் இரண்டு நாட்களைக் கழிப்பது எங்கள் பயணத்தில் ஒரு திட்டம்.

நாங்கள் நீஸ் புறப்படுவதற்கிடையில் ஜோஹானா விடுதி முகவரி டம் போய் ‘நாங்கள் இரண்டு நாட்கள் நீஸ் போய் தங்குவதாக இருக்கிறோம்... அதனால் அந்த இரண்டு நாட்களுக்குமான விடுதிக் கட்டணத்தையும் நீங்கள் ஏன் தள்ளுபடி செய்யக்கூடாது?’ என்று கேட்டாளாம். முகவர் ‘அப்படிச் செய்வதற்கெல்லாம் எனக்கு அதிகாரம் இல்லையே’ என்று சொல்லிவிடவும் தொந்து போனான் ஜோஹானா.

நாங்கள் ஃப்ரான்ஸுக்குப் புறப்பட்ட அன்று ஜோஹானாவுக்கு என்னதான் பிலாதியோ, மொம்பெலியிலிருந்து நீஸுக்குச் சென்று வருவதற்கான தொடருந்துச் சீட்டுக்களை பெர்லினிலேயே விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாள். பின் அவள் தகப்பனுக்கு குறுந்தகவல் எழுதிக் கெஞ்சியதில் அவரும் அவற்றை கடுகதி அஞ்சலில் அனுப்பியிருந்தார். எமது துரதிர்ஷ்டம், கடிதக்காரர் அதைக்கொண்டு வந்த நேரத்தில் நாங்கள் எவரும் விடுதியில் இருந்திருக்கவில்லை. அவை வந்த கதியிலேயே பெர்லினுக்குத் திரும்பி விட்டன. கடுகதி மற்றும் முன்னுரிமை அஞ்சல்கள் அய்ரோப்பாவில் எங்குமே அப்படித்தான், விநியோகிக்கப்படாவிடில் உடனே அனுப்புனரிடம் திரும்பிவிடும்.

மூன்று மாதங்கள் முன்னரே தள்ளுபடிவிலையில் 23 இயூரோவுக்கு வாங்கியிருந்த சீட்டுகளுக்கு இனியும் ஒவ்வொருவரும் 60 இயூரோ செலவு செய்யவேண்டியிருக்கிறதே? இருந்தும் அத்தற்செயலுக்காக நாங்கள் எல்லோருமே ஜோஹானாவை மன்னித்து விட்டிருந்தோம்.

‘60 இயூரோ செலவுசெய்தெல்லாம் என்னால் நீஸ் வரமுடியாது. நான் விடுதியில்தான் இருப்பேன்’ என்று அடம்பிடித்தாள் ஜோஹானா. ‘பரவாயில்லை, உனக்கான சீட்டையும் நாங்களே வாங்கித்தருகிறோம்’ என்றதும் அரைமனதுடன் சம்மதித்தவன் மீண்டும் தகப்பனைப் போனில் இறைஞ்சவும் அவரும் மனக்கனிந்து ‘சரி, மீண்டும் கூரியரில் அனுப்பி வைக்கிறேன். கிடைப்பதும் கிடையாததும் இனி உங்கள் அதிர்ஷ்டம்’ என்றுவிட்டு அனுப்பிவைத்தார்.

நாங்கள் நீஸ் புறப்பட ஒரு மணி நேரமே இருக்க தேவதை ரூபத்தில் கூரியர் வண்டியும் வந்தது. நாங்கமுடியாத சந்தோஷத்தில் கூவியபடி

வானத்துக்கு எம்மிய எம் கால்கள் சரியாகத் தரையில் பதியமுன்னரே ஜோஹானா வினையான ஒரு தொனியில் அறிவித்தாள்:

‘Ok, Freunde. Das macht dann natuerlich 4 Euro 70 pro Person fuer den Expressversand. und die ganzen Ferngespraeche mit meinem Handy...!’

‘தோழர்களே... உங்கள் கவனத்துக்கு. முந்திய அஞ்சல், இந்தக் கூரியர், என் தொலைபேசிச் செலவு எல்லாம் சேர்த்துத் தலைக்கு 4 இயூரோ 70 சதமாகிறது!’

ஆரவாரங்கள் அனைத்தும் நொடியில் ஒடுங்கின. பிறகென்ன, அவளது தவறுக்கும் சேர்த்து நாங்கள் சம்பளம் கொடுத்தோம்.

நீஸில் கடற்கரையும் மக்களும் ஆரவாரமும் ஒரு கார்ணிவலைப் போல ஜே ஜே என்றிருந்தது. கணப்பில் வாட்டிய கஸ்டானியன், அல் மொண்ட், ஹாஸல் மற்றும் வால்நட் விதைகள், ஸ்வீட் ஆப்பிள், சின்னச் சின்ன கிறில் அயிட்டங்கள், சோளப்பொரி, கடலை என நிறையத் தின்பண்டங்கள் அங்கே விற்பனை. இன்னும் Looping/ Rollercoaster. ரங்கராட்டினம், சுறுக்கும் கார்ச் சவாரி, குதிரைச்சவாரி, பட கோட்டம் என்று எதுக்கும் போகாமல் ஒரு ஓரமாக நின்றாள் ஜோஹானா. அங்கே இத்தாலியின் பிரபல கெலாடோ, சொர்பெட் வகை ஐஸ்கிரீம்களும். ஸ்நல்ல சலாட் ஐஸ்கிரீம்களும் தாராளமாகக் கிடைக்கவும் ஏராளமாகச் சுவைத்தோம். ரம்மியமாகக் கழிந்தன இரண்டு நாட்களும்.

ஒரு முறை நான் 3 இயூரோ 10 சதம் விலையான ஜோர்கெட் ஐஸ்கிரீம் ஒன்றை வாங்கியபோது என்னிடம் பத்து சத நாணயம் இல்லாமலிருக்கவும் ஜோஹானா தானாகவே தன் பர்ஸிலிருந்து அதைத் தந்து உதவினாள். தந்தவள் நான் அதில் ஒரு விள்எஸ் கவைக்கு முன்னே ‘நான் பத்துச் சதம் தந்திருக்கிறேன் அதனால் நானும் அதில் நக்கு வேன்’ என்றாள் 19 வயது ஜோஹானா. அதைத் தூக்கி அவளிடமே கொடுத்துவிட்டேன். சந்தோஷத்துடன் வைத்துச் சுவைத்தாள். ஜோஹானா ‘பத்து சென்ட்ஸ்’ ஆகியது இப்படித்தான்!

நீஸிலிருந்து புறப்படும் நாள் நாமெல்லோரும் ஷொப்பிங் போனோம். ஜோஹானாவும் எங்கூட வால்மாதிரி ஓட்டிக்கொண்டு எல்லாக் கடைகளுக்கும் வந்தாள். அனால் அந்த மூன்று மணிநேரத்திலும் அவள் தேடிச் சுண்டுபிடித்ததெல்லாம் சில கலர்பென்சில்கள், எதிலாவது ஓட்டிவிடக்கூடிய சிறு நினைவுட்டல் நறுக்குகள், கொஞ்சம் வியூ காட்ஸ், தன் தங்கைக்குத் தண்ணீர்ப்படம் போலச் சில படங்கள் இப்படி சில சதம் பெறாத சமாச்சாரங்களே. அவள் பொறுக்கிய அத்தனை பொருட்களும். அதே விலைக்கு பெர்லினிலும் கிடைக்கும். பாவம், அவளுக்கு அது தெரியாது!

மாணவர்கள் நாங்கள் எமது பிறந்தநாட்களின்போது எம்மிடையே சிறு சிறு பரிசுகள் பரிமாறிக்கொள்வது வழக்கம். இவள் எப்போதும் எமக்கு ஏற்கெனவே தான் வாங்கி வாசித்த புத்தகங்களையே பரிசளிப்பாள்.

பாள். போதாததுக்கு 'அது என் பாட்டியிடமிருந்து நான் கற்றுக் கொண்ட 'அற்புதமான சிக்கனப் பழக்கம்' என்றும் பீற்றுவாள்.

நாங்கள் பெர்லின் திரும்பமுதலே நாம் எடுத்துப்போயிருந்த ரொக் கங்கள் அனேகமாக எம் அனைவரிடமும் தீர்ந்து போய்விட்டிருந்தன. ஃப்ரான்ஸ் வங்கிகளின் தான்வழங்கி இயந்திரங்களில் ஜெர்மனியக் கடன் அட்டை மூலம் பணம் எடுப்பதாயின் அவை தம் பிரத்தியேக தரகுப்பணம் 10 இயூரோ வையும் சேர்த்தே அறவிட்டுவிடும். (ஐக்கிய இராட்சியத்தின் வங்கிகளில் அப்பிடியல்ல). அதனால் நாங்கள் தயங்கிக்கொண்டிருந்தோம். ஜொஹானாவுக்கு அந்த மின்னல் யோசனை எப்படித்தான் அவள் மூளையில் பொறித்ததோ? அறி வித்தாள்:

'தோழர்கள்... நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பணத்துக்காகத் தனிக் தனியே பயணச்சீட்டு எடுத்துக்கொண்டு வங்கிக்கோ தான்வழங்கி தேடியோ வினைக்கெட்டெல்லாம் அலையவேண்டியதில்லை. என்னிடம் ஒரு தீர்வு இருக்கிறது. இன்னும் ஒரு மணிநேரத்தில் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டியதான தொகைகளை நானே கொண்டு வந்து தருவேன். சரிதானே?' என்றாள்.

எங்கள் அனைவருக்குமே நடந்து நடந்து முழங்கால் மூட்டுக்களும், கால்களும் சோர்ந்து போயிருந்தன, யார் குத்தியும் அரிசியாகட்டுமேன். அனைவரும் சம்மதித்தோம்.

நாங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எமக்குத் தேவையான தொகைகளை நூறு, இருநூறு, நூத்தம்பது என்று சொல்லவும் படபடவென்று அவற்றை ஒரு தாள் நறுக்கில் குறித்துக்கொண்டு ஜின்ஸுள் நுழைந்து உற்சாகத்துடன் புறப்பட்டாள்.

போனவள் தன் கடன் அட்டையில் மொத்தமாக வேண்டிய தொகையை எடுத்துக்கொண்டு தொகை எதுவாயிருந்தாலும் ஒரு கடன் அட்டைக்கு 10 இயூரோ மட்டுந்தானே தரகுப்பணம்?) வந்த வள் அனைவருக்கும் வேண்டிய தொகைகளைத் தந்தாள். பின் நிதானமாக:

'நீங்கள் எல்லோரும் ஊருக்கு வந்ததும் இந்தத் தொகைகளைத் எனக்குத் திருப்பிவிடுவீர்கள்தான். சந்தேகமில்லை... ஆனால் கண்ணு களா, என் பஸ் செலவு 1 இயூரோ 40 சென்ட்ஸோடு அந்த வங்கி யின் தரகுக்கூலி 10 இயூரோவையும் சேர்க்க மட்டும் நீங்கள் மறந்து விடக்கூடாது' என்றாள் அச்சகாய தேவதை !

நாங்கள் மொம்பெலியைவிட்டுப் புறப்படும் நாள் நிறைய காய்கறி களும், உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம், சூரியகாந்தி சமையல் எண்ணை என்பனவும் எஞ்சிவிட்டிருந்தன. நாங்கள் அவ்விடுதிக்குப் போன போதும் முன்பு அங்கு தங்கி இருந்தவர்கள் தமக்கு எஞ்சிய சமையைல் பொருட்கள், பால்பெட்டிகள் போன்றவற்றை வீசிவிடாமல் அச்சமை யலறையின் குளிர்பதனப் பெட்டியில் விட்டுவிட்டே போயிருந்தார்கள்.

நாமும் அப்பிடியே விட்டுவிட்டுப்போவோம், அடுத்து வருபவர்கள் பாவிக்கட்டுமே என்று இருந்தோம். அது ஜொஹானாவுக்கு உடன் பாடாயில்லை. 'எதுக்கு அவற்றை வீணே அங்கேயே விட்டுவிட வேண்டும்' என்று முன்கிக்கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் உடை அணிந்து கொண்டு புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகியபிறகும் ஜொஹானாவைக் காணவில்லை. எங்கேயென்றுதேடினால் அவள் சமையலறையில் ஒரு ஏப்ரனைச் சுற்றிக்கொண்டு கிழங்கு காரட் லீக்ஸ் அன்ன காய்கறிகளையெல்லாம் சிறுதுண்டுகளாக நறுக்கி வெங்காயம் உப்பு மிளகுப்பொடி சேர்த்து மசாலாவாக வாணலியில் போட்டு வதக்கி யெடுத்து ரொட்டித் துண்டுகளுக்கிடையில் வைத்துச் சாண்ட்விச்சுகள் பண்ணிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள்."

பின் குறிப்பு:- "எமது அடுத்த சுற்றுலாவிலும் எம்மோடு நாம் சூசானாவை மட்டும் சேர்த்துக்கொள்ளவே கூடாது, அவனொரு கஞ்சல்பிசினாரி" என்றாளாம் ஜொஹானா. அந்தச் சூசானாவைப் பற்றியும் இன்னும் நானோ காரூண்யாவோ பிறிதொருகால் எழுதலாம்.

வார்த்தை இதழ்

நொவம்பர் 2009

பதுங்குகுழி

நாச்சிக்குடா வீழ்ந்ததிலிருந்து மாதவன் மனத்துள் அந்தகாரம் புகுந்து கொண்டது. இராணுவம் முன்னேறிய வேகத்தைப் பார்க்கையில் அவன் மனம் துவண்டுபோனது. இனிமேலும் நாம் இப்போரை வெல்லமுடியுமோ என்று... ஒரு சந்தேகமுண்டாகியது. அவன் அடிக்கடி யோகபுரத்திலுள்ள தன் வீட்டுக்குப்போய் அம்மாவையும் சகோதரங்களைப் பார்த்து வருவதும் அவனது அணியின் பொறுப்பாளனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்போது தந்தைக்கு திவசம் கொடுப்பதற்காக வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். தந்தைக்கான சடங்குகளைச் செய்வதற்கும் அணித்தலைவனிடம் மண்டாடியே ஒருநாள் விடுப்பு எடுத்து வந்து நிறைவேற்றவேண்டியுள்ளது. தேசத்தின் நிலைமையில் மக்களின் பொருண்மியம் பெரிதும் குன்றிவிட்டதால் இப்போதெல்லாம் யாரும் ஐயர்களை வீட்டுக்கு வரவழைத்து விமர்சையாகத் திவசங்கள் செய்வதில்லை. கோவிலில் ஒரு பூஜை, வீட்டில் ஒரு காய்கறிச் சமையல் படையலோடு சரி.

தேசத்தை விடுவிக்க வேண்டுமென்கிற உந்துதலில் விருப்பில் அவனாகத்தான் இயக்கத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான். பயிற்சியின்பின் எப்படியும் ஒரு பத்து வருஷங்களில் தேசத்துக்கு ஒரு விடிவு வந்து விடும் என்கிற நம்பிக்கையில்தான் இத்தனை காலத்தையும் பாசறையில் கழித்தான். ஆனால் இன்னும் மூச்சா போவதென்றாலும் பொறுப்பாளன் அனுமதித்தால்தான் போகலாமென்கிற வரைமுறையை அவன் மனம் ஒப்பவில்லை. இலகூயங்கள் எல்லாம் சரிதான். நடைமுறையில்தானே வெறுப்பை உண்டாக்குகிறார்கள்? சமயத்தில் தப்பி ஓடிவிடலாமா என்றும் குறுக்குச் சிந்தனைகள் வரும். பின் இனமதிக்கு நேர்ந்ததை நினைக்க மனம் ஒரு கணம் 'துணுக்'கென்றுவிட்டுப் பின்வாங்கும்.

அழகசிங்கத்தின் மகன் இளமதிக்கு கிழக்கு மாகாணத்தை மெல்ல மெல்ல இழக்க நேர்ந்ததுவும் முடிவுதெரியாமலும் தொடர்ந்துகொண்டு மிருந்த போராட்டம் சலிப்பைத் தரவும் இயக்கத்தைவிட்டு ஓடிவிடச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிரித்தானியாவிலிருந்து அவனது அத்தையும் அவனுக்கு 'நீ கொழும்புக்கு வந்திட்டாயானால் உன்னை எப்படியாவது மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கோ இத்தாலிக்கோ நான் அனுப்பிவைக்கிறேன்' என்று உறுதியளித்திருந்தான்.

ஒருநாள் எல்லைக் கண்காணிப்புக்கென்று போனவன் அப்படியே கால்நடையாக மன்னாருக்குப்போய் அங்கிருந்து கொழும்புக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். கொழும்பிலும் அங்கே தங்கவும், கடவுச்சீட்டு எடுக்கவும் யோகபுரம் கிராமசேவகரிடமிருந்தும், துணுக்காய் உதவி அரசாங்க அதிபரிடமிருந்தும் சில ஆவணங்கள் தேவைப்பட மீண்டும் வன்னிக்குப் போனவன் அங்கே இயக்கத்தினரிடம் மாட்டுப் பட்டான். மீண்டும் இயக்கப் பணிகள். ஒன்றரை ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் தப்பி ஓடியவன் இரண்டாவது தடவை பிடிபட்டதும் தண்டனையாகப் படுமோசமாகத் தாக்கப்பட்டான். இசுகுபிசகாக அடியெங்கோ விழுந்ததில் முள்ளந்தண்டில் தட்டுவிலகல் ஏற்பட்டு அவனால் எழுந்து நிற்கவோ நடக்கவோ முடியாமல் போகவும், வீட்டில் கொண்டுவந்து போட்டு விட்டுப்போனார்கள் தொழர்கள்.

ஒவ்வொரு தாக்குதலையும் நடத்திமுடிக்கையில் தீர்ந்துபோவன வெறும் ரவைகளும் வெடிமருந்துகளும் குண்டுகளும் மாத்திரமல்ல, பல உயிர்களுந்தான். அத்தனை வேட்கையோடும், அர்ப்பணிப்போடும், தியாகத்தோடும் போராடும் ஒரு இயக்கம் ஏனோ தாம் வழங்கும் தண்டனைகளால் ஏற்படும் அபகீர்த்தியை அது சட்டைசெய்வதில்லை.

இன்னும் பெற்றோரின் சம்மதமில்லாமலே பிள்ளைகளைப் பிடித்துப் போவதும் போதிய பயிற்சியில்லாமல் அவர்களைக் களத்தில் இறக்குவதையுமிட்டு தம்மூர்மக்கள் இயக்கத்தின்மீது படுகோபமாக இருப்பது தெரிகிறது. விடுதலை என்பது மக்களுடன் இணைந்தே சாதிக்கப்படவேண்டியது. ஊர்ப்பெரியவர்கள், கூடப்படித்தவர்கள், நண்பர்கள் எல்லாம் இப்போது அவனுடன் கண்ட கண்ட இடங்களில் காரசாரமாக விவாதிக்கிறார்கள். இதுவே நாம் மக்களிடமிருந்து அந்நியமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கிறோம் என்பதன் அடையாளம். முதலில் முஸ்லிம் மக்களிடமிருந்து அந்நியமானோம். இப்போ வன்னிமக்களும் காயத் தொடங்கிவிட்டார்கள். "அய்யாமாரே அப்பாமாரே (போராளிகள் அப்படித்தான் ஊரவரை அழைக்க வேண்டுமென்பது உத்தரவு) நான் ஒரு இளநிலைப் போராளிதான். உங்களுக்கு மேலிடத்திலுள்ள பெரியவர்கள்தான் பதில்சொல்ல வேணும்" என்றுவிட்டு அவர்களிடமிருந்து கழன்றுவிடுவான். மாத வனுக்குத் தான் இன்னும் சீருடையுடன் ஊருக்குள் வந்தால் யாராவது இருட்டடி போடலாம் என்றொரு பயமும் தொட்டுவிட்டிருந்தது.

இனிமேல் இயக்கத்தில் இருந்துகொண்டு போராடினாலும் போராடா விட்டாலும் மரணம் வெகுநிச்சயமாகி விட்டதை அவன் உள்ளுணர்வுகள் சொல்லின.

யோகபுரம் என்பது 1950களின் கடைசியில் (தற்போதைய முல்லை மாவட்டம்) வவுனிக்குளநீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் தோற்றம் பெற்ற ஒரு குடியேற்றக் கிராமம். ஐந்து யூனிட்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு யூனிட்டிலும் சராசரியாக முன்னூறு வரையிலான குடும்பங்கள் ஆதியில் குடியேற்றப்பட்டன. கொலொனியாசிகளுக்கு இரண்டு அறையுடன்கூடிய வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டதும் நூற்றுக் கணக்கான சிங்களவர்கள் பாரவுத்துகளில் அங்கே வந்து அவற்றைக் கைப்பற்ற முயன்றதும் பின் அவர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டதுமான ஒரு வரலாறும் அதற்குண்டு.

யோகபுரத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியை இடதுகரை என்பார்கள். இடதுகரையின் தெற்கு மேற்குப் பகுதிகளில் இராணுவத்தின் ஆழ ஊடுருவும் படையினரின் ஊடாட்டங்களைச் சீருடை அணியாது நின்று கண்காணிப்பதும் தகவல் தருவதும் அவனது பணி.

பாண்டியன்குளத்தின் இடது கரைக்குப்போகும் வயல்கள் சூழ்ந்த கிரவல்பாதையில் தனது மிதியுந்தைச் சோர்வாக மிதித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தான். வெயிலின் காங்கை அழுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் பாலியாற்றை அண்மிக்கவும் அவனோடு விளையாடி அவரின் சீதளத்தைப் பகிர்ந்துவந்த காற்றலைகள் இவன் முகத்தில் ஒத்திய போதுண்டான சுகத்தை அனுபவித்தான்.

பறங்கியாற்றின் படுகைகளில் கசிந்து பொசிந்து உற்பத்தியாகி வவுனிக்குளத்தை நிறைத்த பின்னால் இன்னும் பாசனக்காலத்தில் குளத்தின் பாய்ச்சல் வயல்களால் எஞ்சிவடியும் நீரையும் சேர்த்துக் கொண்டு பாயும் பாலியாறு யோகபுரத்தையும் இடதுகரையையும் பிரித்துக்கொண்டு ஓடி மன்னார் கடலில் சங்கமமாகிறது. பாலியின் படுகையில் இருக்கும் பாறைகளும், ஐந்துபேர் சேர்ந்தாலும் கட்டிப் பிடிக்க முடியாத மொத்தத்தில் மருதமரங்கள் வரிசையாக நிற்பதுவும், இச்சமவெளியில் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகாலங்களாக ஓடியிருந்தால் இத்தனை ஆழமான பள்ளத்தாக்கை உண்டாக்கியிருக்கமுடியும் என்று அவனைக் கடக்கும்போதெல்லாம் எண்ணுவான்.

வடமத்திய மாகாணத்தில் நல்ல மழைபெய்து மல்வத்துஓயா, கனகராயன் ஆறு, பறங்கியாறு வழிந்து ஓடினாலே பாலியாறும் பெருகிக் குளிர்ந்து ஆர்ப்பரித்து ஓடும். இல்லையென்றால் அவளும் மெலிந்து இளைத்து மந்தமாகவே முனகியபடி நடப்பாள். ஆற்றின் படுகைகளில் விவசாயம் செய்வோர் பம்புகள்போட்டு கொஞ்ச நஞ்சுமுள்ள நீரையும் இறைத்து எடுத்துவிடுவார்கள். இப்போதும் பாவி நலிந்துபோயே இருந்தான். பாலிக்கொரு பாலம் அமைக்க வேண்டும் என்கிற இப்பகுதி மக்களின் ஐம்பதாண்டுகாலக் கோரிக்கை இன்னும் கோப்புக்களிலேயே பத்திரமாகக் கிடக்கிறது.

மாதவன் மிதியுந்தை உருட்டிக்கொண்டு ஆற்றுக்குக் குறுக்காக நடந்தான். பாலியாற்றுத் தண்ணீரில் செய்யப்படும் சமையலுக்குண்டான தனிச்சுவை சொல்லிமானாது. அவன் வீட்டோடு இருந்த காலத்தில் பலதடவை மிதியுந்தில் குடத்தைக் கட்டிவந்து மொண்டு போயுமிருக்கிறான்.

2

இந்தியா, இலங்கையுடன் பாதுகாப்பு தொடர்பாக செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்பேரில் என்று சொல்லிக்கொண்டு பாக்குநீரிணையில் சிறிய அளவிலான தனது போர்க்கப்பல்களை நிறுத்திவைத்து இலங்கைக் கடற்படைக்கு ஏதேதோ பயிற்சிகளெல்லாம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் கடற்புலிகளும் எதற்கு வீண்வம்பென்று தமது நடமாட்டத்தை மேற்குக் கடலில் குறைந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வேளையை இலங்கை இராணுவம் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மன்னார் பிரதேசத்தின் இலுப்பைக்கடவை, விடத்தல்தீவு, அடம்பன் ஆகிய இடங்களில் தன் படைத் தளங்களை ஸ்திரம் செய்துகொண்டதுடன் அதன் 57 வது படைப்பிரிவு (2008 டிசம்பர் மாதத்திலிருந்து) கடற்கரையோரமாக மெல்ல மெல்ல கள்ளியடி, ஆத்திமோட்டை, முண்டம்பிட்டி என அங்குலம் அங்குலமாக முன்னேறி வெள்ளாங்குளத்தில் கனரக போர்த்தளவாடங்களுடன் நிலை கொண்டது. மேலும் மேல்நோக்கி வடக்காக ஊர்ந்து நகர்ந்த இராணுவம் நாச்சிக் குடாவில் (இது நொச்சிக்குடா என்பதன் மருவல்) கடற்கரையோரமாக நிலைகொண்டு லபக்கென இரவோடி ரவாக ஜெயபுரம், கிராஞ்சி, வேரவில், சுன்னாவில், செம்பன்குன்று என்று முக்கோண வடிவிலமைந்த ஹநு சதுர கிலோமீட்டர் பகுதியை விடுதலைப்புலிகளின் எதிர்ப்பில்லாமலே கைப்பற்றிக்கொண்டது.

அப்பிரதேசத்தில் விடுதலைப்புலிகளிடமும் எல்லைக்காவலுக்கு வேண்டியதொகையில் காப்பரண்களும் எதிர்ப்புத்தளவாடங்களும் போராளிகளும் இல்லாதது இராணுவத்தினரின் இத்திடர் ஊடுருவலுக்கு வாய்ப்பானது. இது விடுதலைப்புலிகளுக்கும் மக்களுக்கும் எதிர்பாராத அதிர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது. இராணுவத்தினர் தமது இந்நிலையுன்றலை மேற்குவன்னி முழுவதையும் தாம் கைப்பற்றி விட்டதாகப் பிரகடனஞ் செய்ததுடன் அனைத்து ஊடகங்கள் மூலமும் பிரச்சாரமும் செய்தனர்.

பின் தினமும் ஜெயபுரம், கிராஞ்சி, பனங்காமம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து இராணுவம் ஏவும் எறிகணைகள் ஆலங்குளம், உயிலங்குளம் பகுதிகளில் வீழ்ந்து வெடிக்கத் தொடங்கின.

ஏககாலத்தில் மடு, பழம்பிட்டி, பெரியமடு நிலைகளில் இருந்த இராணுவத்தின் இன்னொரு பெரிய அணி (61) டாங்கர்கள், பவல்

வாகனங்கள் சகிதம் பறங்கியாறு, பாலியாறு என்பனவற்றைத் தாண்டி செட்டிகுளம் நட்பாங்கண்டலை நோக்கி நகர்த்தொடங்கவும் உயிலங்குளம், துணுக்காய், ஆலங்குளம், பாண்டியங்குளம், சிவபுரம், இடது கரை, யோகபுரம், மக்கள் நிலைமை பொறியில் அகப்பட்டதைப் போலாயிற்று.

இவ்விருமுனைத் தாக்குதலை சமாளிக்கப் போதிய போராளிகள் இல்லாமல் திணறிய விடுதலைப்புலிகள் வன்னியின் எல்லா ஊர்களிலுமுள்ள வீடுகளிலுமிருந்து பதினைந்திலிருந்து முப்பது முப்பத்தைந்து அகவைகள் வரையிலான திருமணமாகாத ஆண்கள் அனைவரையும் மீண்டும் பிடித்துச்செல்ல ஆரம்பித்தனர். விடுதலைப்புலிகளையே மீட்பார்களென நம்பி அவர்களுக்காக எதைவேண்டுமானாலும் செய்துகொண்டும், செய்வதற்குத் தயாராகவும் இருந்த இப்பகுதி மக்களுக்கு இதனால் இயக்கம் மீதான அதிருப்தி அதிகரித்தது.

3

ஒரு மரந்தடிகூட அசையாமல், காற்றுவீசாமல் அந்தகாரமாயிருந்த ஒரு மாலைவேளையில் யோகபுரத்திலிருந்து இயக்கத்துக்குப்போன போராளிகள் அழகிரியும், மாதவனும் சீருடையில்லாமல் மிதியுந்துகளில் ஆத்துப் பறந்துவந்து அனைத்து வீட்டுப்படலைகளிலும் தட்டிச்சொன்னார்கள்:

“நாச்சிக்குடா வெள்ளாங்குளத்திலிருந்து ஆமி உயிலங்குளம் துணுக்காய் ஓட்டன்குளம் நோக்கி ‘றவுண்ட் அப்’ பண்ணான். எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு மாங்குளத்துக்குப்போங்கோ.”

சனங்களுக்கு திகைப்பாயும் கோபமாயும் இருந்தது. சரியான உணவுப்பண்டங்கள், மருந்து, எரிபொருள் விநியோகங்கள் இல்லாவிட்டாலும் லக்ஷக்கணக்கான மக்களின் சரணாலயமாயிருக்கும் வன்னிக்கும் ஆபத்தென்றால்...

வயசானவர்கள் அரசையும், இராணுவத்தையும் நொந்து சபித்தனர்.

“இனி வன்னிக்கும் வெள்ளிடி என்றால் எங்கே நாங்கள் போறது?”

“எல்லாம் பிறகு பேசலாம், இப்போ நின்னு கதைக்கவோ யோசிக்கவோ ஒண்டுக்கும் நேரம் இல்லை. உங்கள் உங்கள் உயிரைக் காக்க வேணுமெண்டால் முடிஞ்ச அளவில சாப்பிட இருக்கிற பண்டங்களை, தானியங்களை, பண்டபாத்திரங்களை, உடுப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு கெதியில் எல்லோரும் வெளிக்கிட்டுங்கோ.”

மக்களோடு வன்னியைக் கைப்பற்றுவதுதான் இராணுவத்தின் நோக்கமாதலால் பின்னர் பெரிய அளவில் ஷெல்லுகள், எரிகுண்டுகள் அடிப்பதைக் குறைத்துக்கொண்டு படையினர் ஆயிரக்கணக்கில் முதலைகள்மாதிரி வீதிகளினுடாகவும் வயல்கள் காடு கரம்பை களுடாகவும் ஊர்ந்து நகர்ந்து முன்னேறிக்கொண்டிருந்தனர். அரசு

இப்போது சொல்வதுபோன்று அவர்கள் நகர்வைத் தடை பண்ணும் விதத்தில் பெரும் தடுப்பரண்களோ, நிலக்கண்ணிகளோ போராளிகள் பக்கத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்தனை பெரும்பரப்பில் கண்ணிகளை விதைப்பதென்பதுவும் இலேசான ஒரு விஷயமும்ல்ல.

போராளிகள் செறிவாக இருக்கக்கூடிய இடங்களையும், அவர்களின் ஊடாட்டங்களையும் இந்தியா சற்றலைட்டுகளின் மூலம் நடப்பமாகக் கவனித்து இலங்கை ராணுவத்துக்கு துல்லியமான தகவல்கள் தரவும் இராணுவம் ஏவிய எரிகணைகளும் ஷெல்களும் அவர்களின் பாசறைகளிலும் போராளிகள் மேலும் விழுந்து வெடித்தன. அவர்களின் தளபதிகளுள்ளிட்ட போராளிகள் நூற்றுக்கணக்கில் காவுகொள்ளப் படவும் மனவுறுதிக்குப் பெயர்போன விடுதலைப்புலிகளுக்கே பெருந்திகைப்பு ஏற்படலாயிற்று. பின்வாங்குவதைத் தவிர வேறு மார்க்கங்கள் இருக்கவில்லை.

பொதுமக்களில் பலரும் “நாங்கள் சரணடையிறோம். ஒரு இடத்துக்கும் இனி எங்களால போகேலாது” என்றனர்.

“சரணடைஞ்சாலும் ஒண்டும் நடக்காது அத்தனைபேரையும் ஒண்டாய்போடுவான்.”

“சரணடைஞ்ச ஆதிக்குடியாக்கள் நூறுபேரை பறையனாலங்குளம் உயிலங்குளத்தில ஆழி போட்டிட்டானாம்” என்றொரு கதை பரவவும் திகைத்துப்போய்ச் சனங்கள் வேறுவழியின்றி,

“இட்டமுடன் எம் தலையில் இன்னபடி என்றெழுதிவிட்ட சிவன் செத்துவிட்டான்” என்று சபித்தபடி குடிகலைந்து வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

மல்லாவியில் ஜெகதீசனும் சிவபாதமும் ஒரு சிறிய பாரவுந்தை முல்லைத்தீவுவரை வாடகைக்குக் கேட்டபோது 20,000 ரூபா கேட்டார்கள். அதை அழைத்துவந்து தம்வீட்டின் முன்விறாந்தையையும் கூடத்தையும் பிரித்து கூரைமரங்களையும், தகரங்களையும் ஓடுகளையும் கொட்டில் போடக்கூடிய மாதிரி சில தடிதண்டுகளையும் சேகரித்துப் அப்பாரவுந்தில் ஏற்றினார்கள். இன்னும் வீட்டிலிருந்த சமையல் பாத்திரங்கள், வாளி, குடம், கம்பி அடுப்பு, கத்தி, கோடரி, பாய், தலையணை என்று ஏற்றிக்கொண்டு தங்களதும் ஜெகதீசனின் சகோதரன் கருணாநிதி மனைவி குழந்தைகள், அயல் வீட்டுக் கோகிலத்தோடு இன்னும் இரண்டொருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு யோகபுரத்திலிருந்து முதலில் முல்லைத்தீவு நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். தண்ணீர்நற்றிலும், முள்ளியவளையிலும் அவர்களுக்குச் சில உறவினர்கள் இருந்தார்கள்.

தென்வன்னியில் தம்மீது விடுதலிப்புலிகள் எதிர்த்தாக்குதல் தொடுக்காததைக் கண்ட இராணுவம் கனாவிலிருந்தும் ஜெயபுரத்திலிருந்தும்

நகர்ந்து நகர்ந்து அக்கராயன்குளம், குமரபுரம், உருத்திரபுரம், ஸ்கந்தபுரம், பரந்தன், கிளிநொச்சியிலிருந்தும் மக்களை விரட்ட அவர்கள் கிழக்காக தருமபுரம், உடையார்கட்டு, புதுக்குடியிருப்பு நோக்கி ஏ35 பாதையில் நகர ஆரம்பித்தனர்.

‘இராணுவம் பரந்தனைச் சூழ்ந்தாயிற்று. இன்னும் இரண்டே நாட்களில் கிளிநொச்சியும் விழுந்துவிடும்’ என்று ஜனாதிபதி பிரகடனஞ் செய்யவும் மக்கள் உறைந்து போயினர். இவ்விடப் பெயர்வில் பொதுமக்களைவிடவும் வியாபாரிகளுக்குத்தான் திண்டாட்டம் அதிகம். எந்தப் பொருளை விடுவது, எதனை எடுத்துச்செல்வது? உழவு இயந்திரங்களையும் பாரவுந்துகளையும் துணைகொண்டு முடிந்த அளவில் தத்தமது பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு வியாபாரிகளும் ஜனசமுத்திரத்துடன் கலந்து கிழக்கே முன்னேறத் தொடங்கினர். வன்னிப்பிராந்தியத்தினுள் அதுவும் கிளிநொச்சியுள் இலகுவில் இலங்கை ராணுவம் நுழைந்துவிடமுடியாதென்று தெம்புடனிருந்த மக்களுக்கு நாச்சிக்குடாவின் வீழ்ச்சியும் அதைத்தொடர்ந்தான ராணுவத்தின் நகர்வுகளும் அதிர்ச்சியளிப்பதாகவும் ஜீரணிக்கக் கஷ்டமானதாகவும் இருந்தது.

கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலிருந்து தருமபுரம், விசுவமடு முத்தையன் கட்டு, உடையார்கட்டுப்பகுதிக்கு ஒரு இலகூம் மக்கள் இடம் பெயர்ந்திருப்பதாக வானொலிச் செய்திகள் சொல்லின.

சனங்கள் அனைவரும் வெளியேறிய பின்னால் ஜனாதிபதி அறிவித்தபடி ஆயிரமாயிரம் போராளிகளின் இழப்பில் கைப்பற்றிய கிளிநொச்சியையும் ஆனையிறவையும் இராணுவம் தேனீக்கள் பறந்து விட்ட தேன்கூட்டைப் பற்றுவதுபோல் பற்றிச் சுவைத்துக் கொண்டாடியது.

இப்போது பரந்தன், கிளிநொச்சியிலிருந்து இராணுவம் எறிகணைகளையும் ஷெல்லுகளையும் உடையார்கட்டு, தருமபுரம், விசுவமடு, திருவையாறு, முத்தையன்கட்டுப் பகுதிகளுக்கு ஏவ ஆரம்பித்தது. காட்டிலும் றோட்டிலும், வாய்க்கால் வரப்புகளிலும், தினமும் நூற்றுக்கணக்கில் மக்கள் மடிந்துகொண்டிருந்தனர். எங்கும் தீயும் புகையும் அவலமும் கூக்குரலும் கேட்ட படியிருந்தன.

மக்கள் கையும் காலும் அறுந்து துடித்து விழும் வீடியோப் படக் காட்சிகள் ஐரோப்பிய, கனடிய தமிழ்த் தொலைக்காட்சி ஊடகங்களில் ஒளிபரப்பப்படவும் உணர்சிவசப்பட்டுத் தமிழ்மக்கள் புலம்பெயர் நாடுகளின் வீதிகளிலும் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஐ.நா.வும், பஞ்சசீல பரிபாலனர்களும், மனித உரிமைகள் இயக்கங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தினமும் கொலைப்படலம் தொடர்ந்தது. ஆனாலும் இலங்கை அரசு ஐ.நா.வின் தொடர்ந்த நச்சரிப்பில் லேசாக முனகிக்கொண்டு புதுக்குடியிருப்பு இரணைப் பாதை ஆனந்தபுரத்தை மக்களுக்கான ‘பாதுகாப்புப்பிரதேசம்’ (No War Zone) என அறிவித்தது.

யோகபுரம் மூன்றாம் யூனிட் மக்களில் இளையவர்களோ முதியவர்களோ நடக்கக்கூடியவர்களைத்தவிர தாமாக இயங்க முடியாதபடி இருந்த நோயாளிகளும் மிக வயசானவர்களும் பெரும்பிரச்சனையானார்கள். அவர்களை என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பாபுலுக்கிழவன் “எனக்கு எழுபத்தைந்து வயசாச்சு. என்னால ஒரு அடி எடுத்து வைக்கமுடியாது. நான் இங்கேதான் கிடப்பேன். வாற ஆமிக்காரன் என்னைச் சுடுகிறதெண்டால் சுட்டுவிட்டுப் போகட்டும்” என்று அடம்பிடித்தார். கட்டிலோடு கட்டிலாக எழுந்து நடமாடமுடியாதபடி இருந்த முன்னாள் போராளி இளமதி இப்போ இந்நாள் போராளிகளுக்குப் பிரச்சனையாக இருந்தான்.

அவர்கள் எடுப்பு அலையாடல் கருவிகளில் உரையாடவும் சற்று நேரத்தில் ஒரு உழவு இயந்திரம் வந்தது. இருவரையும் குண்டுக்கட்டாகத் தூக்கி அதன் பெட்டியினுள் ஏற்றினார்கள். இருவரும் “எங்களை இங்கேயே கிடந்து சாகவிடுங்கோ” என்று அவர்களைக் கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தார்கள். “நீங்கள் எங்களை மன்னிக்கவேணும். ஒருவரையும் வீட்டில் இருக்கவிடப்படாதென்பது மேலிடத்து உத்தரவு.” அன்பாகச் சொன்னாலும் அவர்கள் தம்முடிவிலும் செயலிலும் உறுதியாகவே இருந்தார்கள். இவர்களின் கெஞ்சல்கள், மன்றாட்டங்கள் எதுவும் அவர்களிடம் எடுபடவில்லை. இன்னும் எவராவது தப்பி ஒட்டி இருக்கிறார்களா என்பதைப் போராளிகள் ஒவ்வொருவீடாகச் சென்று பார்த்து உறுதிசெய்தனர்.

மரச்சட்டங்களால் ஒரு ஸ்டிரெச்சர் செய்து இளமதி அதிலேயே கிடந்தமானத்துக்கு உழவு இயந்திரப்பெட்டியில் ஏற்றப்பட்டிருந்தான். போகுமிடத்தில் பதுங்குக்குழிகள் தோண்டவேண்டியிருக்கும் என்கிற கணிப்பில் மக்கள் பலரும் தங்களிடமிருந்த மண்வெட்டிகள் பிக்காஸ்களையும் எடுத்துக் கொண்டனர். கொட்டில்களில் ஆண்டுக்கணக்காக பாவனையின்றி நின்று பல மாட்டுவண்டிகள் மாடுகளுடனும், இல்லாமல் கை இழுவையாகவும் வீதியில் நகரத்தொடங்கின. துணுக்காய் மாங்குளம் வீதி நாற்பது வருஷங்களாக பராமரிக்கப்படாது குன்றுங்குழியுமாக இருக்கிறது. இன்னும் யோகபுரத்தின் முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் நாலாம் ஐந்தாம் யூனிட்டின் உள்குறுக்கு வீதிகள் அனைத்தும் இன்னும் தார் கண்டறியாத கிரவல் மண்வீதிகளே. இழுத்துவரப்பட்ட வண்டிகள் மேடும் பள்ளமுமான கிரவல் வீதிகளில் உருளும்போது எழுப்பிய ‘நற நற’ச் சத்தம் பற்களைக் கூசவைத்தன.

ஒவ்வொரு ஷெல் வெடிக்கும்போதும் அதன் சத்தத்திலிருந்து அது எவ்வளவு தொலைவில் ஏவப்படுகிறது, ராணுவம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறது என்பதைத்துணிய இப்போது மக்களும் பழகிவிட்டிருந்தனர்.

யோகபுரம் மூன்றாம் யூனிட்டில் வேலுப்பிள்ளையர், சபாபதியர், செல்வநாயகம் எனும் மூன்றுபேரது உழவு இயந்திரங்களே டீசலோடும் ஓடக்கூடிய நிலையிலும் இருந்தன. ஒவ்வொரு உழவு இயந்திரங்களினதும் பெட்டிகளில் விரிக்கப்பட்ட படங்குகளிலும் சக்கரங்களின் மட்காட்களிலுமாக வண்டிக்கு சராசரி நாற்பது பேர் ஏற்றப்பட்டனர். வேலுப்பிள்ளையர் பெண்சாதி பார்வதி வன்னிவிளாங்குளம் பொங்கலுக்கென்று நேர்ந்து விளையவிட்டிருந்த பூசனிக்காய்கள் இரண்டையும் வெட்டி எதுக்கும் உதவுமென்று தங்கள் உழவுஇயந்திரத்தின் பெட்டிக்குள் போட்டார். ஒருவாறு எல்லோரும் புறப்பட ஆயுத்தமாகையில் நடுப் பெட்டிக்குள் இருந்தபடி சாத்திரியார் கதிரேசர்:

“எம ஓரையடா பிள்ளையள், ஒரு அரைமணித் தியாலம் பொறுங்கோ.” என்றார்.

“எமஓரையும் கிமஓரையும் ஷெல்லுகள் மல்லாவி ஆஸுப்பத்தரி காண வந்து வந்து விழுகுதாம். இஞ்சவர இன்னும் நேரம் கனக்க எடுக்காது” என்று அவசரப்படுத்தினான் சாந்தன்.

“நல்லதுக்கு குடுத்திக்காலமில்லை... என்னவோ உங்களுக்குத் தெரிஞ்சபடி செய்யுங்கோ ராசாவை.”

வெத்திலைத்தம்பர் கேட்டார் :

“சாத்திரியாருக்கு ஊர் எங்கே ஏழாலை, மல்லாகப்பக்கமோ?”

“எப்பிடித் தெரிஞ்சதோ?”

“அவைதான் உந்த ‘குடுத்தி’ பாவிக்கிறவை.”

“ஆமோ... அதெல்லாஞ் சரிதான். ஆனா இந்தப் புறப்பாடு ஒன்றும் நல்லதுக்கு மாதிரி தெரியேல்லை” பெருமூச்செறிந்தார்.

கோப்பாய்க் கமலா அக்கா மேசன் வேலைக்குப்போன இடத்தில் தனது மகன் சண்முகத்தை உடுத்துறை வேலுப்பிள்ளையர் மனுஷ பாக்கியம் தன்ரை விளைஞ்ச குமரைக்காட்டி மயக்கி வளைச்சுப் பிடிச்சப் போட்டாவென்று அந்தக் குடும்பத்தோடு இப்போ பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களாகப் பேச்சல் பறைச்சல் இல்லை. மிளகாய் சுன்றுகளுக்கான மேட்டுநில நீர்ப்பாசனத்தின்போது அம்பலவாணர் வீட்டுக்காரருக்கும் கந்தவனம் குடும்பத்துக்கும் பாசன நீர்ப்பங்கீட்டில் ஏற்பட்ட சச்சரவு கைகலப்பாகிப் போனதால் அந்த இரண்டு குடும்பங்களும் ஆண்டுக்கணக்கில் சங்காத்தமில்லை. இப்படி அங்கங்கே அயலவைக்குள்ளே பிக்கல்பிடுங்கல்கள் இருக்கிறதும் சகஜம்தானே.

‘இனி உள்ளது வாழ்வா சாவா’ என்று ஒருவருக்கும் தெரியாத நிலையில் மூன்றாம் யூனிட்டில் ஒன்றுடனொன்று பெரிதும் செளஜன்ய மாயிராத குடும்பங்கள் எல்லாம் ஒருவரோடொருவர் இவ்விடப் பெயர்வுடன் என்றுமில்லாத அளவுக்கு அந்நியோன்யமாகினர்.

யோகபுரம், சிவபுரம், பாண்டியன்குளம், நட்டாங்கண்டல் பகுதிகளில் குடியேற்றத் திட்டங்களில் இருந்த மக்கள்...

1995 சூரியக்கதிர் தாக்குதல்/படையெடுப்பின்போது குடாநாட்டை விட்டுவந்த மக்கள்...

வன்னியின் ஆதிக்குடிக்குமாக...

கிழக்கு வன்னியில் வாழ்ந்திருந்த அனைத்து மக்களும் கையில் எடுக்கக்கூடிய அளவுக்குத் தானியங்கள் சாக்கு பாய் கைலாந்தர் அன்ன பொருட்களோடு வீதிகளில் போராளிகளினதும் அவர்களின் அனுசரணையாளர்களினதும் முன்நடத்தலில் மாங்குளத்தின் திசையில் கிழக்காக நடக்கத்தொடங்கினார்கள். சரித்திரம் அறிந்திராத அவ்விடப் பெயர்வுத் தொடரில் மக்களுடன் சேர்ந்து பத்துப் பன்னிரண்டு உழவு இயந்திரங்களும், எழுபது என்பது மாட்டுவண்டிகளும் எண்ணிக்கையிலடங்காத மிதியுந்துகளும் வந்துகொண்டிருந்தன. இழுவை மாடுகள் கிடையாதவிடத்து மக்களில் சிலர் வண்டிகளை கைகளாலேயே தள்ளிக்கொண்டு சென்றனர். ஏனைய உழவு இயந்திரங்களில் இளமதியைப் போல ஸ்டிரெச்சரினுள் ஏற்றப்பட்ட வேறும் சில உடம்புக்கு முடியாத நோயாளிகளும், முதியவர்களும், குழந்தைகளும், அணுக்கத்தில் பிரசவித்த தாய்மார்களும் இருந்தனர். இன்னும் அவற்றில் ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரரினதும் அரிசி கிழங்கு காய்கறிகளடங்கிய சிறுசிறு உரப்பைகளை வைத்துக்கொண்டுவர அனுமதித்தனர். போதாத அவலத்துக்கு எங்கிருந்து ஏவுகிறார்களென்று அனுமானிக்க முடியாத படி சில எறிகணைகளும், ஷெல்களும் இஷுக் இஷுக் என்று அவர்கள் தலைக்குமேலால் சென்றுகொண்டிருந்தன.

வன்னிப்பகுதிக்கான உணவு மருந்துப்பொருட்களோடு எரிபொருள் விநியோகத்தையும் அரசு மட்டுப்படுத்தியதால் அறவே பெற்றோல் டீசல் இல்லையென்றானது. சிலர் திருட்டுத்தனமாக இராணுவத்திடம் லிட்டர் நானூறுக்கும் ஐநூறுக்கும் வாங்கிய டீசலை கொஞ்சமாக ஒளித்து வைத்திருந்தனர். இயங்கக்கூடிய சில உழவு இயந்திரங்களும் டீசல் இல்லாமையால் கொட்டில்களிலேயே கிடக்கவிடப்பட்டன.

மூன்றாம் யூனிட்டிலிருந்து புறப்பட்ட உழவு இயந்திரங்களில் வந்துகொண்டிருந்த பொன்னம்பலம், கருணாநிதி, மரியதாஸன், சம்பந்தன் போன்ற இளைஞர்களும் ஓரளவு சுகதேகிகளும் வவுனிக் குளம் சந்தியில் இறங்கிக்கொண்டு நடப்பதற்குச் சிரமப்பட்ட சில பெண்களையும் முதியவர்களையும் ஏற்றிக்கொண்டனர்.

இடம்பெயரும் இஜ்ஜனசமுத்திரத்தில் கணிசமான அளவில் போராளிகளும் இருக்கத்தானே வேண்டுமென்ற கணிப்பில் இராணுவம் வீதியில் சென்றுகொண்டிருந்த சனங்கள் மீதும் தொடர்ந்து ஷெல்களை வீசித் தன் கைவரிசையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கவும் சிலர் காடுகளில் இறங்கி நடக்க முயற்சித்தனர். 'ஜிவ்'வென்று கூவிக்கொண்டு மிகப்பதிவாக சில ஷெல்கள் வரவும் சனங்களின் "அறுதலிப்பிள்ளையன் ஷெல்லடிக்கிறாங்கள்டா. எல்லாரும் கீழ் கிடவுங்கோ, கிட கிட கிட." என்று கூச்சலோடு அவை அணிஞ்சியன்குளத்திலும் ஓட்டறுத்த குளத்திலும் இடம்பெயர் அணியின் மேல் விழுந்து வெடித்ததன.

சனங்கள் 'ஓ' வென்று போட்ட கூச்சல் நெடுநேரத்துக்குக் கேட்டது. விழுந்து வெடித்த இரண்டு ஷெல்களும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தலா ஒவ்வொரு உயிரைக் காவுகொண்டன. அணிஞ்சியன்குளத்தில் ஒரு பன்னிரண்டு வயசுப்பையன். ஒட்டறுத்தகுளத்தில் ஒரு நாற்பது வயது குடும்பஸ்தர். நின்று பார்த்து ஒன்றுமாகாது. பந்தங்கள் பதறிக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்க சீறிய குருதியின் வெம்மை தணிய முன்னரே வீதியோரமாக அடக்கம் செய்துவிட்டு மேலே நகர்ந்தது கூட்டம்.

நீண்ட இந்த மனித அணியின்மீது மீண்டும் மீண்டும் அங்கும் இங்குமாக ஷெல்கள் வந்து விழுந்தபடியிருந்தன. ஷெல்லின் சிதைவுகள் பட்டு விரல்கள் அறுந்தவர்கள், விலாவில் சிராய்த்தவர்கள், கையிலோ கால்களிலோ தசைகள் பிடுங்கப்பட்டவர்களை இழுத்து வந்த வண்டிகளிலும், உழவு இயந்திரத்தின் பெட்டிகளிலும் முதலிடம் கொடுத்து ஏற்றினர். பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. இத்தனை உற்பாதங்களிருந்தும் இராணுவம் வருவதற்குள் மக்கள் எப்படியோ முன்னேறிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

முதலில்போன உழவு இயந்திரங்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வன்னி விளாங்குளத்தை அடையவே அந்திசாய்ந்து இருட்டத்தொடங்கியது. ஷெல்களின் வீழ்ச்சியும் சற்றுத் தணிவது போலிருந்தது. எதுக்காக எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறோமென்று தெரியாத குழந்தைகள் தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தன. அனைவருக்கும் தாங்கமுடியாத பசியும் தாகமும். தண்ணீர் மொள்ளவும் தாகந்தீர்க்கவும் அம்மன் கோவில் கிணத்தில் நீண்ட நிரையுண்டானது. அம்மன்கோவில் பொங்கலின்போது கடுவதைவிடவும் நிறைந்த சனக்கூட்டம். ஆங்காங்கு அடுப்புகள் மூட்டி பாணைகளையும் முட்டிகளையும் வைத்துக்கொண்டு கையில் எடுத்துவந்த தானியங்களை வைத்து ஏதேதோ பண்ணினர். முதலில் வெந்த பாணையிலிருந்து குழந்தைகளுக்கு சாதங்கள் ஊட்டப் பட்டன. களைத்துப் போயிருந்த ஜனங்கள் அங்கங்கே துவண்டு படுத்தனர். அவர்கள் தம் கால்வலி, தலைவலி, வயிற்றுவலி அன்ன உடல் உபாதைகளையெல்லாம் கண்டுகொள்ளாதிருக்கப் பழகலாயினர். மறுநாள் விடிகாலைவிலேயே பயணம் ஆரம்பமாகியது.

7

இவ்வேளை முல்லைத்தீவில் பெருந்தொகையில் கடற்படையும் இராணுவமும் வந்திறங்கத் தொடங்கின. அனைவரையும் விடுதலைப் புலிகள் மூர்க்கமாக எதிர்த்துப் பார்த்தனர். ஆனாலும் அவர்கள் கடலில் இருந்து ஏவியகணைகளையும் பீரங்கியையும் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. இவர்கள் நாலுபடகில் புறப்பட்டால் கடற்படை நாற்பது டோறாக்களிலும் மிகைவேகங்கொண்ட பெரும்படகுகளிலும் வந்து தாக்கியது. முல்லையும் அவர்கள் வசமாகிவிட்டதென்று

வானொலியில் செய்திகள் வந்தன. புலியினரின் எதிர்ப்பொன்றும் பெரிதாக இருக்கவில்லை என்பதை வானொலி மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. மக்கள் நிரை ஒட்டிசுட்டானை நெருங்கும்போது முல்லைத்தீவு முற்றாக அவர்கள் வசமானது உறுதியானது. இனி அங்கு போவது அத்தனை உசிதமல்ல.

முல்லைத்தீவுக்குத்தான் போகமுடியாவிட்டாலும் முள்ளியவளை தண்ணீருற்றிலுள்ள உறவுகளுடனாவது தங்கலாமென்று வந்த ஜெகதீசனுக்கும் சிவபாதத்துக்கும் சப்தநாடிகளும் ஒருங்கி மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. யோகபுரத்துக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்களுக்கு இடவசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த தாமே தம் வீட்டையும் பிடுங்கிக்கொண்டு புறப்பட வேண்டியாகிவிட்ட அவலத்தை நினைத்தான்.

கருணாநிதியின் மனைவி கமலம் பாரவுந்தில் தங்களுடன்கூட அவனையும் வருமாறு எவ்வளவோ வற்புறுத்திக்கேட்டும் 'தான் சனங்களோடதான் வருவேன்' என்று பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டான் அச்சமுபகாரி.

அவன் மகள் ஆதர்ஷா பாரவுந்துள் பயணம் முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்

"ஏன்மா அப்பா எங்களோட வரேல்லை?"

"இப்போ நாங்கள் எங்கே போறம் அம்மா?"

"ஏன் ஆமி எங்களைத் தொரத்துது... எங்கே தொரத்துது?"

"அம்மா நீ அழுவாதே, நான் இனி ஒண்டுங்கேட்க மாட்டன்."

ஒட்டிசுட்டானில் புதுக்குடியிருப்பு சந்திக்கு அணுக்கமாக பாரவுந்துக்காரன் 'இனிப்போகேலாது' என்றுவிட்டு அவர்களது பொருட்களை வீதியோரமாக இறக்கி வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அவனையும் குறைசொல்ல முடியாது. அவனும் உயிர்பிழைக்கத்தானே பார்ப்பான்.

அனைவருக்கும் அகோரப்பசி. இருந்த பண்டங்களைக் கொண்டு சில சுள்ளிகளைச் சேகரித்து அடுப்புமுட்டி சமையல் என்று சொல்லி ஒன்றைப்பண்ணிச் சாப்பிட்டுவிட்டு அத்தனை பொருட்களையும் விதியிலேயே கிடக்க விட்டுவிட்டு ஒட்டுசுட்டான் பாதையில் இருவரது குடும்பமும் சனமோடு சனமாக கையில் சில அலுமினியப் பாத்திரங்களையும் இரண்டு கோணிப்பைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினர்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் டேவிட் ஐயாவின் வழிநடத்தலில் காந்திய இயக்கம் என்னும் சமூக மேம்பாட்டு அமைப்பொன்று கட்டமைக்கப்பட்டது. இனக்கலவரங்களால் சிங்களப் பகுதியை விட்டு வெளியேறிய தமிழ்பேசும் அகதிமக்களை வடக்கு-கிழக்குப் பிரதேசத்தில் குடியேற்றி அவர்களுக்கான சமூகப் பாதுகாப்பை

உறுதிசெய்வது - தமிழ்மக்களின் உரிமைப்போராட்டத்தை பாட்டாளியின மக்களின் வர்க்கப்போராட்டத்தை வழிநடத்த மக்கள் சார்ந்த தலைமையை உருவாக்குவது - சமூகத்திலுள்ள முற்போக்கு சக்திகளை இணைப்பது - எனப்பல இலக்கியங்கள் அவர்களிடமிருந்தன. யோகபுரத்திலிருந்து கருணாநிதி, குலசிங்கம், பொன்னம்பலம், செல்வரத்தினம், நவரத்தினம், அசோக், கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஸ்ரீகாந்தன், பவான், மைக்கேல், மரியதாஸன், அரியநாயகம், சாந்தன், கரசிநாதன் ஆகிய சமூக உணர்வுள்ள பதினைந்து இளைஞர்கள் காந்திய இயக்கத்தில் ஒன்றிணைந்தனர். யோகபுரம் சனசமூகநிலையம் இரவுவேளைகளில் அவர்கள் தமது கலந்தாலோசனைகள் செய்யும் சந்திப்பு நிலையமுமாயிற்று.

மக்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் சமூகச்சீர்திருத்தங்களின் அவசியம் பற்றிப் பேசுதல், நாடகங்கள், வீதிநாடகங்கள் மூலம் சமூகச்சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்புதல், நீர்ப்பாசன வாய்க்கால்களில் வளர்ந்திருந்த சிறு மரஞ்செடிகொடிகளை வெட்டித் துப்புரவு செய்து நீர் சுமுகமாக ஓட வழிசெய்தல், பொதுச் சிரமதானப்பணிகள் மூலம் தாரிடப்படாத கிராமத்தின் வீதிகளைக் கிரவல் போட்டுச் செப்பணிடுவது எனப் பல சமூகப்பணிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் இவ்விளைஞர்கள்.

கிராமத்தின் படித்த பெண்களுக்கு மருத்துவத் தாதிப்பயிற்சிகள் வழங்கி கிராம மருத்துவசேவையிலும், பாலர்நிலை ஆசிரியப் பயிற்சிகள் வழங்கி பல பாலர்பாடசாலைகளை நடத்தினர். இன்னும் சிங்கள முற்போக்கு சக்திகளுடன் இணைந்து இயங்கி இனவாதத்தை அறவே அழித்து இலங்கையில் அரசியல் சமத்துவத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்பதுபோன்ற கனவுகளும் அவர்களுக்கு இருந்தன.

பின்னர் சந்திரிகா அம்மையாரின் அரசு சூரியக்கதிர் எனப்பெயரிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் தாக்குதல் தொடுத்தபோது குடாநாட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வன்னிநாடி வந்த மக்களுக்கு கொட்டில்மனைகள் அமைத்துக்கொடுத்தல், அங்கங்கு குழிகள் வெட்டி கழிப்பறைகளை அமைத்துக்கொடுத்தல் என மும்முரமாகப் பொதுப்பணிகள் செய்து கொடுத்தவர்கள் இவ்விளைஞர்கள். ஒவ்வொரு குடியேற்றக்காரர்களும் தத்தம் வளவுகளுள் நாலைந்து குடும்பங்கள் கொட்டில்களோ ஒத்தாப்புக்களோ போட்டு ஒரு முட்டியை வைத்துக்கொண்டு பிழைத்திருக்க இடம் கொடுத்த கிராமம் யோகபுரம்.

எல்லோரும் இளைஞர்களானதால் அவர்களுள்ளும் விடுதலைப்புலிகளின் அனுசரணையாளர்கள், எதிர்ப்பாளர்கள், விமர்சகர்கள் எனப் பலரும் வெவ்வேறு பார்வைகளுடன் இருக்கவே செய்தனர். காந்திய இயக்கம் விடுதலைப்புலிகளுக்கான பிரச்சார வேலைகளைத்தான் செய்கிறதோ என்கிற சந்தேகத்தில் அரசாங்கம் இத்துடிப்பான இளைஞர்கள் அத்தனை பேரையும் கைதுசெய்து ஆறுமாதங்கள் சிறையிலும் அடைத்தது.

சம்பந்தனும் ஜெகதீசனும் சிவபாதமும் பிறிதொரு இயக்கத்துக்காக நின்று உழைத்தவர்கள். அவ்வியக்கம் முடக்கப்பட்டவுடன் ஏனைய இளைஞர்களைப்போல விடுதலைப்புலிகளுடன் இணைந்து இயங்கவும் அவர்களால் முடியவில்லை. விபுலிகளின் அனுதாபிகளாகவும் விமர்சகர்களாகவுமே இருந்தார்கள்.

8

முல்லைத்தீவை இராணுவம் கைப்பற்றியானதும் கால்நடையாக வந்த சனம் மாங்குளம்போகாமல் வீதியைக் குறுக்கறுத்து காட்டுக் கூடாக பனிக்கங்குளம் கொக்காவில் திசையில் நடக்க ஆரம்பித்தது. சில இடங்களில் வயல்களில் வெள்ளம் நின்றது. சேறும் சகதியும் சுமுகமாக நடக்கவிடாது துன்பம் செய்தன. நாயுருவியும், தொட்டாற்சருங்கியும் பிராண்டியதில் சனங்களுக்கு கைகாலெல்லாம் கீறலும் வலியும். அவர்களால் ஒரு பகல்பூரா நடந்ததில் இரணைமடு முத்தையன் கட்டுக்கே வரமுடிந்தது. மேடும் பள்ளங்களும் நிறைந்த காட்டுவழிப் பாதைகளினூடாக வண்டிகளை உருட்டிச்செல்வது சிரமமாதலால் முதியவர்களை ஏற்றிய வண்டிக்காரர் ஒலுவமடுவரை தள்ளிச்சென்று அங்கிருந்து மேற்காக வண்டிப்பாதையில் விசுவமடு நோக்கிச் சென்றனர். பசியும் களைப்பும் காலோய்ச்சலும் சனங்களுக்கு அடுத்து எங்கே போவதென்று தெரியவில்லை. இப்போது கருணாநிதி ராஜினாமா நாடகங்களுக்கு வேஷங்கள் போடத்தொடங்கவும் அதை நம்பிய வெளிவிவகாரங்களுக்கான அமைச்சர் பிரணாப் முகர்ஜி ஓடோடி வந்து அவரைச் சந்தித்து சமாதானம் பண்ணுகிறார்.

அநேகமான உழவு இயந்திரங்களும் ஒட்டுசுட்டான் பாதையையே தேர்ந்தெடுத்தன. முதலில் சென்ற இயந்திரங்கள் உடையார்கட்டில் புதுக்குடியிருப்பில் ஆங்காங்கே சனங்களை இறக்கிவிட்டன. யோகபுரத்து இளைஞர்கள் டீசல் உள்ள உழவு இயந்திரக்காரர்களை 'வாங்கிற காசை வாங்குங்கோ. தயவுசெய்து திரும்பிப்போய் வண்டிகளில் வந்துகொண்டிருக்கிற உடம்புக்கு இயலாதவர்களை ஏற்றிவாங்கோ' என்று கெஞ்சியதில் இரக்க குணமுள்ள உழவு இயந்திரக்காரர்கள் சிலர் திரும்பிவந்து அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு வரவும் செய்தனர்.

வேலுப்பிள்ளையரின் உழவு இயந்திரப் பெட்டிக்குள் இருந்த சின்னம்மா ஆச்சி எந்நேரமும் பிலாக்கணம் வைத்து அழுதுகொண்டிருந்தார். மருத்துவத்தாதி பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றிருந்த அவரது மகள் பாகேஸ்வரியை விடுதலைப்புலிகள் தமக்கான மருத்துவமனையில் பணிசெய்வதற்காக அழைத்துப்போயிருந்தனர். 'அதன்பிறகும் இரண்டொருதரம் வீட்டுக்கு வந்துபோயிருக்கிறாள், ஆனால் இப்போ ஆறுமாதமாக அவள் வரவுமில்லை. ஒரு தொடர்புமில்லாமலுமிருக்கிறாள்' என்று இவர் கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

சீருடையில் போராளிகளை எங்கே பார்த்தாலும் “ராசா எங்கட பாகேஸ்வரியைப் பார்த்தியளா? மோனை நேர்ஸு. அவளை ஒருக்கா என்னைவந்து பார்த்திட்டுப் போகச்சொல்லுங்க ராசா, ஒருக்கா வந்து பார்த்திட்டுப் பிறகு அவள் எத்தினை நாளைக்கெண்டாலும் உங்களோடை அங்கே நிக்கட்டும்.” என்று அரற்றுவார்.

“முன்னொருக்கால் சுனாமி எண்டு புதுப்பேரோட ஒண்டு வந்து அள்ளிக்கொண்டு போச்சுது சனங்களை... இப்போ இந்தப் போர் இடியேறு வந்ததாலை மனுஷனே மனுஷனைக் கொல்லுறான். புத்தனுடைய சிலைகள் பரவின அளவுக்கு அவன் போதனைகள் பரவவில்லையே நாட்டில. இட்டமுடன் எம்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவன் செத்துவிட்டானோ” என்று புலம்பினார் சின்னத்தம்பி கிழவன்.

செல்வநாயகத்தார் சொன்னார்: “இவங்கள் தங்களாலை ஏலாதெண்டால் சர்வதேச சமூகத்தைக் கூப்பிட்டு இனி நாங்கள் சமாதானமாய் போறம்... நீங்கள் தாற எதையென்றாலும் கெதியாய்த் தந்து தொலை யுங்கோ என்று சொல்ல வேண்டியதுதானே. ஏன் இப்பிடிச் சனங்களைத் தெருவிலும் காட்டிலுமா உத்தரிக்க விட்டு அதுகளின்ரை பழியையும் தலையில் அள்ளிக்கட்டுறாங்கள். இறுதி யுத்தம் ஆயுதம் வாங்கவேணுமென்று வெளிநாட்டுச் சனத்திட்ட வறுகினது போதா தென்று எங்களிட்டயும்ல்லே அள்ளினவங்கள். அப்ப வாங்கின ஆயுதங்களை எடுத்துவைச்ச ஆமியைத் திருப்பி விரட்டவேண்டியது தானே?”

“அப்பிடியில்லை நாயகத்தார். நமக்கு ஆயுதங்கள் வந்த சுப்பலுகளை இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் முழுகடிச்சுப் போட்டாங்களல்லே. அதோட ஆயுதங்கள் மட்டுமில்லை, போராடுகிறதாக்கு போராளிகளும் வேணும். எங்களுடைய சுதந்திரத்துக்காகத்தான் அவங்களும் ஊனுறக்க மில்லாமல் காடுகரம்பையென்று அலைந்தும் தங்களின் உயிரைக் கொடுத்தும் போராடுறாங்கள். அதைத்தான் எல்லாரும் கண்கொண்டு பார்க்கிறம். இன்னும் இருக்கிற குறைநிறையை போதாமையை எப்படி நாம நிவர்த்திக்கலாமென்று சிந்திக்கவேணுமேயொழிய சும்மா ஒரு பக்கத்தால் தட்டையாய் சிந்திக்கிறதாலயும் பேசுறதாலயும் பிரயோசனமில்லை.” பொன்னம்பலம் சொன்னான்.

செல்வநாயகம் ஒருநேரம் யோகபுரம் கிராமசபைத் தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆதரவில் சுயேச்சையாய்ப் போட்டியிட்டு மண்கவ்வினவர். அவரின் உழவு இயந்திரத்தில் வரவேண்டி இருந்த தால் அதற்கும்மேல் அவருடன் விவாதிக்க வேறுயாரும் முனைய வில்லை. ‘போராளிகளின் காதில் விழுந்தால் உதைபடுவார்’ என்று மட்டும் நினைத்தனர்.

இளமதி ‘இந்த உற்பாதங்களை எல்லாம் காணாமல் அப்பா செத்துப் போனதுதான் நல்லது’ என்று நினைத்தான். அவனது அப்பா அழக சிங்கமும் நெடுங்காலமாக இயக்கத்துக்குத் தேவையான பொறியியல்

உதவிகள், மருத்துவமனை, ஆயுதக்கிட்டங்கிகள், பாதுகாப்பு அரண்கள் அன்ன விசேஷ பாதுகாப்பு பங்கர்களின் கட்டுமானப்பணிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் சேவையாற்றிவந்தார். அந்நேரத்தில் அவருடைய குருதியில் கொழுப்பின் அளவு அபரிமிதமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. போர்க்காலச் சூழலில் அதைக் கவனிக்கவோ தணிப்பதற்கான வைத்திய உதவிகளைப் பெறவோ முடியாமல் போனதில் திடீரென ஒருநாள் வந்த மாரடைப்பு அவருக்கு மரணத்தையும் கொண்டு வந்தது. 'இப்போது அவரும் இருந்திருந்தால் மனசு மிகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்' என அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

கருணாநிதி மட்டும் விடாமல் சாத்திரியாரைச் சீண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“சாத்திரியாரே, இத்தனை மனித அவலம் எதனாலே வந்தது. எந்தத் தோஷக் கிரகம் பார்த்ததுங்கோ... புதுசா வால்வெள்ளி ஏதும் முனைச்சதால் இப்படியாகுதா, இதுக்கு உங்கள் சாஸ்திரம் என்னங்கோ சொல்லுது?”

9

முதலில் முல்லைத்தீவுக்கெனப் புறப்பட்ட ஜெகதீசன் குடும்பமும், கருணாநிதியின் குடும்பமும், சிவபாதம் குடும்பமும் உடையார்கட்டில் சந்தித்துச் சேர்ந்துகொண்டன. உடையார்கட்டை அடைந்த சனத்தில் இடைவழியில் காயம் பட்டவர்களை அங்கிருந்து புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரிக்கு அனுப்பினர் தொண்டர்கள். அங்கும் உயிர்காக்கும் மருந்துகளோ வேண்டிய அளவுக்கு மருத்துவர்களோ இல்லாமல் திணறிக்கொண்டிருந்தது ஆஸ்பத்தரி. அதன் வளவுக்குள் இருந்தாலே போதும் என்கிற மனநிலையில் இருந்த காயம்பட்டவர்களில் பலரும் தரையிலும் நெகிழித்தாள்களிலுமாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்தனர். சிலர் வெளியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களில் சாக்கு அல்லது பாய்களை விரித்தும் கிடத்தப்பட்டனர். சனங்களிடம் பணமில்லை, கடைகளில் பொருள்களில்லை. குளிப்பில்லை. தூக்கமில்லை. உத்தரித் தலைந்தனர். அதுவும் குழந்தைகளை வைத்திருந்த குடும்பங்கள் பட்டதுயரம் சொல்லி மாளாது.

மக்களுடன் போராளிகளும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி அரசு இரசாயனக் குண்டுகளையும், ஷெல்களையும் வீசவீச அப்பிர தேசத்தில் மரணங்கள் மேலும் மலிந்தன. அவயவங்களை இழந்த மக்களும், விலங்குகள் போல் இறந்த மக்களும் இறைந்து கிடந்தனர். அத்தனை கேவலமாகத் தமிழ் உயிரின் விலையும் மதிப்பும் தாழ்ந்து போய் இருந்தது. இறப்பவர்களுக்காக அழவும், அவர்களை எடுத்துப் புதைக்கவும் மனிதர் இல்லாது போயினர்.

புதுக்குடியிருப்பு சந்தை, பள்ளிக்கூடம் எல்லாம் சனங்கள் நிரம்பி வழிந்தார்கள். அங்கிருந்து மந்துவில் இரட்டைவாய்க்கால் வெள்ளாம்

புள்ளி வட்டுவாகல்வரையில் வீதி நிறைந்த சனக்கூட்டமாக இருந்தது. புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரியில் சிகிச்சை வழங்கப்படுகிறது என்பதற்காக அதற்கும் குண்டுவீசி அரசு அதை நிர்மூலம் செய்தது.

“புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரிமீது எதற்காக குண்டுகளை வீசினீர்கள்?” என வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் கொத்தாப்பாய ராஜபக்சுவிடம் கேட்டபோது, “புதுக்குடியிருப்பு போர்வலயம். அங்கு ஆஸ்பத்தரியெல்லாம் மூடியாகிவிட்டது. அங்கு போகவும் மருத்துவம் பார்க்கவும் யாருக்கும் அனுமதியில்லை. அங்கு குண்டுகள் விழுவதையிட்டு ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இவர்களை யார் அங்கே போகச்சொன்னார்கள்?” என்று கோபமாகக் கேட்டார்.

விசுவமடு, தருமபுரம், உடையார்கட்டு, தேவிபுரத்தில் மரணங்கள் மலியவும் உழவுஇயந்திரங்கள் அங்கங்கே நிறுத்தப்பட்டன. சனங்கள் பெருவாரியாக காட்டைக் குறுக்கறுத்தும் வயல்களினூடாகவும் வள்ளிபுனம், புளியம் பொக்கணை, இரணைப்பாலை, ஆனந்தபுரம், மாத்தளன், புது மாத்தளன் என்று இடம் பெயர்ந்தார்கள். பாதைகள் ஒன்றும் சுமுகமானதாக இல்லை. பெரும்பாலான வயல்களில் வெள்ளம் நின்றது. எங்கும் சேறு சகதியும் சதுப்பும்தான்.

தண்ணீர்நூற்றுவிழ்ந்து வந்த சனங்கள் முல்லைத்தீவு, நந்திக்கடல், வட்டுவாகல் கடலேரிக்கரையோரம் முழுவதும் துருவங்களில் பெங்குயின்கள் நின்றதுபோல நிற்கலாயினர். அங்கும் ஷெல்கள் வந்து விழத்தொடங்கவும் சனக்கூட்டம் கடற்கரையோரமாக வடக்காக மாத்தளன் முள்ளிவாய்க்கால் நோக்கி நகர்ந்தது. ஆனந்தபுரம், புது மாத்தளன், மாத்தளனில்கூடிய சனங்களின் தொகை ஒன்றரை லக்ஷம் வரையிலாவது வரும். ஒதுங்க இடமில்லாதிருந்தவர்களை வெயிலும் தம்பாட்டுக்கு வாட்டியெடுத்தது. பசியில் சனங்கள் முசுட்டை, கொவ்வை, முள்ளுக்கீரை, முருங்கையிலை, வாழைக்குருத்து, தண்டு, கிழங்கு போன்றவற்றையெல்லாம் அவித்தும் அவியாமலும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். இன்னும் போவதாயின் கிழக்குக் கடலுக்குள் இறங்குவதைத் தவிர வேறு போக்கிடம் இல்லை என்றானது. இனியும் எங்களை எங்கே போகச்சொல்லுது அரசு? ஒருவருக்கும் பதில் தெரியவில்லை. கலைஞர் குழாம் டில்லிக்குச் சென்று பேசி அவர்கள் தாங்கள் ‘ஸ்ரீலங்கா அரசிடம் போரை நிறுத்தச் சொல்லுகிறோமென்று உறுதிமொழி’ வழங்கியவுடன் திரும்பிவந்து மெல்ல வேஷங்களைக் கலைத்துப்போடுகிறது.

சனங்கள் அச்சுதுப்பு நிலங்களில் ELTUNZ எழுத்துக்களின் வடிவில் பதுங்குக் குழிகளைத் தோண்டத் தொடங்கினார்கள். யோகபுரத்து இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து E வடிவில் பாரிய பதுங்குக் குழியொன்றை

வெட்டினார்கள். பசியும் குழிதோண்டிய களைப்புமாய் துவண்டு போயிருந்தவர்களைப் பார்த்து யோகபுரத்திலிருந்து அக்கப்பாடுபட்டு எடுத்துவந்த பூசணிக்காய்களில் ஒன்றை அவிப்பதற்கு பார்வதியக்கா சம்மதித்தார். ஏதோவொரு மனிதநேய அமைப்பு சாக்குகளில் பருப்பு, கடலைபோன்ற சிறுசிறு தானியங்களை எடுத்துவந்து விநியோகித்தது. இருந்த கொஞ்சம் அரிசியோடு இவை எல்லாவற்றையும் கலந்துபோட்டு பெரு அவியலாகப் பண்ணி எல்லோரும் சாப்பிட்டார்கள்.

பத்து இருபது வருஷங்களாக காணாத உறவுகளையெல்லாம் மாத்தளன் கடற்கரை கண்டுகொள்ள வைத்தது. ஆனாலும் எவர் மனதிலும் மகிழ்ச்சி இல்லை. இரத்தவாடையும் மரணத்தின் வாடையும் கலந்திருந்த காற்றில் அச்சந்திப்புகள் ஒரு இழுவீட்டில் பார்த்ததைப்போலவே மகிழ்ச்சியற்று இருந்தன. உடையார்கட்டிலும் விசுவமடுவிலும் இறந்த மனிதவுடல்கள் தெறித்துக் கிடந்ததைப் பார்த்ததிலிருந்து சின்னம்மாவுக்கு சற்றே மனப்பிறழ்வு ஏற்பட்டுவிட்டது. பிரமை பிடித்து மாத்தளன் புதுமாத்தளன், கடற்கரைபுராவும் பாகேஸ்வரியும் வந்திருப்பாளோவென்று தேடி அலைந்து திரிந்தார்.

உச்சிவெயில் அடிக்கையில் மக்கள் துவண்டனர். சூரியன் சற்றே சாய்ந்துவிட்டால் வெட்டிய பங்கருக்குன்போய் இருக்கலாம். மாத்தளன் கடலை அண்மிய சதுப்புநிலப்பகுதியாதலால் பெரிய மரவிருகடங்கள் இருக்கவில்லை எனினும் இளைஞர்கள் அலம்பல்போல நீண்ட கம்புகளை காடுகளில் வெட்டி க்கொண்டுவந்து சிறு பந்தல்கள் போலப் போட்டு மேலே தளப்பத்தோலைகளைப் பரவி மக்களைச் சிறிது வெயிலிலிருந்து காப்பது பண்ணினர். இரவுகளில் பல இலாந்தர்களும் கைவிளக்குகளும் இருந்தும் எண்ணை இல்லாததால் பயன்று இருந்தன. காய்ந்த குச்சிகளைப் பொறுக்கிவந்து குவித்து அங்கங்கு எரித்து வெளிச்சம் உண்டாக்கப்பட்ட இடங்களில் மக்கள் சூழ்விருந்து கதைத்தனர்.

அந்திசாய்ந்து சூரியன் வறுப்பது சற்றே தணிந்து கருணாநிதி, குலசிங்கம், பொன்னம்பலம், செல்வரத்தினம், நவரத்தினம் குடும்பம் அசோக், கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஸ்ரீகாந்தன், பவான், மைக்கேல், மரியதாஸன், அரியநாயகம், சாந்தன், செல்லம்மா, பாக்கியமக்கா, சரஸ், குண்டுக் கமலா, காசிநாதன் குடும்பமென்று அவர்கள் பங்கருக்கருகிலிருந்த குடிசையில் ஒன்றாகக் கூடியிருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு மிதியுந்தில் 10 விட்டர் தண்ணீர் கானூடனும், கைப்பிடியில் கொளுவியிருந்த சாக்குப்பையில் ஐந்து கொத்து அரிசியுடனும் மாதவன் வந்தான். பார்க்க எங்கேயோ குளித்து முழுகிவிட்டு வருபவனைப்போல புத்துணர்ச்சியுடன் இருந்தான். எப்பிடிக்கிடைத்ததோ தெரியவில்லை வாயில் வெத்திலைவேறு போட்டுக் குதப்பிக்கொண்டிருந்தான். ஆற்றாமையில் செல்லம்மாக்கா கேட்டா: “எங்காலையடா மோனை வெத்திலை?” “ஐயோ, அது வெத்திலையில்லணை. பாக்கு

வெட்டி மரத்து இலை, வழியிலை பத்தையில் கண்டாப்போல உருவிச் சப்பிக்கொண்டுவாறன்." 'டில்லிக்குப்போன கருணாநிதியும் கும்பலும் ராஜினாமா எண்ணத்தை கைவிட்டுவிட்ட சேதி'யையும் அவர்களுக்குச் சொன்னான்.

இராயசையர் சொன்னார்: "கருணாநிதி மட்டுமல்ல, எதிரணியில நின்று எங்கட பிரச்சனையைப் கதைக்கிற அத்தனைபேருக்கும் எம்மீதான அவர்களின் அக்கறை கரிசினை உண்மையென்றால் உடன் எல்லாரும் ராஜினாமா செய்யவேணும் அப்பதான் மத்திய அரசுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியாயிருக்கும். எதிர்க்கட்சியில்லாத மாநில அரசும் ஒரு மோக்கேனந்தான். எதிர்க்கட்சியில்லை, இனிக் காங்கிரஸோட ஓடிப்போய் ஓட்ட என்றுவிட்டுக் கருணாநிதியும் தைரியம் வந்து ஒருவேளை ராஜினாமாப் பண்ணலாம். எல்லாக் கட்சிகளும் இராஜினாமா செய்தால் ஒரு மாநிலத்தின்ரை எதிர்ப்பைச் சம்பாதிக்க விரும்பாத மத்திய அரசு தன்னுடைய கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டு ஒருவேளை போர்நிறுத்தம் செய்யச்சொல்லி இலங்கை அரசைக் கேட்கலாம். ஆனால் யாரும் செய்வினமோ இவ்வளவு கதைச்செய்யலலிதா செய்வாவோ?"

"எங்கட ஆபத்துபாந்தவர்கள் எல்லாரும் செத்துப்போச்சினம் என்று இருப்பம். முந்திக் கொண்டுவந்து போட்ட உணவுப்பொட்டலத்தை மனிதாபிமானம், அகிம்சை என்றுபேசுகிற காந்திதேசக்காரன் இப்ப கொண்டுவந்து போடவேணும். இப்போதான் எங்களுக்கு முன்னைக் காட்டிலும் தேவைகட. இத்தனை அவலத்தில இல்லாத உதவி இனி வந்தென்ன விட்டென்ன?" இதைச்சொல்கையில் தம்பிப்பிள்ளையாரின் கண்கள் நீரால் நிறைந்து உதடுகள் துடித்தன.

விவாதங்கள் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கவும் அதில் கலவாது ஒரு குச்சியால நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டு நெடுநேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் சொன்னான்: "நான் இனிப்போகவேணும்."

"இருட்டுக் கட்டியிட்டுது- எங்கே இனிப் போகப்போறாய் மாதவன்?" மரியதாஸ் கேட்டான்.

கருணாநிதி இடைமறித்துச்சொன்னான்: "ஒரு போராளி எங்கே போறானென்று உங்களுக்குச் சொல்லுவானோ... நீங்கள் அப்பிடிக்கேட்கிறதுஞ் சரியில்லை."

"எல்லாரும் உங்களுக்குள்ள கடிபடாமா ஒற்றுமையா இருங்கோ. எனக்கொரு வேலை பணிக்கப்பட்டிருக்கு. அந்தக் கடமையை முடிக்க வேணும். இப்ப உங்களுக்குச் சொல்றதுக்கு என்னட்ட இன்னுமொரு சின்னத்தகவல் இருக்கு."

இப்போது எல்லாரும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

"ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால எங்கட உயிலங்குளம் மருத்துவ முகாமை ஆமி குண்டடிச்சபோது சின்னம்மா ஆச்சியின்ர பாகேஸ் வரியக்கா செத்துப்போனா. அது ஆழமான பங்கரொண்டு, அவ

கீழ் காயப்பட்ட போராளிகளைப் பராமரிச்சுக்கொண்டிருந்தவ. எங்கள்ல எத்தனையோ பேருடைய உயிருகளை மீட்டுத்தந்த அந்த மனுஷியின்ர உயிரை எங்களால காப்பாத்த முடியாமப்போச்சு. சின்னம்மா ஆச்சியைப் பார்க்கிற நேரமெல்லாம் எனக்கு உதறுது, மனுஷியின்ரை முகத்தைப் பார்த்து நேராய்ச்சொற்ற பலம் என்னட்ட இல்லை. நீங்கள் யாரும் சமயம் வரும்போது அவ்விட்டை விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுங்கோ.”

தன் கண்கள் பணித்திருப்பதை அவர்கள் பாராதிருக்க அரிசியையும் தண்ணீர்தானையும் அவிழ்த்துச் சடுதியில் நிலத்தில் வைத்துவிட்டு மிதியுந்தை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தான்.

அடுத்த நாள் விடுதலைப்புலிகளுக்கான இரகசிய வழங்கல் வழிகளை அடைத்துவிட்டு முள்ளிவாய்க்காலை மருவிய ஆனந்தபுரத்தைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு முற்றுகை வெறியில் நின்ற ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தை ஆனந்தபுரம்-கேப்பாபுலவில் விடுதலைப்புலிகள் ஊடறுத்து தாக்கியதில் நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினர் மடிந்தனர். விடுதலைப்புலிகள் இறுதியாகச் செய்த பெரியதாக்குதல் அதுதான். அதில் தீபன், கடாபி, விதாஷா, துர்க்கா, மணிவண்ணன், நாகேஷ் போன்ற பல கேணல் தரத்துப் போராளிகளோடு மாதவனும் மடிந்து போனான். தற்கொலைத் தாக்குதலாயிருக்கலாம். உடலும் கிடைக்கவில்லை. செய்திவந்தபோது அனைவரும் வாய்விட்டு அழுதனர்.

“உனக்கு வாய்க்கரிசி போடவென்றுதான் அரிசி கொண்டுவந்தாயோடா மகனே?” என்று சொல்லிச் சொல்லி அவனது தாயும், சகோதரங்களும், பாக்கியமக்காவும் மண்ணை அள்ளித் தலையில் போட்டுக் கொண்டு புலம்பினர்.

முள்ளிவாய்க்காலை போர் இல்லாத பிரதேசமாக (NO WAR ZONE) அரசு அறிவித்தது. அங்கு செல்பவர்களுக்கு அரிசியும் பருப்பும் சீனியும் நிவாரணப் பொருட்களாக கொடுக்கிறார்கள் என ஒரு செய்தி பரவவும் பசிதாங்காத சின்னம்மா அங்கே போனார். நிவாரணப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டது உண்மைதான். நீண்ட வரிசைகளில் மக்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்கும் ஷெல்கள் தொடர்ந்து விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொருமுறையும் ஷெல் வெடித்தவுடன் மக்கள் நிலத்தில் விழுந்து படுத்தார்கள். சத்தம் எழுப்பாமல் கத்திபோல வந்த சில்லொன்று வரிசையில் காத்துநின்ற அறுபேரை சீவிச்சாய்த்தது. சின்னம்மாவுக்கு இருப்பில் சிறிய வெட்டுத் தான். உடனே சிகிச்சை கிடைத்திருந்தால் அவர் உயிர் தப்பியிருந்திருப்பார். கட்டுப்படுத்தப்படாத குருதிப்பெருக்கால் அநியாயத்துக்கு மரணமானார். பல இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்ட ஆத்திரத்தில் இராணுவம் மறுநாளும் பாதுகாப்பு வலயம் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பகுதியெங்கும் எரிகுண்டுகளையும் ஷெல்களையும் வீசவும் மக்கள் பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளேயே நாள்முழுவதும் இருக்கவேண்டியதாயிற்று.

“எப்போதான் இந்த குண்டுகள், பீரங்கிச் சத்தங்கள் ஓயப்போகுதோ?”
 “சனம் சிலது இன்னும் முள்ளிவாய்க்கால் பக்கம்தானாம் போகுது.”
 “ஏனாம், ஆமிக்காரன் தோட்டாச் செலவில்லாமல் கொல்லட்டு
 மென்டோ?”

கருணாநிதியின் மூன்று வயது மகள் ஆதர்ஷாவுக்கு நடப்பது
 எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

“எதுக்கு அப்பா ஆமி எங்களைத் தொரத்துது?”

“தமிழர்கள் போராடுறாங்களாம்.”

“ஏனாம் போராடனம்?”

“எங்கட வீடும் முற்றமும் ஊர்களும்

எங்களுக்கே வேணுமென்றுதான்.”

“ஆமி எங்கேயாம் போகச்சொல்லித் தொரத்துது?”

“அதுதான் தெரியல்ல குஞ்சு... நாம முடிஞ்சவரைக்கும் ஓடுவம்.”

“ஏன் நாங்கள் வீட்டில இருக்கப்படாதாம்?”

“அவங்கள் குண்டு வீசப்போறாங்களாம்.”

“ஏனாம் குண்டுகள் போடனம்?”

“போரெண்டு வந்தால் அப்பிடித்தான் மகள்.”

“அப்போ எல்லா ஊரிலும் இப்பிடித்தான் ஆக்கன் ஓடினமோ?”

“சிலபேர் ஓடுறதும், சிலபேர் துரத்தறதும் இப்பிடித்தான் இந்த
 உலகம் பூரா இருக்குது செல்லம்.”

“இன்னும் எல்லோ நேரம் இதுக்குள்ள இருக்கோணும்?”

“தெரியல்ல. கொஞ்சம்பொறு கண்ணா, வெளியே போகலாம்.”

“இப்போ போனால் குண்டோ ஷெல்லோ வெடிச்சிடும்.”

“எனக்கு நெடுவலும் இருக்கக்கால் உளையுது... நான் ஒருக்கா
 வெளியே போயிட்டு ஓடிவரட்டே?”

“அவங்கள் குண்டு போட்டாப்பிறகு போகலாட்டா.”

“அப்ப அவங்களைக் கெதியாய் கொண்ணாந்து போடச்சொல்லுங்
 கோவன். நான் சிக்கிரம் மேலேபோயிட்டு விளையாட.”

இடுக்கண்வேளையிலும் எல்லோரும் சிரித்தனர்.

‘டாம்’ ‘டும் டும் டும்’ என மீண்டும் ஒவ்வொரு பீரங்கி தீர்க்கப்
 படுகையிலும் வெடிச்சத்தங்கள் எழுந்து அவை கடலில் எதிரொலித்துப்
 பீதியைக் கிளப்பின.

“மல்டிபறல்தான் குத்திறான் டோல கிடக்கு” என்றான் பொன்னம்பலம்.

தினப்படி குளிப்பு முழுக்கு அனுட்டானம் சூர்ணம் திரிபுண்டரம்
 விரிசடாமுனிக்கோலம் அனைத்தும் கலைந்து அழுக்கு நான்கு

முழுத்தில் ஒரு பரதேசியைப்போலிருந்த சின்னத்தம்பி சாத்திரியார் இன்னொருதரம் சுனாமி வந்து அழிச்சுகதையை விஸ்தாரம் பண்ணி நினைவுகூர்ந்துவிட்டு “இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என்றேழுதி விட்டசிவனையும்” சபித்து ஓய, கருணாநிதியும் மரிய தாஸும் கிழவரின் வாயைக் கிளற ஆரம்பித்தனர்.

11

பகலில் சேகரித்த காய்ந்த சுள்ளிகளை ஒரு தகட்டில் அடுக்கி எரித்த தில் பதுங்குக் குழிக்குள் கொஞ்சம் வெளிச்சம் கிடைத்தது. நவரத்தின மும் செல்வரத்தினமும் அது அணையாமல் தொடர்ந்து எரிவதற்கேற்ற வகையில் குச்சிகளை வாகாக அடுக்கிச் சரிசெய்துகொண்டிருந்தனர்.

“சாத்திரியார்... இப்போ பூமியை பிரபஞ்சத்திலுள்ள மற்ற கோள்கள் பாதிக்குது. ஒன்று இழுக்குது, மற்றது தள்ளுது இன்னொன்று குடையது, மற்றொன்று சொறியது. அதனால்தான் இங்கே சுனாமி, பூகம்பம், வெள்ளப்பெருக்கு, வரட்சியெல்லாம் வருகுகென்றால் அதுக்கும் எங்கட ஞானவிலாசத்துகுள்ள பிடிபடாத ஒரு அறிவியல் விளக்கம் இருக்குமென்றுவிட்டுக் ஒத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவனவன் வெவ்வேறு நேரத்தில பிறந்திட்டான் என்பதற்காக ஒரு கிரகம் அமுதாவின்ரை பிள்ளைக்கு செல்வத்தையும் சுகபோகத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் குதாகலத்தையும் அள்ளித் தந்திட்டு, குமுதாவின்ரை பிள்ளைக்கு ரோகத்தையும் தரித்திரத்தையும் கலியையும் இடப்பெயர்வையும் பரதேசியாய் உலையவும் வைக்குமென்றதை என்னுடைய மனது ஒத்துக்கொள்ளுதில்லை. அதுகள் எல்லாத்தையும் விடுங்கோ, இப்பிடி யோசிப்போமே... இப்போ வீடுவாசலைத் துறந்து ஒதுங்க ஒரு கூரையில்லாமல் தெருவில் நிண்டு மாயிற இந்தச் சனங்கள் இத்தனை லக்ஷம்பேரையும் ராசிகளின் தொகை பன்னிரண்டால வகுத்துப் பார்த்தாலும்...

தேரிய ஸ்தானத்தில் சந்திரனும்

சுக ஸ்தானத்தில் செவ்வாயும்

பாக்கிய ஸ்தானத்தில் ராகுவும்

பூர்வபுண்ணியத்தை வழங்கியபடி காரியும்

திவ்ய ஒளியை இறைக்கிற சூரியனும்

லாபஸ்தானத்தில் குருவும்

ஞானோஸ்தானத்தில் புதனும்

உச்சம் பெற்ற ஜீவன ஸ்தானத்தில் கேதுவுமாய்

நின்று உச்சகட்ட பலன் தந்துகொண்டு இருக்கிற ஜாதகர்கள் குறைஞ்சது ஒரு பத்தாயிரம் பேர் இருப்பினமோ இல்லையோ? ”

இடையீடுசெய்த மரியதாஸ் ஏதோ அவரைக் கிண்டல் பண்ணுவதற்கு “சாத்திரி” என்றுவிட்டு இரண்டு ஆவர்த்தனம் தள்ளி ஓசை வயத்துடன் “——யார்?” என்று ஒரு ஒட்டுப்போட்டான்.

சாத்திரியார் அவனைக் ‘கொஞ்சம் பொறு’ என்பதாகக் கைகாட்டி விட்டுத் தான் எதையோ சொல்வதற்குக் கண்களை மூடிக்கொண்டு பிழகையாக

“தோடுடைய காதுடையன் தோலுடையன் தொலையாப்
பீடுடைய போர்விடையன் பெண்ணுமோர் பாலுடையன்
ஏடுடைய மேலுலகோ டேழ்கடலுஞ் சூழ்ந்த
நாடுடையன் நம்பெருமான்..”

என்னுக்கையில் இராணுவத்தின் திசையிலிருந்து வந்த புல்டோஸர் ஒன்று திடுப்பென மடங்கித் திரும்பி பதுங்குக் குழி அருகிருந்த மண்மேட்டைத் தன் பாரிய அலகால் ஒரே உந்தில் வெறியோடு தள்ளிக்கொண்டுவந்து அவர்களின் பதுங்குக் குழியை மூடி நிரவி விட்டு அதன் மேல் நின்றும் சுழன்றும் ஊழித்தாண்டவம் ஆடியது.

காலம் (கனடா)

ஜனவரி-மார்ச் 2010

நல்லா கேட்டுத்தான் என்ன செய்யப்போகிறேன்?

அது ஒரு கோடைகாலம். அவ்வருடம் ஐரோப்பா முழுவதும் வழக்கத் தில்லாதவாறு கடும் அனல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. நாட்கள் அசாதாரணமான உஷ்ணமாக இருந்தன. வடதுருவத்தின் பனிமலைகளும் பாறைகளும் உருகியதால் கடல்மட்டமே வழமையையவிட உயர்ந்திருந்தது. மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளைப்போலவே ஜெர்மனியின் வீடுகளும் சுடுங்குளிரைத் தாக்குப்பிடிக்கும் வண்ணம் வடிவமைக்கப்பட்டவை ஆதலால் சூழலின் உஷ்ணம் மிதமிஞ்சிப் போகும் போது அவற்றுக்குள் வதிவது அசௌகரியம். அவற்றின் அறைகள் வெதுப்பகத்தின் கணப்புக்கள் மாதிரி ஆகிவிடும். காற்று வீசாததால் மரங்களும் கொடிகளும் சிறிதும் அசைவற்று சித்திரங்கள்போல் நிற்க, மக்கள் அபேதவாதிகளாய் களிசானிலும் பனியனிலும் திரிந்தனர். அனைத்து நீச்சல் நிலைகளிலும் நீண்ட கியூவில் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாகக் காத்திருந்தனர்.

அன்று நான் சுரங்க ரயில் நிலையமொன்றில் ரயிலுக்காகக் காத்திருந்தேன். ரயில் வந்தது. இறங்குபவர்கள் இறங்கி ஏறுபவர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். எனக்கு தாண்டுறா ராமா மன்னிக்க... 'தாவுடா ராமா' என்கிற ஆணை எங்கிருந்தும் வராததினால் சும்மா பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். அது புறப்படப் போகிறேனென்று கூக்காட்டியதுத் தான் அறிவில் உறைக்கிறது சம் சில்லி மிஸ்டேக்.... சம்வெயர். மூளையைக் கொஞ்சம் அதன்பாட்டுக்கு ஜோக்கிங்விட்டேன். அது நான் எதற்கு அங்கே வந்தேனென்பதன் காரணகாரியங்களைத் தர்க்கரீதியாக அலசிப்பார்க்கிறது.

எதற்குப் புறப்பட்டேன்? வருமானவரி ஆலோசகருடனான சந்திப்பிணக்கத்திற்காக.

அவரைப் பார்ப்பதாயின் எங்குபோகவேணும்? ரியர் கார்டனுக்கு.
இந்த ஆறாம் இலக்க வண்டியும் ரியர்கார்டனூடாகச் செல்வது
தானே? சரி.

“சட்டெனத் தாவடா ராமா.”

தாவினேன்.

என் ஞாபகசக்தி குறைந்து கொண்டுபோன வேகத்தில் அது
சீக்கிரத்தில் தடயமொன்றும் இல்லாமல் ஈதர்மாதிரி ஆவியாகிவிடும்
போலிருந்தது. பிறக்க முதலே மனதில் பெயரிட்டுப் பெற்ற மகள்
அஸ்வதியை ‘கீதா’ என்று அழைத்தபோது மனைவி சுடுப்பு மிகவானாள்.
இருபது வருடங்களுக்குமுன் ஊரில் குழந்தையாக விட்டுவிட்டு
வந்த மூத்த சகோதரரின் மகள்தான் கீதா. அவளுக்கு அப்போது
பத்து அகவைகள். அஸ்வதிக்கு இப்போதுதான் ஆறு அகவைகள்
ஆகிறது.

“இன்னும் உங்களுக்கு வீட்டு நினைவுகள் விட்டுப்போகேல்லை.”

மனைவிக்கும் என் பிரச்சனை சரிவரப் புரியவில்லை.

சிலவேளைகளில் போக்குவரத்துச் சமிக்கையுள்ள சந்திகளைக்
கடந்து சென்றபின்னால் மனது குழம்பியடிக்கும்.

“பச்சையில் வந்தேனா, இல்லை சிவப்பில்தான் கவனிக்காமல்
வந்துவிட்டேனா?”

ஒருமுறை சிவப்பில் நான் இழுத்துக்கொண்டு வந்தபோது காருக்குள்
இருந்த ஜெர்மன்காரர் தமாஷ் பண்ணினார்:

“Hey Ram... Es was Kirschgruen.” (சிக்னல் செறிப்பழப் பச்சையிலிருந்தது)
எல்லாவற்றிலும் சிரமந்தருவதாக இருந்தது, போக்குவரத்துச்
சமிக்கைகளில் சிவப்பாக இருக்கும்போது காரைத் தொடர்ந்து
செலுத்தலாமா இல்லை, நிறுத்தவேண்டுமா என்கிற மயக்கம் வந்தபோ
துதான்.

சிலவேளைகளில் சமிக்கை பச்சையாக இருந்தபோது வேகமாகவந்த
வண்டிக்கு பிறேக் போட்டிருக்கிறேன்.

பின்னால் வந்த வண்டிக்காரர்கள் பலரும் எம் Primates இனக்
குழுமத்தை மறுதலித்து என்னைக் குள்ளமான முலைகள் அதிகமுள்ள
வேறொரு விலங்கின் இளவல் என்றனர்.

பின்நவீன இலக்கியத்தில் பாவிக்கப்படும் பலவார்த்தைகளை
இரண்டு நாட்களுக்கு மனதில் வைத்துக்கொள்வதே சிரமமாயிருக்கிறது.
ஆங்கில/ஜெர்மன் நூல்களைப் படிக்கையில் எதிர்ப்படும் புதிய
வார்த்தைகளை அகராதி பார்த்து தெரிந்து கொள்வேன். பின் அடுத்த
தடுத்த பக்கங்களில் அதேவார்த்தையை மீள்சச்சந்திக்கும்போது
அவ்வார்த்தை பிராபத்திலிருந்தே நான் அர்த்தம் தெரியாமல் தவித்துக்
கொண்டிருக்கும் ஒரு வார்த்தை போலிருக்கிறது.

நண்பர்களுக்கு மின் கடிதங்கள் எழுதுகையில் சம்பிரதாயமான முடிவுவரிகளை எழுதாமல் பாதியிலேயே அனுப்பிவிட்டிருந்தேன். நானும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் அப்படி அரைகுறைக் கடிதங்களை அண்ணனுக்கு அனுப்பிவிட்டேன் அவர் அதைக் கவனித்துவிட்டு 'உன் கடிதங்களின் பாதி எங்கேயோ தொங்கிப்போகிறதே, ஏன் கணினியில் ஏதாவது பிரச்சனையா' என்று கேட்டார்.

இன்னும் மனதும் காரணம் அதிகமில்லாமல் அடிக்கடி நெகிழ்ந்து நெக்குருகிறது. மனைவியின் வற்புறுத்தலால் ஒரு தெரிந்தவர்கள் வீட்டுக்குக் கல்யாணத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே நாதஸ்வரக்காரர் அபாரமாக "ஸ்வாமிக்கு என்மேல் இரக்கமில்லாது என்ன காரணமோ..." என்று பேசாக்கில் உருகவும், அதோடு பரிந்திசைத்த மனது உள்ளார விம்மத்தொடங்கவும் Agnosticகான என் கண்களிலிருந்தும் வழியப் பார்க்கிறது. முடிவின்றி விரிகிறது வாழ்வின் புதிர்.

ஒருமுறை ஊரில் மதியம் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு வீட்டின் வாசலில் பல்லுக் குத்திக்கொண்டு நின்ற என் தாத்தாவிடம் மதியுந்தில் வந்த வெளியூர்க்காரர் விசாரித்தார்:

"பெரியவரே... நீளக்கால் செல்லையா வீட்டுக்கு எப்பிடிப்போறது?"

"அது உதில பக்கத்தில்தான்... ஒரு சின்னப்பிள்ளைக்குக் காட்டி விட்டால் கூட தானாய்ப் போய் அந்த வீட்டு முற்றத்தில நிற்கும்.

பாரும் இப்பிடியே நேரேபோய் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் பின் வீதியில் மேற்கால திரும்பிப்போக வாற சந்தியில் வலக்கைப்பக்கம் திரும்பிப்போனால் அங்கால சின்னொதொரு பள்ளிக்கூடம் வரும். அதையுந் தாண்டினால் வலப்பக்கமாயொரு கையொழுங்கை கிளைக்கும். அதில இறங்கி மேல போக... போகச்... சரி. சரி... உமக்கு யாராரா ராராற்றை வீட்டைப் போகோணும்?"

"ஐயோ ஆளை விடுங்கோ."

என் பிரச்சனையை இணையவலையில் 'யாகுவின் பதில்கள் இறுக்கும் குழுமம்' பகுதியில் வைத்தேன்.

'எனக்கு அடிக்கடி என் மனைவியின் பெயர் மறந்துபோகிறதே?'

'எனக்கும் அதுதாம்பா பிரச்சனை. நீ வெளிய சொல்லிட்ட, என்னால முடியல.'

'மனைவி இன்னும் உன்னை உதைக்கலையா?' என்கிற பாணியில் பலர் பதிலிறுத்திருந்தனர்.

ராகுல் என்று பெயர்கொண்ட ஒருவர், தமிழ்க்குடி மகனாகக்கூட இருக்கலாம்.

'அது இனி எதுக்கு... மைத்துனியின் பெயர் ஸ்படிகமா ஞாபக மிருக்குமே... வைச்சுச் சமாளிச்சுடமாட்டியா கண்ணா?' என்று பதிலளித்தார்.

மிகப் பொறுப்பான பதில் தந்தது இன்னொரு மின் கடிதம். அவர்

ஒரு மருத்துவராகவோ மருத்துவ அறிவு நிறைந்தவராகவோ இருக்க வேண்டும்: 'உங்கள் வயதைப் பார்க்கும்போது இது வயதோடு வளரும் ஞாபகசக்திக் குறைவாக எனக்குப் படவில்லை.

மேலும் இது Alzheimers நோயின் ஆரம்பமாகக்கூட இருக்கலாம். முனையின் செல்கள் சிதைவதாலோ, திசுக்கள் சுருங்குவதாலோ ஏற்படும் அதிதமான ஞாபகமறதியென்றும் உடனேயொரு நரம்பியல் நிபுணரைச் சந்தியுங்கள்' என்றும் ஆலோசனை வழங்கினார்.

தாத்தாவைப் போலல்ல, அம்மாவுக்கு அபூர்வ ஞாபகசக்தி. தன் கல்யாணத்துக்கு செல்லப்பா கட்டாடியார் வந்து 16 முலைச்சொக் கட்டான் பந்தல் போட்டதையும், பன்னாகத்துச் சைவர்கள் வந்து சமைத்த 14 வகைக்கறிகளையும் தூக்கத்தில் எழுப்பிக்கேட்டால்கூடச் சொல்வார். கல்யாணமான பின்னால் அம்மாவும் அப்பாவும் வைஜ்ணீ மாலாவும் சகஸ்ரநாமமும் நடித்த 'பெண்' படம் பார்க்கப்போனார்கள். அம்மாவுக்கு அப்படத்தில் வரும் அத்தனை பாடல்களின் வரிகளும் மனப்பாடம். அதேபோல் ஊரில் கைமாற்றாக வாங்கி விட்டுப் பின் முழங்கையைக் காட்டியவர்களையும் அவரால் மறக்க முடிவதில்லை. சொக்கத்திடல் சின்னத்தம்பி ஆறுமுக விதை வெங்காயம், பழனி பத்துப்பறை நெல்லும் 500 ரூபாகாகும், ஒரு கலியாண வீட்டுக்கு போட்டுவிட்டுத்தாறன் என்று சொல்லி இரண்டுசோடி காப்புகளை இரவலாக வாங்கிப்போய் விற்றுவிட்ட கனகம், சுப்பிரமணியத்தார் 1250 ரூபா, ஊரெழுக்கோகூலம் 521ரூபா, யோசனை முருகன் 764 ரூபா, கொழும்பான் 120.65, வட்டக்கச்சிக் கமலி 7.25 ரூபாவும் அறவிட முடியாமல்போன கடன்கள் என்பார். சுப்பிரமணியத்தாரெல்லாம் மனைவியின் சங்கிலியை அடைவாகக் கொண்டு வந்துதான் பணம் கேட்டவராம். அம்மாதான் பெருந்தன்மையாக பெரியமனிதனிடம் பொறுப்புவேண்டுதலை தனக்கு அகௌரவமாகக் கருதி 'வேண்டாம், அந்தச் சங்கிலியை நீரே வைச்சிரு'மென்று திருப்பி அவர்கையில் கொடுத்துக் காசை எண்ணிக்கொடுத்து விட்டாராம். இப்போது வசதியாக இருந்தும் இரண்டு தசாப்தங்களாக பழைய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற யோக்கியதை அவருக்கு வரவில்லை. அம்மாவுக்கு இத்தகை பட்டறிவுகள் அனந்தம்.

"காசைக் கொடுத்தால் ஆளை ஆளை அறியலாம்" என்பார் அடிக்கடி.

அம்மா எங்களிடம் விடைபெறுவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் முன்னதாகவே அவரது அந்த அபூர்வ ஞாபகசக்தி அவரைவிட்டு மெல்ல மெல்ல விடைபெறத் தொடங்கி விட்டிருந்ததுதான் ஆச்சரியம்.

அம்மாவுக்கு நந்தனுக்கு விலகி வழிவிட்ட திருப்புள்ளேஸ்வரத்து நந்தியைத் தரிசித்துவிடவேண்டுமென்று நெடுங்கால ஆவல் ஒன்றிருந்தது. அந்த ஆண்டு இலங்கை சென்றிருந்தபோது அவர் விருப்பப்பட்டபடி தமிழகத்தின் பலகோவில்களுக்கும் அவரை அழைத்துச்சென்றேன்.

அச்சுற்றுலாவில் கொழும்பிலிருந்த என் சகோதரி குடும்பமும், அப்போது சென்னையில் தங்கியிருந்த என் சிற்றன்னைவின் மகள்

புவனமும் அவரின் கணவரும் மகன் செல்வியும்கூட வந்தனர். சென்னை யிலிருந்து ஒரு சியாறா வண்டியை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு முதலில் திருச்சிக்குப்போய் அங்கே ஒரு ஹோட்டலில் தங்கிக்கொண்டு, தினமும் சுற்றுவட்டத்திலுள்ள கோவில்களுக்கெல்லாம் போனோம். இரண்டாம் நாள் அம்மா இரவு சாப்பாடு முடித்துக்கொண்டு தூங்கப் போகும் முன் என்னிடம் தனியாகக் கேட்டார்: “எல்லா இடங்களுக் கும் எங்ககூட ஒரு பொடிச்சி கூடவந்து கொண்டிருக்கிறாளே... ஆர் ஆள், நீ கூட்டியந்தனியோ?”

“அட, அது புவனக்காவின்ர ‘செல்வியம்மா, அதுக்குள்ள மறந்து போனியளே?”

“ஆமோ.”

பின் சென்னைக்குத் திரும்பி வந்து வண்டியால் இறங்கியதுமிறங் காததுமாய் புவனக்காவிடம் கேட்டார்:

“அடியே சின்னம்மா... எங்கேயடி இருந்த நீ, இவ்வளவு காலமும்?”

அவர் ‘சின்னம்மா’வென்பது எங்கள் பெரியன்னையின் புவனக் காவைவிட அதிகவயது வித்தியாசமுள்ள இன்னொரு மகன். எல்லோ ரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். அம்மா தன்னை நாம் கேலி செய்கிறோமென நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் எதற்காகவென்றும் அவருக்குப் பிடிபடுகுதில்லை.

நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றபோது ஒருநாள் ஓடியல்கூழ் காய்ச்சுவதென்று ஏற்பாடாகியது. அக்கா மீன்வகைகள் வாங்கி வருவதற்காக பருத்தித்துறை மீன்சந்தைக்குப் புறப்படவும் அம்மா உத்தரவாகச் சொன்னார்:

“தலையணைக்குக் கீழிருக்கிற என்னுடைய பேர்ஸ்ல பத்து ரூபா எடுத்துக்கொண்டுபோய் நல்ல இறாலாய் வாங்கியா.”

அப்போது ஒரு கிலோ சாவானைமீனே ஐநூறு ரூபாய் விற்பதென்ற விஷயம் அவருக்குத் தெரியாது. அவர் இன்னும் படி அரிசி ஒரு ரூபாவுக்குக் கிடைத்த காலத்திலிருந்தார். அவர் கவனித்துவிடாமல் எமக்குள் வாய்பொத்திச் சிரித்தோம்.

அம்மாவுக்குத் தன் பேரப்பிள்ளைகளில் முதற்பேரப்பிள்ளை பாபுவிடம்தான் ஒட்டுதல் அதிகம். நாம் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்ட வன்று அவனிடம் போய்,

“நான் கோயிலுக்குப் போகப்போறன் கைச்செலவுக்குக் கொஞ்சம் காசு தா.” என்றாராம்.

“ஐயாச்சிக்கு எவ்வளவு வேணும்?”

“ஒரு நூறு ரூபா போதும்.”

பிறகு அவன் சிரித்துவிட்டுப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தான்.

அம்மாவின் கடைசி நாட்களில் அவரது ஞாபகசக்தியின் இழப்பு

உச்சத்தைத் தொட்டிருந்தது. ஒரு இரவு பக்கத்தில் படுத்திருந்த அக்காவிடம் “என் நெஞ்சுக்குமேல கையைக் குறுக்காக வைக்காதை... எனக்கு மூச்சுமுட்டுது” என்றாராம். அவரும் “நான் கையை வைக்க வில்லையே” எனவும் வலது கையை உயர்த்திக்காட்டி,

“அப்போ இது யாருடைய கை?” என்றாராம். அத்தோடு சுற்று நேரத்தில் அவரிடம் ஏகமரியாதையாய் “நீங்கள் யாரம்மா, எனக்குத் தெரியவில்லையே?” என்றாராம். அவரும் வியந்து “நான்தான் உங்களுடைய மூத்தமகள் சரோஜினி அம்மா” எனவும்,

“இருக்கும். நான்தான் அயத்துப்போனன்.” என்றாராம். (மறத்தல்)

அம்மா இனித் தாக்குப் பிடிக்கமாட்டார் எனத் தெரிந்தபோது நானும் ஜெர்மனியிலிருந்த இன்னொரு சகோதரியும் அடுத்த விமானத்தைப் பிடித்துப் பறந்தோம். அதற்கும் முதல் அம்மா அதைவிடவும் உயரமாகப் பறந்துவிட்டார்.

அக்காதான் எங்களையும் சமாதானம் செய்தார். “இவ்வளவு காலமும் அருகிலிருந்து கவனித்து சிஷ்ருஷை செய்த என்னையே ‘யாரு நீங்கள்’ என்று கேட்டவ, நிச்சயம் உங்களிட்டயும் அதையேதான் கேட்டிருப்பா. அது அவ பிரிவைவிடவும் தாங்கமுடியாததாய் இருந்திருக்கும்.” உண்மைதான்.

அம்மாவுக்கு ஞாபகமற்றி போலவே இரண்டாவது பிரச்சனையொன்றும் அவரது அந்திம காலங்களில் ஆரம்பித்திருந்தது. அதாவது அவரது செவிப்புலனும் வெகுவேகமாக மந்தமாகிக் கொண்டுபோனது. எங்கள் சகோதரங்களுக்கு நிறையவே பெண்குழந்தைகள். என்றால், வீட்டில் கலகலப்புக்கும் கும்மாளத்துக்கும் கேட்கவேணுமா? அதனால் யார் எதற்குத்தான் சிரித்தாலும் அவர்கள் எல்லோரும் தன்னையே கிண்டல் பண்ணுகிறார்கள் என நினைக்கவாரம்பித்தார்.

என்ன வாழ்வின் இக்கட்டான தருணங்களிலெல்லாம் நாம் தடுமாறியபோது எமக்கு நன் மந்திரியாகி மதியுரைத்து எம்மை வழிகாட்டிக் கரையேற்றிவிட்ட அம்மா, தானே பெதும்பை பேதையாகிக் குழந்தையாக மாறிக்கொண்டிருந்ததுவும் ஆச்சரியம்.

இவ்விஷயத்தில் யார் சொல்லியும் அவரைச் சமாதானம் பண்ண முடியவில்லை.

சென்னைக்கு சுற்றுலா வந்தகையோடு அவரைப் பெயர்பெற்ற ஆஸ்பத்தரியொன்றிலும் காட்டிப் பலவிதமான பரிசோதனைகளையும் செய்வித்தோம். அவர்கள் அவரது செவிப்புலன் நரம்புகள் எழுபது சதவீதம் மீளமைக்க முடியாதபடி ஆகிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். வேண்டுமானால் Ear-Plug பாவிக்கலாம். ஆனாலும் முன்னேற்றம் பத்து சதவீதத்துக்குள்ளாகத்தான் இருக்குமென்றனர்.

Ear-Plug பாவிக்கநேர்வதை ஒரு குறைபாடாக எண்ணி அவர் தாழ்வு மனச்சிக்கல் அடையலாம் என்பதால் அம்மாவிடம் மிகவும் பக்குவமாக மருத்துவர்களின் ஆலோசனையைச் சொன்னேன்.

பின் மறுநாள் “அம்மா இன்றைக்கு நாம் Ear-Plug ஒன்றை வாங்கப் போகலாமா” என விநயமாகக் கேட்டேன். மௌனமாக இருந்தார்.

இலேசாக வற்புறுத்தியபோது பேசினார்:

“செல்வநாயகத்தார் போட்டிருந்த மாதிரி அதுதானே?” (தந்தை)

“அதைவிடச் சின்னதாய் உட்காதுக்குள்ள இருக்கிறதே தெரியாத மாதிரிப் பொருத்திக்கொள்ள இப்போ எல்லாம் மொடேனாய் வந்திருக்கம்மா.”

“ம்ம்ம். என்ன செலவாகும் அதுக்கு?”

லேசான இளக்கடி தெரிந்தது. உண்மை சொல்லத் துணிந்தேன். பொய் சொல்லிப் பின்னால் மாட்டிக்கொள்ள நேர்ந்தால் வம்பு அதிகமாய்விடும்.

ஆதலால் நேர்மை மிகக் காத்து

“என்ன ஒரு இருபத்தையாயிரம் வரும்” என்றேன்.

“ஓ.....”

பிறகும் சிறியதொரு மௌனம். பின் அதைத்தானே உடைத்துக் கொண்டு சொன்னார்:

“இனிமேல் காது நல்லாய்க் கேட்டுத்தான் நான் என்ன மகன் செய்யப்போறன்? வேண்டாம்.”

அதன்பின் அவரைச் சம்மதிக்கவைக்க எங்கள் எவராலும் முடியவில்லை.

பெர்லினில் அந்த மனிதர் எங்களுக்குத் தெரிந்தவர், இடைசுகம் வந்துபோகிறவர்தான். அன்று இரவும் முன்னறிவித்தல் எதுவுமின்றி வந்தார். வந்தவுடன் “நீங்கள் சுகர் வருத்தத்துக்கு (Diabetes Mellitus) என்னவென்ன மருந்தெல்லாம் பாவிக்கிறீங்கள்” என்றார். நான் மெற்போம், குளுகோபே, கில்பென்-ஹெக்ஸால், குளுகோபாக் என்று ஒப்புவித்தேன்.

“சரி, மருந்தெல்லாத்தையும் காட்டுங்கோ” என்றும் விரட்டினார். காட்டினேன்.

இதுகளைவிட புதுசா வேறையேதேனும் பாவிக்கிறியளோ? என்றார்.

அருகில் நின்ற மைத்துனன் என்றொரு இம்சை கையில் முழம் போட்டுக்காட்டி.

“இதுகளைவிட.... (அழுத்தம் கொடுத்து) இன்னுமொரு ரஷ்யன் மருந்துமிருக்கு, அப்சலூட் வொட்கா என்பது அதன் திருநாமம். பார்வைக்குப் பச்சைத்தண்ணி கணக்காய் இருக்கும், பச்சைக்கைச்சல். இருந்தும் யாரும் நினைப்பூட்டாமலே அத்தான் லெமென் ஜூலோ, ஜிஞ்சர் ஏலோ கலந்து அட்-ஜஸ்ட் பண்ணி இரண்டு நாளைக்கொரு போத்தல் தனிச்சே சாப்பிடுறவர்” என்று பொருமினான்.

அப்போதுதான் அதுவும் நினைவுக்கு வந்தது.

"இது மூன்றுக்கும் பதிலாக இப்போ Actos-Pioglitazon என்றொரு புதுமருந்தை டொக்டர் தந்திருக்கிறார் ஜஸ்ட் எக்ஸ்பெரிமெண்டலாய்" என்றேன்.

"என்ன நாசம்... கொண்டு வாங்கோ அதை உடனே" என்றார். குறோமிய நீலத்தில் மினுங்கும் அந்தப் பெட்டியை எடுத்துக் கொடுத்ததும் அதைப் பார்த்துவிட்டு நெற்றியிலடித்தபடி செற்றிக்குள் தொப்பென்று விழுந்தார்.

"இதை எவ்வளவு காலமாய் பாவிக்கிறியன்?"

"இப்ப இரண்டு மூன்று கிழமையாய்த்தான்."

"அய்யோ... இந்த மருந்தைப்பற்றித்தான் மருத்துவக் காப்புறுதியினரும், மருத்துவ இலாகாவும் எல்லா மீடியாவிலயும் பேஷன்னை அலேர்ட் பண்ணியிருக்கு. நீங்கள் இன்னும் கேள்விப்படவில்லையோ... எந்தக் கிணத்துக்கையப்பா இருக்கிறீர்கள்?" கொதித்தார்.

"ப்ச்."

"இது சுகருக்கு நல்ல மருந்துதானாம். ஆனால் இதோட பக்கவிளைவுகளால் பல மரணங்கள்கூட ஏற்பட்டிருக்காம். பேஷண்டுகளுக்கு அசாதரண ஞாபகமறதி, புத்திமாறாட்டங்களைப் பலருக்கும் உண்டாக்கியிருக்குதாம். இந்த மருந்தின்ரை உற்பத்தி தடைசெய்திருப்பதோட, உடனடியாக இதைப் பாவிப்பதை எல்லோரையும் நிறுத்தச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதொன்றுமே அறியாமல் இப்பிடி அப்பாலியாயிருக்கிறீர்களே. அதுதான் ஒரு சந்தேகத்தில வந்தனான். உடனே மருந்தை எடுத்துக்கொண்டு உங்க டொக்ரிட்டைப் போங்கோ."

"இப்ப உடனடியாய் ஒன்றுஞ்செய்ய ஏலாது."

"ஏன்?"

"அவர் ஊர்லாப் போயிட்டார்." (விடுமுறை)

"புது மருந்தை உங்களுக்குத் தந்திட்டு அதுக்கு சைட் இபெக்ட்ஸ் ஏதும் இருக்கோ இல்லையோ என்றுகூடப் பார்க்காமல் ஊர்லாப் போயிட்டார்... நல்ல டொக்டர்."

"இதை ஒரு பரிசோதனையாய்த்தான் எனக்குத் தந்தவர்... அவருக்கு நான் மட்டுமே பேஷண்ட், அவரும் மனுஷந்தானே? ஊர்லாப்பும் போகத்தானே வேணும்."

அந்த மருந்துதான் என் ஞாபகமறதியை அதிகப்படுத்தியிருக்கென்று உறுதியாகத் தெரிந்தது.

என் டாக்டரின் பிராக்டிஸில் இன்னுமொரு டாக்டரும் இருப்பார். அவரிடம்போய் அந்த மருந்தைக் காட்டி அதைப் பாவிக்கத் தொடங்கிய பின்னால் நான் ரயிலைப் பார்த்துகொண்டு ஏறாமல் நின்றதிலிருந்து போக்குவரத்துச் சமீக்கையில் தடுமாறியதுவரை அனைத்தையும் விபரித்தேன்.

“நீங்கள் அந்த மருந்தை மட்டும் பாவித்திருந்தால் அந்த அளவுக்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அந்த மருந்து வேறு சில மருந்துகளுடன் சேர்த்துப் பாவித்தபோதுதான் சிலரில் சில விரும்பத்தகாத விளைவுகளைக் கொடுத்ததென்று இப்போ தெரியவந்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் உமது பிரச்சனைகளுக்குக் காரணம், இந்த காங்கை மிகுந்த கோடையின் வெயில்தான்.” இந்த மருந்தல்ல என்றும் அவர் முடித்தார். “இப்போது இந்தக் காலநிலை ஒவ்வாமல் எங்கள் பிரக்டிஸுக்குக்கூட தினமும் பலர் தலைவலி, மயக்கம், வலிப்பு, ஸ்ரோக் என்று வருகிறார்கள். இன்னும் உமக்கு அந்த மருந்தின் மேல் சந்தேகம் இருந்தால் அதை விட்டுவிட்டு முன்னர் பாவித்த மருந்துகளைத் தொடரலாம்” என்றார்.

அவர் என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்த வேளையில் என் இரத்த அழுத்தத்தையும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் அளந்துபார்த்தார். “இந்தக் காங்கைக்குத்தான் உங்கள் இரத்த அழுத்தம் சீரில்லாமல் ஏறியிருங்கிக் கொண்டிருக்கு. இந்தக் கோடைகாலம் கடக்க எல்லாம் வழமையாகிவிடும்” நம்பிக்கை தந்தார்.

நான் டாக்டரிடம் போய் வந்ததும் அந்த நண்பர் விடாமல் போன் பண்ணினார். “டொக்டர் என்ன சொன்னார்? விடப்படாது. உவங்களைக் கட்டாயம் வழக்குவைச்சு நஷ்டஈடு கோரவேணும்.”

Dr. Raible பத்து வருஷத்துக்குமேலாக என் குடும்ப டாக்டர். இசை, அரங்கக் கலைகள், இந்தியக் கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டதால் என்னிடமும் நெருக்கமாகிவிட்ட நல்ல ஜெர்மன்காரர். அஸ்வதியின் முதல் நடன அரங்காற்றுகைக்கெல்லாங்கூட மனைவியுடன் வந்திருந்தார். அருமையான மனுஷன். கெடுதி ஏற்படுத்தும் என்று தெரிந்தால் அந்த மருந்தை எனக்குத் தந்திருப்பாரா?

தற்போது மட்டுமல்ல, என் இளமைக் காலங்களில்கூட என் ஞாபகசக்தி என்னுடைய கால்களைப் பல தடவை வாரிவிட்டிருக்கிறது.

நான் சொல்லவிருந்த விஷயத்தை சொல்லவிரும்பிய விதத்தில் சொல்லுவதற்கு வேண்டிய வார்த்தையை என் மூளையின் சேமிப்பு அடுக்குகளில் இருந்து லபக்கென எடுத்துத் தராமல் வஞ்சித்திருக்கிறது.

கல்லூரி நாட்களில் பங்கு பற்றிய சில விவாதங்களிலெல்லாம் நடுவர் தீர்ப்பும் சொல்லியான பிறகுதான் அடடா, இந்தக் கருத்தை இப்படிச் சொல்லி எதிராளியின் வாய்க்குள் சாந்தைத் திணித்திருக்கலாமேயென்று தோன்றும். இன்னும் ஞாபகத்தின் வஞ்சனைமட்டும் என்னைத் தொடராதிருந்திருந்தால் தோற்றிய பரீட்சைகளிலெல்லாம் வெற்றிவாகை சூடிக்கொண்டு மிக உயரங்களில் பறந்திருக்கலாம்.

அசலான டியூப்லைட் யாரென்று கேட்டால் அங்கே இங்கேயெல்லாம் தேட வேண்டியதில்லை. அசல் ஆறுமீட்டர் டியூப்லைட்டுக்கு வாழும் உதாரணம் நான்தான். எனக்கு ஈடுபாடுள்ள துறைகளில் பேசுவதைவிட எழுதுவதிலுள்ள அனுகூலம் என்னவென்றால் உரிய

ஒரு வார்த்தை உடனே ஞாபகத்துக்கு வராவிட்டால் அது வந்த பின்னால்தான் சாவகாசமாக மேலே எழுதலாம் அல்லது அவ்வார்த்தையைத் தேடி அப்புறமாக இட்டுக்கொள்ளலாம். பேச்சில் அது சாத்தியமில்லை, மேடையில் ஒரு வார்த்தை அல்லது விஷயம் கை கொடுக்கவில்லையென்றால் பின்னால்தான் அதனால் பயன் இல்லை. கிருபானந்தவாரியாரின் பன்முக ஆற்றல்களில் எனக்கு வியப்புமிக ஏற்படுத்துவது அவரது ஞாபகசக்திதான். அவரது உபன்னியாசங்களின் போதெல்லாம் ஒரு காவிய சம்பவத்தை விளக்க ஒரு உபகதை, அதைத் தெளிவாக்க ஒரு கிளைக்கதை; பின் கிளைக்குள் இன்னொரு கிளையெனப் பிரிந்து வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார் போலிருக்க, திருப்பென விஷயத்தில் விட்ட இடத்துக்கு வந்து அசத்துவார்.

அந்த Actos-Pioglitazon வில்லைகளை அன்றைக்கே குப்பைத் தொட்டிக்குள் போட்டுவிட்டேன். நூபகசக்தியில் முன்னேற்றம் மெல்ல வருகிறமாதிரியும் இல்லாதமாதிரியும் இருக்கு. இல்லாவிட்டாலுந்தான் என் டாக்டர் நண்பரை வழக்குவைத்து அவரைச் சங்கடத்துக்குள்ளாக்கும் எண்ணங்கள் எதுவுமில்லை.

அம்மாவின் மனப்பக்குவத்தில் ஒரு சிறுவிசிதம் எனக்கும் வந்து விட்டமாதிரி இப்போ ஒரு பிரமை.

ஆமா... ஞாபகசக்தியை பெரிசா தசாவதானி கதிரவேற்பிள்ளை அளவுக்கு வைத்திருந்துதான் என்னத்தைக் கிழிக்கப்போகிறேன்?

09.01.2009.

(உயிர்மை)

பெர்லின்

Mutterpass

(முட்டர்பாஸ் என்பது தாய்மை அடையும் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் கர்ப்பகால கண்காணிப்பு மருத்துவரால் வழங்கப்படும் ஒரு ஆவணம். அதில் தாய், சேய்களின் ஆரோக்கியம், நீளம் நிறையமன்ன பௌதீகத் தகவல்களுடன் அவரின் ஒவ்வொரு பிரசவத்தின்போதும் கவனித்துக் கொண்ட மருத்துவர் பெயர், வழங்கப்பட்ட மருந்துகள், மருத்துவ விபரங்கள் அனைத்தும் பதிவு செய்யப்படும். ஐக்கிய இராட்சியத்தில் அதை Antenatal Book என்பர்.)

பிங்கலை வெகு இயல்பாகத்தான் தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனந்தசிவன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு வெறும் “ம்” களை மட்டும் கொட்டினாள். அவனுக்கு யாரும் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருக்கையில் ‘பேப்பரில் என்ன விசேஷம்’ என்று கேட்பதோ, தொலைபேசி கொண்டிருக்கையில் ‘போனில் யாரு’ என்று விசாரிப்பதோ பிடிப்பதில்லை. அவனும் அப்படி எவரையும் விசாரிக்கமாட்டான். வெகு இங்கிதம். பிங்கலை இன்னுமிருந்த “ம்”களையும் கொட்டிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு அவனைத் தவிர்த்துக்கொண்டு உள்ளே போன போது தான் ‘அவனைக் கூப்பிட்டு அது யாரென்று விசாரிக்கலாமா?’ என்றொரு மின் யோசனை வந்தது. பின் அது அனாவசியமாகப் படவும் விட்டுவிட்டான். உள்ளே போன பிங்கலை குளிர்பதனப் பெட்டிக்குள் இருந்த சீனி சேர்க்காத பழச்சாற்றை அவனுக்கு பிடித்தமான கண்ணாடிக் குவளையுள் ஊற்றி பெரிய மனுஷிபோல எடுத்து வந்து அவனுக்குத் தந்துவிட்டு வதியும் அறைக்குள்ளேயே மைந்திக்கொண்டு நின்றாள். “தாங்ஸ் செல்லம்” என்றபடி வாங்கி ஒரு மிடறு விழுங்கிவிட்டு அவள் கண்களை நேர் கொண்டபோது

அவளே தயக்கத்தோடு சொன்னாள்: “அது அம்மா அப்பா” இவன் அக்கறைப்படாதவன்போல இருக்க முயற்சித்தான்.

“அவவுக்கு Mutterpass வேணுமாம்” என்றான்.

ஓடிப்போற அவசரத்தில் மகிமா அதை எடுத்துவைக்க மறந்துவிட்டாள். அதுக்கொரு அவசியம்வரும் என்கிற யோசனையும் அப்போவந்திருக்காது. அவனுக்குத் துருப்பிடிச்ச ஊசி ஒன்றைக் கன்னாமண்டையில் இன்னொருதரம் சொருகுவது போலிருந்தது.

மகிமாவிடம் அவனுக்கு நெருக்கம் உண்டானபோது அவளது முன்காதல் அனுபவங்கள் பற்றி அவன் எதுவும் உசாவவில்லை. காதலும் காமமும் அவரவர் அந்தரங்க உணர்வுகள். நாங்கள் சைட் அடிக்கலாம், சுழட்டலாம் அதெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆகாதா? அவளும் எதைப் பற்றியும் சொல்லவுமில்லை. ஏதாவது விவகாரங்கள் இருந்து அவன் அதைச் சொல்லாமல் விட்டிருந்தாலும் அவனுக்கு அதுபொருட்டு மல்ல.

ஆனந்தசிவன் தான் காதலிப்பதை வீட்டில் தெரிவித்தபோது யாரும் கெம்பிக் குதிக்கவில்லை. அவளது மூத்த சகோதரன் மட்டும் அவனைத் தனிமையில் அழைத்து புத்திமதி சொல்வதுபோல மெல்லிய குரலில் சொன்னான்: “உடல்ல சூடு மிஞ்சின குமரியள்தான்டா காதல் மயிரெண்டு அலையிறதும், பெடியளைக் கவழ்க்கிறதும். உன்னையும் சிறுக்கி யாரோ மயக்கிப்போட்டாள்... மாட்டியிட்டாய். கவனமாயிரு உப்பியான கேஸுகள் ஒண்டும் குடும்பங்களுக்குச் சரிப்பட்டுவராது. கழட்டி விட்டிட்டு திருநெல்வேலி பாங்கற்றை பெட்டையைக்கட்டு, மனுஷன் வத்தனையில் பங்களா கணக்கா வீடொன்றும் வைச்சிருக்கு.”

“இஞ்சை ஒருத்தரும் பெண்டுகள் கொண்டாறதில் சுகம்காணத் தவிச்சிருக்கேல்ல.”

தமையனாருக்கு அவன் தன்னைத்தான் குத்துறான் என்று புரிந்தும் பொறுமைகாத்துச் சொன்னான்: “கன்னிக் கிறக்கத்தில பேச்சுக்கள் இப்ப இப்படித்தான் வரும் அப்பு. அதோட இப்ப அட்டவைஸ் பண்ணவையும் அடிமுட்டாள்களாய்த் தெரியும்... இந்தச் சூதிகள் எல்லாம் முழங்கால் மூட்டுக்குங்கீழ் வடிஞ்சு சேறு உழக்கயில, வரும்பார் ஒரு ஞானப் பிரகாசம்... அதிலதான் எல்லாம் ஓடிவெளிக்கும். நாம இல்லாத சனத்திட்ட வற்புறுத்தவோ தெண்டிக்கவோ இல்லை. இருக்கிறவையிட்ட வாங்கிறது அப்பிடியொண்டும் மா... பாதகமில்லை. அப்ப பாங்கர் சொத்தை மகளுக்குக் கொடுக்காமல் என்ன திருஞானசம்பந்தர் ஆதினத்துக்கு எழுதிவிடுறதே- நடைமுறைக்கேற்ற படி கொள்கைகளைத் தளர்த்தி அனுசரித்துப் போறவன்தான் விவேகி.”

குடும்பத்தில் மற்றவர்களும் காரணங்களை வைத்துக்கொண்டோ, இல்லாமலோ இந்தச் சம்பந்தம் வேண்டாமென்றே நினைத்ததால் பெரிதாக அவன் முடிவைப் பாராட்டி வரவேற்கவில்லை. அண்ணன்

சொன்ன அனுசரித்து வாழுங்கலையையும் ஏற்கமுடியவில்லை. மகிமாவை ஏதுங்காரணிகளால் இழந்துபோனால் தான் வாழ்வு முழுவதும் வெங்காயத் தூசைப்போல் அடிபட்டு ஒதுங்கிக்கொண்டே இருக்கவேணும்போல் தோன்றவும் துணிந்து மகிமாவைத்தான் தாலி கட்டிவந்து இறக்கினான் ஆனந்தசிவன்.

இப்போ மனது ஒருகணம் சினந்தாலும் மறுபடியும் அது ஞானச் சித்தனைப் போலாகிவிடுவது அவனுக்கும் வியப்பாக இருக்கிறது. வாழ்புலச் சமூகத்தில் இதெல்லாம் இயல்பாகிவிட்டதைப் பார்த்த பட்டறிவோ, ரௌத்ரம் கொண்டுதான் என்ன கிழித்துவிடப்போகிறேன் என்கிற யதார்த்தமோ அவனுக்கு ரௌத்ரம் வரவில்லை. அப்படி வந்ததாக நடிக்கவும் அவனுக்கும் முடியவில்லை. மரபுக்கண்ணாடிகளைக் கழட்டி வைத்துவிட்டு உலகத்தைப் பார்ப்பது பற்றித்தான் இப்போது சிந்திக்கிறான்.

நாம் ஒருவரை வெறுத்தால் அதேவிதமாக அவரும் வெறுப்பைத் திருப்பி உமிழும்போது அதைத் தாங்குவது கஷ்டம். அவர்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த காலத்தில் பரஸ்பரம் ஒருவரை வெறுக்கவோ ஒதுக்கவோ காரணங்கள் இருக்கவில்லை. வெகு இயல்பாகவே நகர்ந்தன நாட்கள். 'ஒருவர் பரிசளித்த முத்தையோ, வைரத்தையோ திருப்பித் தந்துவிடுமளவுக்கு வாழ்க்கையில் நான் எவரையும் வெறுப்பதில்லை' என்றாராம் Zsa Zsa Gabor என்கிற ஹங்கேரிய நாட்டு நடிகை.

மகிமா அவனுக்குக் கொடுத்த முத்துக்களில் எதை வைத்திருப்பது, எதைத் திருப்பிக்கொடுப்பது? தங்கள் திருமணப் புகைப்பட ஆல்பத்தின் முதல் பக்கத்தில் 'இனிமேல் சேர்ந்துவாழ்வது சாத்தியமில்லை என்கிற முடிவுக்கு இருவரும் வரும்வரை சேர்ந்திருப்பதற்காய் இன்று இணைந்துள்ளோம்' என்று எழுதிவைக்க உந்திய உள்ளுணர்வை மீட்கையில் உடல் சிலிர்த்தது. யார் யாருடன் என்னென்ன ஒப்பந்தங்கள் தான் செய்துகொண்டாலும் தருணத்தில் தற்காரியவாதியாயிருக்கவும் முடிவெடுக்கவும் வாழ்வின் நிகழ்வுகள் சூழ்தகவுகள் நிர்ப்பந்திக்கும். அப்போது ஒருவரின் விருப்பு வெறுப்புக்களை இன்னொருவர் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வாழ்வது அசாத்தியமாகிறது. அப்பாவை 'குடிக்காதையுங்கோ குடிக்காதையுங்கோ' என்று சாகிவரையில்லாதனே அம்மா கெஞ்சினார். அவரால் என்றாவது அதை விட்டுவிட்டதான் முடிந்ததா?

"எனக்கும் நாளைக்கு Duisberg வரையில் போகவேண்டிய ஒரு ஓபிஸ் அலுவல் இருக்குது. வேணுமென்றால் நாம் வழியில அதைக் கொடுத்திடலாம்" என்றான். பிங்கலைக்கு ஆச்சர்யம் தாளவில்லை. பெரிய கண்களை மலர்த்தி பல்லில் பொருத்தியிருந்த பிறை முழுவதுந் தெரியும்படியாக வாயைத்திறந்து வைத்திருந்தான் ஒரு நிமிடம். அது ஈஸ்டர் விடுமுறைக்காலம். உடனே "Appa Kommen wir auch mit?" (நாங்களும் வருகிறோமா?) என்றான்.

“No problem” –தோள்களைக் குலுக்கினான். பிங்கலை உள்ளே ஒடிப்போய் ஏதோ வரைந்துகொண்டிருந்த தங்கை சாதனாவை (10 வயது) உலுப்பினான்.

“Weisst du was?” (சேதி தெரியுமா உனக்கு?)

“Wir gehen zu Mama” (நாங்கள் அம்மாவிட்ட போகிறோம்)

“Unglaublich..... machts du kein Witz, wann denn?” (நம்பமுடியவில்லை... நீ ஒண்ணும் தமாஷ் பண்ணலையே, எப்போ?)

“Morgen” (நாளைக்கு). பிங்கலைக்கும் சாதனாவுக்கும் இரண்டு அகவைகள் தான் வித்தியாசம். பிங்கலை பெரிய மனுஷியைப்போல சாதனா அவ்வப்போது தரும் அலுப்புக்களைத் தாங்குகொள்வாள்.

மறுநாள் அவர்கள் புறப்படுகையில்–

“உன் kindersitz ஐ (child safety seat) எடுத்து வையடி” என்றாள் பிங்கலை.

“நான் 120 சென்டி மீட்டர் வளந்திட்டன். அது இனித் தேவையில்லை. வேணுமென்றால் வழியிலை போலிசை நிறுத்திக்கேட்டுப்பார்.”

“இவளே நம்மை மாட்டிவிட்டுடுவாள் போல இருக்கு அப்பா.”

“சிட்டிக்குள்ள அது ஓகே... ஆனா இப்போ நாம Autobahn (வேக நெடுஞ்சாலை) போகிறம், நீ அதில இருக்கிறதுதான்டா செல்லம் சேஃப்டி.”

“அது Autobahn வந்தபிறகு பார்ப்பம்.”

மகிமாவிடம் இப்படியெல்லாம் வாலாட்டமுடியாது, முதுகு கன்றிப்போகும்.

பெர்லினில் அவர்கள் வீட்டுக்குப் பக்கமாக துருக்கி இஸ்லாமியச் சமூகத்தினரின் செறிவு அதிகம். அங்கே அவர்கள் நவீனமாக ஒரு மசூதி கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தாண்டுகையில் சாதனா கேட்டாள்.

“அப்பா... இப்போ ‘அல்லா’ எங்கே இருப்பர்?”

“ஏன்டா திடீர்ச்சந்தேகம்?”

“Moschee (மசூதி)தான் இன்னும் கட்டி முடியேல்லையே?”

அவளின் டி.எஸ். லைட் கேம் போயை பிங்கலை எடுத்துத்தான் விளையாடத்தொடங்கவும் சாதனா ‘தனக்கும் உடனே அது வேணும்’ என்று அலறினாள்.

“ஒரு பன்றி அழுகிறதை முதல் தடவை கேட்கிறன்.”

“இங்கே பாருங்கோ அப்பா, பிங்கி என்னோடதன்கிறா... என்னையைப் பன்றி எங்கிறா.”

“Doch du hast kein zweifel.(உனக்கும் அதைப்பற்றிச் சந்தேகம் இல்லை.)”

“நான் ஒன்றும் பன்றி இல்லை. உன்னோட Schwester (தங்கச்சி).”

“Welche denn.... die dicke Dummkopf?” (எந்த தங்கச்சிமா... குண்டாய் முட்டாளாயிருப்பாளே அவளா?)

ஆனந்தசிவன் இவர்களின் நட்டணை தாங்கமுடியாமல் டி.என். சேஷகோபாலனின் குறுவட்டுத் தொகுப்பொன்றை இசைக்கவிட்டான். அவளுக்கு அதுவும் பிடிக்கவில்லை.

அவருடைய வேகமான கமகம் ஒன்றை அதேவேகத்துடன் தப் பில்லாமல் ஆனால் வலிச்சத்துடன் பாடிக்காட்டிவிட்டு சாதனா மீண்டும் “Ist niemand da zum retten uns?” (அய்யோ எங்களைக் காப்பாத்த யாரும் இல்லையா?)

“ஏய் சாது, அது அவரோட மியூசிக். அவர் கேட்கட்டும் உனக் கென்ன?”

“எனக்கல்ல, காதுக்க அவ்வா(வலி) செய்யுது” இரண்டு காதுகளையும் பொத்தினாள்.

“நீ வேணுமென்டால் ஏன்ட MP3 ப்ளேயரைப் போட்டுக்கேள்”

“பெறவு நீ கத்துவாய்.”

“இல்ல, சொல்றன்னலே.”

அதன் சொருகிகளால் காதுகளை அடைத்தபின் கொஞ்சம் அமைதியானாள். பின் சொருகிகளைக் கழற்றி விட்டுக்கொண்டு சொன்னாள்:

“மெலானிக்கு ஒரு சூப்பர் ipod ப்ளேயர் கிடைச்சிருக்கு, அதுல ஹுன்டேர்ட் தெளசென்ட் பாட்டு(100,000) வைக்கலாமாம்.”

“Es ist tierisch Teuer...(அதெல்லாம் ரொம்ப விலையாயிருக்கும்).”

“அவளோட பயோலொஜிகல் பப்பா அவள் பெர்த்தேக்கு Geschenk (பரிசாய்) கொடுத்தது.”

“இரண்டு அப்பாக்களிடமிருந்தும் அவளுக்கு எவ்வளோ Geschenke (பரிசுகள்) தெரியுமோ.... மெலானி இரண்டு அப்பாக்கள் இருக்கும் Glueck (அதிஷ்டக்காரி).”

ஆனந்தசிவன் அதைத் தனக்குள் மீட்டுக் குறுநகைத்தான்.

முன்பெல்லாம் இப்படியான Autobahn பயணங்களின்போது குழந்தைகள் நித்திரையானதும் மகிமாவும் தூங்கிவிடமாட்டாள். வாசிக்கும் விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டு அவனுக்காகக் கதைகள் படிப்பாள். தான் பத்திரிகைகளில், இணைவலைகளில் படித்த துணுக்குகள், ஜோக்குகள் என்று சொல்லிக்கொண்டே வருவாள். அவன் கழுத்து எலும்புகளையும், தோட்பட்டைகளையும் இதமாக நீவிவிடுவாள். நொட்டு நொறுக்கும், கோப்பியும் ஹோர்லிக்ஸுமாக கலந்து தந்துகொண்டே இருப்பாள். பயணம் களைப்பில்லாமல் ஒரு இன்பானுபவமாக இருக்கும்.

Braunschweig க்கு பிரிந்துபோகும் கிளையைத் தாண்டிச் செல்கையில் 2 மீட்டருக்கும் அதிகமான அகலம்கொண்ட Hummer-H2 என்கிற ஒரு அதியுல்லாச அமெரிக்கன் டிறக்வண்டி அவர்கள் காரை ஒரு உலுப்பு உலுப்பிவிட்டு 200 மைல்வேகத்தில் முன்னேறிச் சென்றது. அது 6 லிட்டர் கொள்ளளவில் 400 குதிரைவலுவான மெஷின் பொருத்தப்பட்டுள்ள ஒரு அநியாயச் சக்திவிரயம். பணக்கார நாடுகள் கொழுப்பெடுத்த செல்வந்தர்கள் பாவிக்கும் இத்தகை வண்டிகளை இன்னும் அனுமதித்துக்கொண்டு சுற்றுச்சூழல் பற்றித் தாம் கவலைப் படுவதாகவும் சொல்வது பெரிய பாசாங்கு.

“Wer HUMMER faehrt ist Dummer.” (யார் HUMMER ஓட்டுகிறானோ அவன் முட்டான்) என்றான் பிங்கலை.

“அப்படி யார் சொன்னா?” ஆனந்தசிவன் கேட்டான்.

“Frau. Berg” அது அவளது சூழலியல் ஆசிரியை. அது ஒரு ஆறு மணிநேர ஓட்டம்தான். அன்று வழியில் வாகன நெரிசல் எதுவுமே இருக்கவில்லை. அவர்கள் சீக்கிரமே வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்தார்கள். அத்தொடர் மாடி வீட்டில் வாசலுக்குச் சற்றுத் தள்ளி காரை நிறுத்தி விட்டு “அங்கே கணநேரம் நின்று கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கப்படாது.... சீக்கிரம் வந்திடோணும்.” அவர்களை எச்சரித்து உள்ளே அனுப்பிவிட்டு சாரதி இருக்கையின் சாய்கையைப் பின்னே சாய்த்துவிட்டு Judith Hermann இன் கையடக்க ‘Moment before Happiness’ கதைப்புத்தகத்தை வாசிக்க முயற்சித்தான். கண்கள் வரிகளைத் தொடர்ந்தாலும் அவள் சொல்லும் கதையுடன் கலக்க மறுத்தது மனம். ஒரு மணிநேரம் கழிந்திருக்கும். முன்பென்றால் இதுவரையில் ஐந்தாறு சிகரெட்டுக்களாவது ஊதித் தள்ளியிருப்பான். அதைத்தொடாமலிருக்க மனத்தைப் பழக்கப் படுத்திவிட்டான். நினைத்தால் ஆகாது எதுவுமில்லையென்று கொஞ்சம் கர்வமும் அவனுக்கு. அப்போது எடுப்புத் தொலைபேசி உதறியது. பிங்கலை பேசினான்.

“என்னடா?”

“அம்மா எங்களை இட்லி சாப்பிட்டிட்டு போகச்சொல்றா அப்பா.”

“சரி சரி சீக்கிரம். Hagenல ஆன்டி எங்களுக்காகக் காத்திருக்கப் போறா.”

“இன்னொரு அரை மணிநேரமாகும்... பரவாயில்லையா அப்பா?”

“சரி... சரி.”

“ஃப்ளாஸ்க்ல இன்னும் கோப்பி இருக்கு, நீங்க குடிக்கிறீங்களா அப்பா?”

இந்தப் பெண் என்கிற ஒரு ஜீன் மட்டும் போதும். குழந்தைகள் என்றாலும் அவர்களிடம் எதுவோ ஒன்று கூடியே விடுகிறது.

காரின் கடிகாரம் டிஜிட்டலில் 22:00 மணியாகிவிட்டது என்றது. வானொலியை வைத்துப் பார்த்தான். அதில் கென்யாவின் தேர்தல்

செல்லுமா செல்லாதா, அதைத்தொடர்ந்த வன்முறை விவகாரங்களை இரண்டாவது வாரமாக வைத்து அலசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மீண்டும் Judith இடமே சரணடைந்தான். அவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவனது மனம் மாறியது. இரவு Hagen போக வேண்டாமே யென்று பட்டது. என்ன, போனால் இன்னொருதரம் துக்கம் விசாரிப்பான். குமர் குதிரை வயதில் இவளுக்கு எப்பிடியப்பா மதிமயங்கிச்சு? குறைஎன்ன கண்டான் உன்னட்ட? உச்சுக்கொட்டுவான். Kueche Einrichtungs (சமையலறை தளவாடங்கள்) செய்துதாறன், Laminate போட்டுத்தாறனெண்டு அந்த நாய் வீட்டுக்குள் அலகை நீட்டக் குள்ளயே அவனை நீ உதைச்சிருந்திருக்கவேணும், கதவுக்கு வெளிய போய்விழ. உள்ளே எடுத்ததும் உபச்சாரஞ் செய்ததும்.... எல்லாம் உன்ர பிழையுந்தான். குறைகள் சொல்வான். ஏன் பிள்ளைகள் சாப்பிட வில்லையென்று விடுப்புக் கேட்பான், குடைவான். பொய் பேசவராத இவளவை எதையாவது உளறினாலும் உளறலாம். அவர்களை 'அம்மாவிட்டை போகவில்லை என்று பொய் சொல்லுங்கோ' என்றும் சொல்ல முடியாது.

அவர்கள் காருக்குத் திரும்பியதும் சொன்னான்: "இன்றைக்கு நாங்கள் தங்குவதற்கு Hagen ஆன்டி வீட்டுக்குப் போகவேண்டாம். இங்கேயே திரும்புவம்."

"ஏன் அப்பா?"

"வீட்டுக்கே போயிடலாம்."

"றெஸ்ட் இல்லாமல் உங்களால திரும்பவும் கார் ஓட்டமுடியுமாப்பா?"

"ஓட்டுவேன்."

"சரி. அப்போ ஆன்டிக்குப் போன் பண்ணிச் சொல்லிடுவம்." சொன்னார்கள்.

பிங்கலையும், சாதனாவும் வீதியைக் கடந்துபோய் காரில் ஏறிக் கொள்வதையும் கார் புறப்பட்டுப்போவதையும் மகிமா தன்வீட்டு கிழக்கு ஜன்னலில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தது எவருக்கும் தெரியாது. அடுத்த நகரமான Krefeldல் அவனது தொழில் நிமித்தமாக இன்னும் யாரையோ பார்த்து பத்து நிமிடங்கள் பேசியபின்னால் கார் பெர்லினை நோக்கித் திரும்பியது. நூறு கிலோமீட்டர் கடந்து Bielefeld ஐ அண்மிக்கவும் அமைதியான சூழலில் அமைந்திருந்த ஒரு பயணியர் விடுதி அவர்களை மட்டிலும் 'வருக' 'வருக' வென்று அழைப்பதைப்போல் இருக்கவும் காரை அதற்குள் இறக்கினான். அவ்வாடிவீட்டுக்கு இட்டுச்செல்லும் பாதையின் இருமருங்கிலும் வரிசையாக நின்ற Tulpe, Nelken பூமரங்கள் பூத்திருந்தன. இன்னும் சுற்றிலும் செறிவில் Pflaumen, ஆப்பிள்மரங்கள் சூழ்ந்திருக்க ஆடம்பரங்களற்று எளிமையாக இருந்தது விடுதி. வாசலில் ஒரு பக்கம் சிகரெட் தான்வழங்கி (Automat), மறுபக்கம் தொலைபேசிக் கூண்டும், வேக

நெடுஞ்சாலையின் பெரிய வரைபடமும் இருந்தன. ஜெர்மனியின் கிழக்குத் திசையிலிருந்து புறப்பட்டு பெர்லினை அவசரத்தில் கொஞ்சி விட்டு தென்மேற்காக Dortmund, Cologne நோக்கி வளரும் A2 வேக நெடுஞ்சாலையில் எல்லைகளற்ற ஐரோப்பாவின் உதயத்தின்பின் போலந்து, செக்கோஸ்லோவாக்கியா, ஹங்கேரியிலிருந்து ஹொலண்ட், பெல்ஜியம், பிரான்ஸ், நோர்வே, சுவீடன் செல்லும் வாகனங்களின் நெரிசலும், அச்சாலையிலுள்ள வாடிவீடுகளில் கூட்டமும் சற்றே அதிகமாகிவிட்டது. ஜெர்மனியின் பெர்லின், பிரேமன், ஹம்பேர்க், ஃபிராங்பேட், மியூனிக் போன்ற பெருநகரங்களின் ஹொட்டல்களில் சலவைத்துணிகளை பாரவுத்துகளில் எடுத்துக்கொண்டு செல்லும் சலவைக் குழுமங்கள் இப்போதெல்லாம் அவற்றைப் போலந்தில் சலவை செய்துவிட்டு திருப்பி எடுத்துவருகிறார்கள்.

அன்றும் ஏனோ அவ்வாடிவீட்டின் உள்ளேயும் கூட்டம் அவ்வள வாக இருக்கவில்லை. உயரமான ஸ்டீல்களில் ஒரு இளம் தம்பதி அமர்ந்துகொண்டு மிதமாக பியரையும், அமிதமாக முத்தங்களையும் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தனர். மிகவும் இணக்கமான அச்சுழுவின் பதிவான தரையிலிருந்த சோபாக்களில் இன்னும் சிலபேர் ஏதேதோ பானகங்களை வைத்துக் குடித்துக்கொண்டும் புகைத்துக்கொண்டும் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டுமிருந்தனர். ஊதா, சிவப்பு, ஒரேஞ், பச்சை வர்ணங்களில் ஒளியை சிமிட்டிச் சிமிட்டி உமிழ்ந்துகொண்டும் 'வா வா' என்று அழைத்துக்கொண்டுமிருந்த SLOTS, மற்றும் Pin-ball மெஷின்களைக்கண்டதும் பிங்கலையும், சாதனாவும் அப்பாவின் பர்ஸிலிருந்த சில்லறைகள் அத்தனையையும் கபளீகரம் செய்துகொண்டு போய் ஆளுக்கொரு மிஷினைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆடத்தொடங்கினார்கள்.

விடுதியின் பார் அணங்குக்கு முப்பது வயதிருக்கும். வாரத்தில் ஒருநாள்தான் சாப்பிடுபவள்போல இளைத்து வார்த்ததேகம். கழுகு ஒன்று மறதியில் இளனிகளைக் காய்த்ததுபோலான வளப்பத்தின் வனப்பு முழுவதையும் காட்சிப்படுத்தும் இறுக்கமான ஸ்வெட்-ஷேர்ட் அணிந்திருந்தாள். அவள் சந்ததிச் சங்கிலியிலும் எவ்விடத் திலோ ஆபிரிக்கன் ஜீன்ஸ்களும் கலந்திருக்கவேண்டும். கீரியின் கேசமன்ன சிறு அலையலையாய் அடர்ந்து திரண்டு திமிர்த்துத் திணறிக்கொண்டிருந்த கூந்தலைக் கூட்டியள்ளி உச்சந்தலையில் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அது ஒரு கடல் அனிமோனியைத் தூக்கி வைத்துவிட்ட மாதிரி இருந்த அந்த ஸ்டைல் அவளை மேலும் வாலையாக்குவதாயுமிருந்தது. சிரிக்கின்ற கண்களின் பின்னால் சிறுகிறக்கத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு இவனை ஒரு வாடிக்கை விருந்தினனைமாதிரி அமர்க்களமாய் வரவேற்றாள்.

தனக்கு ஒரு பெக் Budweiser பியர் வார்க்கச் சொல்லிவிட்டு அவளின் இதமான உபச்சாரத்துக்காக ஒரு கிளாஸ் ஷாம்பேனை அவளுக்கும் தன் கணக்கில் வழங்கினான். பியரைக் குடித்துக்

கொண்டே பாரின் கண்ணாடி விறாக்கைகளிலிருந்த Hot சமாச்சாரங் களைத் துழாவினான். எல்லாமே Ballentine, Teachers, Johnny Walker, Jim Beam, Wyborowa Vodka, Jacobi 1880, Asbach Uralt, Jack Daniels என்று பெருக்கன் வெட்டிரும்புகளாக இருந்தன.

“கொஞ்சமும் Fine Stuffs கிடையாதா?”

“Zum beispiel meine Monsieur?” (எடுத்துக்காட்டாய் என் மெஸியூ)

“Wie ein (ஒரு) Hennessy, Dimple, Glenfiddich, Chivas..... (இப்பிடி)?”

“அதெல்லாம் இந்த வாடிவீட்டுக்குக் கொஞ்சம் அதிகப்படி மெஸியூ”

“What about some Remy Martin?”

“Ideal ma... Cool hast du was (வைத்திருக்கிறாயா)?”

“இல்லை. இங்க இல்லை. என்கிட்ட பெர்ஸனல் அறையில இருக்கு, இன்னும் அரைமணியில Bar ஐ மூடியிட்டு நாம அங்கே போயிட லாம்.” கண்ணடித்தான். இளம் மின்னலின் கொடி ஒன்று அவன் உயிரின்மேல் பரவிப்படிந்து ஒளிர்ந்தது.

“ரொம்பத் தொலைவா?”

“இல்லை... இங்கேதான். மெஸியூ யோசிக்கிறாப்போல. இங்கே கரடி புலி ஒன்றுங்கிடையாது. எல்லாம் மனுஷங்கதான். அதுவரைக்கும் இன்னொரு பியர் சாப்பிடுகிறீர்களா மெஸியூ?”

இரண்டு பெக்ஸும் உள்ளே போனதும் “எமக்கு இரண்டு Kinderbett (குழந்தைப்படுக்கை)களுடன் கூடிய ஒரு அறை கிடைக்குமா?” என்று கேட்டான்.

“Kinderbett எல்லாம் எதற்கு ஒரு சிங்கின், ஒரு டபுள் பெட் ஸோட அறை தரலாமே...”

“பைன்.”

“குழந்தைங்களுக்கு சான்ட்விட்ச் ஏதாவது பண்ணவா?”

“வேண்டாம் நன்றி. ஒருமணி முன்னதான் சாப்பிட்டார்கள்.”

வினையாடி ஓய்ந்த குழந்தைகள் கொஞ்சம் பஷன்+ மாறகுயா+ ஒறேஞ் கலந்த ரசம் குடித்தபின்னால் அவன் காட்டிய அறையில் போய் தூங்குவதற்கான உடைகளை அணிந்துகொண்டு தொலைக் காட்சி பார்க்கத்தொடங்கினர்.

“நான் இந்த ஆண்டியோட கொஞ்சம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்திட்டு வருவேனாம்... நீங்கள் நெடுக டி.வியையே பார்த்துக்கொண்டிராமல் படுத்திடோணும் என்ன... Gute Nacht Kinder.”

“அப்பா அங்கே ஸ்பிறிட்ஸ் கனக்க மண்டுறேல்ல.. சொல்லியிட்டன்.” பிங்கலை எச்சரித்தான்.

அழகிய அணங்கு Remy Martin Cognac கோடு கடிக்க வார்ந்த Wild-boar இறைச்சியைத் தட்டி மசாலாக்கள் தடவி கணிதமாய் கிறில் பண்ணிக்கொடுத்தான்.

இருவரும் சாப்பிட்டானதும் ‘உன் பெயருக்கு என்ன அர்த்தம்?’ என்று கேட்டான் படுக்கையில். “எப்பொழுதும் பேரானந்தமாக Infinitive-Ecstasy யோட சதா சிவனாக, உல்லாசமாக இருப்பவன், இறைவன் என்றெல்லாம் பல அர்த்தங்கள் உண்டு அதுக்கு. அவளின் இருப்புக்குள்ளால் கையை நுழைத்து சேர்த்து இறுக்கியபடி இதுவும் அதில இருந்து பறந்த ஒரு Spark தான்” என்றான். சகிர்தங்கள் அரிவையர்களாகவே அள்ளித் தருகையில் அதன் லயங்களே எப்போதும் தனி. நிறையவே அள்ளிப் பகிர்ந்தனர்.

பின்னால் மிகத் தாமதமாக ஓசை எழுப்பிவிடாமல் பூனைபோல வந்து தங்களுக்கான அறையில் படுத்துக்கொண்டான். கலர்க்கனவுகள் சில வந்தன. காளிமாதிரி விரித்த சடையுடன் திரிசூலம், ஈட்டி, தீப்பந்தங்களோடு ரௌத்ரமாக வந்துதுதான் கற்புக்கடவுளின் படிமம் என்றால்... பின்னால் கடிக்கவேணும் போலொரு வழுவழப்பில் வந்து ஒத்திவிட்டுப்போன தேவதைகள் யார்? பாவனைகள் தீர்ந்தபின்பே இடையீடுகளற்ற நல்ல தூக்கம் வந்தது.

காலையில் எழுந்ததும் குளித்தான். புத்துணர்ச்சியுடன் கூடத்துக்குப் பிள்ளைகளோடுபோய் உணவு மேசையில் அமர்கையில் அப்போது தான் நினைத்துக்கொண்டவன் போல பிங்கலையிடம் கேட்டான்: “அம்மா வேற என்னடா சொன்னா?”

“நாங்கள் தலையிறை ஷோர்ட்டா வெட்டியிருப்பதைப் பார்த்ததும் அழுதாப்பா. எதுக்கிப்படியென்று கேட்டா... நான்தான் காலையில் தலைசீவப் பின்னப் பராமரிக்க ரொம்ப நேரமாகுதெண்டு ‘கட்’ பண்ணிட்டோமென்று சொல்லிச் சமாளிச்சன்.”

“You are too Smart நா செல்லம்.”

“உங்களுக்கு அம்மாமேல கோபமில்லையாப்பா?”

“இல்லை.”

“எப்பிடிப்பா... ஏம்பா?”

“அவ நிறைய தந்திருக்காடா.”

“புரியலை?”

“உங்களை எனக்குத் தந்திருக்கா. அது அவளால்தான் முடியும். பாடுபட்டு இதுவரையில் உங்களை வளர்த்தது எல்லாம் அவதானே... அதனால் கடன்பட்டிருக்கோம்டா.”

“எல்லாத்தையும் இவ்ளோ கூலா எடுத்துக்கிற உங்களை விட்டிட்டு அப்புறம் ஏம்பா அவ...” அவளுக்கு முடிக்க வார்த்தைகள் வரவில்லை, விம்மவும் கண்கள் நிறைந்து வழிந்தன. “வீதியில போற எல்லா கார்களுமா அடிபடுகுது... எங்கோ ஒண்ணுக்குத்தானே அப்பிடி ஆகுது. அப்பிடி அதுவும் ஒரு விபத்தடா. அவ்வளவுதான்... ஏன் எதனால் என்று ஆராய்வதெல்லாம் waste and vain yeah, எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியாது.”

“சரி..... தனக்கு தம்பிப் பாப்பாதான் பிறக்குமென்று டொக்டர் சொல்லிட்டாராம். அப்பாவிட்ட நல்ல தமிழ்ப்பெயர் ஒன்று கேளடி என்றுஞ் சொன்னாப்பா.”

“பார்க்கலாம்.”

“இரவு முழுவதும் நீங்கள் தூங்கவேயில்லை அப்பா. யாரையோ funny funnyயா திட்டிக்கொண்டே இருந்தீர்கள்.”

“திட்டினேனா... நானா இருக்காதே... சரி எப்பிடிடா செல்லம்?”

அவள் அரைமண்டி இருவதற்கு செய்வதுபோல இருப்பில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு முன்குனித்து ஒரு மரங்கொத்தியின் வேகத்தில் தலையை முன்னுக்கு ஆட்டியாட்டி.

“Schlampe... Schlampe... Schlampe...Schlampe... Schlampe” (அவிசாரி) என்று சொன்னவிதம் அவனுக்கு சிரிப்பை வரவழைத்தது.

அவ்வேளை மகிமாமேல் பித்தாக அலைந்த காலத்தில் பெய்த கவிதையொன்றும் அவன் நினைவின் அடுக்குகளில் கசிந்து குமிழ்த்துக் கிளம்ப எத்தனிக்கிறது.

என்னைக் கல்லும் முள்ளும்

வலிசெய்வதில்லை இப்போ, ஏன் ?

வெந்த தார்ச்சாலையே

சடுவதில்லை

கால்கள் தரையில்

பாவாமல் செய்யும்

உன் நினைவுகள் என்னடி

ஹீலியம் வகையதா?

“She is good like a Frog... ஒரு வைரம் இடம்மாறி இருக்கிறதால அது வைரம் இல்லை என்றாகுமா... Biological Papas, Preventive Papas, shared Slates all in the game...ma.”

“என்னப்பா சொல்றீங்க?”

ஆனந்தசிவன் கண்களில் நீர்கட்டும் வரைக்கும் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரவு கீறினதுதான் அப்பாவுக்கு இன்னும் சரியாக முறியவில்லையென்று பிங்கலை நினைத்தாள்.

சாதனாவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

உயிர்நிழல்

பாரீஸ்

ஜூலை- டிசெம்பர் 2008

முட்டாப்பசங்கள்லா காந்தியும் ஜின்னாவும்

சின்னப்பையனாக நான் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னர் பார்த்த படியான கோலத்தில் இன்னமும் மாறாமல் அப்படியேதான் இருக்கிறார் அவர். ஆனாலும் அவருக்கு எப்படியும் ஐம்பதைத் தாண்டிய அகவைகளாகத்தான் இருக்கும். அவரும் தன்னுடைய அகவைகள் பற்றிக் கதைப்பதை அடியோடு வெறுத்தார். விஷயம் புரியாமல் எவராவது அவர் வயதைப்பற்றிக் கேட்டுவிட்டால் தமாஷ்போலவும் நிஜம்போலவும் “பர்த் சேர்டிஃபிகேட் கிடையாதுங்க. என்னவொரு முப்பத்தியொம்பதோ நாற்பதோ இருக்கும்” என்றுவிட்டு அவ்விஷயத்துக்கு ஆணி வைத்துவிடுவார். யாரும் “நீங்கள் சொல்றது ஒன்றும் பெரிய முப்பதொன்பது (அதாவது 139) இல்லைத்தானே” என்றால் சிரிப்பார். கறுத்து மெலிந்த வலிச்சல் தேகம். வலது கண்ணின் பார்வையை இளவயதில் வந்த அம்மை எடுத்துச் சென்றுவிட்டதாம். அந்தக் கண்ணின் மணியும் வெண்விழியும் பேதமற்று சாம்பல்நிறத்தில் இருக்கும். இன்னும் ஓம்பூரியின் முகத்தைப்போல கன்னக்கதுப்புகளிலும் கொஞ்சம் அம்மை விட்டுச்சென்ற மறுக்கள். தாடி எதுவும் வைப்பதில்லை. எப்போதும் அரிமொட்டையாக வெட்டப்பட்டிருக்கும் தலைமுடி உப்பையும் மிளகையும் கலந்துவிட்டது போலிருக்கும். வேணுமென்றால் இப்போதைக்கு முன்னரைவிடவும் உப்பின் விசிறம் சற்றே அதிகம் எனலாம்.

பிறந்தது கோடைக்கானல். இயற்பெயர் மொஹமது நஸீர். தொழில் மூலம் பெளந்திரம் அன்ன நேர்குடல் வியாதிகளுக்கு ‘வைத்தியம்’. ஊரில் எல்லோரும் அவரை ‘வைத்தியம்’ என்றுதான் சொல்லுவோம். காலிப் பையன்களில் சிலர் ‘வாத்யம்’ என்று சொல்வதும் அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அதையெல்லாம் பெரிசுபண்ண மாட்டார்.

எழுபதுகளில் குழுதம் வாராந்திரி 'நல்லாய்த்தான் சொன்னார் முல்லா நஸுருதின்' என்றொரு சிறிய இதழை போனஸாக வெளியிட்டது. அதற்கு சுதர்ஸன் போட்டிருந்த முல்லா நஸுருதின் படம் அசலாக வைத்தியரை நகல் எடுத்தது போலிருக்கவே அதை எடுத்துப்போய் அவரிடம் காட்டினேன். பார்த்துவிட்டு விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார். ஒரு காலத்தில் நிறையச் சினிமாப் படங்களும் பார்த்திருக்க வேண்டும். கலைவாணரின் நகைச்சுவைகளை வியந்து எங்களுக்கெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிப்பார். இன்னும் சந்திரபாபுவையும் பிடிக்கும்.

எங்கள் ஊரில் இருந்த ஒரே இஸ்லாமியர் அவர்தான். தவறாத ஐந்து நேரத்தொழுகை, ஈமான் அனைத்தும் உண்டு, இருந்தும் ஏழையோ வசதியானவனோ எவன் முதலில் பணத்தைத் தூக்கிக்கொட்டுகிறானோ அவனுக்கு/அவளுக்குத்தான் சீக்கிரத்தில் வியாதியையும் குணமாக்கிவிடுவார். நோயாளி எவராயினும் பணத்தை முதலில் வாங்கிப் பெட்டியுள் வைத்து விட்டுத்தான் வைத்தியத்தையும் ஆரம்பிப்பார். இத்தனை நாள் வைத்தியத்தில் இந்த நோய்குணமாகுமென்று அவர் அனுமானிக்கிறபடி அவர் அறவிடும் சலார்களில் ஏழை பாழை ஆண்டான் பக்கிரி என்று சலுகைகள் எதுவும் கிடையாது. இத்தனைக்கும் அவரே சிறுவயதில் பசிக்கொடுமை தாளாது வீட்டைவிட்டு ஓடியவர்தான், இருந்தும் "சார், கொஞ்சம் தொகையைக் கம்மி பண்ண முடியுமா?" என்றோ அல்லது "சுகமானதும் ஊருக்குப்போய் மீதியை அனுப்பிவிடுகிறேனே" என்பதுபோன்ற கதைகள் எதுவும் வைத்தியரிடம் எடுபடாது. வேறெங்காவது பார்த்தபடி "நமக்கும் வெலை ஜாஸ்தியான மருந்துச் சரக்கெல்லாம் வாங்கணுங்க. நீங்க துட்ட மொதல்ல கொடுத்திங்கென்னாத்தான் உங்களுக்கு வைத்தியம் சாத்தியம்" என்று பேசிப் பணத்தை வாங்கிடுவார். இன்னும் மனுஷன் எவரிடமாவது கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கறக்க எண்ணிவிட்டாலும் அவரது தொகை வந்துசேரும் வரையில் உரிய வைத்தியத்தைப் பாராது இழுத்தடிப்பதுவும் உண்டு. பணமென்கிற விஷயத்தில் மட்டும் பெம்மானைச் சமாதானப்படுத்த ஈமான், அறம், சீலம், நீதி, மானுஷம் என ஏவப்படும் எந்த அஸ்திரமும் தோற்றுத்தான் விழும்.

ஒருமுறை அப்துல் ரஷாக் என்றொரு இளம் ஸ்கூல் வர்த்தியார் செட்டிக்குளத்திலிருந்து (வன்னி) வைத்தியம் பார்க்க வந்திருந்தார். இரண்டு வாரங்களில் குணமாக்கி விடுவதாகச்சொல்லி அவரிடம் வைத்தியத் தொகை இவர் அறுநூறு ரூபா கேட்டிருக்கவேணும்.

"இறுதிப் பரீட்சை நெருங்கிக்கிட்டிருக்கிற சமயம் சார். நான் ரொம்பநாள் லீவு எடுத்தேன்னா மாணவர்களுக்குச் சிரமமாயிடும்" என்று அவர் குழைய, "அப்பிடின்னா நம்ம ஸ்பீஸை ஆயிரமாய்க் கொடுத்துடுங்க. ஒரு வாரத்தில அனுப்பிவைச்சுடுறேன்" என்று இவர் சொல்லவும் மனுஷனும் சம்மதிச்சுப் பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். மாயம்போலும் ஒரு வாரத்திலேயே நோய் குணமாகி அவர் புறப்படும்

போது வைத்தியர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு “ ரொம்ப அதிகமா பணம் கேட்கிறீங்களேன்னு நான் ஆரம்பத்தில நெனைச்சது உண்மை தாங்க. ஆனா மாஜிக் செஞ்சதுபோல இத்தனை சீக்கிரத்தில குண மாக்கிடுவீங்கனு நெனக்கல, உங்களுக்கு நீண்ட ஆயுளை அல்லா அருளுவான்” என்று உருகிய சம்பவங்களும் நடந்திருக்கிறது.

இரண்டு கைகளையும் தொழுவதுபோல ஏந்திப் பிடித்தபடி அவருக்கு “இன்ஷா அல்லாஹ்... மா அஸ் ஸலாமா ” என்று விடை கொடுத்தார் வைத்தியம்.

நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபோது எங்களுர் (புத்தூர்) சின்னப் பாவுக்கு (எங்கள் சின்னத்தாத்தா) வைத்தியம் பார்க்க மட்டுவிலில் இருந்து அடிக்கடி வந்துபோவார். அப்போதெல்லாம் Internal Hub Gearing வைத்த மிதியுந்துகள் அபூர்வம். அவரது கரும்பச்சை நிறத்தி லான கியர் வைத்த சிங்கப்பூர் RALEIGH மிதியுந்து சிறுவர்களாகிய எங்களுக்குப் பெரும் அதிசயமாக இருக்கும். அவர் வந்ததும் அம்மிதி யுந்தை வேடிக்கை பார்க்கச் சூழ்ந்துவிடுவோம்.

“ பசங்களா தூரத்தேயிருந்து பார்ப்பதோடு மட்டும் நின்னுக்கணும், யாரும் சைக்கிளைத் தொடப்படாது... சரியா” என்று மூக்கில் விரலை வைத்து எச்சரித்துவிட்டு கிரியாவின் தமிழ் அகராதி அளவிலிருக்கும் ஆர்மிப்பச்சை மருந்துவப் பெட்டியைக் காரியாலிருந்து கழட்டிக் கொண்டு நேரே சின்னப்பாவின் அறைக்குள்ளே “ஸலாம்” என்றபடி போவார். அவர் வைத்தியத்தை ஆரம்பித்ததும் சின்னப்பா வலிதாங் காது எழுப்பும் ‘அ ஆ... உ ஊ... உ ஹுஹு... ஒஹொஹொ... ஹொஹு ஹொஹுஹொ’ சப்தங்கள் மாத்திரம் அங்கிருந்து கொஞ்சத்துக்கு வெளியில் வரும். அவை நின்ற பின்னால் வைத்தியர் அவருடன் பேசுவது கேட்கும்.

“நீர் உந்த சாராய எழுவை விட்டுத்தொலையுமைய்யா.”

சின்னப்பாவின் ஜீவிதத்தில் அவர் சாராயத்தையும், மூலவியாதி அவரையும் விட்டுவிட்ட சரித்திர நிகழ்வுகள் எதுவும் நிகழ்வேயில்லை.

இந்திய வம்சாவளியினர் வெளியேற்றம் தொடர்பான ஸ்ரீமாவோ-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் அமலுக்கு வந்ததும் வைத்தியரும் தானாவே எழுதிக் கொடுத்துக்கொண்டு நாட்டுக்குத் திரும்பினார். பின் ஒரு வருஷத்துக்குள்ளாக மீண்டும் ‘தோணி’ மூலம் திரும்பி யாழ்ப்பாணம் வந்தார்.

சின்னப்பாவின் வீட்டுக்கு எதிராக எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் கடைக்கார செல்லப்பா என்கிற உள்ளூர் வணிகர் ஒருவர் தன் ஐந்து மகன்களுள் எவனாக்காவது சீதனம் கொடுப்பதற்காக கட்டிவைத்திருந்த வீடு ஒன்று காலியாக இருந்தது. சின்னப்பா அவ்வணிகருடன்பேசி வாடகையின்றியே அவ்வீட்டில் வைத்தியரைக் குடியேற்றவும் வைத் தியம் புத்தூரிலேயே தங்கிவிட்டார். அவ்வீட்டின் வாசலோடு தெருவில் நின்ற பூவரசமரத்தில் ‘இங்கு மூல நோய்க்கு வைத்தியம் பார்க்கப்படும்’

என்று சின்னதாக ஒரு அறிவிப்புப் பலகையும் தொங்கவிடப்பட்டது. மன்னார் மாந்தை மாதோட்ட மீறாக வெளியூரிலிருந்து வரும் நோயாளிகள் தங்கி வைத்தியம் பார்த்துச் செல்வதற்கு அந்தப் பெரிய வீடு மிகவும் உவப்பானதாகவும் இருந்தது.

ஒருவருக்கு மூலம் தக்காளிப்பழம் அளவுக்குத்தான் வீங்கிப் பருத்துப் பழுத்திருந்தாலும் எந்தச் சத்திரசிகிச்சைக்கும் அவசிய மில்லாமல் தன் சஞ்சீவி மூலிகைகளால் ஒரு வாரத்திலேயே சுருங்கிக் காய்ந்து விழவைத்துச் சொஸ்தமாக்கிவிடும் மாயாவி அவர்.

எங்கள் ஊருக்குக் குடிவந்தபின் வைத்தியம் ஊரில் ஆணோ பெண்ணோ, மூத்தவரோ இளையவரோ யாரைக்கண்டாலும் அனை வருக்கும் 'ஸலாம்' சொல்வார். இன்னும் எல்லோரையும் "சகோதரம்" என்றுதான் அழைப்பார். இரவுநேரங்களில் இரண்டு வீடு தள்ளிச் செல்வதானால்கூட ஒரு கையில் மின்சூழ்விளக்கு, மறுகையில் ஒண்ணரை மீட்டர் நீளத்தில் ஒரு கேட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு ஏதோ வேட்டைக்குப்போகிற மாதிரித்தான் புறப்பட்டுப்போவார். அத்தோடு மனுஷனுக்கு குழந்தைகளையும், நாய்களையும் பிடிக்காது. நாயை எங்கு கண்டாலும் விரட்டி அடித்து அது கண்ணிலிருந்து மறைந்த பின்புதான் திரும்பிவருவார். இரவு நேரங்களில் அவர் எந்த வியாதியஸ்தரையும் பார்க்கச் செல்வதுமில்லை. தாங்கமுடியாத வலி, கடுப்பு, எரிச்சல் ஏற்பட்டால் அவர்களாக ஒரு வாடகைக் காரைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடவேண்டியதுதான். மாதத்துக்கு இரண்டு பேர் வைத்தியம் பார்த்துகொள்ள வந்தாலேபோதும். மனுஷன் பிழைத்துக்கொண்டு விடுவார்.

இன்னும் சாமனியர்களால் கைக்கொள்ளமுடியாத சில பழக்கங்கள் அவருக்கு. அவற்றுள் முதன்மையானது, ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை தான் சாப்பாடுவார். அதுபற்றிக்கேட்டால் 'சின்ன வயசில ஒருவேளை சாப்பாடுதான் கெட்ச்சது, அதைப் பின்னால் மாத்திக்கணும்னு எனக்குத் தோணல, அதுதான் ஆரோக்கியத்துக்கும் நல்லது' என்பார். காலையில் 'பயேது' மட்டுந்தான். அது இல்லாவிட்டால் அவருக்கு எங்கெங்கே கறிமுல்லை, அகத்தி, முருங்கை, சண்டி, வாதநாராயணி மரங்கள் நிற்கின்றன என்பது தெரியும். அவற்றைப் பறித்து வருவார் அல்லது எங்குநூர் தோட்டவெளிகளில் மட்டும் கிடைக்கும் 'பயிரி' என்று, கொடி வகையிலான மெலிந்த சிவத்த தண்டும் வட்டமான சிறிய இலைகளைக்கொண்ட சற்றுப் புளிப்பான சுவையுடைய தரையில் படரும் ஒரு வகைக்கீரையுண்டு; அதையோ அல்லது தொய்யில், முளைக்கீரை, பசளிக்கீரை, பனங்கீரை, தயிர்வளை, மூக்கறையன், கரிசிலாங்கண்ணியையோ பிடுங்கிவருவார். அல்லது பற்றை புதர்களில் மண்டிக்கிடைக்கும் கொல்லை, முசுட்டை, முசுமுசுக்கை, குறிஞ்சா, தூதுவளை இலைகளோடு மூலிகை ஞானம் உள்ளவரல்லவா இன்னும் பெயர்தெரியாத என்னென்னவோ இலைகளையெல்லாம் கொய்துவந்து ஒரு சிறங்கை அரிசிக்குறுணலோடு உப்பு, இஞ்சி மிளகு புளிசேர்த்து

நீளமாய் ஒரு கஞ்சிவைத்து அதற்கெனவே அவர் வைத்திருக்கும் பெரிய தேங்காய்ச் சிரட்டையில் ஊற்றி இரண்டு மூன்றுவாட்டி குடிப்பார். இலைகள் கொடிகள் ஒன்றும் வாய்க்காதுபோனால் கொத்துமல்லியை அலித்துப் பனங்கட்டியுடன் குடிப்பார். காலை ஆகாரம் அவ்வளவுதான். அவர் தேனீர், கோப்பியன்ன பானகங்கள் குடித்து யாரும் பார்த்ததில்லை. காலில் மிதியடிகளை மாட்டிக் கொண்டு குறைந்தது மாதமொருமுறை மூலிகைகள் சேகரிப்பதற்காக ஊரிலுள்ள தோட்டவெளிகள், மந்துக்காடுகள், பற்றைகள், சேனைகள் எல்லாம் சுற்றி வருவார். கீழ்க்காய் நெல்லி, சாறணை, புளிமதுரை, நன்னாரி, சிறுதுளசியன்ன செடிகளோடு நமக்குப் பெயர் தெரியாத செடிகள் எல்லாம் பிடுங்கிவிடுவார். இன்னும் காடை, கௌதாரி, கானாங்கோழி, ஆட்காட்டிக்குருவி, மணிப்புறா, காட்டுக்கோழி முட்டைகளெல்லாம் சேகரித்து வருவதோடு கண்ணில்பட்ட சுண்டைக்காய், மணத்தக்காளி, வட்டுக்கத்தரி, குருவித் தலைப்பாகல், கர்த்தோட்டிக்காய், காளான் முளைகள் எல்லாம் கொண்டுவந்து சமைப்பார்.

காய்கறிகள், உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம் என்பவற்றை கடைகளிலோ அங்காடிகளிலோ போயெல்லாம் வாங்கிவிட மாட்டார். அச்சுவேலி தோப்பு ஈவினை பத்தமேனி சிறுப்பிட்டி என்று பல ஊர்களிலுமுள்ள தோட்டங்களுக்குச் சென்று நேரடியாகவே உற்பத்தியாளரிடம் சொற்ப விலைகொடுத்தே வாங்கிக்கொண்டு விடுவார். இன்னும் அவருக்கு கொசுறாக கெக்கரி, வெங்காயப்பூ, வாழைப்பூ, பால்கோவா, வத்தகைப்பழம், வெள்ளரிப்பழம் என்று பருவகாலத்துக்குத் தக்கபடி ஏதாவது கிடைத்துவிடும். அநேகமாக அவரைத் தெரிந்த விவசாயிகள் அவரிடம் பணமே வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஒருமுறை வைத்தியம் பார்க்கப்போன இடத்திலோ அல்லது யாரோ ஒரு தோட்டக்காரரிடமிருந்தோ அவருக்கு ஒரு பெரிய கரணைக்கிழங்கு கிடைத்துவிட்டது. ஒருமாசத்துக்கும் மேலாக தினமும் கரணைக்கிழங்குக் குழம்பு, கரணைக்கிழங்குப் பொரியல், கரணைக்கிழங்குக் கூட்டு, கரணைக்கிழங்குத் துவையல் என்று ஜமாய்த்துத் தள்ளினார் மனுஷன். இலவசமாகத்தான் கிடைத்தாலும் புடோல், பூசணி, பீர்க்கை, உருளைக்கிழங்கு எதையும் தோல் சீவாமலேதான் சமைப்பார். ஏன் அப்பிடி என்றால் 'தோல்லதானே சத்தெல்லாம்... அதைச் சீவி எறிஞ்சுப்பட்டு பெறவு இன்னா மசித்துக்கு அதைத் திங்கோணும்' என்பார்.

இத்தனை எளிமையான சமையலுடன் ஜீவித்திருந்தாலும் வெள்ளி, திங்கட் கிழமைகளிலும், கந்தசஷ்டியன்ன விரதகாலங்களிலும், நல்லூர் முருகன், சன்னிதிவேலன், மாவைக்கந்தன், இணுவிப்பிள்ளையார், தெல்லிப்பளை துர்க்கையம்மனின் திருவிழாக் காலங்களிலும் மீன்கள் சந்தைகளில் சீண்டுவாரற்றுக் குவிந்துபோயிருக்கும். அக்காலங்களில் தான் வைத்தியர் சுறா, விளை, வாளை, கும்பிளா, அதள், மணலை,

வன்சூரன், பாரையென நல்ல மீன்வகைகள் வாங்கிவந்து பொரியல், குழம்பு, சொதி, புரட்டலென்று ஜமாய்ப்பார்.

இன சகோதரத்துவமோ, பிழைக்கவந்த அயல்நாட்டவர் என்கிற அனுதாபமோ இவருக்கு வாரத்தில் ஒருதடவை சாவகச்சேரி இறைச்சிக் கடைக்காரர்களும், யாழ்ப்பாணம் இறைச்சிக் கடைக்காரர்களும் ஆடு அல்லது மாட்டின் தலைக்கறி, மூளை, லேசாக இறைச்சி ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் விலாஎலும்புகள், வால், சிறுதுண்டு ஈரலோடு, “காக்கா போதும்” என்று அவரே சொல்லுமளவுக்குக் குடலும் இலவசமாகக் கொடுப்பார்கள்.

அவற்றை வாங்கிவந்து சமைத்து மாலைத்தொழுகையின் பின் ஒரு கையைத் தரையிலுன்றி முன்சாய்ந்து அமர்ந்து இரசித்துச் சாப்பிடுவார். சாப்பாடானதும் ஒரு சிகெரெட்டைப் பற்றவைத்து அனுபவித்துப் புகைத்துவிட்டு முற்றத்து வேம்பு விருகும் பகல் வெயிலால் காங்கையேறாது காத்த அவரது வீட்டுவிறாந்தையின் குளிர்ச்சியான சீமெந்துத்தரையில் புற்பாயும் அதற்குமேல் கித்தானைப் போலிருக்கும் கதர்விரிப்பொன்றையும் விரித்துத் தூங்குவார். இன்னும் அவர் தலைமாட்டில் எப்போதும் ஒரு மின்சூழ்விளக்கும், சொம்பில் தண்ணீரும் இருக்கும். தனது சமையல் பர்மிய மருத்துவ சமையல் பாணி என்றும், தனது இறைச்சிக்கறியை பல்லுமுளைக்காத குழந்தை கூட மென்று தின்றுவிடும், அத்தனை மென்மையாக இருக்கும் என்றும் அடிக்கடி சொல்வார். எனினும் அவரது சமையலை அயலில் உள்ளவர் எவராவது என்றாவது மென்று பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

வைத்தியர் எப்போதும் மாலையில்தான் சமையல் செய்வார். சமையல் நேரத்துக்கே முடிந்துவிட்ட நாட்களில் எங்கள் வீட்டுக்கோ அல்லது அயலில் தனக்குப் பிடித்த வேறு எவராவது வீடுகளுக்கோ போய்க் கொஞ்ச நேரம் கதைச்சுக் கொண்டிருப்பார். அம்மா எப்போதும் அவரிடம் அவர் குடும்பம், பிள்ளைகள் பற்றித்தான் விசாரிப்பார்.

“எனக்கு ஒரு பொண்ணும் மூணு பசங்களுமுங்க. பொண்ணைக் கட்டிக்கொடுத்துட்டேன். பசங்களுக்கும் கண்ணாலம் இந்த ஆண்டோ அடுத்த ஆண்டோ ஆயிடும். ஆயிடிச்சன்னா ஒருவாட்டி மெக்கா மண்ணை மிதிச்சடனும்னு ஒரு சின்னக் கனவிருக்கு. நான் சும்மா ஆசைப்பட்டாப் போதுங்களா, எல்லாம் அந்த அல்லாஹ் இஷ்டப் பட்டா அவனே அழைச்சுக்கமாட்டானா? நான் எதுக்கு அலட்டிக் கணும்” என்பார்.

இப்படியாக எங்கள் வீட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு வேளையில் சைக்கிள்கள் பற்றிய கதைகள் வந்தது. அப்போது தனது அதிசய மிதியுந்து பற்றி வைத்தியரே எமக்குச் சொன்னது:

‘அது வைத்தியர் மீசாலையில் ஒரு சிங்கப்பூர் பென்ஷனர் ஒருவ ரோட நீண்டகால மூலவலியை முற்றாகக் குணப்படுத்திய சமயம்.

‘உமக்கு நான் ஏதாவது பரிசு கொடுக்கணும், எதுவேனுமின்னாலும் கேளு’மின்னாரு. நான் அவருக்கு வைத்தியம் செய்யப்போன நாளிலிருந்தே அவர் வீட்டில் நின்று அந்த பைசிக்கிளைப் பார்த்து வைச்சிருந்தேன். அதன் பின் சக்கரத்தின் குடம் எதுக்கு இவ்வளோ பெரிசாயிருக்கின்னு யோசிச்சேனே தவிர, அது கியர்ங்கிற சமாச்சாரமே அப்போ எனக்குத் தெரியாது.

இப்பிடி ஒரு பைசிக்கின் முடிஞ்சா எனக்கும் எடுப்பிச்சத் தாங்களனுதான் அவரைக்கேட்டேன்.”

ஒடனே அந்த வள்ளல் ‘முடிஞ்சா என்ன முடிஞ்சா. இதையே எடுத்துக்கும். உமக்குத்தான்னு தூக்கிக்கொடுத்தாரு.”

“அப்போ ரவைப்பெட்டி மாதிரியிருக்கும் அந்தப் பச்சை மருந்துப் பெட்டி?” என்றதுக்கு சிரித்தார் நெடுநேரம். பின் நிறுத்திவிட்டு:

“அது திருகோணமலையில் நான் இருந்தப்போ ஏதோவொரு யோசனையில் பைசிக்கிளை மிதித்துக்கொண்டு போனேனா, அது அப்பிட்யே சின்னகுடா ஆர்மிகாம்புக்குள்ளாற பூந்துடிச்ச. ‘ஹால்ட் ஹால்ட்’ என்று கத்திக்கொண்டு துப்பாக்கியையும் நீட்டியபடி பத்துப் பதினைந்து ஆர்மிக்காரங்க என்னைச் சூழ்ந்துட்டாங்க. ‘ஏதோ கவனப்பிச்சா வந்துட்டனுங்க மன்னிச்சிருங்க’ என்றேன். நம்பிட்டாங்க. இருந்தும் என்னைய உள்ளாற பிடிச்சிட்டுப்போய் அஞ்சாறு கோணத்துல படமெடுத்தாங்க. அவங்க படம் எடுக்கவும் சுடப்போறாங்களோ என்னமோன்னு மனசுக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாய்த்தான் போயிடிச்ச.. பார்த்தா அப்புறம் ‘போய்க்கோ’ன்னு விட்டிட்டாங்க. அப்போதான் அவங்க கான்ட்ரோல் றூமில் இந்த ரவைப்பெட்டி இருந்ததைப் பார்த்தேன். அழகாயிருந்திச்ச. ‘சாரே, இதை நான் எடுத்துக்கவா?’ என்னு அங்கே இருந்த ஆபீஸர்கிட்ட கேட்டேன். ‘சரி’ன்னு கொடுத்தாரு. அதுதான் இந்த மருந்துப்பெட்டி” என்று அவர் முடித்ததும் நாங்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். இப்படி ஒரு நுழைதல் ஈழப் போரின் காலத்தில் நடந்திருக்கவேணும். வைத்தியர் அங்கிருந்து மீளமுடிந்திருக்குமா சந்தேகந்தான்.

சின்னவயதில் குடும்பத்தின் வறுமை தாங்கமுடியாமல் வீட்டை விட்டே ஓடி மட்ராஸ் போனது. பின் அத்தொடருந்தில் பர்மாவிலிருந்து விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு வணிகரின் குடும்பம் தன்னையும் பர்மாவுக்கு அழைத்துப்போன சம்பவங்களை விவரிப்பாராயின் அது திருப்பங்களும் அதிசயங்களும் நிறைந்த ஒரு திரைச்சித்திரத்தின் கதையைப்போன்று சுவாரசியமாக இருக்கும்.

“எங்க நைனா ஊருக்குள்ளாற கூலிவேலைதான் செஞ்சுக்கிட்டிருந்தாரு. தெனமும் வேலை கெடைக்காது. வருமானம் மிச்சங்கம்மிங்க. நாங்க அஞ்சு புள்ளங்க. எனக்கு அப்போ ஒம்பது வயசு. வீட்டில பசிதாங்க முடியல. தினந்தினோம் கொலைப்பட்டினிதான். செலசமயங்

களில சோத்தைப்பாத்தே வாரக்கணக்காயிடும், மாமா வீட்டுக்குப் போனா சாச்சி எதனாச்சும் திங்கக்கொடுப்பாதான். ஆனா வாப்பா அறிஞ்சாக் கொன்னு போட்டிடுவாரு தினம் உம்மா எங்க பட்டினியைப் பார்த்துக் கண்ணீர் உகுப்பதும் கொடுமையா இருந்துச்சு. இங்கே இருந்தா இப்படியே செத்துப்போயிடுவோமோன்னும் பயமாயிடிச்சு. ஒருநாள் நேரா மாமாகிட்ட போயி 'உம்மா துட்டு வாங்கி வரச் சொல்லிச்சி'ன்னேன். 'எதுக்குடா துட்டு?'ன்னாரு. 'எதுக்கு, அரிசி பருப்பு வாங்கத்தான்'னேன். அஞ்ச ரூவா கொடுத்தாரு. நேரே ரயிலு ஸ்டேஸனுக்குப் போயி கவுண்டரிலை அந்தக் காசை வைச்சு 'சாரு, மெட்ராஸுக்கு டிக்கெட் கொடுங்க'ன்னேன். 'மெட்ராஸில எங்கடா?'ன்னாரு ஸ்டேசன் மாஸ்டரு. 'மெட்ராஸ் என்ன மூணா இருக்கு. நீங்க மெட்ராஸுக்குத்தான் டிக்கெட் கொடுங்க'ன்னேன். மறுபடி 'ஆஃபா ஃபுல்லா'ன்னாரு அந்த ஆளு. 'அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியா'தென்னேன். 'யாருடா டிராவெல் செஞ்சிறது'ன்னாரு மறு படியும். 'ஏன் நாந்தான்'னேன். ஏதோ ஒன்னு கொடுத்தாரு. அதை வாங்கிவைச்சுக்கிட்டு அடுத்து வாற மெட்ராஸ் வண்டி எதுன்னு வெசாரிச்ச ஏறி உக்காந்திட்டேன். அந்தப் பெட்டியில பயணம் செய்துக் கிட்டிருந்த ஒரு பணக்காரக் குடும்பம் சாப்பாட்டுவேளை வந்ததும் இட்லிப்பானை சைஸில ஒரு பெரிய்யபாத்திரத்தில கொண்டுவந்த பிரியாணியை எடுத்து வெச்சு சாப்பிட ஆரம்பிச்சாங்க. என்னிடமும் ஒரு தட்டைக் கொடுத்து வேணுங்கிறத எடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னாங்க. எனக்குக் கண்ணில தண்ணியே கொட்ட ஆரம்பிடிச்சு. நா விம்மி அழுதுக்கிட்டிருந்தப்போ என் கதையைக் கேட்டாங்க. பூரா சொல்லிப்பூட்டேன். சாப்பாடானதும் எனக்கு ஆரஞ்ஜலெஸ்ல்லாம் கொடுத்தாங்க. அன்னிக்குத்தான் மொதல்மொதலா நானு ஆரஞ்ஜலில் குடிக்கிறேன்னா பாருங்கனேன். அப்போ அந்த அம்மாதான் 'அப்போ நீயும் எங்ககூட ரங்குனுக்கு வந்திடுறியா'ன்னு கேட்டாங்க. தெனமும் கறி சாப்பாடும் ஆரஞ்ஜலிஸும் தரேன்னாங்க. அப்போ எனக்கு ரங்குன்னா அது வெளிநாடுங்கிற சமாச்சாரமோ அது எங்கிருக்குன்னோ தெரியாது. அப்போ சாப்பாடுதானே ஏண்ட மொதப் பிரச்சனை. ஓடன 'சரி'ன்னுட்டேன். மெட்ராஸிலிருந்து ஸ்டீம் கப்பல்ல ஏறி நாலோ அஞ்சநாள் பயணம் செஞ்சதா ஞாபகம்.

அவங்க அங்கே பெரிய வியாபாரிங்கன்னு அங்கே போய்தான் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். அவங்களுக்கு அங்கே பெரிய்ய மொத்தவியாபார ஸ்தலம் இருந்துச்சு. அதுல வேலை செஞ்சுக்கிட்டிருந்த இருபது சிப்பந்திகளுக்கு சமைச்சுக்கிட்டிருந்தாரு ஒரு பர்மாக்காராரு. ஆரம்பத்துல அவருக்கு நீ ஏதாவது ஒதவி பண்ணினா போதுன்னாங்க. அந்த சமையல்காரரு ஒரு தங்கமான மனுஷனுங்க. என்னைத் தம் புள்ளைபோலவே பாவிச்சு சமையல் வேலை அனைத்துமே கத்துக் கொடுத்தாரு. அப்படியே சமையல்லயே நாலைந்து வருஷங்கழிச்சுதா. அந்த மொதலாளியோட சகோதரரு ஒருவரு சுவத்திரின்னு மூல வைத்தியம் பார்த்துக்கிட்டிருந்தாரு. அப்போ அவருக்கு தொட்டாட்டு

வேலைக்கு ஒரு உதவியாள் தேவைப்படவும் என்னையத் தன்கூடக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனாரு.

குருகுலவாசம் மாதிரி அவருடனே பத்துவருஷங்கள் வாழ்ந்த என் நடத்தையும் விசுவாசமும் பிடிச்சிட்டதால எனக்குத் தன் வைத்தியத் தையும் அவரே கத்துக் கொடுத்தாரு. அவருட்ட கத்துண்டது அவரது பிச்சைதான் இந்த வைத்தியம்.” வாலிபன் ஆனபின் கையில் கொஞ்சம் பணமும் சேமித்தானதும் பர்மாவிலிருந்தும் புறப்பட்டு மலேஷியா, சிங்கப்பூர் எல்லாம் சுற்றினாராம்.

அவர் போகும் அயல் வீடுகளில் கோப்பியோ தேநீரோ எது கொடுத்தாலும் குடிக்கமாட்டார். தன்னை வற்புறுத்தினால் தான் வருவதையே நிறுத்திக்கொண்டுவிடுவேன் என்று பதிலுக்கு எங்களை வெருட்டுவார். அதற்கு அவர் சொல்லும் காரணமும் விநோதமானது. “இங்ணைக்கு இங்கே பால் சீனி எல்லாம் தாராளமாகப் போட்டு நீங்கள் தரும் கோப்பியை நான் குடிக்கிறேன்னு வையுங்க. நாளைக்கு அதே டைமுக்கு ஓடம்பு அதே கோப்பியைக் கொடுதான்னு கேட்கும். காலுகள் தானாப் புறப்பட்டு இங்கே வரப்பாக்கும், இல்ல செல்லத்துரையர் (எங்க சித்தப்பா) வீட்டுக்கு போகுதுன்னு வைச்சுக்குங்க. யாருக்கும் நடக்கக்கூடியதுதான். அன்னைக்குன்னு அவங்களுக்கு கையிருப்பில கோப்பி தேயிலைப்பொடி இல்லை, தீர்ந்திடிச்சின்னும் வையுங்க. அட இந்த வைத்தியரும் வந்திருக்காரே நாம் கோப்பியோ டியோ எதுவும் கொடுத்து உபசரிக்கமுடியலையே, தப்பாய் நினைச்சிடப் போறார்ன்னு அவங்களுக்கு மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்குமில்லையா... அல்லது எனக்காக அவங்களை இன்னொரு வீட்டுக்கு ஓடவும் வைக்கு மில்லையா இதெல்லாம் தேவையா சொல்லுங்க.”

சில விஷயங்களில் அவருக்கு இருக்கும் கருத்துக்கள் மிகவும் பிடிவாதமானவை. எவராலும் மாற்றவே முடியாது. அவரது பழக்கங்களும் அப்பிடித்தான். தனது எந்தப் பொருளையும் எவருக்கும் இரவல் தரமாட்டார். அதுபோல எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தாலும் எவரிடமும் இரவலோ கைமாற்றோ கேட்கவும் மாட்டார்.

மனுஷன் தினமும் பற்களைத் தேய்த்துக்கொள்வது வேண்டாத பழக்கம் என்பார்.

“என்ன வைத்தியரே நீங்களே அப்பிடிச் சொல்லலாமா?” என்றால்

“இந்த ஆடு, மாடு, குரங்கு, கழுதை, நாய் எல்லாம் என்ன தெனமும் பல் தேய்ச்சிட்டா இருக்கு?” என்பார். அதேபோல்,

“முட்டாப் பசங்கள்லா இந்தக் காத்தியும் ஜின்னாவும், இவங்க அழிச்சாட்டியம் பண்ணி கொலைப்பட்டினி கிடந்து வெள்ளையனை வெரட்டி தேசத்துக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்துட்டாங்களாம். அன்னிக்கே மனுஷனோட விடுதலை போயிடிச்சு” என்பார்.

“என்னா சாரே அப்பிடி சொல்லிட்டங்க. அந்நியன் எங்களைக் கட்டி ஆண்டுக்கிட்டிருக்கிறதுதான் கௌரவமா?” என்றால்,

“ஏன் அவன் இன்னாய்யா குறைவைச்சான் நமக்கு?” என்று பதில் கேள்வி போடுவார்.

“நீங்களெல்லாம் சின்னப்பசங்க. புரியாமப்பேசறீங்க. அவன்டை காலத்துல பாஸ்போட் விஸா என்று எதுவுங் கிடையாது. டிக்கெட் நுக்குப் பணமிருந்தால் போதும். நினைத்த மாத்திரத்தில் எவர் வேணுமின்னாலும் கப்பல்ல ஏறி சீமை சிங்கப்பூரு, மலேஷியா, பினாங்கு எங்க வேணுமினாலும் போயிடலாம். விரும்பினா அங்கங்கே சீவிக் கலாம். இல்லை சுத்திப்பாத்துட்டு வந்திடலாம். விஸா, போர்ட்ரு செக் கிங்கினு எதுவும் இல்லையே. இப்போ மக்களைப் பட்டி மாதிரியில்ல கட்டி வைச்சிருக்கான். இன்னா மசிரு சுதந்திரம் இது?”

நாங்கள் குறுக்கே எதுவும் பேசாமல் இருந்தால்தான் அவரைப் பேச வைக்கலாம்.

“மனுஷன் பயணங்கள் செய்து அவன் பாட்டுக்கு சொதந்திரமா நகர்ந்துக்கிட்டே இருந்தான். ஜனத்தொகை கோடிக்கணக்கில பெருகல. முட்டாப்பசங்கள் ஜனங்களைக் கட்டிவைச்சதாலயில்லா அவன் பன்னிங்க கணக்கா குட்டி போட்டுக்கிட்டு இருக்கான். இப்போ மாதிரி குடும்பக் கட்டுப்பாடு ஆப்பிரேஷன்கள் எதுவும் அப்போ வேண்டியிருக்கல. வெள்ளையன் இருந்தப்போவுண்டான செல்வம் செழிப்பு லஷஸு எல்லாம் அவங்குடப் போயிடிச்செங்கிறேன். ஒத்தை ரூபாவுக்கு மார்க்கெட்டில ஷிப்போன் மஸ்லீன் சில்க் ஜோர்ஜெட் வெல்வெட் பட்டெல்லாம் கிடைக்குமே. இப்போ கைத்தறிங்கிறான், சுதேசித்துணங்கிறான், கதர் காடா காரிக்கனுக்கே பத்துரூபா ஆகுது. இது வேணுமா நமக்கு?”

“வைத்தியர் சுதந்திரங்கிறது ஒரு உலோகாயத விஷயமல்ல.”

“உன் படிப்புதான் இப்பிடியெல்லாம் கம்யூனிஸ்டுகள் மாதிரி உன்னையப் பேசவைக்குது. உங்க படிப்பால எதனாச்சும் அரிசி விலையைக் குறைக்க வைக்கமுடியுமா அதைப் பாருங்க. இப்போ ஜனங்களுக்கு வேண்டியது அதுதான்.”

இஸ்லாம்தான் உலகில் பிரிவுகளற்ற ஒரே மார்க்கம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு இல்லை, அதற்குள்ளும் ஷியா, ஸுன்னி, ஹனரஃபி, சைஃபி, ஸலிஃபி, ஜாவா, பாஜி என்று பல உட்பிரிவுகள் இருப்பதை முதலில் கற்றுத்தந்தவர் வைத்தியர்தான். அவர் தான் ஹனரஃபி பிரிவினன் என்றும் மதம்சார்ந்த ஆடல்கள் பாடல்கள் குதிப்புகள் எல்லாம் தங்கள் மார்க்கத்தின்படி தவிர்க்கப்பட்டவை ‘ஹரம்’ என்றும் சொன்னார். அதனால்தானோ அவருக்கு இஸ்லாமிய பக்திப்பாடல்கள் எதுவும் பிடிக்காது.

“தூதர் மொஹமத் வாழும் மதினா போகலாம் வாரீர்... இன்னும் இறைவனிடம் கை ஏந்துங்கள் அவன் இல்லையென்று சொல்லுவ தில்லை எல்லாம் நாஸ்திகனான என்னையே சுவர்ந்த பாடல்களாச்சே...” என்றேன் ஒருநாள் அவரிடம். “நீ வேணுமின்னா போயி கேட்டிட்டிரு.”

தான் அந்த நாகூர் பாடகரைத் தான் கண்ட இடத்தில் 'மொத்த' இருப்பதாகச் சொன்னார்.

“அப்புடிப் பண்ணிடாதீங்க வைத்தியம்... பாவம் வயசானவரு பிழைத்திருக்கட்டும்.”

பழுப்பு பற்கள் தெரியச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்:

“பாரசீக சூர்பிக்களிடந்தான் அல்லாவைப் புகழ்ந்து பாடற ஒரு பாரம்பரியம் ஆரம்பிச்சது. க்வால்னு அவங்களோட அந்த இசைமரபு பாகிஸ்தானாடாக இந்தியாவுக்கு வந்தமாதிரிக்கு உலகம்பூரா பரவிக்கிட்டுத்தான் இருக்கு. அதோட நுட்பமான ராகங்களும் ரிதங்களும் கேட்கச் சொகமாயிட்டுத்தானிருக்கும். ஆனா அதுகூட எங்க மார்க்கத்தில் அனுமதிக்காததுதான்.”

வைத்தியர் யாழ்ப்பாணம், சாவகச்சேரி மசூதிகளில் இந்த நாகூரார் வகைப்பாடல்கள் வைக்கிறார்கள் என்பதால் எந்த மசூதிக்கும் போவதில்லை. இன்னும் நண்டு கணவாய் இறால் ஓடுடைய மீனினங்கள் ஆமை சாப்பிடுவதும் மார்க்கத்தின்படி 'ஹரம்' என்பார்.

“இஸ்லாம் பெண்களை அவர்கள் தம் கேசங்களை முக்காடிட்டு மூடவேணுமென்று வற்புறுத்துவது எதுக்கு வைத்தியரே? நினைச்சுப் பார்க்க அது உங்களுக்கு முட்டாள்தனமாயில்லை?”

“நீய் கடுக்காணாத சின்னப்பையன். ஒனக்கு வெவரம் பத்தல. இப்போ சொன்னாலும் புரியாது. ஆனாலும் ஸொல்றேன் கேள். கேசம் மசிருதானேன்னு விட்டிட முடியாதுப்பா. மனுஷனுக்குச் 'சூணை'க் கௌப்பிவிடுற (காமத்தை அருட்டிவிடுகிற) சங்கதியல்லா அது. அதுக்கோசரமில்லா பிக்குணிகளெல்லாம் கேசத்தை மழிக்குறாக. அதுகூட்டி எண்ணாலும் யோசிச்சிக்கியா நீ?”

வாலிபனான பிறகு காற்றில எழும்பிப் பறக்கும் லேசான கேசங்கள், நடையின் ஐதிக் கேற்றவாறு குதிச்சுக் குதிச்சுச் செல்லும் ஸ்பிரிங் கேசங்கள், குதிரைவால் கூந்தல்கள், கைவிரல்களைக் கொஞ்சம் புதைத்துப்பாரென அழைக்கும் வெல்வெட்டுக்கேசங்கள், முகத்தில் ஒத்திக்கொள்ள வேணும்போலத் தெறித்து மினுங்கும் கண்ணாடிக் கேசங்களை அணுக்கத்தில் பார்க்கையில் வைத்தியரின் கருத்தைப் பகுதியாக ஒத்துக்கொண்டாலும் பெண்கள் அதற்காகத் தம் கேசத் தையே மூடிமறைத்தாக வேண்டுமென்று ஒரு மார்க்கம் உத்தரவிடுவது எனக்கு என்றைக்கும் உவப்பாகவே இல்லை.

அவர் மகள் அமீனாவுக்கு கல்யாணமான புதிதில் ஒருநாள் இரவு மழைபெய்யவும் மாமனாரின் குணந்தெரியாத மருமகன் அவர் இங்கிருந்து கொண்டுபோன மான்மார்க் குடையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போயிருக்கிறார். அவரது போதாதகாலம் அவர் போன இடத்தில் அக்குடையைக் கணவைத்து யாரோ அவரிடமிருந்து உருவிவிட்டார்கள்.

“எனக்கு வந்த கடுப்பில் நா பத்து வருஷத்துக்குமேலா காபந்து பண்ணி வந்த சீமைக்கொடைய ஒரு நிமிஷத்தில தொலைச்சிட்டிரே.. உமக்குக் குடை பிடிக்கணும்னா கைக்காசைக் கொடுத்து ஒண்ணை வாங்கிப் பிடிக்கிறது. இப்படி மாமியாரு புடவையில் கொய்யகம் விட்டுப்பார்க்கிறது நல்லதில்லேன்னு கொஞ்சங்காட்டமாகவே ஏசிட்டேன்.”

“எப்பிடியோ அவர் உங்க ஒரேபொண்ணுடய கணவன், உங்களுக்கு அவரைவிட எப்படி ஒரு குடை உயர்ந்ததாகும்?”

“ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டுன்னு சும்மாவா சொன்னாங்க தப்புத்தான். கோவத்துல ஏதோ வார்த்தை வந்து வுழுந்து தொலைச்சிடிச்சு.”

அன்றிலிருந்து மருமகன் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போகும்வரையில் மாமனிடம் முகம் கொடுத்துப் பேச மறுத்துவிட்டாராம்.

இப்படி ஏதாவது மாலை நேரங்களில் அவர் வரும்போது பழையதும் புதியதுமாய் கதைகள் பேசிக்கொண்டிருப்போம். அவருக்கு மணிக்கூடு பாவிக்கும் பழக்கம் எதுவுமில்லை. இருந்தும் இஷாத்தொழுகைக்கான நேரம் வந்ததும் திடீரெனப் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு எழுந்து போய்விடுவார்.

இந்தக் கஞ்சப்பிரபுவே மனம் ஒப்பிச் சிறிது பணம் செலவு செய்யும் ஒரு லாகிரிச் சமாச்சாரம் உண்டென்றால் அது பீடிக்காகத்தான். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கட்டு சேலம் அல்லது சிங்கம் மார்க் கார்பீடிகள் புகைப்பார். ‘பீடி குடித்தால் பசியெடுக்காது’ என்பது அவர் எண்ணம். மற்றபடி எப்போதாவது கையில் அமோகமாகப் பணம் புரளும் வேளைகளில் ஃபில்ல்டர் இல்லாத த்ரீ ஹோசஸ் சிகரெட்டும் பிடிப்பார் (இப்போது அது வருவதில்லை). அவரைச் சூழ அதன் மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

கொலர் வைக்காத சுதர்ஜிப்பாவும் வேஷ்டியும் அணிந்துகொண்டு குடாநாட்டின் எப்பகுதிக்கும் தன் மிதியுந்தில்தான் போவார். பஸ்ஸிலோ வானிலோ வாடகை வண்டியிலோ பிரான் பயணம் செய்வதே இல்லை.

அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும்வேளைகளில் நான் அண்ணனின் குழந்தைகளையோ அல்லது அயல்வீட்டுக் குழந்தைகளையோ தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தால் “ ச்சே, அவங்களை மொதல்ல கீழே ஏறக்கி விட்டுடுப்பா. கொழந்தைங்களை அப்பிடி அளஞ்சுக் கிட்டிருந்தா அதுக வளராதுக, மக்குப் பத்திப் போயிடும் ” என்றுவிட்டு அங்கிருக்கக்கூடிய தினசரிப் பத்திரிகைகள், குழுதம், ஆனந்தவிகடன், கல்கி, கலைமகள், இல்லஸ்ஸ்தேட்டட் வீக்லி எல்லாவற்றையும் ஒரு குழந்தையின் ஆர்வத்துடன் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்ப்பார். தமிழைத் தவிரவும் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, மலே, பர்மிய மொழி யெல்லாம் பேசவரும். ஆனால் எந்தவொரு மொழியும் எழுதவோ படிக்கவோ வராது. இரண்டு ஆண்டுகள்தானாம் பள்ளிக்குப்போனார்.

அப்போதும் சத்துணவு போட்டிருந்தார்கள் என்றால் தொடர்ந்து பள்ளிக்குப் போய்ப்படிச்சிருந்திருப்பாரோ என்னவோ. கூட்டல் கழித்தல் கணக்குகள் கூட மனதால் மட்டுந்தான் பார்ப்பாராம். எழுதிக் கூட்டிக் கழிக்கத் தெரியாதாம். பெருக்கல், வகுத்தல் சுத்தமாக வராது என்பார்.

வைத்தியருக்கு மிதியுந்துகள் என்றால் அவைமேல் ஒரு அலாதியான பிரியம். வைத்தியருக்கு மிதியுந்துகள் என்றால் அவைமேல் ஒரு அலாதியான புரியம். தனது மிதியுந்தையே வாரத்துக்கு ஒரு தடவை துடைத்து 3-இன்-1 ஓயில் போட்டு ஸ்டாண்டில் நிறுத்திவிட்டு ஏதோ ஐஸ்வர்யாராய்தான் முன்னால் வந்து நிற்கிற பாவனையில் பதினாறு கோணங்களில் நின்று அதை அழகு பார்ப்பார். நாங்கள் கேலி பண்ணினால் “ஏதோ ஏழைக்கேத்த எள்ளுருண்டைப்பா” என்பார். ஒருநாள் நான் பொதுநூலகத்திலிருந்து எடுத்துவந்த ‘பொப் புலர் சயன்ஸ்’ மாசிகையில் ஜெர்மனில் பழக்கத்தில் வந்திருக்கும் ஒரு புதுவிதமான மிதியுந்தைப் பற்றிய படங்களுடன் கூடிய கட்டுரை வந்திருக்க, அதை நான் அவருக்குப் படித்துக் காட்டினேன்.

இரண்டே சென்டிமீட்டர் அகலமான டயர்கள் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் அம்மிதியுந்தின் இயங்கும் பாகங்கள் அனைத்தும் ஹைஸ்பீட் ஸ்டீல் எனப்படும் விசேட உலோகத்தால் இணக்கப்படுவதால் ஒருவரின் ஆயுள் பரியந்தம் அவற்றுக்கு டயர்கள் தவிர்ந்த பிற மாற்றீட்டுப் பாகங்களே தேவைப்படாதாம், அதன் வேகத்தைப் பதினாறு படிகளில் மாற்றியமைக்கக்கூடிய கியர்கள் உள்ளன. இன்னுமது விமானங்கள் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் அலுமினியமும் டைட்டேனியமும் சேர்ந்தான மிக இலேசான கலப்புலோகத்தால் ஆக்கப் படுவதால் அம்மிதியுந்தின் மொத்த நிறையே 18 கிலோதான்! அப்போது மணலை மீனதைப்போல திறந்துகொண்ட வைத்தியரின் வாய் தன்னியல்பு நிலைக்குவர வெகுநேரமாகியது.

மேலே படிக்கப் படிக்க நான் ஏதோ தற்செயலாகப் பார்த்துவிட்ட ஒரு தேவதையை வர்ணித்தமாதிரி ‘ஆஃ!’ என்று ஒரு சின்னப் பையனைப்போல அங்கார்ந்து கேட்டபடி அது பற்றிய கனவுகளில் மூழ்கியிருந்தது இன்னும் என் நினைவுகளில் உண்டு.

இங்கே குடும்பத்தைப் பிரிந்து இவ்வளவு காலந்தான் வாழ்ந்தாலும் குடும்பம் மனைவி பிள்ளைகளைப் பிரிந்து வாழும் ஒருவருக்கு இருக்கக்கூடிய தனிப்போ தாகமோ ஈர்ப்போ ஈடுபாடோ இருப்பவர் மாதிரித் தெரியாது. ஆறு மாதத்துக்கொருமுறைதான் மனைவியின் கடிதம் வரும். வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை அவருக்கு. கடிதம் வந்திருந்தால் பெருங்கலவரப்பட்டவர்போல் இருப்பார். வாசிப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்டு வருவார் என்னிடம்.

‘அல்லாவின் கிருபை முன் நிற்க.

என்றும் எம்மீதான அன்புமாறாது வாழும் என் பிரிய நாயகனுக்கு,

அமீனா மூணாவதுவாட்டியும் முளுகாம இருக்காள். இந்தவாட்டி அவக பெருநாளைக்கு வாற்தோட பிரசவத்துக்கு நிப்பாட்டி வைக்கணும். இந்த ஆண்டு அன்சார் பத்தாவது எழுதுறான். அவனுக்கும் சேர்த்துப் பெருநாளுக்குக் கொஞ்சம் ஐவுளி எடுக்கவேண்டியிருக்கு. நீங்க தங்களுக்கு கடதாசி எழுதுறதே இல்லைன்னு அமீனா கொறை. இவள் சொல்றாளேன்னு கோவிச்சுக்கப்படாது. அவங்களை சொக நலம் வெசாரிச்சு பொதுவில ஒரு கடதாசி எழுதிட்டு மருமானுக்கும் நீங்க சொகமா? எப்படி ஒங்க வியாபாரம் போகுதுன்னு ஒருவரி சேர்த்து எழுதிவைச்சா ஒங்களுக்கும் கவுருதையா இருக்கும், மாமா மீதான மனத்தாங்கல்களையும் மாப்பிளை மறந்திடுவார் அப்பிடின்னு தான் அமீனாவும் சொல்லுறா. ஒரு கடதாசி அவங்களுக்கும் எழுதி டுங்க. அல்லா அருள்செய்வான். ஒடம்பை வஞ்சித்து இருக்காதீக. வேளை தவறாம சத்தா சாப்பிட்டு சொகமா இருங்க. அல்லா எல் லாரையும் காப்பாத்துவான். யாரையும் கைவிடமாட்டான்.

இப்படிப்போகும். இவர் எழுதும் பதிலில் அவர் விரும்பி எழுதி யவை எவற்றைப் பற்றியும் கண்டுகொள்ளவோ குறிப்பிடவோ மாட்டார். 'பட்டிகட்டக் கொண்டுபோன ஆடுகள் திரும்பிவிட்டதா, மாடுகள் திரும்பிவிட்டதா, எத்தனை கன்னுகள் போட்டன, ராவுத்தர் தோட்டக்குத் தகை ஒழுங்கா கொடுக்கிறானா' என்று மாத்திரம் கேட்டு எழுதுவார். அப்போ நீங்க மக-மருமகனுக்குக் கடதாசி எழுதலையா என்று கேட்டால் "நாம பொண்ணைக் கட்டிக்கொடுத்த திட்டம்னா அப்புறம் அவங்க அவங்க பாட்டைப் பாத்துக்க வேண்டியது தான், அவங்களைச் சொகநலம் வெசாரிச்சுக்கிட்டு இரிக்கிறத்தெல்லாம் நம்ப ஜோலியில்லை. வேணாதவேலை பாக்கிறதுன்னா நம்ப ஒய்லிபை பீட் பண்ண ஒலகத்துல ஆளு கிடையாதுங்க. அவ கெடந்தா பைத்தியம்" என்பார். அவ்வேளையில் மனைவியின் கருத்துக்கள் விருப்பங்கள் அவருக்கு வெறுப்பையும் எரிச்சலையும் உண்டு பண்ணுவது அவர் கண்களில் ஸ்படிகமாகத் தெரியும்.

இதுபோலத்தான் அவர் எங்கள் வீட்டில் வந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு மாலையில் அவர் வீட்டுக்குப் போகமுடியாதபடிக்கு அடைமழை பெய்துகொண்டிருந்தது. அம்மா பேச்சிடையே "வைத்தியம் உங்க ஒரே மகளுக்கு என்ன சீதனம் கொடுத்திங்க" என்று கேட்டார். சிகரெட் ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு சுவாரஸியத்துடன் சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

"நம்பாளுங்க யாழ்ப்பாணத்துக்காரங்க மாதிரி வீடு மனை கொடு, தோட்டந்தொரவு கொடு, மோட்டார் கொடு, அஞ்ச லெச்சம் பணங் கொடுன்னு வற்புறுத்திற்று எல்லாங்கிடையாதுங்க. பார்த்தா இஸ்லாம் மார்க்கத்துல சீதனங்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லை. வசதி படைச்சவங்க மாத்திரம் தங்க வசதிக்கேற்றபடி பாத்துப்பாராம கொடுப்பாங்க. ஆனால் பொண்ணுங்களுக்கு பிதுரார்ஜித சொத்துகளில் பாத்தியதை எல்லாம் இல்லை. கொஞ்சம் படிப்பு உத்தியோகமின்னு வாய்ச்ச பசங்க யுக்தியா பணக்கார எடமாத் தேடிச் சம்பந்தம் வைச்சுக்கிறதும்

உண்டுந்தான். ஏழைங்க வீடுகள்ல திருமணம், இன்பதுன்ப சடங்குகள் எதனாச்சும் வரப்போ ஊரில இருக்கிற தருமசிந்தனை உள்ளவங்க, நல்லவங்க, வசதியானவங்க கூடிப்பேசி 'சகாத்' நிதின்னு சொல்லி பணம்திரட்டி எதனாச்சும் அவங்களுக்கு ஒதவிபன்றதும் உண்டு. அப்படி ஒதவி எதுவும் இல்லேன்னாலும் நம்மாட்டம் ஏழை பாழை சாமானியங்கன்னா இயைபுக்கேத்தாப்பல பொண்ணுகைல அஞ்சோ ஆறோ சவரன் நகை, மாப்பிள்ளை கல்வீட்டுக்காரங்கன்னா தம்பதிக்கு வேண்டிய கட்டில் மெத்தை, கூடவே குடும்பம் நடத்தவேண்டியதுக்குத் தேவையான பித்தளை வெண்கலப் பாத்திரங்கள் அண்டா குண்டா சட்டி பாணை சருவச்சட்டி, முடிஞ்ச அளவு வெள்ளிப்பாத்திரங்கள் கொடுத்து அனுப்புவாங்க. அத்தோட சரி. எம்மாப்பிள்ளை எங்கிட்ட எதையும் வற்புறுத்தல. இருந்தும் நான் ஆறு சவரன் நகைபோட்டேன். அவபோற எடத்தில யாரும் எளக்காரமா நாக்குப்போட்டு பேசிடப் படாதில்லை. அப்புறம் கட்டில் மெத்தைக்கதெ வந்தப்போ இனி முப்பது கல்லுத் தூரத்துக்கு கட்டிலைக் காவிட்டுப்போறதும் செரம மின்னாங்க. சரின்னு நானு அதுக்குண்டான பணத்தைக் கொடுத்துட் டேன். அவங்க தங்க ஊரிலேயே அதை எல்லாம் வாங்கிட்டாங்க."

"அப்போ பாத்திர பண்டங்கள்?" என்றார் விடாமல் அம்மா.

"ஏராளமா கொடுத்தேன் ஆனா எப்படின்னு தெரியுமுங்களா?" என்று விட்டு 'இஸுக்' 'இஸுக்' 'இஸுக்' என்று நீண்ட நேரம் சிரித்தார்.

வைத்தியர் அப்படிச் சிரித்து அன்றைக்குத்தான் பார்த்தோம். பின்னர் இன்னொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

"கொடைக்கானல்ல இருந்து வத்தலகுண்டுபோற சாலையில் பூஞ்சோலைன்னு ஒரு ஊரு. அங்கே அழகப்பன் செட்டியார்னு ஒருத்தர் இந்தப் பாத்திர பண்டங்கள் அடைவுபிடிக்கிறது, மீட்கப்படாத பண்டங்களை விக்கிறது, இன்னும் பழைய பாத்திரங்களை சரிபார்க் கிறது, வாங்கி விக்கிறதுன்னு யாவாரம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தார். அவருகிட்டேயே விஷயத்தைச் சொல்லி ரொம்பப்பழிசா இல்லாம வளைவு நெளிவு கீறல் விழாததா நல்ல பாத்திரங்களாய் கொஞ்சம் வேணுமேன்னுகேட்டேன். சரி. ஒரு பொண்ணு காரியம்னுட்டு நல்ல சகாயவெலையில் ரொம்பத் தரமான பாத்திரங்களா தாராள மாவே கொடுத்தார். மத்தாநாள் காலை சம்சாரம் கையில் வீட்டில பசங்களோ அயலவங்க யாரும் இருக்காமப் பாத்துக்கோன்னு சொல்லி ஏற்பாடு பண்ணிட்டு பாத்திரங்களை எவர் கண்ணிலும் படாம சாக்குகள்ல போட்டுக்கட்டி அங்கேயே ஒரு குதிரைவண்டியை வாடகைக்குப் புடிச்சு ஏத்தியாந்து ஒரு அறையில் போட்டுப் பூட்டி வைச்சுட்டேன்." பின் மீண்டும் அதேபோலச் சிரிக்கிறார்.

"ஊரு அடங்கி நம்ம பசங்களும் தூங்கினப்புறம் அறைக்குள்ளாற போயி என் கைவேலையை ஆரம்பிச்சேன். வெண்காரத்தையும்

பொரிகாரத்தையும் (Assort of Alums) பொடிபண்ணி துத்தநாகப்பொடியுடன் சமஅளவில் கலந்து ஒரு மண்சட்டியிலோ ஓட்டிலோ இட்டுச் சூடாக்கினா அது உருகி விழுதாட்டம் வரும்பாருங்க. ஒரு தேங்காய் மட்டையை வெட்டி பிறஸ் மாதிரிப் பண்ணிட்டு அந்த விழுதைத் தொட்டுத் தீந்தையாட்டம் எல்லாப்பாத்திரங்களுக்கும் பூசிவைச்சிட்டு ஒரு ரெண்டு மணிநேரங்கழிச்ச ஒரு சாக்குத்துணியால தேய்ச்சுக் கழுவினா பாத்திரமெல்லாம் சும்மா சொக்கத்தங்கமா ஜொலிச்சதே பார்க்கோணும். என் கண்ணையே நம்பமுடியல. உலோகத்தில ஏதுங்க புதுஸும் பளசும்? அதனால நானும் எவர்கிட்டயும் புதுஸுன்னோ பளசுன்னோ சொல்லல. ஆனா அவங்களாவே எங்க வாங்கினீங்க? எங்க வாங்கினீங்க? ரொம்ப நல்லாயிருக்கு பாத்திரங்கன்னு ஆளாளுக்குக் கேட்கத் தொடங்கிட்டாங்கன்னா பாருங்களேன். இந்தப் பாத்திர வெஷயம் இன்னிவரைக்கும் என்னையும் எஞ் சம்சாரத்தையும் தவிர்த்து வேறு ஒருத்தருக்கும் தெரியாது.”

இப்போது எங்கள் சிரிப்பு அடங்கவே நேரமாகியது.

குடும்பத்தைப் பிரிந்து வந்ததுக்கு பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1980 ஆம் ஆண்டுதான் இரண்டாவது தடவையாகத் தாயகத்துக்கு தன் மிதியுந்து சகிதம் போனார். அனேகமாக இனி அவர் திரும்பி வரமாட்டாரென்றே நாமெல்லோரும் நினைத்திருக்க, ஒரு நாள் இரவு மீண்டும் ஒரு டிறங்க் பெட்டியுடன் வந்து சேர்ந்தார். வந்த பின்னாலும் ஊர்போய்விட்டு வந்ததையிட்டு ஒன்றும் பெரிதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பவர்போல் தெரியவில்லை. காரணங்கள் ஏதும் அவராகவே சொன்னால் உண்டு. யாரும் அவரிடம் உசாவி எதுவும் அறிந்துகொள்ள முடியாது.

பொதுவில் “எல்லாரும் சுகமாக இருக்கிறாங்க. ஹாசீம் (சகோதரன்) தையல்கடைவைச்ச குன்னூரில பிழைச்சிட்டிருக்கான். (மகன்கள்) அன்ஸாரும் அங்கதான் புடவை வியாபாரம் ஆரம்பித்திருக்கிறான்” என்றும் “பஷீர் எங்கேயோ கோடென்னல வேலைக்குப் போறாப்பல” என்றும் சொன்னார். “உங்க சம்சாரம் எப்பிடியிருக்கா வைத்தியம்?” என்று அம்மா கேட்கவும் “அவளுக்கென்ன, எப்பிடியும் பிழைச்சுப்பா மகராசி” என்றார் சுருக்கமாக.

“வைத்தியர், உங்க சிங்கப்பூர் சைக்கிளை யாருக்குக் கொடுத்தீங்க? மகனுக்கா, மருமகனுக்கா? இன்னும் நல்லாவைச்ச ஓட்டறாங்களா?” என்று அப்பா.கேட்டார்.

“அதை அவங்ககைல கொடுத்திட்டன்னா ஒரு வருஷத்திலயே உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிடுவாங்க. அதனால ஒருத்தரும் தொடப் படாதுன்னு கண்டிஷனாச் சொல்லி வசலீன் பூசி பொலிதீன்தாள்ல ‘பாக்’ செய்து பூட்டியல்லா வைச்சிருக்கேன். அது என்னைக்கும் அப்பிடியேதான் இருக்கும். மருமகனோ, பிள்ளைகளோ சரி என் சைக்கிளைத் தீண்டவே மாட்டாங்க.” என்றார்.

எனக்கு அவர் மருமகன் இவரது குடையை எடுத்துப்போய்

மொக்கேனப்பட்டது ஞாபகத்துக்கு வரவும்,

“சூடுகண்ட பூனை அடுப்பங்கரை நாடாது என்றும் ஒரு சொல்வடை இருக்குங்க வைத்தியரே” என்றேன்.

“வேணாங்கல. எனக்குப் பிறகு அவங்க யார்வேணுன்னாலும் அதை எடுத்துக்கட்டும், எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை.”

“செத்தும் கொடை கொடுத்த சீதக்காதியும் உங்க ஊர்க்காரர் தானாக்கும்?”

“அதெல்லாம் சும்மா பயித்தாரக்கதை. செத்த மனிதன் கல்லறையைப் பிச்சுக்கொண்டு கொடுத்தான் என்பதெல்லாம் வெறும் புரளி, கட்டுக்கதை” என்று அவ்விஷயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் வைத்தியர். வைத்தியரே தன் அத்திசிக்கனம், பொருள்கள்மீதான கவனம்பற்றி வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுவதால் பிறிதொருவர் கேலிபேச அங்கே இடமிருக்காது.

இப்போது அவருக்குக் கடைகண்ணிகளுக்குப் போய்வரவும் அவரது தொழில் சார்ந்த பயணங்களுக்கும் அவசியமாக ஒரு மிதியுந்து தேவைப்பட்டது. நாங்கள் மாடுகள் கட்டும் பின்கோடித் தாழ்வாரத்தில் பலகாலம் சீண்டுவாரற்றுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு சைக்கிள் பாரை வைத்தியர் பார்த்து வைத்திருந்தார் போல. ஒருநாள் வைத்தியர் அப்பாவிடம் வந்து ஏதோ ஒரு பெறுமதியான பொருளை யாசிப்பது போன்றொரு பெளவ்யத்துடன் “உங்களுக்கு அந்த பார் இனிமேல் தேவைப்படாதுன்னாக்க நான் அதை எடுத்துக் கொள்ளட்டுங்களா சகோதரம்” என்று கேட்கவும் அவரும் அதைச் சந்தோஷமாகத் தூக்கிக் கொடுத்தார்.

அவர் வைத்தியம் பார்க்கச்செல்லும் எல்லாத் திக்குகளிலும் அச்சுவேலி, தெல்லிப்பளை, விசாவிழான், நெல்லியடி, நீர்வேலி, கோப்பாய், மட்டுவில், சாவகச்சேரி என்று எல்லா ஊர்களிலும் ஏகப்பட்ட சைக்கிள் கடைக்காரர்களைப் பழக்கம் வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு கடைக்காரரிடமும் ஹாண்டில், ஃபோர்க், பெடல், கொக்வீல், பிறேக் என்று சேகரஞ்செய்து ஒரேவாரத்தில் அவரது சைக்கிளைத் தயார்செய்தார். இனி சீற் ஒன்றுதான் பாக்கி. எவர் வீட்டுக் குப்பையில் கண்டாரோ, எங்கேயோ வீசி எறியப்பட்டிருந்த சீற் ஒன்றை எடுத்து வந்து அதன் இருக்கையை தானே பதம்பண்ணி வைத்திருந்த தோலினால் தைத்து மிருதுவானதொரு சீற் ஆக்கிக் கொண்டார். அவருக்குக் கொஞ்சம் தையல் வேலை கைவரும் என்பது ஏற்கெனவே தெரியும். ஏனெனில் அவர் போட்டிருக்கும் செருப்பு, அவருடைய பாயணப்பை எல்லாம் அவரே தைத்துக்கொண்டவைதான்.

பொதுவாக சைக்கிள் செயின்கள் அவை எந்த நாட்டுத் தயாரிப்பாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு செயினிலும் தேவையானதைவிடவும்

2 கண்ணிகள் அதிகமாகவே இருக்கும். மிதியுந்துகளுக்குப் புதிய செயிள்களைப் பொருத்துகையில் அம்மேலதிகக்கண்ணிகளை சைக்கிள் கடைக்காரர்கள் எங்கேயாவது தூக்கிப்போட்டு விட்டிருப்பார்கள். இவர் அக்கண்ணிகள் அனைத்தையும் கவனமாகப் பொறுக்கிச் சேகரித்துக் கொண்டுவந்து இணைத்து மாத்துக்கொரு செயின் தயாரித்து அவர்களிடமே விற்றுவிடும் விற்பன்னன். சைக்கிள் டியூப்களுக்கு ஒட்டுக்கள் பொருத்துக்கள் போடுவதிலும் அவர் கில்லாடி. கடைக்காரர்களோ அல்லது தெரிந்தவர்கள் யாருமோ வீசி எறிந்த இரண்டு மூன்று டியூப்களை எடுத்து வந்து அவற்றை வெட்டி ஒன்றாகப் பொருத்தி புதிதாக டியூப் ஒன்றைத் தயாரித்துவிடுவார். இத்தனைக்கும் அப்போது ஒரு லோடஸ் டியூப் 2 ரூபா 35 சதந்தான். நாலு ரூபாவுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அசல் டன்லப் டியூப்பே வாங்கமுடியும்.

வைத்தியர் வீட்டுக் கிணற்று நீர் எங்களுடையதைவிடச் சற்றே உவர்ப்பாகவிருக்கும். அதனால் எங்கள் வீட்டுக் கிணற்றையே அவரும் பாவிப்பார். கிணற்றடிக்கு வந்தாலும் துலாவை இழுத்துத் தண்ணீர் மொள்ளமாட்டார். கயிற்றில் இணைத்தபடி ஒரு சிறிய வாளி கொண்டு வருவார். அதில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் கயிறு அவரே தேங்காய் முடிகளைச் சேகரித்து அவற்றை அடித்துப் பிரித்துத் திரித்தது. அவ்வாளியைக் கிணற்றுக்குள் மெதுவாகவிட்டு ஒரு செம்பு கொள்ளக்கூடிய அளவில் மட்டும் தண்ணீரை மொண்டு பாதாதி கேசம்வரைக்கும் கழுவிக்கொண்டு போவார். இவ்வாறே அமைதிப்படைச் சிப்பாய்களும் அரைவாளி தண்ணீரில் செவ்வரம்செய்து பத்துலக்கி முழுஉடம்பையும் கழுவிக்கொண்டு விடுவார்கள். ஐப்பானியர்களில் சிலர் இன்னமும் ஒரேயொருமுறை குளிப்புத்தொட்டியில் நீரைநிரப்பிவிட்டு குடும்பத்திலுள்ள அனைவரும் அதில் குளித்து எஞ்சியதைப் பூந்தோட்டத்துக்கும் பாய்ச்சுவார்களாம்.

வைத்தியர் வாரத்துக்கொருமுறைதான் சிகைக்காய் அல்லது அரப்புத்துள் அல்லது எலுமிச்சங்காய் தேய்த்துத் தலைக்குளியல் செய்வார். அப்போது கடற்பஞ்சைப்போலிருக்கும் முற்றியுலர்ந்த பீர்க்கங்காயால் அரப்புத் தண்ணீரைத் தொட்டு உடம்பு பூராவும் தேய்த்துக்கொள்வார். தவிர தேகத்துக்கு எந்தவித சவர்க்காரமோ ஷாம்பூக்களோ அல்லது வேறொரு இரசாயனமோ பாவிப்பதில்லை. தன் உடுப்புக்களைக்கூட எந்தச் சலவைக்காரரிடத்திலும் தரமாட்டார். பிள்ளைக்கற்றாளை, ஆவரசு, பிரண்டைத்தண்டு இன்னும் என்னென்னவோ சமாச்சாரங்கள் சேர்த்து அவரே தயாரித்தவொரு கஞ்சி கொண்டு தானே சலவை செய்துகொள்வார். அவரது உடுப்புக்களும் நல்ல வெள்ளையாகத்தான் இருக்கும். குறைசொல்லமுடியாது. அவ்விநோத சலவைக்கஞ்சிக்குத் தேவையான திரவியங்களையோ, அதன் தயாரிப்புச் சூத்திரத்தையோ வைத்தியர் எவருக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை.

மாலைவேளைகளில் வீட்டின் விறாந்தையில் இருந்துகொண்டு தன் தீப்பெட்டியிலிருந்து குச்சுக்களை எல்லாம் எடுத்து அவற்றை

ஒவ்வொன்றாக நீளவாட்டில் ஒரு செளவுர அலகினால் நான்காக வகுந்தபடி இருப்பார். பீடிச்செலவைவிட தீப்பெட்டிச் செலவு அதிகமாகுதாம்.

அவரின் மருத்துவத்தின் மகிமை தென் இலங்கையிலும் பரவப்போய் அத்தனகலவில் ஒரு சிங்கள இரத்தினக்கற்கள் வியாபாரிக்கு வைத்தியம் பார்க்க நேரிட்டது. நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் தொகை எதுவானலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் இங்கே வந்துதான் எனக்கு வைத்தியம் பார்க்க வேண்டுமென்று கடிதத்தில் விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். அக்காலத்தைய அவரது சம்பளம் பெறாத எழுத்தர் நான்தானே. வைத்தியர் அங்கு போய் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும் அவ்வியாபாரிக்கு வைத்தியம் பார்த்துவிட்டு வைத்தியர் வெகுமினுக்கமாக முகத்தின் தேஜஸெல் லாங்கூடி மஸலின் ஜிப்பா அரவிந்தம் வேஷ்டி சகிதம் வாயில் சிங்களத்துடன் வேறொரு புதிய மனிதர்மாதிரி வந்திறங்கினார். கன்னங்களிலும் தோள்களிலும் துருத்திக்கொண்டிருந்த எலும்புகளைக் காணோம். உடம்பு பூசினாற் போலவும் புதுமாப்பிள்ளை போலவும் இருந்தார். த்றீ ரோசனை விட்டுவிட்டு இப்போது கப்ஸ்டனுக்கு மாறி யிருந்தார்.

எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவரே சொன்னார்: “ரொம்பப் பணக்காரப்பார்ட்டி இல்லையா? அவங்க என்னை ரொம்ப நல்லாக் கவனிச்சுக்கிட்டாங்க சகோதரம். அவங்க எனக்குப்போட்ட முதல் கண்டிஷனே வெதமாத்தையா (வைத்தியரே) உங்க வெரதத்தையெல் லாம் யாழ்ப்பாணம் போனப்பறம் வைச்சுக்குங்க. இங்கு இருக்கும் வரைக்கும் மூணுவேளையும் எங்ககூட நீங்க சாப்பாட்டு மேசையில் உக்காந்தே ஆவணும். நான் மறுத்தப்போ அவங்களும் சாப்பிட முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. என்னால எதுக்கு அவங்க பட்டினிகிடக் கோணும்? சரீன்னுட்டேன். அப்புறமென்ன தினம் மூணுவாட்டியும் கறியும், மீனும், சோறும், ரொட்டியும், ஆப்பமும், மேல முந்திரி, ஆப்பின், மங்குஸ்தான் பழங்களுந்தான். இன்னும் அவங்களுக்கு வட்டிலப்பம் தொதல் மஸ்கெட்டு இதெல்லாம் போடக் கத்துக் கொடுத்துட்டு நான் அவங்ககிட்ட வெள்ளையப்பம் கூடக் கத்திண்டு வந்திருக்கேன். இப்போ புதுக்கரச்சல் என்னன்டாக்கா காலையும் மதியமும் தீனை வையடா நளீரனு மல்லுக்கட்டுது வவுறு. அதைத்தான் சமாளிக்கறுது கஷ்டமாயிருக்கு” என்கிற உண்மையைச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“எங்களிடம் நிறைய மரவள்ளிக்கிழங்குருக்கு வைத்தியம், சும்மாகிடந்து காயுது. கொண்டுபோய் அவித்து சாப்பிடுங்களேன்.” என்று அம்மா கேட்கவும், “மீச்சம் நன்றி சகோதரம்” என்றுவிட்டு மகிழ்ச்சியாக வாங்கிப்போனார்.

வைத்தியருடைய வீட்டுக்கு மேற்குப்புறமாக அவரே சொல்வதுபோல் ஒரு ‘காலிமனை’ இருந்தது. அம்மனைக்கும் அப்பால் வீதியோரமாக

செல்வராசா மாமாவுடைய மரவேலைப்பட்டறை இருந்தது. இந்த செல்வராசா மாமா ஒரு அப்பிராணி. தானுண்டு, தன் தடி உளி பொளி தட்டுப்பொல்லுண்டு என்றிருப்பார். எந்தவித ஊர்வம்பும் அரசியலும் இல்லாதவர்.

‘அமைதி’ காக்க வந்த இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணக்குடாநாடு, வன்னியென்று பகலிரவாக ஊர்முழுவதும் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை. வைத்தியர் வாங்கிவந்த விளைமீனை வெட்டிச் சுத்தம் பண்ணிச் சமைத்து வைத்துவிட்டு விறாந்தையில் அமர்ந்து பகல் காயவைத்த தன் மருத்துவத்துக்கான மூலிகைகளைச் சுத்தம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறார்.

வீதியால் வந்துகொண்டிருந்த இரண்டு மூன்று போராளிப் பெடியங்கள் திடீரென அமைதிப்படையினர் எதிர்ப்படவும் வைத்தியர் வளவுக்குள்ளே வேலையைப் பிரித்துக்கொண்டு பாய்ந்து காலிமனையைக் குறுக்குத்து ஓடிச் செல்வராசா மாமாவின் பட்டறை இருந்த வளவின் பின்வேலியால் நுழைந்து தப்பியோடியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களை விரட்டிவந்த ஜவான்கள் செல்வராசா மாமாவையும் கூடவே வைத்தியரையும் பிடித்து ஓடிப்போனவர்கள் யார், எந்தத் திசையில் ஓடினார்கள் என்று விசாரித்தனர். நிஜத்தில் அவர்கள் போராளிகள் எவரையாவது பார்த்திருந்தால்தானே? ஆனாலும் ஈழத்தில் இங்கே மூன்றுமண்டலம் விரதமிருந்து தெய்வச் சன்னிதியில் தூக்குக்காவடியில் தொங்குபவனிடம் போய் “புலிகளைப் பார்த்தி யாடா” என்று கேட்டாற்கூட “இல்லீங்களே” என்றுதான் சொல்லுவான். அது படையினருக்கும் தெரியும்.

இவர்களும் “நாங்கள் யாரையும் பார்க்கேல்லை தொரை” என்று சொல்லி வாய்முடமுதலே இருவருக்கும் இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறிமாறி அறைந்தனர். தாம் சொல்வதுதான் அவர்களுக்குப் புரிய வில்லையென்று “வீ... நோ லுக்” என்றார் செல்வராசா மாமா.

“அப்போ ஆட்டுவண்டி சுண்டோ?” என்றான் ஜவான்களில் ஒருவன். குதிரைவண்டி, மாட்டுவண்டி உண்டுதான். அது என்ன ஆட்டுவண்டி? இருண்டது விடிஞ்சது தெரியாத செல்வராசா மாமாவும் வைத்தியரும் முழிக்க, சரமாரியாக இருவருக்கும் அடிகள் தொடர்ந்தன. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அமைதிப்படைக்கு ஆடுகள் ஏற்றிக் கொண்டுவந்த பாரவுந்தொன்றை விடுதலைப்புலிகள் மடக்கிக் கடத்திப்போயிருந்தனர்.

“தொரைகளா, எங்களை அடிக்காதீங்க. நாங்க யாரையும் பார்க் கேல்லை, எந்த வண்டியையும் காணேல்லை” என்றனர் இருவரும். மாமாவை உதைத்த ஒரு ஜவானின் கால்களைப் பிடித்த மாமியை அவன் மிலேச்சத்தனமாக எத்தவும் மலாரிட்டுப் பிசுட்டம் அடிபட விழுந்தார். விழுந்ததும் மாமிக்கு நினைவு தப்பியது. அடியின் உக் கிரத்தில் நினைவை இழக்கத் தொடங்கியிருந்த செல்வராசா மாமாவும்

பாட்டத்தில் சாய, அவரை விட்டுவிட்டு, ஜவான்கள் மாறிமாறி மீண்டும் வைத்தியரைப் பந்தாடவும் வலிதாங்கமுடியாத வைத்தியர் “சாஹிப், ஐ இன்டியன்! இன்டியன்” என்று அலறினார். சும்மா தப்பிக்கிறதுக்காகப் ‘புதுக்கதை’ விகிதாசன் என்றே அவர்கள் நினைத்திருக்கவேண்டும். அவரை மீண்டும் மீண்டும் தூக்கி கடுநிலத்தில்போட்டு மிதித்தனர். வைத்தியர் இளைத்து மூச்செறிந்தபடி தன்னை இந்தியன் என்று நிரூபிக்க முயன்றார் :

“ஜனகண மனபாரத மாதா

அதி நாயக ஜெயகே

பாரத பாக்ய விதாதா”

வைத்தியரது நிரூபிதங்கள் அவர்களிடம் எடுபடவில்லை. நான்கு ஜவான்கள் இருவரையும் தலையிலும் காலிலும் பிடித்துத் தூக்கி டிறக்கினுள் வீசினர்.

மாமிக்கு நினைவுவந்து கண்விழித்துப் பார்த்தபோது மாமாவையும், வைத்தியரையும் காணவில்லை.

சிங்களப் படையினன் எவனிடமாவது அடிபடநேர்ந்தால் நம் எதிரிதானே தாக்குகிறான், சரி சமயம் வரும்போது திருப்பிக் கொடுத்திடலாமென்று பொறுத்துக்கொள்வோம்.

நாம் அழைக்காமலே நண்பன் என்று சொல்லி வந்தவனிடம் அடிபட நேர்வது மனிதனின் அகத்திலும் புறத்திலும் வலி செய்யும் ரணம்.

தனது மண்ணில் பிறந்தவன் பிறிதொரு நாட்டில் வைத்துத் தன்னைப் பேசவும்விடாமல் தாக்கிய வன்மத்தை, அவலத்தை, தன்வீட்டு நாயே தன்மேல் பாய்ந்து பிடுங்கும் மௌனத்தை அந்த ஜீவன் எப்படித்தான் தாங்கியதோ?

கண்களில் கண்ணீரும், வாயில் செந்நீரும் வடியத் தன்னை விடுதலையாக்கிவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் தனக்கு நினைவுக்கு வந்த தேசியகீதத்தின் இரண்டு வரிகளையும் ஈனசுரத்தில் திரும்பத் திரும்ப பஞ்சசீல பரிபாலனர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்.

“ஜனகண மனபாரத மாதா

அதி நாயக ஜெயகே ”

எல்லோருடைய மனங்களையும் – புத்தியையும் ஆளுமை செய்ய வல்ல பாரததேவியும் அன்று கைகட்டித்தான் நின்றாள். பாதியில் விட்டுப்போன தன் பணிகளைத் தொடர செல்வராசா மாமாவும், எவரதும் பௌந்திரம் மூலம் உபாதையைச் சொஸ்தமாக்கிவிட வைத்தியரும் பாரத பாக்யர்களிடமிருந்து மீண்டு இன்னும் வரவில்லை.

குமுதம்-தீராநதி,

ஜூலை 2010

கவிஞனின் மனைவி

சிறிதும் நினையாப்பிரகாரம் பிரபல கவிஞான என் நண்பன் இருக்கும் அந்த நகரத்துக்குப் போகநேரிட்டது.

அன்று மாலையில் போன எனது காரியம் ஆனதும் அவனுக்கு ஒரு அதிர்ச்சி கொடுத்துப் பார்க்கலாமெனச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல்போய் அவன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினேன்.

அவன் மனைவி சாதனாதான் கதவைத் திறந்தாள்.

“வாங்க வாங்க... என்ன இது மின்னாம முழங்காம.”

“சும்மாதான். ஒரு தொழில்ரீதியான கருமம். நேற்றே இங்கே வரவேண்டியிருந்தது. இத்தனை தொலைவு வந்து நண்பனைப் பார்க்காமப்போனா எப்பிடி?”

“உங்க நண்பர்தான் இரண்டுநாளா வீடலயே இல்லையே.”

அவனோ இன்னும் பெரிய அதிர்ச்சியை எனக்கு வைத்திருந்தான்.

“ஓ தோழர் வெளியூர் கிளம்பிட்டாரோ?”

வெளியூரோ உள்ளூரோ அது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. நான் எடுத்துவந்த பூங்கொத்தையும், பழங்களையும், சொக்கலேட்டுக்களையும் அவளிடம் கொடுத்தேன். நல்ல Dallmayr கோப்பி தந்து உபசரித்தாள். சாவகாசமாக அமர்ந்துகொண்டு பலதையும் பத்தையும் பேச ஆரம்பித்தோம்.

பொதுவாக ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் அதன் புறநகரப் பகுதிகளில் அடுக்கடுக்கான தொடர்மனைகள் அதிகம் இருக்காது. சமூபியில் தனியன் தனியனான வளமனைகள்தான் (Bangalows – தமிழ்ப்பதத்துக்கு நன்றி: இரா. வெ.சலபதி) அதிகம். மிதமான சீதோஷ்ணமுள்ள இலையுதிர்காலத்தின் அம்மனோகரமான மாலைப்பொழுதில்

அவர்கள் வீட்டு வதியுமறையில் இருந்து வெளியே பார்க்கவும் குறுக்கு வேலிகளால் ஒன்றும் பிரிக்கப்படாத அகன்ற புற்றரையில் அமைந்த பல அழகான வளமனைகள் தெரிந்தன. எல்லா வீடுகளைச் சூழவும் சின்னச்சின்னதாகப் பூந்தோட்டங்கள். மகிழுந்து நிறுத்து வதற்கான சாய்ப்புகள், சிலமனைகளோடு சேர்ந்தாற்போல் பூப்பந்தாட்டத் திடல்கள். அந்திசாயவும் புற்றரைகளும் வளமனைகளும் தாமதமாக ஒளிபெற்றன.

நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வெளியில் விளையாடவோ நண்பர்கள் வீட்டுக்கோ போய்விட்டு உள்ளே மிதியுந்துடன் வந்த அவர்கள் அலர் அகவை மகள் எனக்கு சம்பிரதாயபூர்வ 'ஹலோ' ஒன்றை வைத்துவிட்டுத் தன் அறைக்குள் புகுந்தாள். இக்காலத்துப் பிள்ளைகளை மணிக்கணக்கில் கட்டிப்போட இருக்கவே இருக்கின்றன கணினியும் இணைவலைகளும், அதன் பிறகு அவள் வெளியில் வரவே இல்லை.

என்னவெல்லாமோ பேசினோம். ஒன்பது மணியாகிவிட்டிருந்தது. இடையில் போன் ஒன்றும் வந்தது. என்னை மன்னிக்கச் சொல்லி விட்டுப் போய் பேசிவிட்டு வந்தாள் சாதனா.

“கவிஞனா?”

“அவர் போன் எல்லாம் எடுக்கமாட்டார்.”

மேலும் விட்ட இடத்தில் பேச்சைத்தொடர்ந்தோம்.

சாதனாவை மணக்கமுதல் கவிஞன் தான் தன்னார்வத் தொண்டனாகப் பணிபுரிந்த இடத்தில் ஒரு தென்னாப்பிரிக்கப் பெண்ணையும், அடுத்து மணமுறிவு செய்திருந்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணையும் உயிர் நீ - மயிர் நான் என்று காதலித்திருந்தான். அதெல்லாம் சாதனாவுக்கும் தெரியுமோ தெரியாதோ யாம் அறியோம்.

ஆனால் இவர்களதும் காதல் திருமணந்தான் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அவளும் அப்படித்தான் சொன்னாள். எளிமையான அவர்கள் திருமணம் தமிழகத்தில் நடைபெற்றதால் எனக்குக் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

“உங்களுக்கு கவிஞனிடம் பிடித்த விஷயங்கள் என்ன. எதைக் கண்டு அவனுக்கு மனதில் இடம் கொடுத்தீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“அவரது பெண்ணியச் சிந்தனைகள், மானிடவிடுதலை மற்றும் மண் சார்ந்த கவிதைகள், அதன்மேலான ஈடுபாடு போன்றன மனதை ஆகர்ஷித்தன. இன்னும் மேடைப் பேச்சுகளின்போது உணர்சிப் பிழம்பாகி குரல் தளர்ந்து போயிடுவாரல்லவா... அப்போதெல்லாம் இப்படியொரு மனிதருடன் வாழ நேர்ந்தால் வாழ்வில் எத்தனை ஐக்கியமும் விட்டுக்கொடுப்பும் பிரேமையும் பிரவகிக்குமென கனவுகள் காணத் தொடங்கிவிட்டேன். என் தவறுகளின் தொடக்கமும் அதுதான். ஆனால் நிஜ வாழ்க்கையில் அவையெல்லாம் அசாதாரண விஷயங்கள் என்பது இத்தனை லேட்டாகத்தான் புரிகிறது. கலைஞர்கள், கவிஞர்கள்

எல்லாம் கனவுலக சஞ்சாரிகள், இயல்பான வாழ்வுக்கு ஒத்துவராத வர்கள் என்று அண்ணன் அடித்துச்சொன்னான்” என்றுவிட்டுத் தன் பார்வையை விலக்கி ஐன்னலுக்கு வெளியே தெரிந்த தொடு வானத்தை நெடுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என்ன, போனால் போன இடமென்று இருப்பார். வீட்டு நினைப்பு வராது, தண்ணிகண்ட இடத்தில் கச்சேரிதான், ஒரு போன் எடுக்க வேனுமென்று தோன்றாது அல்லது எப்போ வருவேனென்றோ சொல்லமாட்டார். சரி, வந்துதான் என்னத்தைக் கிழிக்கப்போகிறா ரென்று விட்டுவிடுவேன். கொஞ்சகாலம் செல்போன் ஒன்று யாரோ அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தது என்று கொண்டு திரிந்தார். அதில் எங்கே தொங்கிட்டிருக்கிறாரென்று விசாரிப்போம். பிறகு நாளடைவில் அதற்குரிய பில்களும் ஏறி என்னுடைய எக்கவுண்டிலிருந்தே கழிந்த தால தாங்கமுடியாம அதைத் தூக்கிக் குப்பையுள் போட்டுவிட்டேன். சத்தம் போடுவாரென நினைத்தேன், ஒன்றும் பறையாமலிருந்தார். சிலவேளைகளில் மனுஷனுக்கு மனசாகுஷி வேலை செய்வதுமுண்டு.

உடல் உழைப்பை துச்சமாக நினைப்பது, பங்ஸ், ஐங்கீஸ் பரதேசிகள் போல விட்டேத்தியாக வாழ நினைப்பது, அட, ஒரு நாடோடிக்குக்கூட ஒரு குருவியோ காதையையோ கொண்ணாந்து விட்டில ஆக்க கொடுக்கணுமெயென்று ஒரு பொறுப்பு இருக்குமில்ல. அப்படி எதுவுமில்லாத பிறவி இது. தொடர்ந்து வீட்டில, நாட்டில இருக்காததால அவருக்கான (அரசு தரும் உதவி) வெல் ஃபெயருமில்லை. ஐ ஹாவு டு வின் அவர் பிறெட், ஹி இஸ் நொட் அஷேம்ட் ஒஃப் திஸ் அட் ஓல்!”

இதைச் சொல்கையில் துளிர்த்து நிறைந்த கண்களை டிஸ்ஸு வினால் நாகுக்காகத் துடைத்தான். அவன் எங்கே போயிருக்கிறான் என்று நான் கேளாமலே விட்டிருக்கலாம். உண்மையில் அது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்காதுதான்.

“அவருக்கு அட்வைஸ்ஸு யாரும் சொல்லப் புறப்பட்டால் அவர் களைக் கண்டபடிக்கு கண்ணாபின்னாவென்று கெட்டவார்த்தைகளில் எல்லாம் அர்ச்சித்துவிடுவார். பின்னர் அடுத்த நாள் போன்பண்ணி ‘அட, ஒரு அக்கறையிலதானே நீயும் அப்படிச் சொன்னே மச்சான். நானும் உன்னில உரிமை எடுத்துக்கொண்டுதானே அப்பிடிப் பேசித் தீன். ஒண்ணும் மனதுல வைச்சுக்கொள்ளாத கண்ணா, நல்ல பிள்ளை’ என்று கெஞ்சுவார்”.

சரித்திரத்தில் பெரிய கலைஞர்கள், இலக்கியர்கள், தத்துவவாதிகள் பலரும் இப்படி விட்டேத்தியாகத்தான் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். நான் அதை இப்போது சொன்னால் அவனுக்காக வாதாடுவதாக ஆகிவிடும். அவனைச் சபிக்கவும் வேண்டாம், ஒத்தாதவும் வேண்டாம். குடும்ப விவகாரங்களுள் நுழைவதைத் தவிர்த்துப் பேச்சின் திசையை மாற்று வதாய் நினைத்து உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த அவனது கவிதை ஒன்றைச் சொல்லுங்களேன் “ என்று கேட்டேன்.

“அதொண்ணும் எனக்குத் தெரியாது.”

“சரி கன்னத்தில் விளாசினமாதிரி கண்ணுக்குள் மின்னல் பாய்ஞ்ச மாதிரி பண்ண அவனது பல நூறுவரிகள் இருக்கே, அதுல ஒரு வரியைச் சொல்றது.”

“நிழமாகவே எனக்குத் தெரியாது, அதொன்றையும் நான் மனதில் பிடிச்ச வைச்சுக் கொள்ளவுமில்லை.”

தொடர்ந்து மௌனம்...

அம்மௌனத்தின் நிழலும் சாம்பலும் அறைமுழுவதும் வியாபித்தது. அதை அறுக்க மீண்டும் முயற்சித்தேன்.

“பிறின்ஸ் ராம் வர்மா என்றொரு ஆர்ட்டிஸ்ட் கேரளாவில் அட்டகாசம் பண்ணுறாரே அவதானித்தீர்களா? அப்துல் கலாம் காலத்தில் அவரது ராஷ்டிரபதி பவன் கச்சேரி ஒன்றை நெட்ல பார்த்தேன். அங்கே எத்தரோ மஹானுபாவலுவை எம்.டி.ராமநாதன் பாணியில் விளம்பத்தில் பண்ணியிருந்தார், நல்ல சுகமான சாரீரம். இதமான கற்பனைகள். அபாரமாயிருந்தது.”

“அவர் திருவிதாங்கூர் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கலைஞன். இன்னும் சொல்லப்போனால் சுவாதித் திருநாள் மகாராஜாவின் கொள்ளுப்பேரன். வாய்ப்பாட்டு மட்டுமல்ல, வீணையிலும் மகா கெட்டிக்காரர். எம்.டி.ராமநாதனினதும் கிஷோர்குமாரினதும் பரம ரசிகன். அவர்களைப்போலவே லோ டெம்போவில் அசத்துவார். பாலமுரளிகிருஷ்ணாவிடமும் சிட்ஷை பெற்றுள்ளார். He is a Prince among Musicians and a Musician among Princes... you know? மனுஷன் பார்த்திராத விருந்துகளும் விருதுகளுமா? அதனால் விளம்பரங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் எதுவும் இல்லாமல் அமைதியாகவே அசத்துகிறார் மனிதர், நல்ல திறமைசாலி, அபூர்வக்கலைஞர்” என்றார்.

மேற்கத்தைய இசைக்கருவிகளுடனான (unconventional) மரபைமீறிப் பாடும் சுசீலா ராமனின் முறைபற்றிக் கேட்டபோது அதை அவர் அவ்வளவு வரவேற்கவில்லை. என்பதுகளில் ரமா ரமணி என்கிற ஒரு கலைஞரும் மைகேல் ஆஞ்செலோ என்கிற அமெரிக்க சக்ஸ போனிஷ்ட் ஒருவருடன் சேர்ந்து இவர் போலவே சில பரிசோதனைகள் செய்து பார்த்தார். பெரிதாக அம்முயற்சி கவனிக்கப்படவில்லை.

சுசீலா ராமன் ஒரு ஆப்பிரிக்கப் பெண்போலவே ஸ்பிரிங் கேசத் துடன் பக்கவாட்டில் தோற்றமளிப்பதுவும், சாஹித்தியங்களை அவர் உச்சரிக்கும் விதம் தமிழோ தெலுங்கோ ஆங்கிலமோபோல் இல்லாமல் ஒரு கொஞ்சல் மொழியாக இருப்பதுவும், பாடும்போது நளினமாக ஆடுவதும் சுவைஞரை ஈர்க்கவல்ல அம்சங்கள். அவற்றோடு இளங் கலைஞரான அவருக்கு உலகநாடுகளிலுள்ள பிரசித்திவாய்ந்த அரங்கு களில் தன் அரங்காற்றுகைகளைச் செய்யும் வல்லமையும் செல்வாக்கும் இருப்பதால் எம்செவ்விசைமீதான உலகச் சுவைஞர்களின் கவனத்தை அவர் ஈர்த்திருப்பதையும் ஒத்துக்கொண்டார்.

“உங்கள் நியூஜெர்ஸி கச்சேரிகூட சில ஒளிப்பதிவுகள் யூடியூப்பில் பார்த்தேன். நீங்கள் செய்த அந்தப் புதுமை அருமை. ராகத்தின் சட்டகத்தை அழகாக ஆலாபனை செய்துவிட்டு தானத்திலும் பல்லவி இடையே ஸ்வரங்களையும் பிறகுவந்த சங்கதிகளையும் விளம்பமாக ஹிந்துஸ்தானி பாணியில் அழகான கமகங்களோடு பண்ணியிருந்தீர்கள் அற்புதம். எப்படி இந்த யோசனை உங்களுக்கு வந்தது?”

“எல்லாம் ஜூகல்பந்திகளை அதிகம் கேட்டதால் வந்த ஒரு யோசனைதான். இரண்டு பாணிகளையும் ஒரே தொகையில் கொண்டு வந்தால் என்ன என்கிற ஒரு முயற்சி. இது ஒன்றும் என் கண்டு பிடிப்பல்ல.”

மிகவும் அடக்கித் தனது முயற்சியைச் சொன்னார்.

“அது ரொம்ப அழகு. சரி, உங்களை நான் சிரமப்படுத்தலைன்னா இப்போதும் சின்னதா ஒரு கீர்த்தனை பாடமுடிந்தால் சந்தோஷம். மிகு ஒன்றும் பண்ணாமல் உடனே ஆரம்பித்துவிட்டார்.

மோகஷமு கலதா புவிலோ ஜீவன்

முத்துலு கா னி வா ரலகு (மோ)

ஸாக்ஷாத்கார நீ ஸத் பக்தி

ஸங்கீ த ஞ்ஞான விஹினுலகு (மோ)

ப்ராண நல ஸாம் யோகமு வல்ல

ப்ரணவ நாதமு ஸப்த ஸ்வரமுலை பரக

வீணா வாதன லோலுடௌ சிவ மனோ

வித மெறுகாரு த்யாக ராஜ நினுத (மோ)

இங்கே நம்ப தியாகப்பிரம்மத்துக்கு ரொம்பவுந்தான் பேராசை.

“லோகப்பற்றுக்களைத் துறக்காதவனுக்கு எப்பிடி மோகஷம் கிடைக்கும்?” சரிதான்.

“சங்கீதஞானம் இல்லாதவனுக்கு மோகஷம் கிடைக்குமா?” அதுவும் பரவாயில்லை. அந்தச் சின்ன க்ருதிக்குள் அடுத்து எப்பிடிக்குத்துகிறார் பாருங்கள்.

“வீணையின் தந்திகள் அதிர்ந்து எழுப்பும் நாதத்தில் பிரம்மத்தின் சாயலை உணரமுடியாதவனுக்கு மோகஷம் எங்கிருந்துமா வரும்?”

“அன்றைக்கும் ஸாரமதி, இன்றைக்கும் ஸாரமதி. ஏன் உங்களுக்கு ஸாரமதி என்றால் அத்தனை இஸ்டமோ” என்றேன்.

“வாவ்... உங்களுக்கு ராகங்களை எல்லாம் நுட்பமாகக் கண்டு பிடிக்க முடிகிறதே!”

அவள் கண்கள் அகன்று சுழன்றன.

“சும்மா கொஞ்சம் கேள்விஞானந்தான். அதிகப்படியா ஒண்ணுமில்ல.”

“உங்க கவிஞனுக்கு கர்நாடகத்துக்கும் இந்துஸ்தானிக்குமே பேதம் புரியாது. எல்லாம் தரநா. தரநா... நாய் நாய்... நாய்தானென்பார்.”

“என்ன உங்க கவிஞன் என்று சுருக்கிடங்க... இப்பிரபஞ்சக்கவியல்லவா அவன்?”

“ம்ம்ம்ம். கிழிச்சார் பிரபஞ்சத்துக்கும் கவி, வீட்டுக்கும் கவிதான்!”

அந்த இரண்டாவது கவி இங்கே இரண்டாவது (-குரங்கு) அர்த்தத்தில்தான்.

அவளது தீராத அவநம்பிக்கைக்கு அவளுக்கும் போதிய காரணங்கள் இருக்கும்போல் தோன்றியது எனக்கும்.

“நீங்கள் எப்போ ஊருக்குக் கிளம்பணும்?”

“எனக்குக் காலையில்தான் தொடர்வண்டி.”

“எப்போதும் கன்னித் தமிழ்தானா? சரி, நண்பன் இல்லையே என்றுவிட்டுக் குழம்பவேண்டாம். நீங்கள் தாராளமா இங்கே தங்கியிட்டு காலையில் உங்க தொடர்வண்டியைப் பிடிக்கலாம். எனக்கும் உங்க தனித்தமிழ் தொத்திடிச்சு.” சிரித்தாள்.

தோழர் இருந்தால் பரவாயில்லை. நான் தயங்கினேன்.

“எதுக்கும் நான் என் விடுதியிலேயே தங்கிவிடுறேனே, எனக்கு ஒன்றும் சிரமமில்லை.”

“இப்போ விடுதியில் கணக்கெல்லாம் செற்றில் பண்ணிட்டு மன்னிக்கவும், நேர்பண்ணிட்டுத்தானே வந்திருப்பீங்க. குறுக்க பேசாமல் இப்போ என் பேச்சைக் கேளுங்க. கவிஞர் தன் அறையில் ஒரு மேலதிக கட்டில் போட்டு வைச்சிருக்கார். அதில ஐம்னு தூங்குங்க. நான் காலையில் எழுப்பிவிடறேன், தொடருந்தைப் பிடிக்கலாம். உங்களை ராத்திரியில வெளியே அனுப்பிவச்சேனென்று அறிஞ்சால் அவரே என்னைக் கோப்பிப்பார். இதோ தோசை சுடுகிறேன், உங்கள் இஷ்டமான மாங்காய்போட்ட மீன்குழம்பும் இருக்கு.”

என் பிடிவாதத்துக்கு மீன்குழம்பு மசகிட, மனதில் மோதிய தோசையின்வாசம் தடாலென வாரிக்கவிழ்த்தது. சாப்பிடும்போது மேசைக்கு வந்த அவர்கள் மகள் தான் தோசை சாப்பிடவே மாட்டெனென்று அடம்பிடித்தாள். இங்கு பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு ஏனோ புனிப்பான சமாச்சாரங்கள் அத்தனை பிடிப்பதில்லை. சாதனா அவளுக்கு உடனடி நூடுல்ஸ் பண்ணிக்கொடுத்தார்.

தோசை தூக்கத்துக்கு பிராண நண்பன். இருந்தும் எனக்கு இட வித்தியாசத்தால் உடனே தூக்கம்வர மறுத்தது. புரண்டு புரண்டு

படுத்துப் பார்த்தேன் முடியவில்லை. எழுந்து கொஞ்சநேரம் அவனது நூல்சேகரங்களை ஆராய்ந்தேன். நடுச்சாமமும் கடந்தது. கவிஞனது மாடி அறையிலிருந்து சீழே வதியுமறையுமாகிய அவர்கள் கூடத்தைப் பார்க்கலாம். நான் சீழே குளிப்பறை போவதற்காக எழுந்து போனபோது சாதனா சீழே செற்றியில் தலைக்குக் கையை வைத்துக்கொண்டு படுத்திருப்பது தெரிந்தது. எப்படிப் பேசியும் தீராது சுமைக்கும் ஏராள விஷயங்கள் அவள் மனதின் ஆழங்களில் மண்டிக்கிடக்கின்றன.

மறுநாள் காலை தொடருந்தில் ஊருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் தீராத அவநம்பிக்கைக்கு அவளும், மாறாத குடிக்கு அவளும் ஏன் ஆளாகியிருக்கிறார்களென்பது எனக்கும் லேசாகத் தெளிவதைப் போலிருந்தது. எவர்மீதாயினும் குற்றங்கள் சுமத்துவது, வழக்குத் தொடுப்பது, தீர்ப்புக்கள் வழங்குவது எதுவுமே இலேசான விஷயங்கள் அல்ல.

காலம் (ஒக்டோபர் -டிசம்பர் 2010)

அழுத்தம் திருத்தமான கலைநேர்த்தியோடு இவரது கதைகள் இயங்குகின்றன. தனித்தமிழ் ஆர்வத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார். சமூகச் சிக்கல் குறித்தும் தனிமனிதச் சிக்கல் குறித்தும் மேலோட்டமான கதைகளை உற்பத்தி செய்து தள்ளும் வணிக எழுத்துக்களுக்கு மத்தியில் இவரது தனித்தன்மையை, இவரது கனபரிமாணத்தை மிக எளிதில் எவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். தலைசிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குள் இவர் எளிதாக இடம் பெறுகிறார். இவரது கலை தமிழுக்குக் கிடைத்த ஒரு பேறு என்பதில் ஐயமில்லை.

கோவை ஞானி (முன்னுரையிலிருந்து)

**உயர்மை
பதிப்பகம்**

₹ 120

ISBN-978-93-81095-28-7

9789381095287

www.uyirmai.com

